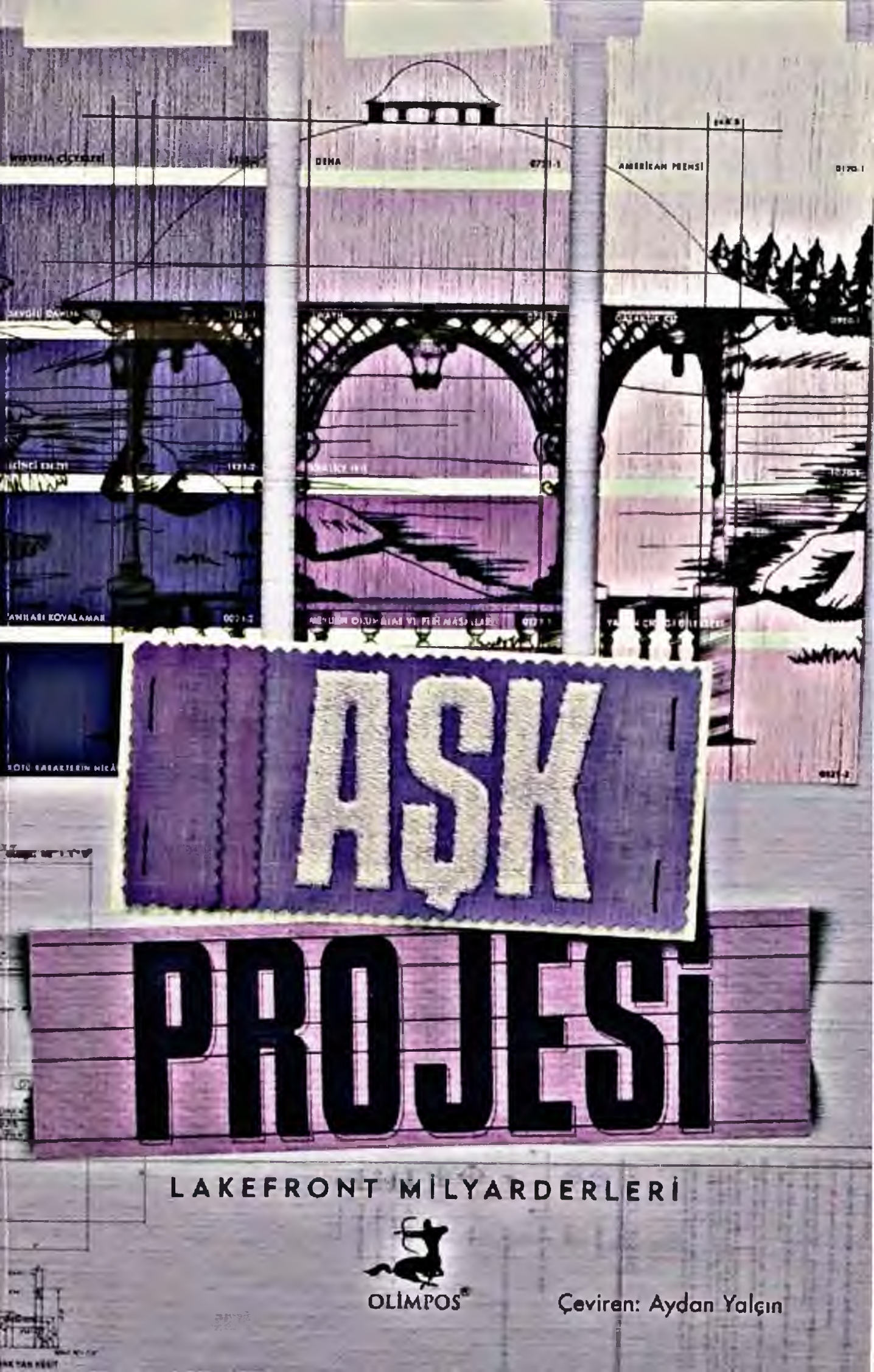

LAKEFRONT MİLYARDERLERİ

OLİMPOS®

Çeviren: Aydan Yalçın

JULIAN

Bir gün tutuşursam Dahlia Muñoz o ateşi zevkle harlamaya gelirdi. Bu yüzden Wisteria'ya döndüğünde o iç mimarı tamamen görmezden gelmeyi planlıyordum. Ama sonra işgüzar annem, kurtarıcı kompleksimden faydalanarak benden bir iyilik istedi. Dahlia'nın yaratıcılığını geri kazanmasına ne kadar çabuk yardım edersem onu kasabadan o kadar çabuk gönderirim diye düşündüm. Fakat ondan kurtulmaya çalışırken bir sorunu gözden kaçırdığımı fark ettim.
Ya kalmasını istiyorsam?

DAHLIA

İnsanlar şeytanın birçok yüzü olduğunu söylerler ama ben yalnızca birini tanıyordum. Julian Lopez: çocukluk rakibim ve aile dostu görünümlü düşmanım. Bozulan nişanımın ardından yaralarımı sarmak üzere Wisteria'ya döndüğümde ondan uzak duracağıma yemin etmiştim, ta ki bu milyarder müteahhit bana geri çevrilmesi imkânsız bir teklif yapana kadar. Tarihi bir evi birlikte yenileyerek kârımızı üçe katlayacaktık. Ama sonra geçici ateşkesimiz, yıllardır bastırdığımız duygularımız yüzünden tehlikeye girdi. Arzuya teslim olmak kaçınılmazdı... fakat âşık olmak? İşte o planda yoktu.

THQ
0407381
YUO

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-56-4

OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Aşk Projesi
Lauren Asher
Orijinal Adı: Love Redesigned

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2023, Lauren Asher

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Aydan Yalçın
Editör: Zehra Uzun
Son Okuma: Gülçin Özbek Kuyumcu
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5919-56-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

LAUREN ASHER

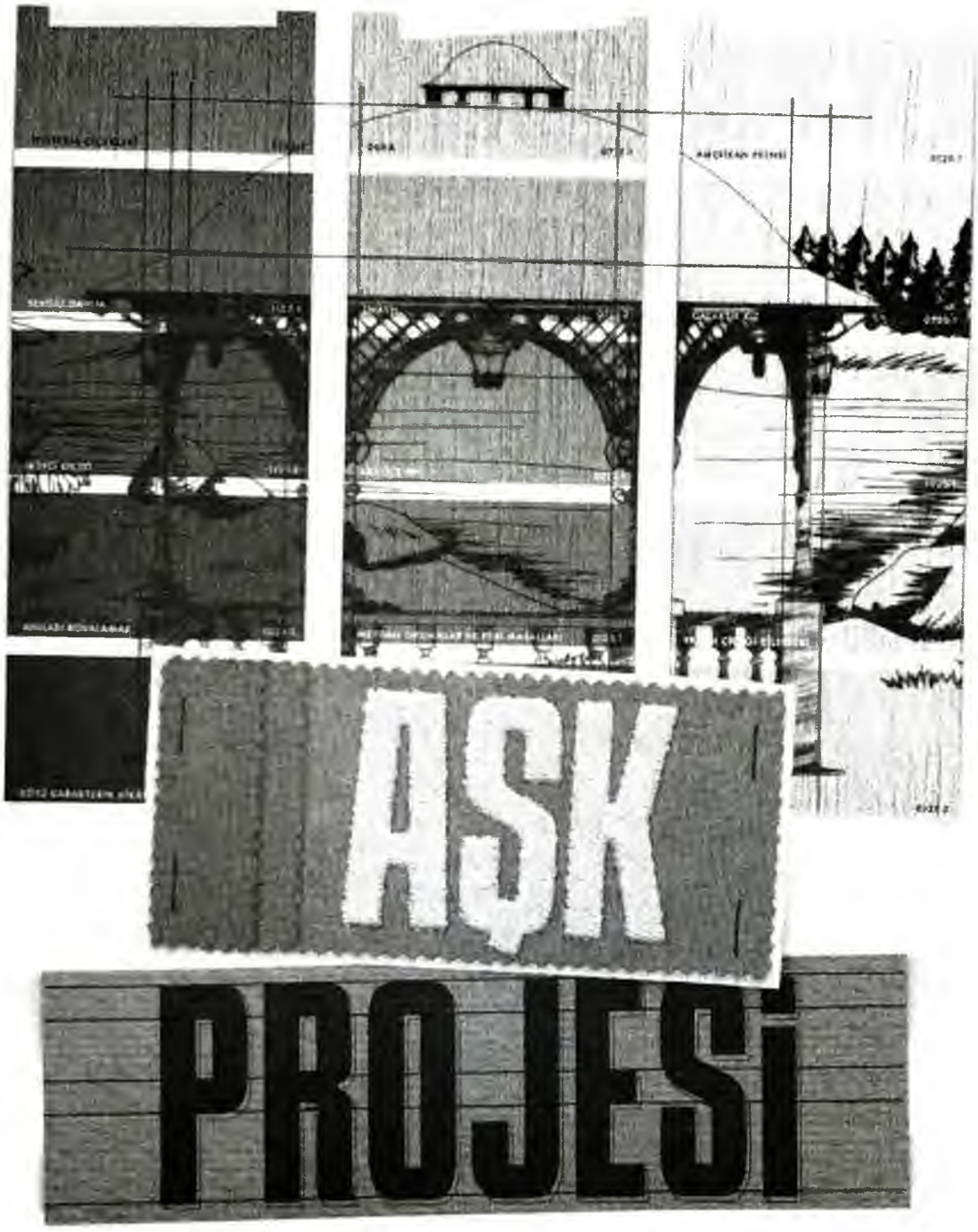

Çeviren: Aydan Yalçın

OLİMPOS®

Ninova

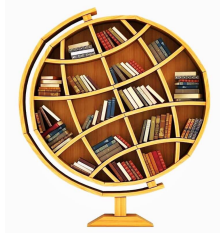

Sevgi dili güzel sözler söylemek olanlara.
İltifat bağımlılığınız benimle –ve Julian Lopez'le– güvende.

ÇALMA LİSTESİ

The Story Of Us (Taylor's Version) - Taylor Swift	4:28
Me, Myself & I - 5 Seconds of Summer	2:58
Superstar - Zola Courtney, Caleborate	2:57
Closure - Hayd	3:16
Sad Forever - Lauren Spencer Smith	2:56
Sweet Emotion - The Kooks	5:09
MIENTRAS ME CURO DEL CORA - Karol G	2:44
HAPPY - NF	4:03
Miss Me More - Kelsea Ballerini	3:13
Wave of You - Surfaces	3:34
Butterflies - Kacey Musgraves	3:39
Never Get Over You (with Dylan Conrique) - Stephen Dawes, Dylan Conrique	2:50
Situationship - Snoh Aalegra	3:35
Cuando Nadie Ve - Morat	3:39
do u really? (with Ruth B.) - Lyn Lapid, Ruth B.	2:41
Just Us - Strings Version - James Arthur	3:34
Nonsense - Sabrina Carpenter	2:44
Adorn - Miguel	3:14
Fallin' For You - Colbie Caillat	3:36
Outnumbered - Dermot Kennedy	4:06
Gonna Love Me - Teyana Taylor	2:47
Lego House - Ed Sheeran	3:05
Dress - Taylor Swift	3:50
Midnight - Ed Sheeran	3:00
MI EX TENÍA RAZÓN - Karol G	2:34
Bendita Tu Luz - Maná, Juan Luis Guerra 4.40	4:25

TETİKLEYİCİ UNSURLAR

- Depresyon
- Antidepresanlar
- Anksiyete
- Ebeveyn kaybına dair ifadeler
- Yas
- Kısırlık

WISTERIA GÖLÜ
FESTİVAL ALANI
TARİHİ BÖLGE
MÜZİSYENLERİN EVİ

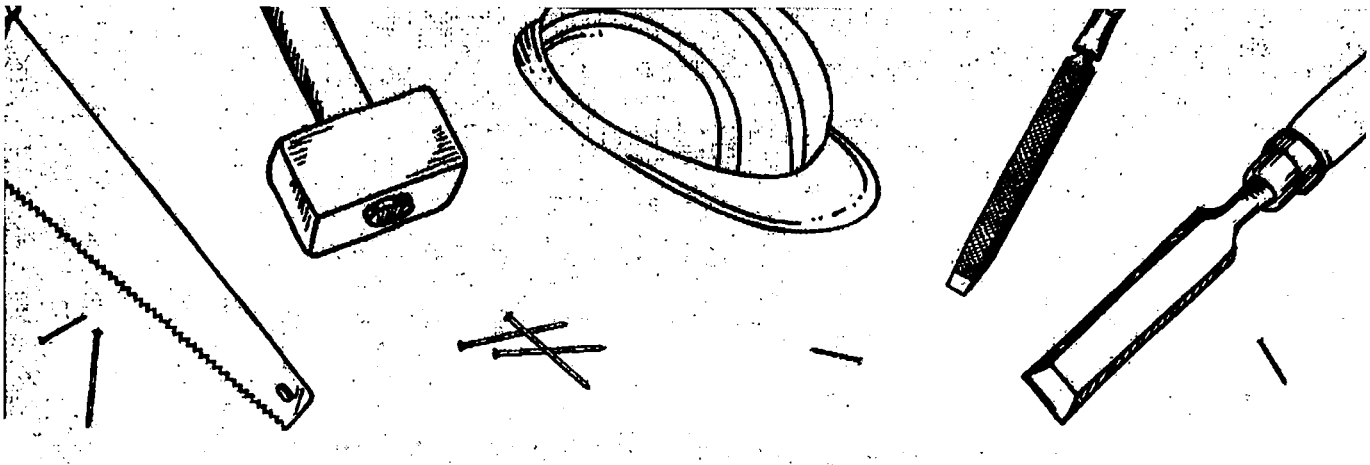

BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Aklımı kaçırmama ramak kalmıştı ve bunun tek suçlusu, önümde kağnı hızında ilerleyerek kasabaya giden tek yolu tıkayan arabaydı.

Güneş yirmi dakika önce batmıştı, bu yüzden farlarımın aydınlattığı parlak Kaliforniya plakası dışında etrafta odaklanacak hiçbir şey yoktu. Uzunları yakıp kornaya basmamak için direndim ama siyah Mercedes-Benz sedan hafifçe sağa kayıp sonra tekrar şeride dönünce neredeyse pes ediyordum.

Cálmate![1] Ana caddeye varmana sadece sekiz kilometre kaldı.

Diğer aracı sollayıp vaftiz oğlumun yetenek gösterisine yetişmeyi düşündüm ama yeni McLaren'ımla yoldan çıkma riskine girmek istemedim. Yıllardır kendimi hayalimdeki arabayı almaya ikna etmeye çalıştıktan sonra bir hafta geçmeden süspansiyonunu mahvetmek istemiyordum.

Telefonum aniden çalınca irkildim; ekranda kuzenimin adı vardı. Derin bir nefes alıp direksiyonun üzerindeki tuşa sertçe bastım.

"Nerede kaldın?" Rafael'in sert fısıltısı arabada yankılandı.

---

1 (İsp.) ***Cálmate:*** Sakin ol.

"On dakikaya oradayım."

Hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. "Ama gösteri beş dakika içinde başlıyor."

"Merak etme, Nico sahneye çıkmadan yetişirim."

"Nasıl olacak o iş? Çünkü açılış performansında yer alıyor."

Mierda![2] "Bundan haberim yoktu."

"Birkaç çocuk hastalanınca son anda programı değiştirdiler. Sana sabah mesaj atmıştım." Sinirini gizleme gereği bile duymuyordu.

Pürüzsüz deri direksiyonu sıkıca kavradım. "Aurora'daki toplantı beklediğimden uzun sürdü."

"Eminim öyledir."

"Yakında her şey yoluna girecek."

"Tabii, kesin girer." Sert tonu tepemi iyice attırdı.

İki yıl evvel karısı ona boşanma davası açmadan önce herkes Rafael'i Lopez ailesinin en neşeli ferdi olarak görürdü; insanları güldürmek için uğraşan biriydi.

Rafael sessizliği bıçak gibi kesen bir iç çekti. "Tamam, Nico anlayış gösterecektir."

Vaftiz oğlum sekiz yaşında olgun bir çocuk olabilirdi ama *o kadar* da olgun değildi. Anne babasının boşanmasıyla yaşadığı onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratanlar listesine girmek istemiyordum.

"Annen olur da yetişirsen diye sana salonun gerilerinde bir yer ayırttı."

"Rafa, ben–"

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden telefonu kapadı.

Pendejo.[3]

Son zamanlarda Rafa'yla onun sinir bozucu tavırları, benim de babamdan kalan inşaat şirketini yönetirken iyice yoğunla-

---

2 (İsp.) ***Mierda:*** Siktir.

3 (İsp.) ***Pendejo:*** Pislik.

şan hayatım yüzünden sık sık kapışıyorduk. Kendi hayatımı yaşamakla Lopez Luxury'yi babamın hayal ettiğinden daha da ileri taşımak arasında bir denge kurmaya çalışıyordum.

Yolun kenarındaki dar boşluğa göz attım. Biraz çamurlu görünüyordu ama önümdeki arabayı sollamak için sadece birkaç saniyeliğine o boşluğa dalsam yeterdi.

Fazla düşünmeyi bırak ve yap şunu.

Direksiyonu çevirirken annemin dikiz aynama astığı tespih hızla döndü. Gaz pedalına abandım. Vites değiştirirken motor homurdandı, lastiklerim cayırdadı.

Önümdeki araç aniden sağa kırıp yolumu tamamen kapayınca yüreğim ağzıma geldi.

Siktir. Siktir. Siktir!

Bir anda iki araba çarpıştı. Arabam öndeki aracın arka tamponuna çarpınca ön farım patladı ve kaportam ezildi. Öne doğru savrulsam da emniyet kemerim beni sertçe yerime yapıştırdı.

Neyse ki hava yastıkları açılmamıştı ama bu sevinç uzun sürmedi. Nico'nun gösterisine yetişme umudum, çarpışmanın kaosuyla yok olup gitmişti. Önümdeki bu sorumsuz sürücüye avaz avaz bağırmak istiyordum.

Beş saniye nefes al. Babamın sesi, sıkışma hissi dayanılmaz hâle gelene kadar kalbimi saran görünmez ipleri çekiştirdi. Onu gözümün önüne getirebiliyordum; gördüğüm kâbusların ardından sakinleşmem için bana yardım edişini, her seferinde derin derin nefesler almamı söyleyişini hatırlıyordum.

Yirmi beş yıl sonra bile aynı yöntemi kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım. Gözlerimi sıkıca kapayıp nefeslerimi sayarak göğsümdeki baskının hafiflemesini ve öfkeden titreyen bedenimin sakinleşmesini bekledim.

Ekim rüzgârı yüzüme çarparken diğer araca doğru ilerledim. Sürücü direksiyonun üzerine eğilmişti, omuzlarına dökülen koyu renk saçları yüzünü görmeme engel oluyordu.

Camına vurmak için elimi kaldırdım ama hoparlörden gelen tiz bir çığlıkla donakaldım. "Merak etme! Geliyorum!" Arama iki bip sesiyle kesildi.

Sırtının hızla inip kalkışıyla kadının panik dolu nefesi giderek daha histerik hâle geldi.

"Hey," diye seslendim, tepki vermeyince camına hafifçe vurdum. "İyi misin?"

Titreyen parmağını cama kaldırdı ama başını eğik tutmaya devam etti. "Bir saniye." Sesi titriyordu.

Midem kasıldı. "Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır! İyiyim!" Başını hızla çevirip bana baktı.

Vete a la chingada.[4]

"*Julian?*" İsmim, Dahlia Muñoz'un hafifçe aralanmış pembe dudaklarının arasından boğuk bir fısıltıyla döküldü.

Yıllardır Dahlia'nın adımı böyle yumuşak bir tonda söylediğini duymamıştım ve bu ses göğsüme resmen yumruk gibi indi.

Onu en son sekiz yıl önce, Nico'nun vaftizinde görmüştüm; o gün çocuğun vaftiz annesiyle babası biz olmuştuk. Ailelerin hatırına gülümseyip her şey yolundaymış gibi davranmamıza rağmen aramızdaki gerginliğin ve o tuhaf sessizliğin beni oracıkta boğacağını düşünmüştüm. Hele bir de babamın cenazesinden beri geçen bir buçuk yılda tek kelime konuşmadığımız düşünülünce...

Dahlia o sıralar yaz tatili de dâhil bütün yıl Stanford'da kalmıştı. Ben de korkaklık edip sürekli ondan uzak durmayı seçmiştim.

Dahlia yeni sevgilisi Oliver'la karşıma çıktığında yaşadığım şoku dün gibi hatırlıyordum. Oliver benim eski oda arkadaşımdı. Bırakın sevgili olmalarını, arkadaş olabilecekleri bile aklımın ucundan geçmezdi. Ama aslında şaşırmamalıydım

---

4 (İsp.) ***Vete a la chingada:*** Siktir git be.

çünkü Dahlia'ya duyduğum ilgiyi diline dolayan Oliver, benim kıza karşı hislerimi bildiği hâlde ona hep farklı gözle bakmıştı.

Vaftiz töreninden sonra birbirimizden uzak durmak konusunda harika bir iş çıkarmıştık, ta ki Dahlia bu akşamki sürpriz ziyaretiyle tüm çabalarımızı yerle bir edene kadar.

"Dahlia." Bakışları üzerimde gezinirken içimdeki oradan kaçıp gitme isteği gittikçe büyüyordu.

Şaşkınlığımı belli etmeden arabadan çıkışını izledim. Başı dik olsa da yanaklarından süzülen maskara ve titreyen çenesi, içindeki fırtınayı ele veriyordu. Dahlia'yı otuz yıllık tanışıklığımız boyunca yalnızca iki kez ağlarken görmüştüm. Birincisi, ağaç tırmanma yarışında beni geçmeye çalışırken kolunu kırdığındaydı; ikincisiyse babasının cenazesindeydi.

Gelgitin aya direnemediği gibi, Dahlia'nın çekimine direnemeyerek onu baştan ayağa süzdüm.

Giydiği sade beyaz tişört, bronz teniyle dalgalı kahverengi saçlarını öne çıkarıyordu. Yırtık kot pantolonuysa büyük ve kocaman deliklerden dışarı çıkan dizleriyle işlevsel bir parçadan çok modaya uygun görünüyordu. Kıvrımlı vücudu çıkık elmacık kemikleri ve sivri çenesiyle mükemmel bir denge oluşturuyor, ona hem yumuşak hem de etkileyici bir hava katıyordu.

Ensem hafifçe karıncalanınca başımı kaldırıp Dahlia'nın kızarmış, şiş gözlerini kısarak bana baktığını gördüm. Akan makyajı bile güzelliğini gölgeleyemiyordu ama gözlerinin altındaki koyu halkalar, mantığım devreye girmeden önce ağzımı açmama sebep oldu.

"Yüzün perişan hâlde."

Pinche estúpido.[5] Annem ve kuzenim gibi sosyal becerileri kuvvetli biri olmadığım çok belliydi.

---

5 (İsp.) ***Pinche estúpido:*** Aptal herif.

Dahlia kaşlarını çatıp yanaklarını sildi. Parmaklarındaki altın yüzükler ay ışığında parladı. "Gözüme bir şey kaçmıştı."

"İkisine de mi?" Bacaklarımı aralayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Dahlia, iki orta parmağıyla gözlerinin kenarına dokundu. "Düzgün biri, bu yalanı yüzüme vurmadan önce iki kez düşünürdü."

"Ne zamandan beri birbirimize karşı düzgün davranıyoruz ki?"

"Düzgün biri olmak için hiçbir zaman geç değil."

Boy farkımızdan dolayı bana tam olarak bakabilmek için başını geriye yatırmak zorunda kaldı. Açık kahverengi gözleri, beni yıllar önce marangozhanesinde sabahlara kadar süren çalışma gecelerimize götürdü; son marangozluk projemi kusursuz hâle getirmek için saplantılı şekilde uğraştığım zamanlara.

Tüm kararlılığım *burun çekişiyle* bir anda yıkıldı.

"Alerji." Savunmacı tonu ve hafifçe seğiren burnuyla kalbimi sızlattı.

Burada neler oluyor ve buna nasıl engel olabilirim?

Kalbim hızla kaburgalarıma çarparken duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Dikkatli bakışlarım karşısında uzun süre dayanamayarak kapıya yaslanıp derin bir iç çekti.

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Tam da o anda telefonumun melodisi havada yankılandı. "Lanet olsun!"

Kaşları hızla yukarı kalktı. "Sorun ne?"

Sensin. Hep sendin.

Siren sesleri yanıtımı böldü. Vücudumdaki tüm kaslar gerilirken bir araç konvoyunun tek sıra hâlinde virajı dönmesini izledim. İtfaiye aracıyla ambulansın başı çektiği acil durum ekibinin ardında şerif, yardımcıları ve Wisteria otobüsü vardı.

Şaka yapıyorsunuz.

Dahlia bakışlarını göğe çevirip homurdandı. "*Dios, dame paciencia con mi mamá.*[6]"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Az önce onunla mı konuşuyordun?"

"Maalesef."

Wisteria'nın küçük bir tampon kazasını bile toplumsal bir krize çevirmesine şaşırmamak gerekirdi.

Kasabalıların asıl derdi arabalar değil. O.

Dahlia, çocukluk rakibimden çok daha fazlasıydı. O, Wisteria'nın Çilek Güzeli'ydi ve yıllarını Kaliforniya hayalini yaşayarak geçirdikten sonra nihayet eve dönmüştü.

Ve onu neredeyse şarampole yuvarlıyordun, seni cabrón[7]*.*

Zonklayan şakağımı ovuşturdum.

"Onlar gelmeden kaçabilir miyiz sence?"

Dahlia'nın bakışları önce bana, sonra arabama kaydı.

"Bütün bunlar senin suçun." Kelimeler ağzımdan kaçıvermişti.

Dahlia'nın yanında sadece birkaç dakika geçirmiş olmama rağmen düşünmeden konuşma alışkanlığım geri dönmüştü.

Bunu, ondan uzak durman için uzayıp giden nedenler listene ekle.

Bir elini beline koydu. "*Benim suçum mu?* Beni sıkıştırmaya çalışmasaydın başımıza bu işler açılmazdı."

"Yetişmem gereken bir yer vardı."

Kollarını havaya savurdu. "Eh, ben de..."

Genellikle sessizliği tercih ederdim ama Dahlia'nın en ufak bir ağız dalaşında susması beni delirtmişti.

Parlak, yanıp sönen ışıklar bizi kırmızı, beyaz ve mavi tonlara boğdu. Birkaç itfaiyeci hızla araçtan inip durumu de-

---

6 (İsp.) ***Dios, dame paciencia con mi mamá:*** Tanrım, anneme karşı bana sabır ver.

7 (İsp.) ***Cabrón:*** Pislik.

ğerlendirirken iki sağlık görevlisi de hemen yanımıza gelerek Dahlia ve benim iyi olup olmadığımıza baktı.

Yaşlı itfaiye şefi, Dahlia'yı kendine çekip sıkıca sarıldı. "Annen sanki ölüyormuşsun gibi anlattı."

Dahlia gözlerini devirdi. "Onun ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun."

İtfaiye şefi, Dahlia'nın saçlarını karıştırdı. "Ama niyeti kötü değil."

"Cehennemdekiler de Lucifer için aynı şeyi söylerdi." Dahlia huzursuz bir tavırla üstünü başını düzeltti.

"Dahlia!" Rosa, otobüsten atladı ve bir elinde tespih, diğerinde kutsal su şişesiyle kızına doğru koştu. Kendi annem de peşinde bir grup insanla otobüsten indi, bir araba kazasını kasaba buluşmasına çevirmişlerdi.

"*Mami.*[8]" Dahlia, şerif yardımcısının ardında toplanan kalabalığa göz gezdirdi. "Herkesi dâhil etmek zorunda mıydın?"

"Ağzımı açtırma. *¿Qué pasó?*[9]" Rosa, kızını baştan aşağı süzüp kutsal su şişesinin kapağını açtı.

Bu akşam ilk kez Dahlia'nın gözleri tepemizdeki yıldızlardan daha parlak göründü. "Julian bana çarptı."

Şımarık zilli.

Rosa, bana sanki ölümcül bir suç işlemişim gibi baktı.

Annem öfkeli adımlarla yanıma gelip, "Julian! Bunun doğru olmadığını söyle!" diye çıkışınca irkildim.

"Anne."

Kutsal su şişesini Rosa'nın elinden kapıp üzerime serpiştirdi. "Dahlia'yı yoldan çıkarmaya çalışırken aklından ne geçiyordu?"

"Başarısız olduğuma üzülüyordum."

İtfaiye şefi kahkahasını bir öksürükle gizledi.

---

8 (İsp.) ***Mami:*** Anne.

9 (İsp.) ***Qué pasó?:*** Ne oldu?

Dahlia'nın delici bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim. "Bana bunca yıldır cinayetimi planladığını ama en nihayetinde başarısız olduğunu söyleme sakın?"

"Güven bana, aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Bana orta parmak çekti.

"Dahlia Isabella Muñoz!" Rosa, kızının elini çekiştirirken annem fısıltıyla, "Luis Julian Lopez Junior!" diye bağırdı.

Annem, tam adımı nadiren –yalnızca çok sinirli olduğu zamanlarda– kullanırdı, bu yüzden daha ileri gitmemeye karar verdim.

Dahlia ve ben aynı anda iç geçirdik, gözlerimiz buluştuğunda zihnimde tüm düşünceler silinerek geriye sadece bir tanesi kaldı.

O.

Şerif olay yerine gelerek beni daha fazla rezil olmaktan kurtardı. Neyse ki bana kişisel bir kini olan yardımcısı uzakta durmayı tercih etmişti; bugünkü şanssızlığımı düşününce bu bile başlı başına bir lütuftu.

Dahlia'yı tanıyorsam sırf beni sinir etmek için o şerif yardımcısıyla arkadaş olurdu.

Yaşlı şerif, Dahlia'ya sımsıkı sarıldı. "Ee, burada ne oldu?"

"Julian'ı cinayete teşebbüsten tutuklamalısınız."

Dahlia'nın şeytani gülümsemesi kafamdaki alarmları devreye soktu. Yıllardır bastırmaya çalıştığım anılar bir kâbus gibi zihnime çöktü.

Ne zaman paniklesem ve saçma sapan konuşsam, gülümsemesinin daha da genişlediği anlar.

Bana bakarken parlayan gözleri beni, on beş yaşına girdiği *quinceañera* töreninde dans pistinde onu yönlendirdiğim –hayır, aslında o beni yönlendirmişti– geceye götürdü.

Lise mezuniyet töreninde, okul ikincisi olarak yaptığı veda konuşmasında bana teşekkür ederken de yüzünde aynı ifade

vardı; lise boyunca iyi bir mücadele verdiğim için minnettarlığını dile getiriyordu.

Tek bir gülümsemesiyle, bir zamanlar ona duyduğum hisler de dâhil geçmişte kalması gereken sayısız anıyı yüzeye çıkarması çok saçmaydı.

Gerçek şu ki, Dahlia Muñoz'un neden geri döndüğünü bilmiyordum ama bunun hayra alamet olmayacağı kesindi.

Hem de hiç.

Düzenleme
Ny.ozlem

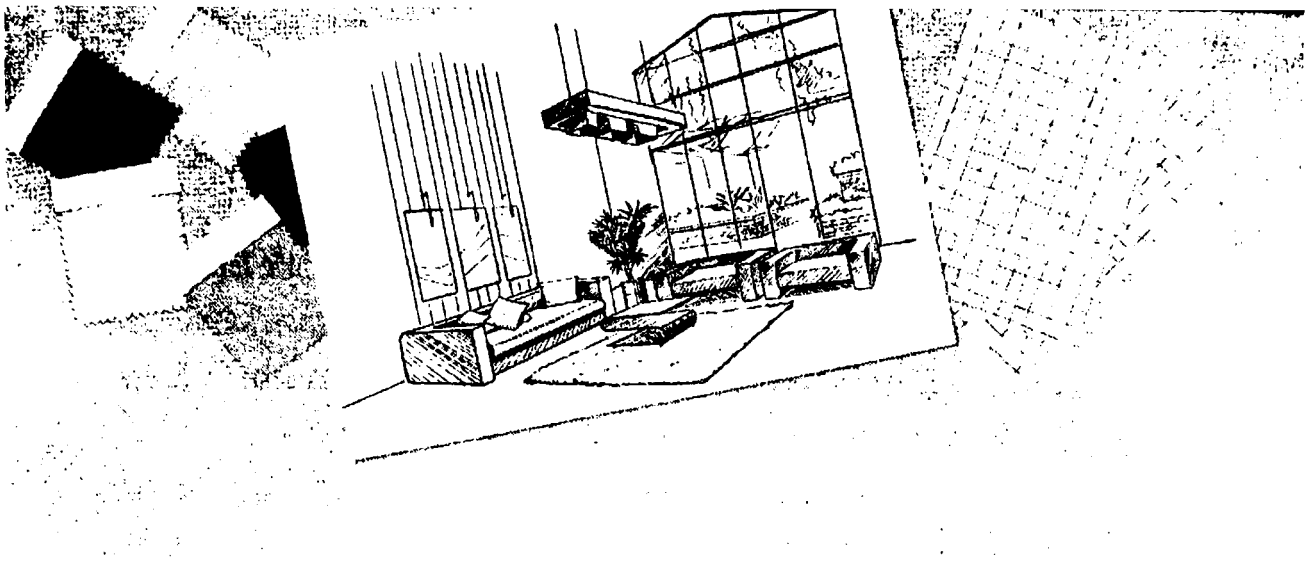

İKİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Wisteria'ya dönüşümün bir panik atağa, bir araba kazasına ve beni karşılamak için bir otobüs dolusu insanın gelmesine yol açacağını bilseydim San Francisco'da kalırdım. Anlaşılan sorunlarımdan kaçma planımın birkaç büyük kusuru vardı ve bunların başında da hayatının büyük kısmını benimkini mahvetmekle geçiren adam geliyordu.

Julian, Şerif'le konuşurken ambulansın ışıkları bronz tenli, köşeli yüzüne yansıyarak üzerinde şeytani bir kırmızılık oluşturuyordu.

Yıllarca tek odağım ondan kaçmak olduğundan ne kadar olgunlaştığını fark edememiştim.

Fark etmemek mi? Daha çok görmezden gelmekte ısrar etmek diyelim.

Kırmızı, yanıp sönen ışıklar dikkatimi belirgin çene hattına çekti ama hemen ardından bakışlarımı tekrar dudaklarına ve kirli sakallarına çevirdim.

Lüks kıyafetler konusundaki gözlem yeteneğime ve gerçek İtalyan derisini ayırt edebilen burnuma dayanarak Julian'ın bu geceki kıyafetinin on bin dolardan aşağı olmadığını söyleyebi-

lirdim; bu başlı başına şok edici bir gerçekti. Ancak kusursuz takım elbisesine, mükemmel kesilmiş koyu saçlarına ve şık, özel yapım ayakkabılarına rağmen tanıdığım o sert Julian'dan izler de yok değildi.

Burnunda, dirseğimle yanlışlıkla kırdığım zamandan kalma hafif bir çıkıntı vardı.

Sakallı yanağını kesen ince, beyaz yara iziyse bir zamanlar salıncakta en yükseğe kimin ulaşacağını görmek için rekabet etmeye karar verdiğimizde olmuştu.

Biri onunla konuştuğunda dudaklarını sıkıca birbirine bastırması çocukluktan kalma bir alışkanlıktı. Hiçbir zaman lafa atlamaz, hep sırasını beklerdi.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi benden tarafa baktı. Koyu kahverengi gözleriyle beni şöyle bir süzmesi sinirimi bozmalıydı ama tenime yayılan ürpertiler bunun tam tersini gösteriyordu.

Kendimi koruma içgüdüsüyle Julian'dan uzaklaşıp annesi Josefina'yla kendi annemin benimle ilgilenmesine izin verdim. Çok yakın arkadaşlardı, ikisi de kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü ama boyları, yüz hatları ve kişilikleri onları birbirinden ayırıyordu.

Annelerimiz Meksika'da büyürken birbirlerinin en yakın arkadaşları olsalar da Julian ve ben kesinlikle öyle değildik. En iyi ihtimalle aile dostuyduk, en kötü ihtimalleyse çocukluktan beri her şeyi yarışa dönüştüren rakiplerdik.

"Zayıflamışsın. Kendine iyi bakmıyor musun?" Annem kaşlarını çatıp yanaklarımı çimdikledi. Josefina'ya dönüp, "Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Josefina'nın suratı ekşidi, bu da annemin gözlemini doğruluyordu. "İyi bir yemekle halledilemeyecek hiçbir şey yok. Ne derler bilirsin *panza llena*–"

"*Corazón contento*[10]," diye annem cümlesini tamamladı.

---

10 (İsp.) ***Panza llena, corazón contento:*** Karnı tok, kalbi pek.

Keşke ev yapımı yemek midemdeki boşluğu doldurduğu gibi kalbimdeki boşluğu da doldurabilseydi.

Annem omuz hizasındaki saçlarımı inceledi. "*¿Y qué pasó con tu pelo?*[11]"

"Kestim."

"Ama neden?" diye inledi.

Sadece uzun, abartılı bir iç çekişle cevap verebildim.

"Ben bayıldım, kestirme nedenini bildiğim için," dedi Josefina bana göz kırparak.

Saç kesimi, kalp kırıklığım için doktorun yazdığı reçeteydi. Yanında bir de üzüntüyü uzak tutmak için bir şişe Zoloft vermişti.

Annem omuzlarımdan tutup beni baştan aşağı inceledi. "Eve dönmene sevindim. Gerisini sonra hallederiz."

"Ben de." Sesim titredi. Annemin sarılmalarından ve Vicks VapoRub'un kırık bir kalp de dâhil her şeyi iyileştireceğine olan sarsılmaz inancından başka hiçbir şey istemiyordum.

Josefina ellerini omuzlarıma koyup sıktı. "Merak etme. Her şeyi yoluna koyacağız, önce biraz *pozole*[12] ile başlayacağız."

Annem endişelenen biriyken Josefina tam bir çözüm insanıydı. Tıpkı oğlu gibi.

Keşke Julian empati konusunda biraz olsun annesine çekseydi.

Şerif boğazını temizleyerek sohbetimizi böldü. "Dahlia."

"Evet?"

"Julian bu konunun resmî kayıtlara geçmesini istemiyor, her iki tarafın tamir masraflarını kendisi ödeyecek."

"Yani bana çarptığı için ceza almayacak ya da zorunlu kamu hizmeti yapmak zorunda kalmayacak mı?"

---

11 (İsp.) ***¿Y qué pasó con tu pelo?:*** Saçına ne oldu?

12 Hominy mısırı, domuz eti, kekik, soğan, acı biber, lime, marul ve turpla hazırlanan geleneksel bir Meksika güveci. *–ç.n.*

Şerif hafifçe gülümseyerek, "Onun ceza almasını mı istiyorsun?" diye sordu.

"Saatlerce yol kenarındaki çöpü toplamak zorunda kalacağı bir ceza vereceksenız, evet." Parmaklarımı şıklattım. "Düzeltme yapıyorum. *Günlerce* diyelim."

Annem, "*Mija*[13]," diye uyardı, Josefina'ysa gülüyordu.

"Yoksa nasıl dersini alacak? Biri fena hâlde yaralanabilirdi."

Şerif bilmiş bir bakış attı. "Adil olacağım, aracınla sorun yaşıyorsan o şekilde sürmeye devam etmek yerine kenara çekmeliydin."

Kaşlarımı çattım. "Araç sorunu mu?"

"Julian her şeyi açıkladı. Eğer bir daha motorla ilgili sıkıntı yaşarsan kenara çekip yardım çağır."

Julian Lopez neden Şerif'e ağlamaktan araba süremediğimi söylemek yerine böyle bir hikâye uydurmuştu?

Belki de ileride bana şantaj yapmak içindir.

Annem elimi sıkınca gerilmiş kaslarım gevşedi. "Tamam, öyle yaparım."

Şerif şapkasını düzeltti. "Pekâlâ, her şey yoluna girdiğine göre insanları yetenek gösterisini izlemek üzere okula yetiştirsem iyi olur. Bazılarının ilaçları saat ondan önce etkisini gösteriyor." Islık çalıp otobüsü işaret etti. "Hadi, herkes toparlansın!"

Josefina elini sallayarak Şerif'i geçiştirdi. "Biz çocuklarımızla birlikte gideriz."

Şerif yardımcıları, gitmek istemeyen kalabalığı otobüse bindirmeye çalışırken yardım ekipleri kasabaya doğru hareket etti. Geriye sadece Muñozlar ve Lopezler kalmıştı.

"Hangi yetenek gösterisinden bahsediyor?" diye sordum.

"Her sonbahar ilkokulun düzenlediği gösteri." Josefina, kutsal su şişesini anneme uzattı. "Bu arada keşke sen de katılsan. Nico seni görmeyi çok ister, sonra hep birlikte yemeğe gideriz."

---

13 (İsp.) ***Mija:*** Kızım.

Boğazım kurudu. Vaftiz oğlumu görmek ve ona kocaman sarılmak istesem de beni en iyi tanıyan insanlarla aynı masada yemek yemek, panik atak geçirmeme neden olabilecek bir başka olaymış gibi geliyordu.

"Dahlia yorgundur." Julian bıkkın bir sesle araya girdi.

Ya hissettiğim kadar berbat görünüyordum ya da Julian açık açık beni orada istemiyordu.

İkinci şık daha mantıklı.

Yetenek gösterisine katılarak ona aksini ispatlamayı düşündüm ama sonra bunun ne anlama geleceğini fark ettim.

Kendini kasabalıların önüne atmaya hazır mısın?

Kesinlikle değildim. Bu akşamki kalabalıktan kurtulmam bile bir mucizeydi, şansımı daha fazla zorlamamalıydım.

İki yılın ardından er ya da geç herkesle yüzleşmek zorunda kalacaktım ama bugün o gün değildi.

"Julian haklı." Kelimeler ağzımdan çıkarken sanki bıçak gibi dilimi kesiyordu. Julian'ın omuzlarını geriye atarak sırtını dikleştirmesi sinirimi bozdu. "Olanlardan dolayı biraz sarsıldım. Bütün günü direksiyon başında geçirdikten sonra şu an tek istediğim biraz dinlenmek."

"Ah," dedi Josefina, gülümsemesi bir anda solmuştu. Oğlu Julian'sa ona ters bir bakış attı.

"Peki ya Julian seni eve bıraksa, Josefina'yla ben de arabanı alıp gösteriye gitsek?" diye sordu annem.

Sağ gözüm seğirdi. Hayatım boyunca beni o büyütmemiş olsaydı şu andan itibaren annemle sonsuza dek konuşmayı keserdim. Julian'ın ezeli düşmanım olduğunu bal gibi biliyordu, tıpkı gece yarısı *pan dulce* çöreklerinden yemek ve Kaliforniya trafiğinde araba kullanmaktan nefret ettiğimi bildiği gibi.

"Ama..." İtiraz etmek üzereydim ki annem suratını buruşturdu. "Peki."

Anahtarlarını çıkaran Julian gözlerini kısarak bana baktı. "Hadi gidelim. Nico'nun gösterisine geç kalmak istemiyorum."

Josefina'nın parmakları telefon ekranı üzerinde hızla hareket ediyordu. "Merak etme. Şimdi okul müdürüne mesaj atıp Nico'nun sırasını değiştirmelerini isteyeceğim."

Julian hışımla annesine döndü. "Bunu, ben oraya yetişmeye çalışırken kaza yapmadan önce neden yapmadın?"

Annesi omuz silkerek bir şeyler yazmaya devam etti. "İstemedin ki."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Julian'ın, annesi de dâhil birinden yardım istemektense ölmeyi tercih edeceğine emindim. Merhum babasından aldığı bir huydu bu.

Annemin elinden çantamı aldım, onu ve Josefina'yı yanaklarından öpüp Julian'ın arabasına yöneldim. Keskin hatları ve parlak krom detaylarıyla uzay gemisine benziyordu. Biraz gaz verildiğinde uçak gibi gittiğine emindim.

Eskiden yeni bir video oyunu almayı bile lüks gören Julian'ın milyarder olup elektrik mavisi bir McLaren aldığını kabullenmekte zorlanıyordum. Annem, Julian'ın paranın başını döndürmesine izin vermediğini söylese de bence hâlâ Kaf Dağı'nda olan bir egosu ve tanrı kompleksi vardı.

Ben iç mekân tasarım şirketim ve ev yenileme programımla büyük başarı elde ederken Julian 23 yaşında, 25 yaşındaki bilgisayar programcısı dâhi kuzeni Rafa'yla birlikte *Dwelling* adlı uygulamayı geliştirerek köşeyi dönmüştü. Bu, çok popüler bir emlak arama motoruydu.

Fikir, başlangıçta Rafa'nın çılgın ve başarısız uygulama girişimlerinden bir yenisi gibi görünse de zamanla büyümüş, yatırımcıları üzerine çekerek yönetim kurulu üyeleri olan bir şirkete dönüşmüştü. Lopez kuzenler de kendilerini *Forbes*'un o meşhur 30 Yaş Altı 30 İş İnsanı listesinde bulmuşlardı.

Julian'la aynı anda yolcu kapısına uzandık. Eli benimkine değdiğinde bir anda o tanıdık kıvılcımı hissettim.

Parfümünün kokusu –temiz ve pahalı– burnuma doldu. Tam o anda hapşırınca istemeden de olsa popomu hafifçe kasıklarına çarptım.

Ah, Tanrım.

Julian kapıyı açtı. "*Salud.*[14]"

"Ne kadar kibarsın," dedim kuru kuru.

Kapıyı daha sıkı tuttu, bronz eklemleri bembeyaz oldu. "Annenin gözündeki centilmen imajımı bozmak istemem."

"Bu kadar kasmana gerek yok. Zaten senin İsa'dan sonra deniz üzerinde yürüyen ilk insan olduğunu düşünüyor."

Boğuk bir kahkaha attı. Rüzgâr yüzünden zar zor duyulan o yumuşak ses bile kalbimin ritmini bozmaya yetmişti.

Ondan uzaklaşmak için kendimi koltuğa attım ama vites koluna çarpınca inleyerek geri çekildim.

Annem arabaya binmeden önce, "*Nos vemos allá*[15]," diye seslenip yola koyuldu. Radyosunda bangır bangır "Mi Primer Millón" çalıyordu. Babamın en sevdiği şarkılardan biriydi.

Julian kapımı kapayınca yumuşak deri koltuğa gömüldüm. Kapının çarpmasıyla motordan garip bir tıkırtı geldi. Julian kaşlarını çatarak aracın ön tarafına geçip yere çömeldi.

Tampona uzun uzun baktıktan sonra öfke dolu gözlerle arabaya bindi. Yola çıkıp sertçe gaza bastığında ikimiz de tek kelime etmedik.

Eskiden olsa sessizliği sorularımla doldurup Julian'ı gıcık ederdim ama bu akşam içime kapanıp sustum.

İşte bu da Oliver ve ailesi yüzünden değiştiğimin bir başka kanıtı.

Sessizlik içimi kemirirken benim arabama yetiştik. Kazanın hasarına şöyle bir göz attım. Tamponum bir kola kutusu

---

14 (İsp.) ***Salud:*** İyi yaşa.

15 (İsp.) ***Nos vemos allá:*** Orada görüşürüz.

gibi ezilmiş, arka farlardan biri yerinden çıkmıştı ama bunlar dışında araba iyi görünüyordu.

Terapistim bu olumlu bakış açıma şahit olsa benimle gurur duyardı.

Bugün düğün mekânının kaporasının yandığını öğrendikten sonra üstüne bir de yeni menajerimden bozulan nişanımın medyaya sızdığını duymuştum. Anlayacağınız şu sıralar ne kadar küçük olursa olsun her türlü morale ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika sonra Julian boğuk sesiyle düşüncelerimi bölerek, "Çok sessizsin," dedi.

Avuçlarımı öyle sıkmıştım ki tırnaklarım etime batıyordu. "Bana hep *biraz sussan keşke* diye yalvardıktan sonra şimdi sessiz olmam işine gelmiyor mu?"

Bu cevap onu susturdu susturmasına ama sessizlik ancak bir dakika sürdü.

"Olaylı girişleri hep çok iyi becerirdin zaten," derken bakışları hâlâ yoldaydı.

Galiba gerçekten kafamı falan çarpmıştım çünkü hayal görüyordum. Julian annesinin zoru ya da alkolün etkisi olmadan *ikinci* kez benimle sohbet etmeye çalışıyordu.

Koltuğa iyice gömüldüm. "İster inan ister inanma ama bir süreliğine ortadan kaybolmak istedim."

"Bu imkânsız," dedi.

Bu gece yaşananlardan sonra haklı olabileceğinden korkuyordum. Şu an biraz toparlanmak adına birkaç haftalığına ortadan kaybolabilsem resmen mucize olurdu.

"İlgi meraklısı falan değilim." Tek isteğim göz önünden kaybolmak ve Kaliforniya'daki hayatım darmadağın olmuyormuş gibi davranabilmekti.

"Kendi televizyon programı olan ve dekor markası Amerika'nın dört bir yanındaki mağazalarda satılan kadın mı diyor bunu?" Direksiyonu sıkıca kavrayan elleri biraz gevşedi.

Sahte bir şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Julian Lopez, yoksa gizli gizli programımı mı izliyorsun?"

Yüzünde en ufak bir duygu bile belirmedi. "Vaktimi daha iyi şeylere harcıyorum."

Of, bu acıttı. "Tabii, her gece annenle vakit geçirmek epey vaktini alıyordur."

Julian'ı benimle konuşmaya iten her neyse söylediğim laf tam hedefi tam on ikiden vurunca yok oldu.

Birkaç dakika sonra çilek temalı *Wisteria Gölü'ne Hoş Geldiniz* tabelasının önünden geçtik. Tabelada meşhur Çilek Festivali'nden bahsedilirken yeni eklenen bir slogan gözüme çarptı: *Ünlü iç mimar ve reality TV yıldızı Dahlia Muñoz'un memleketi.*

Başımı ellerimin arasına gömüp inledim.

Gözler önünden kaybolmak hayal oldu.

Neon ışıklı *Early Bird Dinner* tabelası, Kuzey Yıldızı gibi parlayarak bana yol gösteriyordu. Ana caddenin köşesine geldiğimizde, kasaba meydanının ortasındaki neşeli sonbahar dekorasyonlarından, kasım ayında yapılacak Hasat Festivali'ni duyuran sokak lambalarındaki pankartlara kadar her şey Wisteria Gölü'nün sıcacık atmosferini yansıtıyordu.

Küçük kasabamızın neden bu kadar popülerleştiğini anlamak zor değildi. Yaz aylarında göl kıyısına gelen turistlerden, hafta sonu kaçamağı yapmak isteyen varlıklı Şikago sakinlerine kadar herkes buraya akın ediyordu. Viktorya dönemine ait sahil kasabası havası, insanı sanki 1800'lere geri götürüyordu ve burada çekmeyen telefon bile geçmişe yolculuk hissi veriyordu.

İki yılın ardından buraya dönüp bilhassa her yerin Cadılar Bayramı süslemeleriyle dolu olduğunu görünce heyecanlanmam ve nostaljik hissetmem gerekirdi. Ama vücudum hissizleşmişti. Oyulmuş balkabaklarının yanından, turuncu ve mor ışıklarla aydınlatılan dev çilek çeşmesinden ve babamın her zaman kardeşimle beni götürdüğü parkın önünden geçerken içimde koca bir boşluk vardı.

Julian, modernleşen ana caddeden uzaklaşıp kasabanın güneyine döndü. Ailelerimizin büyüdüğü güneyde, milyon dolarlık göl manzaralı malikâneler ya da seçkin özel okullar yoktu. Ana cadde ve doğu yakasındaki semtlerde bulunan modern binalar ve lüks olanaklar da burada bulunmazdı. Geçmişi kuzeydeki Tarihi Bölge kadar köklü değildi. Ama en iyi pizzacı bizim yakadayken kim spor salonlu lüks bir rezidansta ya da gösterişli bir villada yaşamak isterdi ki? You Want a Pizza Me restoranından pizza söylediğimde siparişim on dakikadan kısa sürede kapımda oluyordu.

Annemin evine varmamızı engelleyen tek trafik ışığı sarıdan kırmızıya döndü. Zaman geçtikçe Julian'la aramızdaki gerginliğin ne kadar yoğun olduğunu bir kez daha fark ettim.

Bir zamanlar tatlı bir rekabet içinde olan iki arkadaştık. Sonra ortaokulda ergenliğe adım atmıştık, hormonlar ve çocukça kavgalar yüzünden rekabetimiz yeni bir boyut kazanmıştı.

Ama artık birbirimiz için sadece iki yabancıydık.

Görünmez bir el boğazıma dolanarak nefesim kesilene kadar gırtlağımı sıktı. O ağırlıkla mücadele etmeye çalıştım ama bakışlarım bana ilk kez kalp kırıklığı yaşatan adama kayınca bunu başaramadım. On dokuz yılda güvenimi kazanmış, sonra sadece yedi kelimeyle her şeyi mahvetmişti.

Bunu kolay kolay unutacağımı sanmıyordum.

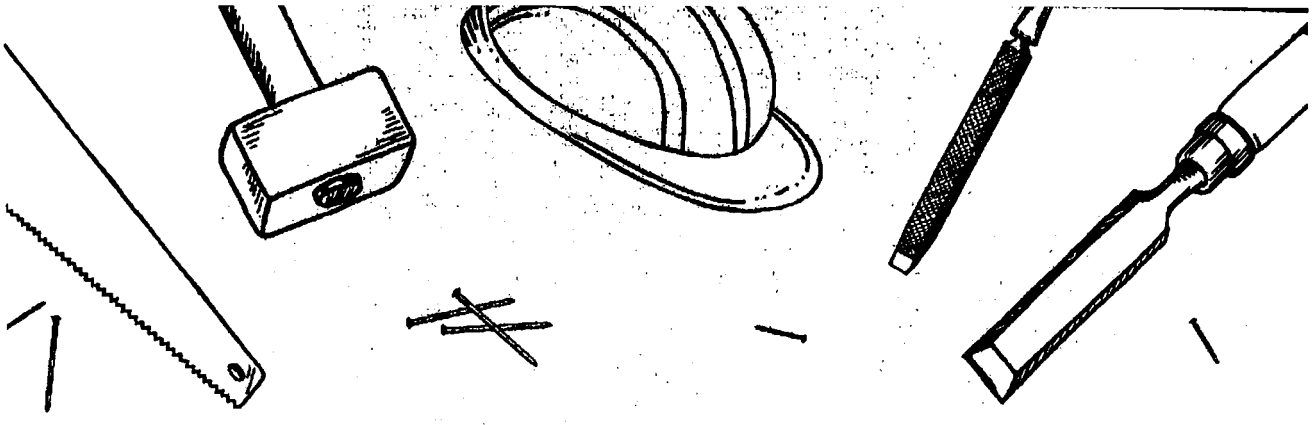

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julian

Dahlia, sokak tabelasına şaşkınlıkla baktı. "Lopez Sokağı mı?"

Çocukluğumun geçtiği sokaklarda ilerleyerek Dahlia'nın mahallesine dönerken hiçbir şey söylemedim.

"Neden sokağa senin adını vermişler ki?"

İşte tam da vereceği bu tepki yüzünden belediye başkanının bağışlarım için beni kamuya açık şekilde onurlandırmasına karşı çıkmıştım. On milyon dolarlık bağış yapmaktan pişman değildim ama keşke bunu anonim yapabilseydim.

Dahlia, çocukluğunun geçtiği çiftlik tarzı evin önüne geldiğimizde kemerini çözdü. Bu ev, ailelerimize ait birçok hatırayı barındırıyordu; özellikle de çocukken babamla birlikte bu evi yenilemek için çalıştığımız zamanlara ait anıları. Çiçekler ve dekorasyon mevsime göre değişse de açık mavi boya ve beyaz pervazlar o zamandan beri hep aynı kalmıştı.

Bu ev, şu an yaptığım projelerden çok farklıydı ama yine de inşaata olan tutkumun temelini oluşturuyordu. Muñozların evini yenilerken ailem gibi bir şeyleri tamir etmeyi sevdiğimi fark etmiştim.

Evleri. Sorunları. *İnsanları* tamir etmeyi.

Bu, yıllardır silmeye çalıştığım ama en uygunsuz anlarda tekrar ortaya çıkan karakteristik bir kusurumdu.

Şu an olduğu gibi.

Dahlia'yla iki kez konuşmaya çalışmamın tek mantıklı açıklaması, onun olağandışı sessizliğini görmezden gelememdi.

Ama bak nasıl sonuçlandı?

El frenini çekince araba hafifçe titredi.

Kapı koluna uzanan Dahlia'nın vücudundaki gerilim benimkini yansıtıyordu. "Bıraktığın için teşekkürler." Göğsü ağır bir nefesle kalkıp indi. "Ve şey... araban için kusura bakma." Burnunu hafifçe kırıştırması, alaycı bir cevap vermemek için kendimi zor tutmama neden oldu. "Kenara çekip beklemeliydim."

"İyi misin?" Sesimdeki o sertlik gitmiş, yerini çok daha kötü bir ton almıştı.

Başını iki yana salladı. "Sadece yorgunum."

"Rol yapmaya devam etmek yorucu olmalı."

"Sormak istediğin başka bir şey mi var?"

O anda verandadan gelen ışık parmağındaki devasa nişan yüzüğüne vurarak gözlerimi kamaştırdı.

Oliver nasıl? Eski oda arkadaşıma duyduğum nefretle bunu sormak istedim.

Nişanlanalı iki yıl oldu, düğün tarihini belirlediniz mi bari?

Sadece meraktan soruyorum, sana yürüyerek beni sırtımdan bıçakladığını sonunda kabul etti mi?

Sorular dilimin ucuna zehirli oklar gibi dizildi. Ama hiçbiri çıkmadı. "Yok."

"Harika. O zaman izninle *The Silver Vixens*'la randevum var ve geç kalmak istemiyorum."

The Silver Vixens mı?

Hasiktir. İşler sandığımdan da kötü olmalıydı. Dahlia, *The Silver Vixens* dizisini sadece en berbat zamanlarda saplantılı şekilde izlerdi; mesela babası öldüğünde ya da hoşlandığı futbolcu, ilk buluşmalarında seks yapmak istemediği için ona *soğuk nevale* diye hakaret ettiğinde.

Kapıyı açmasına fırsat vermeden elini tuttum. Dokunuşu avucumu hafifçe karıncalandırdı, bu yüzden sanki elimde yanan bir dinamit varmış gibi ânında bıraktım.

Aynı anda konuştuk.

"Şey, ben–"

"Senin–"

Dahlia hızlıca konuşarak, "Ben gideyim yoksa Nico'nun gösterisini kaçıracaksın," dedi. Lafını bitirdikten sonra arabadan fırladı.

Bagajdan valizlerini almasına yardım ettim. Bir teşekkür mırıldandıktan sonra özel tasarım valizini toz kaldıra kaldıra arkasından sürükleyerek eve doğru yürüdü.

Nedenini bilmiyorum ama yine de konuştum. "Sonra görüşür müyüz?"

Kalbim kaburgalarımın içinde deli gibi çarpıyordu, cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Basamaklarda durup başını bana doğru çevirdi. "Neden?"

"Öylesine."

"Bana nasıl işkence edebileceğin konusunda yeni planlar yapmıyorsundur umarım." Yarı alaycı sesi eskisi kadar güçlü değildi.

"Biliyorsun, seni delirtmek en büyük hobim."

Gözlerindeki kıvılcım bir an belirdikten sonra ansızın söndü. Kar fırtınasının ortasında sönen bir ateş gibiydi.

"Her şeyi rekabete çevirmenin senin için neden bu kadar önemli olduğunu hiç düşündün mü?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Bu, büyük bir aşağılık kompleksinden kaynaklanıyor olabilir mi?"

Dahlia en savunmasız olduğum anlarda bile içimi en iyi görebilen kişiydi.

Çoğu insan benim sadece sessiz, soğukkanlı bir adam olduğumu düşünürdü. Onlar için kasabanın en sinir bozucu adamı olmama yalnızca bir yanlış anlaşılma kalmıştı.

Ama Dahlia...

O beni gerçekten görüyordu.

Gerçek beni.

Özgüvensiz beni.

Son on yıldır, bana kendimle ilgili sevmediğim her şeyi hatırlattığı için nefret ettiğim beni. Zayıf, utangaç, hayatta tökezleyerek ilerlerken sessizce acı çekmekten başka bir şey yapmayan aşırı gururlu beni.

Dahlia'nın beni herkesten iyi tanıdığını unutmamam gerekiyordu. Özellikle de bu yanımı geride bırakmak için yıllarca çaba harcadıktan sonra.

Ama o yanımdan hemen kurtulmalıydım.

Sonbahar temalı reklam panoları önümde bulanıklaşırken gençliğimin karanlık sınıflarının yanından hızla geçip yenilenmiş konferans salonuna yöneldim.

Her nasılsa tam zamanında yetişmiştim ve Nico'yu fraklı bir smokinle, reçeteli gözlüklerinden en renkli olanıyla sahneye çıkarken görmüştüm. Kalabalık, kuzenimin homurdanmasını bastıracak kadar coşkuyla alkışlarken ben de annemin yanındaki boş sandalyeye yerleşmiştim.

Rafa'nın uzamış sakalı, yıpranmış kot pantolonu ve buruşuk gömleğini gören onun zengin olduğuna inanmazdı. Hâlâ lisede kullandığı kamyoneti kullanıyordu ve teknoloji manyağı olmasına rağmen eski model telefonunu yenilemeyi reddediyordu. Parayı sadece Nico'ya harcıyordu ama onu şımartmamak adına bir sınır koymuştu.

Nico kuyruklu piyanonun başına oturduğunda Rafa'nın vücudundaki bütün gerginlik geçti. Abartmak gibi olmasın ama vaftiz oğlumun günün birinde ünlü müzisyenlerle sahne alacağına yüzde yüz emindim. Daha sekiz yaşında olmasına

rağmen üç farklı enstrüman çalabiliyordu ve bunlardan birini yalnızca YouTube videolarından öğrenmişti.

Nico'nun performansı büyük alkış almış, Rafa da oğlunun adını bağırıp ıslık çalarak nadir görülen bir gülümsemeyle ona karşılık vermişti.

Perde kapandığında Rafa'nın iyi ruh hâlinin kaybolmasını bekliyordum ama ışıklar tekrar yandığında hâlâ yüzünde bir tebessüm vardı. Annemse kalabalığın arasına dalıp Nico'yu aramaya koyulmuştu.

Rafa, "Yoğun iş programına rağmen aramızda olabilmene sevindim," diyerek omzumu hafifçe sıktı.

"Bütün gününü bilgisayar başında kod yazarak geçiren adam mı diyor bunu?"

Omuz silkti. "Artık değil. Senin aksine ben kendime işten başka şeyler için de vakit ayırıyorum."

Vaktimi daha çok çalışarak harcamaya *meraklı değildim* ama boş zamanlarımda ne yapacaktım ki? Annemin ayarladığı saçma sapan randevulara mı gidecektim?

Kalsın. Deneyip boyumun ölçüsünü almıştım. Son seferinde annem, beni eski sevgilisiyle eşleştirmeye çalıştığı için kasabanın şerif yardımcısıyla düşman olmuştum.

Çıkışa doğru yürürken Rafa dirseğiyle beni dürttü. "Aurora'daki kulübede sarhoş olduğumuz geceyi hatırlıyor musun?"

"Hangisini?"

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Dahlia'nın nişanlandığı hafta sonunu diyorum."

Adımlarım istemsizce biraz daha yavaşladı. "Pek hatırladığımı söyleyemem."

Sırtıma hafifçe vurdu. "Muhtemelen zil zurna sarhoş olduğun içindir."

"İyi bir kuzen olsaydın benimle birlikte içerdin."

"Uyurken kendi kusmuğunda boğularak ölmene göz mü yumsaydım? Asla. Annem beni affetmezdi."

"Yerimi doldurmaktan mutlu olurdun eminim."

Gözlerini devirdi. "Neyse, o gece söylediklerini asla unutmayacağım."

Boğazım düğümlendi.

Rafa omzumu sıkıca kavradı. "Dahlia'yla ikinci bir şansın olsaydı her şeyi farklı yapacağını söyleyip duruyordun."

Duygularımı belli etmemek için elimden geleni yaparak, "Sarhoştum," dedim.

"*Eee?*"

"O nişanlı."

"Annenin dediğine göre artık değil."

Mierda. "Annem nereden öğrenmiş?"

"Nereden olacak? Rosa söyledi."

"Ve böylece *chisme*[16] başlamış oldu..." Annelerimiz çocukluktan beri ayrılmaz ikili olduklarından onlardan daha azını beklememeliydim.

Rafa'nın yüzü ciddileşti. "Bu gece bütün sosyal medya ondan bahsediyor. Dahlia adına bir hashtag bile açmışlar."

Midem buruldu, kafamın içinde cevapsız sorular dönmeye başladı.

Neden ayrıldılar? Tekrar barışma ihtimalleri var mı?

Dahlia bugün Oliver yüzünden mi ağlıyordu? Çarpıştığımızda onun yüzünden mi o hâldeydi?

Rafa kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayır."

Afalladım. "Ne?"

"Aklından ne geçiyorsa hemen unut."

"Dahlia konusunu açan sensin."

"Çünkü annen kulağına *işte sana fırsat* diye fısıldamaya başlamadan önce sana haberi ben vermek istedim."

"Annem kulağıma sürekli kiminle çıkmam gerektiğini fısıldar ama ben ona kulak asmıyorum."

---

16 (İsp.) ***Chisme:*** Dedikodu.

"Dahlia farklı, bunu sen de biliyorsun."

"Artık bir önemi yok çünkü Dahlia'ya karşı hissettiğim her ne varsa hepsi çoktan anlamını yitirdi." İçimde bir şey kırıldı.

Rafa'nın cevabı, Nico'nun çığlığıyla yarım kaldı.

"*Papi!*[17]"

Nico annemi bırakıp koridor boyunca koştu.

Kuzenim dizlerinin üzerine çöktüğü anda Nico kendini açık kollarına attı.

"Seninle gurur duyuyorum." Rafa oğlunun gözlüğünü düzeltti.

Nico kaşlarını çattı, alnı kırıştı. "Ama hatamı fark etmedin mi?"

Rafa dudak büktü. "Her zamanki gibi mükemmeldin."

Mükemmeliyetçi yanını benden alan Nico, yaptığı hatayı anlatmaya girişti ama Rafa onu gıdıklayarak susturdu.

"Hayır!" Nico, babasının kollarında kıvranarak kıkırdamaya başladı.

"Pardon, ne dediğini duymuyorum. Az önce ne diyordun?" Rafa onun koltuk altına uzanıp tekrar gıdıklayınca Nico çığlık atarak kurtulmaya çalıştı.

Rafa dünyaya karşı içine kapanık olabilirdi ama oğluna karşı sevgi dolu bir babaydı. Onca derdine rağmen oğluna sevgiyle yaklaşması bana umut veriyordu – bir gün kuzenimin iyileşebileceğine dair bir umut.

Ben Rafa'nın yaşadıklarının yarısını bile yaşamamıştım ama birini unutmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordum. Bu dersi bana yıllar önce Dahlia öğretmişti. Kolay kolay unutacağımı da sanmıyordum.

---

17 (İsp.) ***Papi:*** Baba.

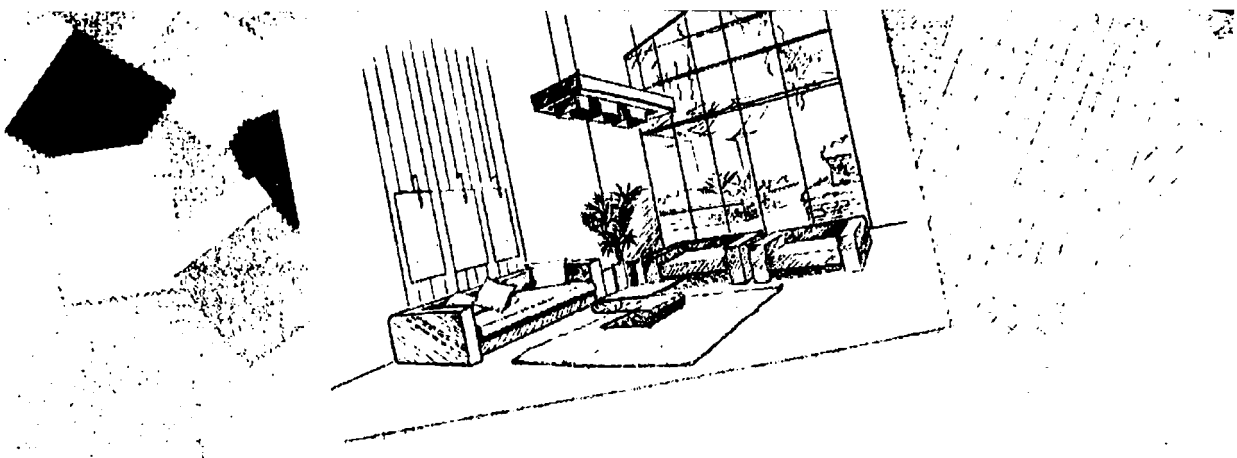

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Kasabaya döndüğüm ilk gün sakin geçmişti ama muhtemelen dışarı bile çıkmadığım içindi. Annem ve kız kardeşim Liliana çiçekçide çalışmakla meşguldü, benimse tavan izlemekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Daha önce öğle yemeği yemeye ya da tuvalete gitmeye bile vakit bulamazken şimdi önemli bir durum olmadan odamdan çıkmamak garip geliyordu. Yerde duran, pahalı ve şık kıyafetlerle dolu valizimi boşaltma zahmetine bile girmemiştim. Bu başlı başına bir uyarı işaretiydi.

Lise çağlarımdan beri kaygı ve mükemmeliyetçilikle baş etmeye çalışıyordum ama depresyon benim için çok yeni bir mücadeleydi ve yardım alana kadar da aylarca yalnız başıma savaşmıştım.

Terapistim Dr. Martin harika bir kadındı, her seansa küçük bir servet ödesem de değiyordu. Para benim için sorun değildi fakat başta devam ettirebileceğimi sanmıyordum, ne var ki menajerimin şiddetli tavsiyesi üzerine sekiz hafta kadar önce ona bir şans vermiştim ve hiç pişman değildim.

O olmasaydı şu an nerede olurdum bilmiyorum. Sonsuz bir sabrı, sakinleştirici bir sesi vardı ve her seansı, anlamını ancak sonradan araştırıp öğrendiğim bir Jamaika atasözüyle bitiriyordu.

Bugün tele-seansımızın ilk yarısında neredeyse hiç konuşmadı, hatalarım ve eksikliklerim hakkında dert yanmamı dinledi.

Ellerini birleştirdiğinde altın Cartier bilezikleri koyu kahverengi tenine çarpıp şıngırdadı. "Oliver'la bu kadar uzun süre birlikte kalmanın nedeni neydi?"

Sonsuz sabrı, sabırla oturup düşünmemi beklerken bir kez daha test edilmişti. Bu soruya daha önce de defalarca yanıt vermiştim ama o zamanlar hayata bakış açım acı, kendimden nefret etme ve depresyon bulutlarıyla örtülüydü.

"Uzun bir süre iyiydik." *Ve bu, yaşadıklarımı daha da zorlaştırdı.*

Başını hafifçe eğmesi bana devam etmem için cesaret verdi.

Tam altmış saniye sonra dört kelimeyle yanıt verdim. "Bana kendimi özel hissettirdi."

O seni hiç hak etmedi. Oliver, Julian'ın yurt odasını boşaltırken gözyaşlarına boğulduğumda bana sarılmıştı. Julian o gün yaptıklarım için basit bir teşekkür mesajı bile atmamıştı.

Senden hoşlanıyorum... bir arkadaşın hoşlanmasından daha fazla, demişti Oliver kış tatili öncesinde. Neredeyse bir yıl boyunca platonik kaldığımız ilişkimizde ilk kez böyle konuşmuştu.

Julian kalbimi kırdıktan sonraki dönemde Oliver'la arkadaşça takılmak kolay olmuştu. Ama mavi gözleri, sarı saçları ve rahat gülümsemesi zamanla içime işlemişti.

Çok yeteneklisin ve takdir edilmeyi hak ediyorsun. İlk iç mimarlık fotoğrafımı paylaşmam için beni o cesaretlendirmişti. İlk dairemin grenli bir fotoğrafıydı ama hâlâ sosyal medya sayfamın en tepesinde sabitlerde duruyordu. Çünkü temsil ettiği şey benim için önemliydi.

Savunmasızdım ve teselliyi yanlış yerlerde arıyordum, Oliver'ın ailesi de işin içine girince tüm hayatım TV'de yayımlanacak tasarım programımız üzerine döner olmuştu.

"İlişkiniz hep böyle miydi?" diye sordu Dr. Martin.

"Nişanlanmadan önce yedi yıl boyunca ilişkimiz sıradandı. Güzel günler de yaşıyorduk kötü günlerde de... Kendini hep ailesinin yüz karası, kara koyunu gibi gösterdi. Ama sonra aslında kurt olduğunu fark ettim."

Dr. Martin şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Bana her şeyi birlikte yapabileceğimizi hissettirdi ama işler zora girdiğinde yapamadık, başaramadık."

Ben başaramadım. Kendimi yeterince değerli göremeyip ayrılmak yerine çok fazla emek verdiğim bu ilişkiye sıkı sıkı tutundum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Oliver yavaş yavaş benden uzaklaşarak beni asla çocuğum olmayacağı gerçeğinin acısıyla baş başa bıraktı.

Tırnak etlerimi koparmaya başlamıştım. "Önce evlilik sözleşmesi, sonra da tıbbi test derken işler ters gitmeye başladı. Kameralar karşısında güçlü kalmaya çalıştım çünkü işimi ve çalıştığım insanları seviyordum. Onun yüzünden her şeyimi feda etmek istemedim."

Ama yine de her şeyini kaybettin.

Şimdi bir televizyon programım yoktu, birkaç ekip arkadaşımdan başka dostum kalmamıştı ve "istediği kadın olmadığım" için terk edildikten sonra beni isteyecek birini bulma umudumu da kaybetmiştim.

Oliver açık açık *istediği rahim olmadığımı* ima etmişti ama tabii ki bu ayrıntıyı dile getirmek istemedim.

Dr. Martin başını anlayışla eğdi. "İnsanlar kendilerine acı veren şeylerden kaçmaya meyillidir."

"Kendimi işime vermek çok kolay oldu ama işler büyüdükçe içimde bir şeyler öldü."

Gözlerinin kenarındaki çizgiler yumuşadı.

Aileme gelemeyeceğini söyleyeceğim. Yine. Oliver bana bunları söylemiş, ardından Creswell ailesinin malikânesine gitmek için apar topar çıkıp beni saatlerce bomboş bir duvara bakarak ağlamaya terk etmişti.

Bir gün banyoda olduğumu sanan annesi Oliver'a, *Ondan ayrılıp geleceğine daha uygun birini bulmak için henüz geç değil,* diye fısıldamıştı.

Neyse ki Creswell soyadını yaşatacak biri var, demişti Oliver'ın babası. Tam o sırada karısı, kızlarının ultrason fotoğraflarını masaya koyuyordu.

O testten sonra ilişkimiz kalbime saplanan bir kurşun yarasına dönmüştü ve tek çabalayan ben olmuştum.

Dr. Martin seansı yine bir Jamaika atasözüyle bitirdi. Ben de kendimi ağlamaktan alıkoyup on dakika boyunca *Rockstone a riva bottom nuh know sun hat*[18] sözünün anlamını araştırdım. Eh, bu da küçük bir zafer sayılırdı.

Kasabadaki ikinci günüm de aşağı yukarı aynı şekilde geçti, gerçi psikiyatri randevum beni yine duygusal bir sınavdan geçirmişti. Antidepresanlarımın dozunun artırılması ve kendimi daha keyifli aktivitelere yönlendirme kararımla moralimin düzelmesini umuyordum ama yine de şüpheliydim. Evden çıkmaya bile zar zor istek duyarken benden bir evi süslemem beklenemezdi.

Lake Wisteria'ya döndüğüm üçüncü günün de aynı şekilde geçeceğini, kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini sanmıştım. Ama öğleden sonra saat iki gibi yiyecek bir şeyler aramak için yataktan sürünerek çıktığımda, evimizin Lopez ailesiyle dolup

18 ***Rockstone a riva bottom nuh know sun hat:*** Konfor içinde büyüyen biri hayatın gerçek zorluklarını bilmez.

taştığını görerek irkildim. Ailelerimizin geleneksel pazar buluşması için toplanmışlardı.

Kız kardeşim sanki telefonu ona hakaret etmiş gibi ekrana çat çat dokunuyordu. Annemle Josefina'ysa mutfakta sebzeleri doğramakla meşguldü. Rafa, yanındaki taşınabilir hoparlörden bangır bangır çalan "*Robarte un Beso*" şarkısını duymazdan gelerek televizyonda Meksika Ligi maçını izliyordu.

"*¿Madrina?*[19]" Beni ilk fark eden Nico oldu ve koşarak yanıma geldi. Video görüşmeleri dışında onu en son birkaç yıl önce görmüştüm ve o zamandan bu yana boyu neredeyse yarım metre uzamıştı.

"Geri döndün!" Nico bacaklarıma sarıldı.

"Merhaba." Nico'nun kemiklerimi kıracak kadar güçlü sarılışına ne kadar ihtiyaç duyduğumu şimdi fark ediyordum.

Vaftiz oğlum başını kaldırıp kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim." İçimde kıpırdanmaya başlayan karanlığı bastırmaya çalıştım. "En sevdiğim vaftiz oğlum nasılmış bakalım?"

Kıkırdadı. "Ben senin tek vaftiz oğlunum."

"Şimdilik."

"Hayır! Buna izin vermiyorum!" Bacaklarıma daha sıkı sarıldı ve aniden beni bırakmasıyla dudaklarımdan hafif bir kahkaha koptu.

"Doğum günümde aldığın davulu çalıyorum! Harika!" Nico görünmez bagetleri havaya savurarak havalı bir hareket yaptı.

"Evet, o davul için teşekkür ederiz." Rafa bana anlamlı bir bakış attı.

"Belki yılbaşında ona bir de elektro gitar ve amfi hediye ederim," dedim.

---

19 (İsp.) ***Madrina***: Vaftiz anne.

Rafa'nın gözleri hafifçe seğirirken Nico yumruğunu havaya kaldırıp, "Evet!" diye bağırdı.

Vaftiz oğlumu şımartmak benim için doğal bir şeydi, gerçi son zamanlarda hediyelerimi ona elden vermemiş, kargo yoluyla göndermiştim. Pahalı bir davul seti ya da lüks bir gitar, yokluğumu telafi etmeye yetmeyecekti ama Nico her şeyin en iyisini hak ediyordu, özellikle de Rafa'yla yaşadıkları onca şeyden sonra.

Rafa'nın eski eşini pek tanımıyordum ama bu benim çaba göstermememden değil, kadının bizim aileyle kaynaşmak için hiç uğraşmamasından kaynaklanıyordu.

Rafa koltuktan kalkıp bana sıkıca sarıldı. "Hepimiz seni özledik."

Dürüst bir yanıt vermeye çalışıp başarısız olduğumdan espriye başvurdum. "En azından terbiyen moda anlayışınla birlikte kaybolmamış."

Karşımdaki sert bakışlı adam, üzerine bol gelen oduncu gömleği, solmuş kot pantolonu ve eskimiş beyzbol şapkasının içinde gözlerini devirdi. Başka biri giyse bu salaş tarzı felaket bulabilirdim ama kaslı yapısı ve yakışıklılığı sayesinde Rafa'ya yakışmıştı.

Rafa benim için neredeyse bir abi gibiydi. Onu çekici bulmaktansa kusmayı tercih ederdim ama bu, kasabadaki tüm kadınların ona açıkça hayranlık duymasını engellemiyordu.

Kollarını gevşetip beni bıraktı. "Bu sefer ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim. İş ve diğer şeylere bağlı."

"Bizim eve uğrayıp Nico'nun davul setine bir bakmalısın."

Nico'nun yüzü parladı. "Evet! Beni çalarken izleyebilirsin, sonra bana aldığın özel Lego setini yaparız. Ah! Ellie'yle de tanışabilirsin. O kadar tatlı, güzel ve harika biri ki!"

"Ellie kim?" Sesimdeki hafif titreme duygularımı ele vermişti. Vaftiz oğlumla vakit geçirmek *istememe* rağmen kendimi

buna hazır hissetmiyordum. Nico'nun yanında olmak bir gün kendi ailemi kurma arzusunu tetiklerdi ama şimdi...

"En yakın arkadaşım!" Nico'nun gözleri heyecanla parladı.

"*Dadısı.*" Rafa'nın ifadesi gölgelense de hemen sonra kendini toparladı.

Annem, boşanmanın ve Nico'ya retinitis pigmentosa teşhisi konmasının ardından Rafa'nın değiştiğini söylemişti. Şu an gördüğüm sert ifade ve hüzünlü gözler düşünüldüğünde annemin yanılmadığını fark ediyordum.

Nico bana babasını hatırlatan bir gülümsemeyle bakıyordu, eksik dişlerini saymazsak tabii. "Evet, neyse. Benimle ve *Tío*[20]yla oyun oynamak ister misin?"

Ani bir kaygı göğsümün tam ortasına darbe gibi indi. "Şey..."

"N'olur!" Ellerini dua eder gibi birleştirip bana baktı.

"Şey–" Sözlerim boğazımda düğümlendi.

Rafa başını yana eğdi.

Nico elimden çekiştirdi. "Hadi ama. Bir kişi daha lazım, babam bizimle oynamak istemiyor."

Rafa, Nico'nun saçlarını karıştırdı. "Julian hep kazanıyor da ondan."

Nico kolumdan tuttuğu gibi beni mutfaktaki kahvaltı masasının üzerinde bekleyen açılmamış Monopoly kutusuna doğru sürükledi. Babası yeniden maça dalarken vaftiz oğlum sandalyemi kibarca çekip beklemeye başladı. Ben hareket etmeyince kaşlarını çatıp eliyle sandalyeye vurdu. "Otur."

Onun bu isteği göğsümdeki çatlağı iyice derinleştirdi. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Yapamam." Kalbimin her atışıyla ağırlık daha da arttı.

Nico'nun kaşları çatıldı. "Neden ki? Eğlenceli olur!"

Kollarımı gövdeme dolayıp bir adım geriledim.

---

20 (İsp.) ***Tío:*** Amca, dayı, enişte anlamına gelen söz.

Yüzündeki şaşkın ifade hem sevimliliğini hem de içimdeki huzursuzluğu artırdı. "İyi misin? Üzgün gibisin." Alt dudağı titredi.

Rafa omzunun üzerinden bana baktı. "İyi misin?"

"Tuvalete gitmem lazım." Bulanık gören gözlerle hızla koridora yöneldim. Kendi odamın kapısını geçip kız kardeşimle paylaştığımız misafir banyosuna ilerledim.

Antidepresanlar harika iş çıkarıyor.

Gözyaşlarım bana ihanet edercesine akmaya başladı. İki ay önce hiçbir şey hissetmeden yaşarken şimdi her şeyi aynı anda hissetmeye ve son birkaç günde hayatımda hiç ağlamadığım kadar ağlamaya başlamıştım.

Kendine karşı sabırlı ol ve sürece güven.

Sikerler süreci. Ben odamdan çıkmayı bile planlamıyordum ki–

Biri aniden dirseğimden tutup beni geri çekince nefesim kesildi.

"Oğlumu üzmek için sağlam bir bahanen olsa iyi olur." Rafa'nın sert sesi beni ürküttü.

Afallamış vaziyette geri çekildim. "Ne?"

"Sen... ağlıyor musun?" Kaşlarını çatıp yüzüme baktı. O an geçmişe çekildiğimi hissettim.

Senin kendine acımandan o kadar bıktım ki! Oliver'ın sesi, nefret dolu bakışlarıyla zihnimde yankılandı.

Kameralar karşısında mükemmel görünmek için harika rol yapabiliyorsun ama iş bana gelince en ufak bir çaba bile göstermeye tenezzül etmiyorsun. Zehir gibi sözleri içimi kemirirken vücudum çaresizlik ve umutsuzlukla dolmuştu.

Âşık olduğum Dahlia geri döndüğünde bana haber ver. O gece bana bu mesajı atmış ama bir hafta sonra aramızdaki her şeyin bittiğini söylemişti.

"*Dahlia.*" Rafa'nın sert sesi beni yeniden âna döndürdü.

Kolumla yüzümü silip iç çektim. "Nico'yu üzdüğüm için özür dilerim. Bunu asla isteyerek yapmam."

Rafa'nın ifadesi biraz yumuşadı. "Ne oldu?"

Ona içimi dökmemi sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama Nico'yu sebepsiz yere üzdüğümü düşünmesini istemedim.

"Ben... Şey... Biliyorsun..." *Kahretsin.* "Asla kendi çocuğum olmayacağını öğrendiğimden beri çocuklardan uzak durmaya çalışıyorum."

Rafa şok içinde yüzüme baktı. "Sonra Nico'yu gördün..."

Başımla onayladım ama cümlesini tamamlayamadım. "Haberi alalı sadece birkaç ay oldu—" Bir hıçkırıkla sözüm bölündü.

Rafa aniden beni kollarına çekti, tıpkı çocukken hastalandığımda ya da üzüldüğümde babamın yaptığı gibi. "Üzgünüm."

Ne kadar ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim o tek kelimeyi duyar duymaz gözyaşlarım süzülmeye başladı. Rafa'nın beni öyle ne kadar süre tuttuğunu bilmiyorum, ancak nefesim düzene girip gözyaşlarım gömleğini ıslatmayı kesince beni bıraktı.

"Bu..." Burnumu çektim. "Aramızda kalabilir mi?"

Benden biraz uzaklaşıp kaşlarını çattı. "Kimse bilmiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece Oliver ve ailesi."

"Sırrın benimle güvende."

Omuzlarım hafifledi. "Teşekkür ederim."

Son bir kez omzunun üzerinden bana bakarak uzaklaştı. Koridorda tek başıma kaldım.

Banyoya girdim, kapının kapanmasıyla oluşan sessizlik içimde büyüyen boşluğa eklendi.

Oliver'ın dokuz yıllık ilişkimizi bitirmesinden bu yana geçen iki aydan sonra bir adım bile ileriye gidememiştim. Onun için TV programımızın ya da birlikte kurduğumuz hayatın bir önemi yoktu. Lanet olsun. O, sadece kendi isteklerini umursuyordu. Mükemmel bir eş. Deniz kıyısında manzaralı bir ev.

Beyaz çitlerin ardında oynayan iki çocuk ve bir köpek. Tıpkı 50'lerin komedi dizilerinden fırlamış gibi bir sahne.

O, toplumun ona biçtiği hayatı yaşamaya hazırdı. Bense bu hayat için bir tehdit oluşturuyordum.

Bu seferki babamı kaybettikten sonra hissettiğim yas gibi değildi. Farklıydı.

Ben farklıydım.

Mermer lavabonun kenarını sıkıca tutup aynadaki yansımama bakmaya çalıştım.

Dağınık. Paramparça. *Depresyonda.*

Son birkaç ayda kendimi bu kadar salmış olmayı kabullenemiyordum. Eskiden her sabah enerjik uyanan, heyecanla ne giyeceğine karar vermeye çalışan, kamera karşısına geçsin ya da geçmesin makyajını yapan kadından geriye sadece kalbi kırık biri kalmıştı.

Eskiden olduğum kişiyi özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki geri getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya razıydım. Daha fazla terapiye gitmek ya da kaçındığım zorunlu terapi ödevlerini yapmak da dâhil.

"Kendine gel." Çatallanan sesim sessizlikte yankılandı. "Ona ve diğer herkese seni mahvedemeyeceklerini kanıtlayabilirsin."

Bu kez daha güçlü bir sesle, kelimeleri sindirerek konuştum. "Kendinle olan bu savaşı kazanıp daha güçlü çıkabilirsin." Omuzlarımı dikleştirip duruşumu ve dağınık saçlarımı düzelttim.

Bundan sonra yeniden yaşamaya başlayacaktım. Tek yapmam gereken *nasıl* yapacağımı hatırlamaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

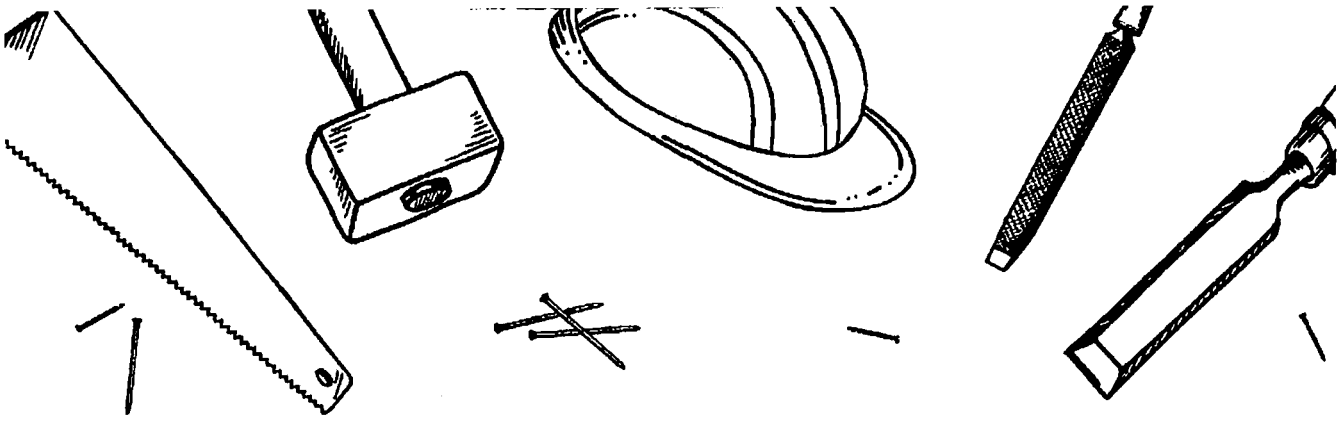

BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

"Bir saat geç gelmen ne hoş," diye fısıldadı annem, beni boş yemek odasında köşeye sıkıştırarak.

Masayı kurmasma yardımcı olmama dair isteğinin tuzak olduğunu anlamalıydım. "İşle ilgili bir şeyleri hallediyordum," dedim.

"Pazar günü mü?"

Sessizce çatal bıçakları yerleştirmeye devam ettim.

Annem bir ileri bir geri sallandı. "Sana bir şey sormak istiyorum..."

"Beklediğimden daha uzun dayandın." Bileğimdeki milyon dolarlık saatin camına hafifçe vurdum. Sahip olduğum en pahalı şey buydu, o da sırf Rafa'yla iddiaya girdiğim için. O, şirketimizin borsaya açılıp milyarlar edeceğine inanmazken ben tam tersini savunmuştum.

Rafa'nın haklı çıkmasına seviniyordum ama ikimizde de birer tane olan bu saatleri alırken neredeyse ağlayacaktım. Şu an oturduğum evden ve arabamdan bile daha pahalıydı.

Annemin dudakları büzüldü. "*Mijo.*[21]"

---

21 (İsp.) ***Mijo:*** Oğlum.

"Evet?"

"Seninle Dahlia hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne olmuş ona?" Sesimi umursamaz tutmaya çalışmıştım.

"Biliyorum, aranız pek iyi değil ama biraz anlayışlı olabilir misin? Kötü bir dönemden geçiyor ve toparlanmaya çalışıyor."

"Fark ettim." Dahlia'nın en ufak bir lafla darmadağın olacak gibi durduğunun herkes farkındaydı. Ama asıl merak ettiğim şey nedeniydi. Oliver her ne kadar kibirli bir tip olsa da Dahlia'ya saygı duyuyor gibi görünüyordu. O zaman neden dokuz yıllık bir ilişkiyi bir anda bitirmişti?

Annemin sesi alçaldı. "Rosa, Dahlia'nın biraz daha burada kalmasını istiyor."

Gözlerimi kapadım.

Annem devam etti. "Onun biraz kafasını dağıtması için birlikte bir projeye başlamanız iyi olabilir diye düşünüyorum."

Başımı iki yana salladım. "Dahlia'yla pek anlaşamıyoruz. Ne yaparsak yapalım hep farklı fikirlerde oluyoruz. Futbol maçları, münazara kulübü, Model Birleşmiş Milletler... Rekabet etmek için bir fırsat bulduğumuz her seferinde birbirimize karşı savaştık."

"Lütfen bir düşün," dedi annem, avuçlarını yalvarır gibi birbirine bastırarak.

Üç saniye düşündüm. "Düşündüm. Hâlâ hayır diyorum." Dahlia'nın geri dönmesi yetmezmiş gibi bir de onunla mı çalışacaktım? Beni geçmişe götürecek şeylerle uğraşmak istemiyordum.

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Mijo.*"

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, anne ama Dahlia'yla kafa yapılarımız çok farklı."

"Bence biraz değişiklik ona da iyi gelecektir. Rosa, Dahlia'nın son iki aydır yaratıcı bir şeyler yapmakta zorluk yaşadığını söylüyor. Belki farklı bir iş onu motive eder," diye ısrar etti.

"Tabii ama onun bir keresinde projelerimden birine *çirkin gri beton* dediğini unutmuş gibisin."

Annem yüzünü buruşturdu. "Haksız sayılmazdı."

Bu sefer ben yüzümü buruşturdum. "Ama sen beğendiğini söylemiştin."

"Sırf sen yaptığın için beğenmiştim, *mi amor*[22]. Bir anne olarak yaptığın her şeyi beğeniyorum," dedi ışıldayan gözlerini gözlerime dikip yanağımı okşayarak.

Gırtlağımdan bir homurtu koptu.

"Sonunda iki dâhinin bir araya gelip çalıştığını düşünsene!"

Hayatımda memnun etmeye çalışacağım tek bir kadın vardı ve o kadın şu anda bana dünyayı kurtaracakmışım gibi bakıyordu. Tabii teklifini kabul edersem.

"Ne olur?" dedi umut dolu sesiyle.

Biraz olsun mantıklı düşünebilmek için başımı iki yana salladım.

Annemin omuzları düştü. "Ah..."

Bunu kendi avantajına kullanabilirsin...

Kafamda bir plan şekillenmeye başladı. "Aslında bir şartla düşünebilirim."

Gözleri ânında parladı. "Ne?"

"Arkadaşlarının kızlarını bana ayarlamaya çalışmayı kesersen."

"Çalışma saatlerin bu kadar yoğunken özel birini nasıl bulmayı planlıyorsun peki?"

"Bu benim sorunum."

"Evlenmek ve bir aile kurmak istediğini sanıyordum?"

Dilimi tuttum.

Kaşlarını çattı. "Sakın bana Rafa'nın seni evlilikten soğuttuğunu söyleme."

"Hayır, hiç de öyle değil," dedim. Rafa'nın hayat görüşü düşünülünce söylediğime ben bile şaşırmıştım.

"Hâlâ peşlerinde koşturabileceğim bir yaştayken torun sahibi olmak istiyorum."

---

22 Canım, bir tanem anlamında şefkat dolu bir sevgi sözcüğü.

"Şey... O konuda..." Evlilik planlarım arasında vardı ama çocuk sahibi olmak bunlardan biri değildi. Çıkmaya başladığım kadınların yarısını da bu yüzden korkutup kaçırmıştım.

Çocuk sahibi olmak için yıllarca mücadele eden bir anne babanın evladı olmak beni derinden etkilemişti. Çoğu insan babamın, annemin depresyonuna, düşüklerine ve ameliyat masasında ölümle burun buruna gelişine sessizce katlanmasını izlemenin ne demek olduğunu anlayamazdı.

Annem neredeyse bir kardeşim olsun diye hayatını kaybediyordu. Bu yüzden evleneceğim kadın evlat edinmeye razı değilse çocuk sahibi olmayı düşünmüyordum.

Annem derin bir nefes aldı. "*Qué?*"

Elimi enseme götürdüm. "Biliyorsun, ben çocuklardan hoşlanmıyorum."

"Ya Nico?" Sesi bir oktav yükseldi.

"O kuralın istisnası."

"Yaşadıklarım yüzün–"

"*Hayır.*"

Gözleri yaşlarla doldu ama başka tarafa bakarak saklamaya çalıştı. "Tamam. Kararına saygı duyacağım."

Göğsüme oturan ağırlık biraz olsun hafifledi.

Alt dudağını ısırarak devam etti. "İsteğini kabul edeceğim ama sen de bana bir şey için söz vermelisin."

"Neymiş o?"

"Dahlia için bu süreci kolaylaştırmanı istiyorum. Yakın zamanda bana bir gelin adayı getirecek gibi görünmüyorsun ama Dahlia –ve Lily– benim için kız evlattan farksız. Onun zaten kötü hissettiği bir dönemde üzülmesine göz yumamam."

Annem, boyum ondan çok daha uzun olmasına rağmen bana kendimi küçücük hissettirmişti.

Başımı eğip sessizce mırıldandım. "Üzmem."

Coşkuyla el çırptı. "Harika! O zaman Dahlia'yla konuştuğunda bu fikir tamamen senin aklına gelmiş gibi davranmaya çalış."

"*Ma...*"

"Gidip Rosa'ya bir bakayım yoksa evi yakacak. *¡Te quiero!*[23]" Hızla yanağıma bir öpücük kondurup mutfağa doğru koştu.

Muñozların evinde pazar günleri, ben doğduğumdan beri hiç değişmemişti. Yıllar içinde masadan eksilenler olmuştu tabii. Bay Muñoz ve babam, birkaç yıl arayla vefat etmişlerdi. Rafa'ysa amcam o daha küçükken ölünce annem tarafından fiilen aileye dâhil edilmiş ve masada kalıcı bir yer edinmişti.

Vaftiz oğlum, yaklaşan Cadılar Bayramı'nda giyeceği kostüm ve arkadaşının doğum günü hakkında hikâyeler anlatarak sohbeti canlı tutmayı başarıyordu. Dahlia'nın yirmi yedi yaşındaki kız kardeşi Lily de Nico'nun anlattıklarını dinliyordu ama biz diğerleri, boş sandalyeye ve dokunulmamış yemek tabağına dalıp gitmiştik.

Bir noktada Lily bir tepsi yemeği alıp Dahlia'nın odasına götürdü ama on beş dakika sonra yemeğin çoğunu olduğu gibi geri getirdi.

"Aç değil miymiş?" diye sordu Rosa, tepsiyi Lily'nin elinden alırken.

Lily başını iki yana salladı. "Biraz yedi."

Herkes tabaktaki kalıntılara suç kanıtı gibi bakıyordu. Dahlia da bizim gibi büyümüştü, ailelerimizde üç temel kural vardı: Yalan söyleme, hile yapma ve tabağında yemek bırakma.

Annem sandalyeme hafifçe tekme attı ve dudaklarını oynatarak, *Git konuş onunla,* dedi.

Sandalyemden kalktım. "Geri döneceğim," dedim.

Rosa'nın yüzündeki endişeli ifade rahatlarken zihnimde bu işin artılarıyla eksilerini sıraladım.

---

23 (İsp.) ***Te quiero:*** Seni seviyorum.

Artı: Doğru olanı yapıyorsun.

Eksi: Ama pek öyle gelmiyor.

Rafa'nın kafasını hafifçe sallaması ve bana attığı sert bakış, kararımı sorgulamama neden oldu.

Artı: Annem artık beni insanlarla tanıştırmaya çalışmayacak.

Eksi: Dahlia'yla çalışmak zorunda kalacaksın.

İçimden kendime sesimi kesip derin bir nefes almamı söyledim.

Teşekkür ederim, dedi annem başparmaklarını havaya kaldırarak.

Cesaretimi kaybetmeden odadan çıktım. Kalbimin hızlı atışları kulaklarımda yankılanırken Dahlia'nın kapısına vardım. Tam kaldırıp kapıyı çalacakken yumruğum el boyaması bir çiçeğin üzerinde duraksadı.

Dahlia'yı "yetenekli" diye tanımlamak ona hakaret olurdu. O, sıradan şeyleri sanat eserine dönüştürebiliyordu. Ama bunu ona hiçbir zaman söylememiştim tabii.

Derken kapı aniden açıldı.

"Julian?" Dahlia'nın gözleri şişmiş, burnu kıpkırmızı olmuştu.

Ellerimi hemen cebime soktum. "Selam."

"Kapımın önünde dikilmenin özel bir nedeni var mı?" Boş koridora göz attı.

"Seninle konuşmam lazım."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne zamandan beri kendi isteğinle benimle konuşmaya başladın?"

"Annem konuşmamı istediğinden beri," dedim.

İçi boş bir kahkaha attı. "Hâlâ annenin istediği her şeyi yapıyor musun? Bu yüzden hâlâ bekârsın işte."

"Buraya gelmenin hata olduğunu biliyordum," diye kendi kendime söylendim. Doğrudan teklif edersem Dahlia bir projede birlikte çalışmayı asla kabul etmezdi. Ağzımı açmadan çoktan onu tuzağıma çekmiştim.

"Canın istediğinde kapımın önünden çekilebilirsin." Kapıyı kapamaya yeltendi.

Elimle kapıyı tuttum. "Bekle."

Alnının ortasında bir kırışıklık belirdi. "Ne?"

"Oliver'la ilişkiniz tamamen bitti mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ben demiştim demek için mi soruyorsun?"

"Hayır." Gerçi bu haksız suçlama beni bunu yapmaya teşvik edecek gibiydi.

Ufak hesaplara girme, Julian.

Gözlerini ilk o kaçırdı. "Evet, bitti."

"O zaman belki de o yüzükten kurtulmanın zamanı gelmiştir." İster istemez kaşlarımı çatarak o ucuz takıya baktım.

"Denedim." Titreyen elini yumruk yaptı.

"Belli ki yeterince denememişsin."

Öfkeyle başını çevirdi. "Kurtulmak için Creswell ailesinin avukatından haber bekliyordum."

Zenginler ve avukatları işte. Artık ben de onlardan biri sayılırdım ama kişisel işlerimi başkasının eline bırakacak kadar düşmemiştim henüz. Ailem bana, saygı görmek isteyenlerin önce onu hak etmesi gerektiğini öğretmişti. Pis işlerimi yaptırmak için avukat tutmak kadar aciz bir şey yoktu.

"Peki bu avukat ne dedi?" diye sordum ama keşke sormadan önce biraz düşünseydim.

"Bir saat önce haber aldım. İstediğimi yapabilirmişim."

"Ne tesadüf." Sesim sakindi ama sözlerim hedefi tam on ikiden vurmuştu.

Burnundan soludu. "Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?"

Aramızda oluşan sessizlik cevabımı açıkça vermişti.

"Biliyor musun," dedi alayla, "şu an seni haksız çıkarmak için can atıyorum."

Bazı şeyler hiç değişmezdi.

Tam ben onun daha önceki hamlelerini hatırlamakla uğraşırken yüzüğü parmağından sıyırıp bana uzatarak beni hazırlıksız yakaladı. "Al şunu."

Bir adım geri attım. "Ne yapacağım bu yüzüğü?"

"Ben nereden bileyim? Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa yüzükten kurtulmak seni bayağı mutlu eder."

Siktir. Ben onun bir sonraki hamlesini çözmeye çalışırken o çoktan kendi oyununu kurmuştu bile.

Şah mat.

Parmaklarımız hafifçe birbirine değdiğinde kalbim deli gibi çarpmaya başladı ama elim titremeden yüzüğü aldım.

İyice inceleyerek zevksizliğini değerlendirdim; böyle ucuz gösterişler başka kadınlara yakışabilirdi belki ama ona değil. Dahlia'nın mücevher düşkünü olduğunu biliyordum; yüzük, kolye, küpe, bunları sürekli değiştiren biriydi ama yerel kuyumcularda satılan gösterişli alyanslardan nefret ederdi.

Bir keresinde kuzeninin nişan yüzüğüne bakarken kardeşine dönüp, *Anneminki gibi vintage bir yüzük istiyorum*, demişti.

Olmaz öyle şey! Ben belediye başkanının karısınınki gibi yüzük istiyorum, demişti Lily, gözleri parlayarak.

Ama o çok sıradan ya, demişti Dahlia yüzünü buruşturarak.

Kimin umurunda, yeter ki kocaman olsun, demişti Lily burnundan gülerek.

Dahlia hafifçe boğazını temizleyerek beni hatıralardan uzaklaştırdı.

"Yani yüzükten kurtulmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Başka hiçbir şey bundan daha çok hoşuma gitmezdi doğrusu. Yine de...

Birden aklıma bir fikir geldi. Aceleyle hareket edip sonradan pişman olacağım türden aptalca bir fikirdi.

"Tamam ama sen de benimle geleceksin." Evden biraz uzaklaşmak ona iyi gelirdi. Annemin depresif dönemlerinde babam da hep böyle yapardı; işe yaradığını biliyordum.

Üstelik kartlarımı doğru oynarsam birlikte çalışma fikrine de sıcak bakabilirdi.

Bakışları benimle televizyon ekranı arasında gidip geldi. "Bilmiyorum," dedi, "pek bir yerlere gidecek havada değilim şu an."

"Aa, pardon, sen kendine acıma partine devam et istersen." Göstere göstere yatağa baktım. Üstündeki buruşuk peçeteler ve çikolata ambalajları yüzünden mor yatak örtüsü güç bela görünüyordu.

Gözleri irileşti. "Pardon?"

Yüzüğü cebime atarken, "Sana yüzüğe yaptığım şeyin videosunu gönderirim. *The Silver Vixens* bölümleri arasında ağlama krizlerine girerken arada bir izlersin," dedim.

"Ben ağlama krizine falan *girmiyorum*."

Bir saniye daha yüzüne baktıktan sonra arkamı döndüm.

"Bazen tam bir öküz oluyorsun," diye seslendi arkamdan.

"Haftaya pazar görüşürüz. Ya da görüşmeyiz. Sen bayağı meşgul olursun muhtemelen." Arkama bakmadan ilerlediysem de omzumun üstünden ona el sallamayı ihmal etmedim.

Kendi kendine kısık sesle bir şeyler söylenip ardından, "Biliyor musun? Ben de seninle geliyorum," dedi.

İşte bu.

Gülümsememi güçlükle bastırıp ona döndüm. "Hani çok meşguldün?"

"Programımı boşaltırım."

Umarım bu iş sonradan başıma bela olmaz.

Ünlü son sözler.

"İçini yeniden yaptırmışsın." Dahlia elini babamın eski kamyonetinin deri ön panelinde gezdirdi.

"Evet." Elimi onun koltuğunun arkasına atıp Muñoz ailesinin garaj yolundan geri geri çıkmaya başladım.

Babam benim kahramanım, en yakın dostum ve gelecekteki iş ortağımdı. Öldüğünde ne yapacağımı şaşırmıştım. Kamyonetini yenilemek, ölümünü kabullenmeme yardımcı olmuştu; birkaç yıl geç olsa da işe yaramıştı.

Dahlia elini pürüzsüz deri koltukta gezdirdi. "Baban kaç kez yenileyeceğini söylemişti hatırlıyor musun? Yüz mü, bin mi?"

Belki bin kere. Ama o günleri görmeye ömrü yetmedi.

Babam kısa ömründe bir sürü hayal kurmuştu; kamyoneti yenilemek de bunlardan biriydi ama hiçbirini gerçekleştiremeden göçüp gitmişti.

Göğsümdeki tanıdık sızı iyileşmeyen bir yara gibi yeniden belirdi. Neyse ki Dahlia babamdan bahsetmeyi kesmişti de ben de biraz kafa dinleyebilmiştim.

Ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Beş dakika sonra sessizliği bozarak "Dur! Dursana!" dedi. Neredeyse elimi direksiyondan çekecekti.

"Hayır." Arabayı Wisteria Parkı yakınındaki, *nieve de garrafa*[24] satan kamyonete doğru sürmeye devam ettim. Yüzükten kurtulmasına yardım etmek ayrı meseleydi ama yolda durup bir de *nieve* yemek? Yok artık.

"Lütfen?" dedi. Ellerini birleştirmiş, bana yalvarır gibi bakıyordu. "Kaç yıldır Cisco's yemiyorum!"

"Ekim ayındayız."

"Eee? Dışarıda tipi olsa bile yerim."

Kaslarım gerildi. "Bu, plana dâhil değildi."

"Bak, yemin ederim durmazsan kendimi arabadan aşağı atarım."

"Hızımı artırayım bari de polis raporuna değer olsun." Gaza biraz daha yüklendim. Babamın kamyoneti McLaren'ım gibi değildi tabii, vites değiştirirken zorlanıp sesler çıkarmaya başladı.

---

24 Meksikaya özgü ev yapımı dondurma.

Dahlia bana sert bir bakış attı ama sonra hemen silahların en güçlüsünü kullandı.

Yavru köpek bakışı.

"Yapma şunu, Dahlia," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ne olur, Julian? Cisco's için yalvarıyorum bak, cidden."

Lanet olsun. Adımı böyle söyleyince vücudumdaki bütün hücreler teyakkuza geçiyordu.

"Ne istersen yaparım. *Lütfen.*"

Böyle bakarken ona nasıl hayır diyebilirsin ki?

"Önce çeneni kapamakla başla," diye söylenerek ilerideki ilk dönemeçten U dönüşü yaptım.

"İşte bu!" diyerek küçük bir zafer hareketi yaptı.

Gülmemek için kendimi zor tutarak Cisco's'un önünde durdum. Banklarda birkaç aile oturmuştu, çocuklar etrafta koşuşturuyordu. Muhtemelen güzel havanın son demlerinin tadını çıkarıyorlardı.

"Acele et ama." Telefonumu çıkarıp son baktığımdan beri gelen otuz e-postayı incelemeye başladım.

Tam kapıyı açacaktı ki durdu. "Aslında haklısın ya, Cisco's için bugün çok soğuk."

Telefonu bırakıp şaşkın şaşkın ona baktım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Ciddiyim. Devam edelim." Parkı tarayarak direksiyonu işaret etti. Omuzlarındaki gerginlik ve gözlerinin huzursuzca etrafa bakışı rahatsız olduğunu gösteriyordu.

Dahlia eskiden beri kaygılıydı ama bu kez durum başkaydı.

O başkaydı.

İç çekerek kapımı açtım.

"Nereye gidiyorsun?" Sesindeki paniği duymamak imkânsızdı.

Saçma sapan bir şey yapmaya. "Canım Cisco's çekti."

Kendime gelip Dahlia'nın neden bela olduğuna dair onlarca sebebi hatırlamadan önce yürüyüp gittim.

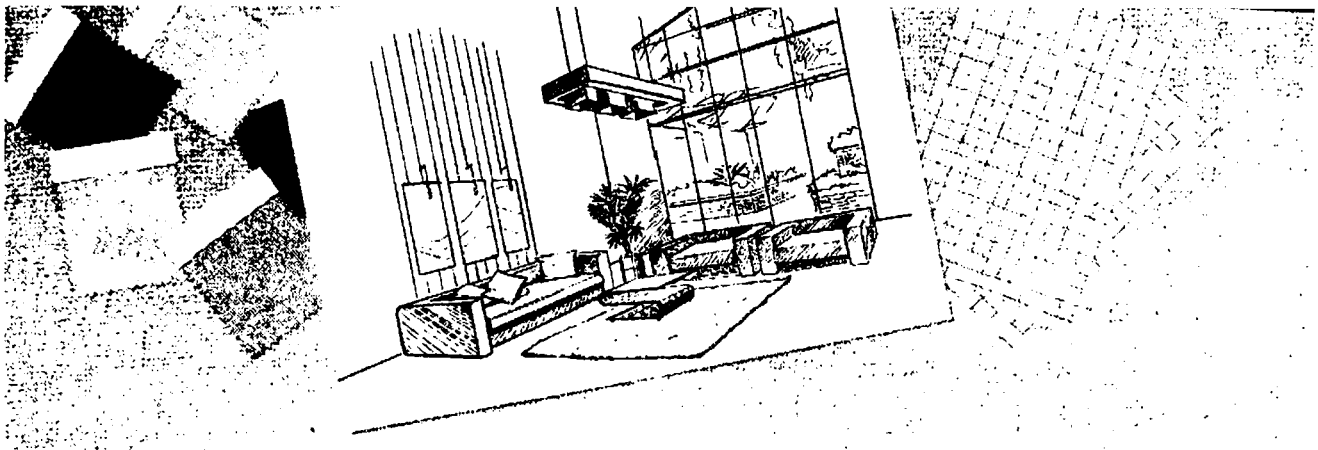

ALTINCI BÖLÜM

Dahlia

Eski nişanlımı unutma planımın ilk adımı, Cisco's'un meşhur seyyar arabasından alınan mangolu *nieve de garrafa* oldu. Şehirdeki en iyi tatlıcı olarak bilinirdi. Ben dondurmamı iştahla yerken Julian, milyarderlerin pazar geceleri yaptığı her neyse onun meşguliyetiyle telefonuna bakınıyordu. Bir ara bir aramayı yanıtlamak için kamyonetinden inince limon aromalı *nieves*i öylece ortada kaldı.

Davranışlarımın sorumluluğunu üstlenecek değildim. Hatta Julian'ın tatlısını elinden almakla ona iyilik etmiş bile olabilirdim, sonuçta karın kaslarına faydası dokunacaktı.

İki tatlıyı birden bitirdikten sonra Julian kapları çöpe atıp parktan ayrılırken arabada Morat çalmaya başladı, hem de son ses. Julian'la ben çok farklı olsak da müzik zevkimiz aynıydı ki bunu yüzüne asla itiraf etmezdim.

İlk gecemden farklı olarak bu kez kasabayı, zaman içinde nasıl değiştiğini ve büyüdüğünü fark ederek gözetledim. Kış aylarında göl kenarında vakit geçirmek cazibesini yitirince bazı dükkânlar kapanmıştı ama pek çoğu 1800'lü yılların sonlarında kuruldukları günden bu yana açık kalmayı başarmıştı.

Çivi Çiviyi Söker Hırdavatçısı, Dumanı Üstünde Barbekü ve Surf & Turf Kasabı gibi en sevdiğim dükkânlar nesilden nesile aktarılmıştı. Birkaç yeni dükkân da dikkatimi çekti; örneğin Tatlı Sürprizler Pastanesi.

"Peki, biz nereye gidiyoruz?" diye sordum bir dakika sonra.

Julian müziğin sesini biraz kıstı. "İnşaat projelerimden birine."

"Bu gece beni betona gömmek gibi bir planın varsa yemin ederim hayaletim sonsuza dek peşini bırakmaz."

"Benimle sonsuza dek takılmak istemene sevindim," dedi gözleri parıldayarak.

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım.

Julian sağ elini kaldırdı. "Endişelenme. Annem seni sevdiği sürece yaşamana izin vereceğim."

"Bu tehdit karşısında dehşete mi düşmeliyim yoksa sırf annen beni seviyor diye bana bu kadar katlanmana hayran mı kalmalıyım, bilemedim."

Yanıt olarak müziğin sesini daha da açtı.

Cabrón.

Julian, yüzüğümden kurtulmam için inşaat alanını önermişti ama aklımdaki plan bu değildi.

"Hadi bakalım." Spor ayakkabılarını çıkarıp gıcır gıcır plastik iş botlarını giydi, sonra bana da bu korkunç botlardan bir çift giydirip güvenlik bariyerinin olduğu yere yönlendirdi.

Bariyerin arkasından beyaz bir baret alıp başıma geçirdi.

Burnumu kırıştırdım. "Cidden mi?"

"Önceliğimiz güvenlik." Önce benim sonra kendisinin kafa lambasını açtı.

Beyzbol şapkalarını ters takıp gri eşofman altı giyen adamlar umurumda değildi artık. Kaslı kolları ve etkileyici elmacık

kemikleriyle önümde duran bu *İnşaatçı Ken* sağ olsun, baret ve iş botu giymiş adamlar yeni takıntım olmuştu.

Terapistimin bu yeni konuya seansın başında dalacağına şüphem yoktu.

"İyi misin?" Julian'ın sesiyle irkildim.

"Evet," diyebildim güç bela.

Kapıyı açıp yarım kalan evin arka bahçesine giden yolda bana öncülük etti. Ben de peşi sıra yürürken yerlere saçılmış alet edevata dikkat etmeye çalıştım.

Julian, göl manzaralı arka duvarın yanındaki boş beton mikserinin yanında durdu.

"Şaka yapıyorsun," dedim. Bunca şey arasında bana bunu önereceğini hiç düşünmezdim.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Yok ama bu bana suç işliyormuşuz gibi geliyor."

Julian sessizce malzemeleri topladı. Beyaz tişörtü inşaat tozuyla kaplanınca rengini kaybetti. Kot pantolonu da aynı kaderi paylaştı; mavi tonu, makineye çimento döktükçe grileşiyordu.

Julian, ana caddenin köşesindeki lüks ofisinin inşaatına başlamasından bu yana bir küreğe elini bile sürmemiş olmalıydı ama çalışırken takındığı özgüven bunu hiç belli etmiyordu.

Keşke babası şimdi onu görebilseydi.

İkisini birbirinden ayrı görmek zordu, hele ki birlikte çamura bata çıka çalıştıkları o zamanlarda. Ama sonra Luis amca ani kalp krizi nedeniyle hayatını kaybetmişti ve yirmi yaşındaki Julian, bir aile şirketini yönetmekle yas tutan annesi arasında sıkışıp kalmıştı.

Julian'dan birçok sebepten ötürü hoşlanmayabilirdim fakat ailesi için yaptığı fedakârlıklara –ki buna Stanford'dan ayrılması da dâhil– her zaman saygı duyacaktım.

Elektrik panosuna bakarken ikinci kez kendi kendine küfretti.

"Ne yaptığını bildiğine emin misin?" diye sordum.

"Artık sahada çalışmıyor olmam, beceriksiz olduğum anlamına gelmez."

"Senin o makineye tekme attığını görmeseydim inanırdım, fark etmedim sandın ama gördüm."

Orta parmağıyla burnunu kaşıyınca gri tozu oraya da yaydı. Elimi uzatıp hiç düşünmeden tozu sildim.

Bana güneşe bakar gibi hem acı hem de hayranlık dolu bir ifadeyle baktı.

Bir adım gerileyerek ellerimi arkamda birleştirdim. "Eee, etrafında işlerini halledecek birileri yoksa milyarder olmanın ne anlamı var ki?"

"Olmadığını kim söyledi?"

"E o zaman neden biriyle iletişime geçip bu dâhi planında yardım istemiyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Çünkü babam hâlâ hayatta olsaydı beton dökerken yardım istedim diye bana günümü gösterirdi. Bu işleri bana o öğretti, hem de daha Nico yaşlarındayken."

Babasından böyle rahatça söz etmesi içimi acıttı. Babası öldükten sonra Julian'a kendini açması için kaç kez yalvarmıştım? On kez mi, yüz kez mi? O ise etrafına duvarlar örüp herkesi –beni bile– kendinden uzak tutmuştu.

Güç düğmesine bastı ama bir şey olmayınca küfretti.

"Yardım edeyim mi?" dedim.

Sırtı gerildi. "Hallederim."

Julian makineyi parçalara ayırırken sessizliğe kapıldık. Ben göldeki yıldızların titreşen yansımasına dalarken o telefondan kullanım kılavuzunu okuyordu.

"*¡Chingada!*[25]"

Başımı aniden ona çevirdim. "Ne oldu?"

Elindeki kabloyu canlı bir yılan gibi yere atarken cevapladı. "Yok bir şey."

---

25 (İsp.) ***Chingada:*** Hasiktir.

"Lütfen fişin takılı olduğunu kontrol etmeyi unuttuğunu söyleme."

"Tabii ki kontrol ettim." Ay ışığı, boynuna doğru tırmanan kızarıklığı belli ediyordu.

Julian'ın her şeyi takıntıyla kontrol edip sadece fişin takılı olup olmadığını kontrol etmemesi beni kahkahaya boğdu, yanlarım acıyıncaya kadar güldüm.

"Bu sana son iyiliğim," dedikten sonra bir şeyler daha mırıldandı.

"Üzgünüm!" Sesim hırıltılı çıktı.

"Hayır, değilsin."

"Affet beni? Lütfen?" Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Homurdandı. "Kimseye anlatmazsan affederim. *Özellikle de* Rafa'ya."

"Yemin ederim," dedim elimi göğsüme bastırarak.

"Birine söylersen o kutulu şarap videonu herkese izletirim," dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Sakladın mı onu?"

"Şantajın son kullanma tarihi yoktur."

Stanford'daki günlerimizden kalma komik videoları hâlâ saklaması içimi ısıtmamalıydı aslında –hele ki o kişi Julian'sa– ama bu düşünceyle midemde istemsiz bir kıpırtı belirdi.

Ses tonumu olabildiğince soğuk tutarak, "Asla yaymam," dedim. "Bu beceriksizlik ânın benimle güvende."

Uzatma kablosunu alıp birkaç dakikaya dönerim diye homurdanarak uzaklaştı.

Julian gidince darmadağın duygularımla baş başa kaldım. Yüzük parmağımdaki silik beyaz izi, sanki bir lekeyi ovalar gibi ovuşturdum. Keşke bu iz de nişanlımla ilgili acı dolu anılarla birlikte yok olup gidebilseydi.

Eski nişanlım.

İlerleyebilmek için geçmişimi ve nişanımı hatırlatan her şeyi geride bırakmam gerekiyordu. Önce yüzükten başlamalıydım.

Bu istediğim her şey, hatta fazlası, diye yalan söylemiştim, Creswelllerin nişanımızı filme almak için tuttuğu çekim ekibine titreyen elimdeki yüzüğü göstererek.

Pek çok kadın böyle bir yüzük için neler vermez, demişti Oliver, beni bir gün spor salonundan çıkarken yüzüksüz yakaladığında.

"Fikrini mi değiştiriyorsun?" Julian'ın tok sesi beni kendime getirdi.

"Yoksa son yazılım güncellemenle birlikte sana zihin okuma yeteneği mi yüklendi?" dedim alayla.

Bakışları her zamanki kadar yakıcı değildi. "Hep ağzındakini pat diye söyleyen biriydin."

"Herkes senin gibi duygusuz doğmuyor tabii."

"Ben duygusuz falan değilim, benim de hissettiğim şeyler var," diye homurdandı.

"Ne gibi mesela?"

"Heyecan." Cebinden yüzüğü çıkarırken yüzünde daha önce yalnızca iki kez gördüğüm o hafif delidolu sırıtış belirdi; biri ACT sınavında benden yüksek puan aldığı için ceza olarak onu baloya davet ettiğimdeydi, diğeri de okul takımının defans oyuncusu beni *soğuk nevale* diye damgaladıktan sonra bir skandala bulaştığında.

Julian'la o konuda hiç konuşmamıştım ama içten içe onun bu olayda parmağı olduğunu biliyordum, o çocuk yıl sonu gelmeden kadro dışı kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Julian, annesiyle konuşurken kullandığı nazik tonla.

Botlarımın gıcırtısı eşliğinde bir ileri bir geri sallandım. "Ya bu çok kötü bir fikirse?"

"Onunla yeniden birlikte olmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Asla."

"Satmak ister misin?"

Bir an düşündüm, sonra başımı iki yana salladım. "O negatif enerjiyi başkasına mı aktarayım? Hayır."

"Ben satın alabilirim."

Nefesim kesilir gibi oldu. "Ne?!"

Yüzüğü inceledi. "Kusura bakma ama çok çirkin. Yüzlükten fazlasını vermem."

"Yüz dolar mı? Ama o–"

Sözümü kesti. "Yüz *bin*."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu çok para."

Omuz silkti.

Pislik. Onun aksine ben hâlâ milyarder olmadan önceki günleri hatırlıyordum. O zamanlar ailelerimizin ekstra malzemeli pizza siparişi bile lüks sayılırdı.

Yüzüğü serçe parmağında çevirdi.

Alnımda ter damlaları birikmeye başladı. "Ama..."

Ondan yüz bin dolar koparmak fena fikir değil aslında–

"Teklif üçe kadar geçerli..."

Bir dakika. Bu yüzüğü neden almak istiyor ki?

"İki..."

Kimin umurunda? Sat gitsin!

"Peki!" diye bağırdım.

"Kabul mü?"

"Evet."

"Harika. O hâlde mesele kapandı..." Yüzüğü beton mikserine attı. Elmas, makine dönmeye devam ederken yoğun harç karışımının içinde kayboldu.

"Julian!" diye bağırıp acil durdurma düğmesine atıldım ama beni kendine doğru çekerek engelledi. Göğsüne çarptığımda nefesim kesildi.

Ben mücadeleye devam ederken baretlerimiz birbirine çarptı ve benimki ayaklarımızın dibine yuvarlandı. Diğer kolunu belime dolayarak beni iyice sıkıştırdı, artık kaçmak mümkün değildi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladım yaralı bir hayvan gibi.

"Seni kendinden kurtarıyorum." dedi ayaklarımı yerden kesip beni uzağa taşıyarak.

"Ciddi misin? Onu harca atacaksan neden bir yüzüğe onca para teklif ettin!" diye bağırdım, çelik gibi kaslarının arasına sıkışmışken.

"Her kuruşuna değer."

"Ama–" Diyeceğim şey zihnimin karmaşasında kayboldu.

"O yüzüğü sevmiyordun."

Başımı geri çekip yüzüne baktım. "Ne?"

"Oliver dizinin üstüne çöküp o klişe Cartier kutusunu açtığı an yüzükten nefret ettiğe eminim."

Suratıma bir kalas yeseydim beni sözleri kadar şok edemezdi herhâlde.

Nabzım hızlandı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü o yüzük de tıpkı Oliver gibi sıkıcı ve itici. Hem kendisini hem de küstah, basmakalıp ailesinin temsil ettiği her şeyi simgeliyor." Julian'ın sözleri bacaklarımın titremesine neden olacak kadar sertti.

Julian, Oliver'ı ve ailesini tam da oldukları gibi görüyordu.

Görkemli bir vitrin.

Oliver farklı biri gibi davranarak her şeyi kolaylaştırmıştı ama aslında o da tek derdi ailesinin onayı ve mirası olan bir başka Creswell'di.

Ve bu yolda onun önündeki tek engel bendim.

Julian vücudumdaki tüm direncin çekildiğini hissedince beni serbest bıraktı. Zihnim, mikserin dönme sesine karışarak uzaklara gitti.

İlişkimizin çöküşü evlilik öncesi anlaşmayla başlamıştı, ardından evlilik öncesi danışmanlıklar ve sağlık taramaları gibi şeylerle yokuş aşağı yuvarlanmıştı.

Bizim gibiler için bu standart bir prosedürdür, demişti Oliver, bana bacağım kadar kalın evlilik sözleşmesini uzatırken. Creswelllerin mali durumunu bildiğimden böyle bir belge bekliyordum ama içeriği beni şoka uğratmıştı.

Genetik sağlık taraması mı? diye sormuştum kaşlarımı çatarak. Oliver endişemi hafife alıp elimi tutmuştu. *Sadece bir formalite. Koruyucu önlem gibi düşün,* demişti.

Yüzümü buruşturmuştum. *Neye karşı koruyucu önlem?*

Bu sadece standart dil, deyip bir sonraki bölüme geçmişti. Doğuracağım her çocuk başına ne kadar ödeme alacağım yazıyordu. Emzirmem hâlinde ek ücret bile vardı.

Keşke o görüşmeden sonra oradan kaçsaydım. Ama ben ona güvenmeyi seçmiştim.

Boğazım öyle sıkıştı ki sonunda nefessiz kaldım.

"*Mírame,*[26]" dedi Julian.

Bakamadım. En azından kendimi *böyle* hissederken yapamadım.

"Seni kamyonetin yanında bekleyeceğim."

"Yüzüğü istiyorsan makineden çıkarırım," dedi arkamdan.

Başımı hızla iki yana sallayınca zaten darmadağın olan beynim yerinden oynadı. "Hayır." Gözlerimde yaşlar birikmiş, düşmelerine saniyeler kalmıştı.

Sakın Julian'ın önünde ağlama. Toparla kendini ve git buradan.

"İşin bittiğinde yanıma gel," dedi. O hayatın artık geride kaldığını kabullenirken içime kapanma isteğiyle savaştım.

"Tamam."

Dönüp giderken ciğerlerimden yükselen ağır bir nefesle içim boşaldı. Mikserden uzaklaşmak adına attığım her adım küçük bir zafer gibi geliyordu. Gözyaşı dökmeden kamyonete ulaşabildiğim için kendimle gurur duydum.

Ama bu kez farklıydı. Bu kez savaşmaya karar vermiştim. Artık beni çöp gibi atan bir adam için ağlamak istemiyordum.

Ağlamayacaktım.

Bundan sonra asla.

---

26 (İsp.) ***Mírame:*** Bana bak.

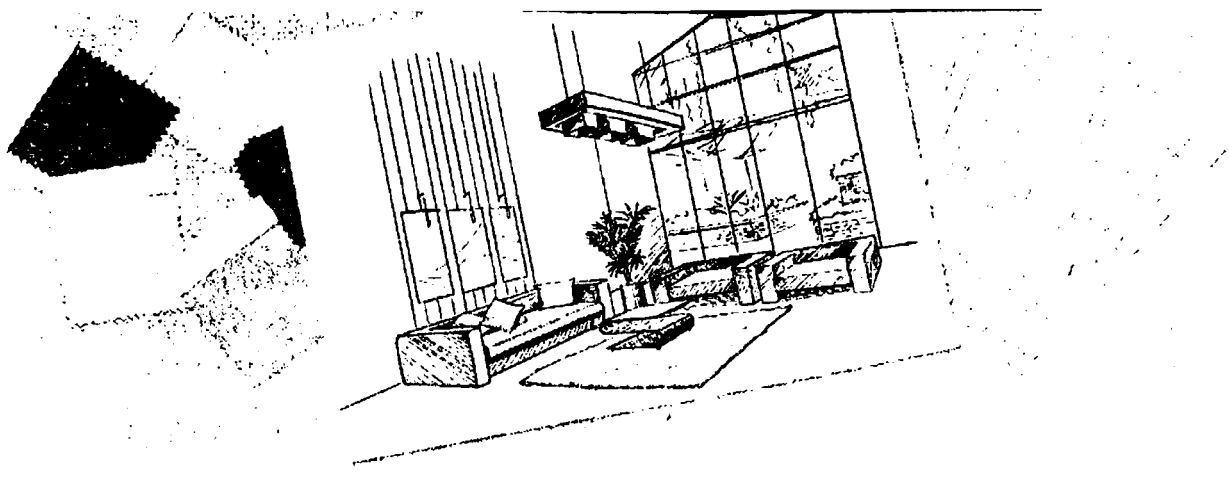

YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Kırmızı ve beyaz bir şeyin parıltısı gözüme ilişti. "Kamyoneti durdur!"

Julian frene asılınca ikimiz de öne doğru savrulduk. Emniyet kemerim göğsüme batınca inledim.

"Ne oldu?" Gözleri yüzümde gezindi.

Elimi göğsüme bastırdım. "Az kalsın bana kalp krizi geçirtmen dışında mı?"

"Durmamı sen istedin."

"Böyle değil ama!"

"Pardon."

"Tamam, sorun yok. Bana bir saniye ver." Kemerimi çözdüm.

"Nereye gidiyorsun? Dışarısı zifiri karanlık."

"Bir şeye bakmam lazım." Kamyonetten inip dikkatimi çeken yöne doğru yürüdüm.

Kapının önüne asılmış *Satılık* tabelası yasa dışıymış gibi geliyordu. Biri gelip hayalimdeki evi benden önce kapmasın diye tabelayı çalmak istedim.

Giriş yolunu aydınlatan sokak lambaları, küçük bir tepenin üzerinde duran Kraliçe Anne tarzı malikâneyi gözler önüne

seriyordu. Kasabanın kurucularından birine ait olan bu yer, şişmiş ahşabına ve bakımsız hâline rağmen zarif işçiliği, göle bakan eşsiz manzarası ve tarihi geçmişiyle hâlâ büyüleyiciydi.

Yalnızca kuruculardan birinin evi de değildi burası, bir gün restore etmeyi hayal ettiğim evdi. Çocukken hep, üç dilek hakkım olsa biri bu mavi evi satın almak olurdu, derdim.

Artık hem paran hem de fırsatın var, dileğini gerçekleştir.

Aniden içimi saran heyecan başımı döndürdü, böyle bir evi yeniden hayata döndürme düşüncesi beni sarhoş ediyordu.

Böylesi ender bir fırsatı kaçırmak enayilik olurdu. Kurucuların evlerine olan takıntım, iç mimarlık kariyerine başlamamdan çok daha öncesine dayanıyordu. Hikâyeleri, estetiği, Wisteria Gölü'ne ve ardındaki ormana bakan manzaralarıyla âşık olunacak kadar güzel ve unutulamayacak kadar özellerdi.

Bu ev seni depresyondan kurtarmaz, dedi mantığın sesi.

Hayır ama terapistim, mutlu olmamı sağlayacak şeylerle meşgul olmam gerektiğini söylemişti. Bu ev güzel bir başlangıç olabilirdi.

"Gerçekten satılık mı bu?" dedim emin olmak için tabelaya vurarak.

"Öyle görünüyor." Julian yanımda durup telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kaç para istediklerini öğrenmek istiyorum."

"Hayır!" Telefonunu kaptım.

"Merakımı engelleyemezsin."

"Bu evden uzak duracaksın," dedim. Kuruculara ait beş evden biriydi. Bu evler neredeyse hiç satışa çıkarılmazdı. Julian'ın bu evi almasına asla izin veremezdim.

"Tapuda senin adın mı yazıyor?"

"Henüz değil." Bu projeyi elimden kaçırmayacaktım. Terapistimin aylardır önerip durduğu adımları atmak için gereken motivasyonu bu ev sağlayabilirdi.

Julian telefonunu parmaklarımın arasından zorlukla kurtardı. "O zaman adil bir oyun olacak demektir."

"Adil oyun mu? Sen bu mahallenin *Monopoly Adamı* mısın?"

"Böyle nadir duyulan bir övgü gururumu okşadı doğrusu," dedi ama sesi hiç de öyle çıkmıyordu.

"Öff. *Lo juro por Dios*[27]–"

Ekrana hafifçe dokunarak birini aradı. "Sam. Merhaba. Bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma ama acil bir durum vardı. Yarın sabah ilk iş olarak bir satıcıyla–"

Telefonu ondan kapıp ters yöne kaçırdım. "Merhaba, Sam, ben Dahlia Muñoz. Nasılsın?"

"Ben... şey, *Dahlia Muñoz* mu dedin?" dedi telefondaki adam, sesi neredeyse ciyaklar gibiydi.

"Evet."

"*Designs by Dahlia*'nın kurucusu olan *Dahlia Muñoz* mu?"

"Ta kendisi."

"Tanrım," dedi Sam.

Julian'a dil çıkararak hoparlör tuşuna bastım.

"Büyük hayranınım!" diye bağırdı Sam. "Bir dakika ya, sen Julian'la ne yapıyorsun?"

"Ne yazık ki birbirimizi tanıyoruz," dedim.

Julian bana ölümcül bakışlar attı.

"Julian'ın bana bundan hiç bahsetmemesine inanamıyorum. Senin... her şeyine takıntılı olduğumu biliyordu!"

"Öyle mi?" diye sordum.

"Elbette! Julian'a sor. Öğle arasında senin programını izlediğimde deliriyor."

"Peki, sence neden öyle yapıyor?"

Sam umursamazca, "Ben nereden bileyim," dedi.

Kahkaha attım.

---

27 (İsp.) ***Lo juro por Dios***: Tanrı'ya yemin olsun.

"Yani senden öğreneceği çok şey var. Cidden, geçen sezon Mayhem Manor'da yaptığın tasarıma bayıldım. En sevdiğim işlerinden biri. İlham lazım olduğunda hep o bölümü izlerim."

"Söz konusu Julian'ın tasarımlarıysa çokça ilhama ihtiyacın oluyordur herhâlde."

Sam kahkaha attı, Julian'sa bana öfkeyle bakıyordu.

Julian'dan uzaklaşıp Sam'i hoparlörden aldım. "Sam, dinle. Kapatmak istemezdim ama gitmem gerek ve gitmeden önce de senden özel bir ricam olacak."

"Söyle," dedi Sam kararlılıkla.

"Julian'ın sana söyleyeceği şeyi yapma. En azından kurucuların evi için."

"Ama o benim patronum."

"Yeni bir iş arıyor musun? Çünkü seni işe–"

"Yeter!" Julian telefonu elimden kapıp konuşmaya başladı. "Sam, seni yarın tekrar arayacağım. Bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma."

"Ama–" Sam'in panik dolu sesi Julian telefonu kapayınca yarıda kesildi.

"Tatlı çocuk. Meraktan soruyorum, ona ne kadar maaş veriyorsun?"

Julian'ın gözleri kısıldı. "Asistanımı çalamazsın."

"Yani... kendi isteğiyle ayrılırsa bu *çalmak* sayılır mı?"

Julian'ın kaşları çatıldı. "Evi beğendiysen rekabetçi bir teklif sunman gerekecek."

"Ama sen milyardersin."

"Eee?"

"Ben seni geçecek bir teklifi nasıl vereyim?"

Julian kötü adamlar gibi çenesini ovuşturdu. "Haklısın."

"Güzel. O zaman senden bir iyilik isteyeceğim. O evi hiç görmemiş gibi davranırsan sana sonsuza dek minnettar kalırım."

"Sonsuza dek minnettar mı kalırsın?" Yumuşayan sesi, midemdeki kelebekleri kozalarından çıkaracak kadar etkileyiciydi.

Ciddi olamazsın.

Başımı geriye yatırıp, "Bırak bu evi ben alayım. *Ne olur,*" dedim.

"Ben hayır kurumu değilim."

"Pardon?" dedim üstüne basa basa.

"Şahsi algılama. Bir araziye ihtiyacım var ve burası bu iş için biçilmiş kaftan. Bu evlerden biri benim on evimi içine alacak kadar büyük."

Ellerimi havaya savurdum. "Görüyor musun?! İşte bu yüzden burayı *benim* almam gerek!"

"Yani fırsatı değerlendirmek istemiyorsun diye mi? Aptallık. Mantıkla uzaktan yakından alakası yok."

Kollarımı iki yana indirdim. "Bir evin tarihine değer vermek aptallık değil."

"Ben daha çok finansal değerini önemsiyorum."

"Benim önemsemediğimi mi sanıyorsun? Tarihi bir ev, doğru şekilde yenilenirse yepyeni bir yapı kadar para kazandırabilir."

"Bunu inkâr etmiyorum ama sen ne kadar uğraşırsan uğraş matematik her zaman benim lehime."

İnledim. "Evlerinden birini ne kadara satarsın?"

"Üç milyon civarı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Üç. Milyon. Dolar mı?* Ben çocukken göl kenarındaki evlerin değeri çeyrek milyonu bile geçmiyordu."

Göz temasını kesti. "Evet."

"Peki, şimdiye kadar kaç ev yıktın?"

"Yeterince."

"Elli var mı?" Ses etmedi. "Yüz?" dedim. Gözünü bile kırpmadı. "İki yüz?"

Sessizliğini korudu.

Başımı iki yana salladım. "Bu gidişle birkaç yıl içinde etrafta ev bırakmayacaksın."

"İşte tam da bu yüzden böyle bir eve ihtiyacım var. Arz-talep dengesini çözmemiz lazım."

Strateji değiştirme vakti.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Suratıma şok içinde bakınca gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Julian'la yıllar içinde birçok zihin savaşı vermiş olsak da baştan çıkarma silahını hiçbirimiz kullanmamıştık. Ama söz konusu hayalimdeki evi almaksa şeytanla bile flört ederdim.

"Hayır." Çenesi gerildi.

"Diz çökmekten çekinmem."

Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Kes. Sesini."

Çenesini tutup gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Ne istiyorsun?"

Çenesini elimden kurtarıp geri çekildi. "Bu her ne haltsa onun tam tersini."

"Bu evden vazgeçersen seni bir daha rahatsız etmem," dedim ve parmağımı göğsünün ortasından aşağı kaydırdım.

Bir adım geri sıçradı. "En baştan seninle çalışmayı düşünmek hataydı zaten."

"Ne?"

"Yok bir şey." Bakışı evle aramda gidip geliyordu, bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. "Peki ya ortaklı alsak?"

"Pardon?"

"Sen evi istiyorsun, ben de arazisini. Belki ikimiz de istediğimizi almak için ortak hareket edebiliriz."

"Kasabalılar buraya yeni bir ev daha yapmana izin verir mi ki?"

"Orası benim derdim."

"Yani imar planını değiştirip birkaç ev daha inşa etmeyi umarak bu evi ortaklı almayı mı teklif ediyorsun?"

"Aynen."

Başımı iki yana salladım. "Bu asla işe yaramaz."

Yine kaşlarını çattı. "Nedenmiş?"

"Çünkü ikimizden sadece biri tarz sahibi ve küçük bir ipucu vereyim, o kişi sen değilsin." Julian'ın yüzyıl ortası modern mimariye bağlılığı karşısında benim modern rustik tarzım tamamen farklıydı. Çalıştığım her eve o evin özgün mimarisini koruyarak, farklı iç tasarım stillerini harmanlayarak yaklaşırdım.

Popülerlik kazanmamın en büyük sebeplerinden biri de buydu. Benim yaklaşımım herkesinkinden farklıydı. Julian'ın bayıldığı modern tarz da dâhil olmak üzere farklı stilleri harmanlamaktan hiç korkmadığım için öne çıkmıştım.

Julian burnunun köprüsünü öyle bir sıktı ki iz kalacak sandım. "Sabrımı zorluyorsun."

"Konu ben olduğumda sabrının kalmasına bile inanamıyorum."

Kendi kendine homurdandıktan sonra yeniden konuştu. "Evin tasarımında tüm kontrol sende olacak."

"Cidden mi?"

"Evet."

"Ya belediye imar planını reddederse?"

"O zaman evi zamanım ve emeğime değecek bir fiyatla elden çıkarırız."

"Peki kaynak nereden?"

"Eğer bu evi önümüzdeki üç yıl içinde yenilemeyi planlıyorsan bunu gerçekleştirmek için benim şirketime ihtiyacın olacak."

"Neden?"

"Çünkü kasabadaki tek inşaat şirketi moteli yenilemekle meşgul ve bir yıllık bir bekleme listeleri var."

Lanet olsun. Bu kadar uygun bir proje varken bir yıl beklemek istemezdim. Bu proje, tasarım konusundaki tutukluğumu aşmak için biçilmiş kaftan olabilirdi.

Tüm heyecanıma rağmen Julian'la ortaklık yapma konusunda içim rahat değildi. Üniversitede birlikte sadece bir projede çalışmıştık ve o da imkânsız beklentilere girmemle son bulmuştu.

Julian'ın hayalindeki o gri-beyaz mahalleyi yaratmak için bu evi yıkacağını şimdiden görebiliyordum. Beton ve camla örülmüş soğuk, keskin mimarisi olan evler. Bu arazinin geçmişi silinecek, yerine onun vizyonu konacaktı.

Bu hayali bir ürpertiyle aklımdan atmaya çalıştım.

Julian'la çalışmaktan ne kadar nefret etsem de bu evi yıkmasını izleme düşüncesi daha beter geliyordu.

Bu fırsatı kaçırmadan önce son kez cesaretimi toplayıp, "Varım," dedim.

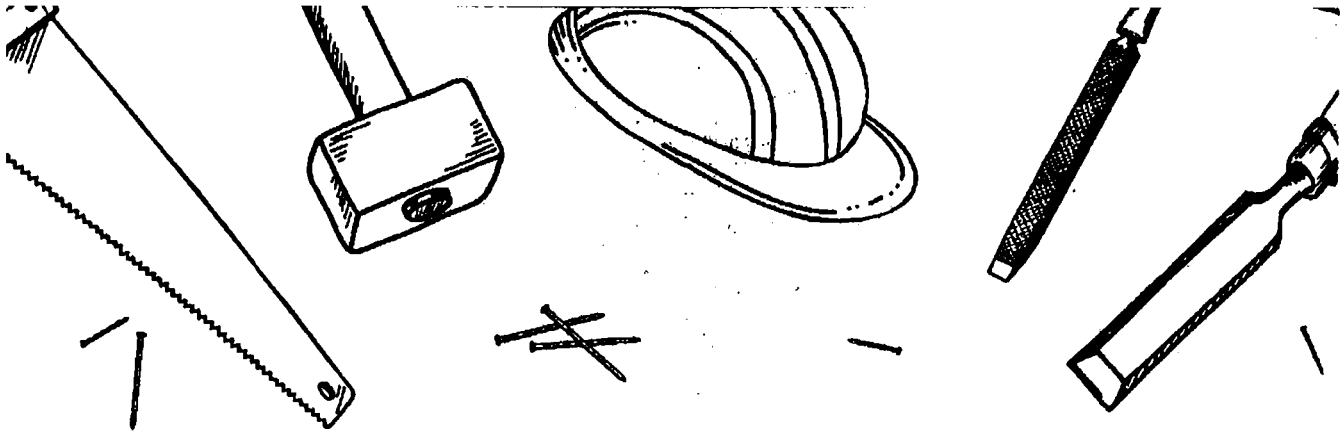

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julian

Rafa'yla birlikte Hırgürcü Horoz Kafe'nin arka tarafındaki boş deri koltuklara yöneldik. O Dwelling uygulamasını yönetmekle, ben de Lopez Luxury'nin yeni göl kasabalarına yayılma planlarıyla uğraşmakla epey yoğun olduğumdan haftalardır birbirimizi görmemiştik.

Bazı günler, sabahın beşinde kalkıp babamla inşaata gittiğim zamanlara dönmeyi istiyordum. O günler hem en mutlu olduğum zamanlardı hem de en sık hatırladıklarımdı.

Rakiplerim gibi şirket kafası olan biri değildim ve bu neredeyse her etkileşimde belli oluyordu. Şirketin idari kısmını bir başkasına devretme isteğim son zamanlarda hiç olmadığı kadar artmıştı ama o sorumluluğu güvenle bırakabileceğim birini bulamıyordum.

Rafa deri koltuğa gömüldü. "Bugün şehre gelirken ilginç bir şey gördüm."

"Ne?"

"Kuruculardan birinin evi satışa çıkmış."

"Hıı." Ekstra karamelli, kremalı buzlu kahvemden bir yudum aldım. Bu sıcak, şekerli tat, karşımda beni gözleriyle döven adama rağmen ruh hâlimi hemen düzeltti.

Başını yana eğdi. "Yıllar önce ilgilendiğin ev değil mi orası?"

"Evet."

"Peki... bu kez satın alacak mısın?"

Tatlı kahve boğazımı asit gibi aktı. "Neden sordun?"

Gözlerini kıstı. "Çünkü sen fırsatları kaçıracak biri değilsin. Sadece arsa bile o evi bölgedeki en değerli mülklerden biri yapıyor."

Midem çalkalanmaya başladı. "Dahlia'yla ortaklı alıyorum."

Küçümser bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bunun iyi bir fikir olduğu kanısına nereden vardın?"

"Annem istedi."

"Elbette o istemiştir. Siz daha ana rahmindeyken düğününüzü planlıyordu."

Avucumdaki plastik bardak sıkmaktan yamuldu.

"Annem Dahlia için endişeleniyor."

"Biz de endişeleniyoruz," dedi sesi yumuşayarak. "Ama bu, parlak alet kemerinle yardımına koşan bir şövalye olman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Eğer bir alet kemeri parlıyorsa sırf gösteriş içindir."

"Demek istediğim bu değildi, sen de gayet iyi biliyorsun."

Omuzlarım gerildi. "Biliyorum ama ortaklık sorun olmayacak."

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Tıpkı Oliver'la yaptığı gibi her şeyi birlikte mi yenileyeceksiniz?"

Tüm bedenim kasıldı. "Bu öyle bir şey değil."

Bakışlarını bana dikti.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Sesim sertti.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diye homurdandı.

"Anlamanı beklemiyorum," dedim. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar kimse anlayamazdı.

Dahlia'yla karmaşık bir ilişkimiz vardı. Birbirimizin en iyi –bazen de en kötü– yanlarını ortaya çıkararak yıllar geçirmiştik.

Böyle bir bağ, ne kadar zaman geçerse geçsin, unutmak istesen bile kaybolmazdı.

"Sana şunu tavsiye edecek kadar anlıyorum: Bir zamanlar âşık olduğun kadınla ortaklık kurma."

Sakallarımı ovuşturdum. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Ne yapmayı *planladığını* biliyorsun ama hayat, en mükemmel planlarımızı bile mahveder," dedi bakışlarıyla beni ezerek.

"İş birliği yapıyoruz, âşık falan olmuyoruz."

Dahlia bunu Stanford'dan ayrıldıktan sonra eski oda arkadaşımla çıkmaya başlayarak imkânsız hâle getirmişti.

Rafa burnundan güldü. "Çünkü geçen sefer birlikte çalışmanız mükemmel sonuçlanmıştı, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. Dahlia'yla birlikte yaptığım ilk ve tek proje, üniversitedeki psikoloji ödevi olmuştu. Kıskançlıkla alınmış bir karardı ve hayatımın en büyük hatalar zincirinin ilk halkasıydı. Ona karşı hissettiklerim. Flörtleşmelerimiz. Öpüşmemiz. Babamı kaybettikten sonra birini daha kaybetme korkumu bastıramadığım için onu kendimden uzaklaştırmam...

"Benim korktuğum şey tam da bu," dedi Rafa, yüzümü işaret ederek.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Ne?"

"Yüzündeki o bakış."

"Neden bahsediyorsun?"

İfademi taklit ettiğinde böyle bakıyor olamam diye düşündüm.

Elime geçen buruşturulmuş peçeteyi ona fırlattım. "*No mames.*[28]"

"Onu unuttuğunu sanıyordum."

"Unuttum. Sadece..." dedim.

"Anıların mı depreşti?"

"*Düşünüyordum*," diye düzelttim.

---

28 (İsp.) ***No mames:*** Saçmalamayı kes.

"Bunu daha sık yapsan iyi olur. Son zamanlarda pek yaptığın söylenemez."

"Dahlia'nın Oliver'ı geride bırakmasına yardım etmek, yapılacak en doğru şey." Sonuçta onları tanıştıran bendim.

Yakında geri gelirsin, değil mi? demişti Oliver, ben babamın kalp krizi haberini öğrenip panikle uçak bileti almaya çalışırken.

Dahlia senin eşyalarını toplayıp yollamaya geldi çünkü belli ki bir mesaj bile atamayacak kadar meşguldün, demişti Stanford'dan ayrıldıktan bir ay sonra attığı mesajında. *Geri dönmeyeceğini şahsen haber verdiğin için sağ ol, göt herif. Ne iyi arkadaşmışsın,* diye eklemişti.

Sonra bir de bakmıştım ki Dahlia o başı götünden çıkmayan herifle sevgili olmuştu. Başı oradan çıkmadığı hâlde nasıl havasızlıktan ölmüyordu hayret ediyordum.

Oliver'la arkadaş olduğum ve onu Dahlia'yla bir araya getiren o hataları yaptığım için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile geçmiyordu.

Toplantı odasındaki masanın yüzeyine parmaklarımla o kadar uzun süredir vuruyordum ki ağrımaya başlamışlardı. Tüm gün proje yöneticileri, mimarlar, mühendisler ve iç mimarlarla toplantılar yapınca insan ister istemez geriliyordu.

Genel müdürüm Mario önündeki belgeleri karıştırdı. "Projelerimiz için verilen tüm ruhsat başvuruları, yetkili kişinin doğum iznine ayrılması nedeniyle durdurulmuş durumda."

Kaşlarımı çattım. "Şimdilik onun yerine başka biri bakamaz mı?"

"Hayır. İki yıl önce Abbie ikizlerine hamileyken de aynı şey olmuştu."

Sıkıntıyla iç çektim. Eğer Detroit ya da Chicago gibi büyük bir şehirde çalışıyor olsaydım bu tür aksaklıklarla uğraşmak

zorunda kalmazdım. Günlük operasyonlar birileri grip oldu ya da doğuma gitti diye durmazdı.

Ama daha yalnız olurdum. Ailemden tekrar uzaklaşma fikri bu düşüncemi bastırdı.

"Takvimi yeniden düzenleyin. Herkesin önümüzdeki birkaç hafta boyunca düzenli işi olsun. Çok zor olmamalı çünkü belediye zaten sıra evler için ruhsatlarımızı onayladı," dedim. Sonra Ryder'a döndüm. "Bir gelişme var mı?"

Ryder –proje yöneticim– dosyasını sertçe masaya bıraktı. Yedi yıldır birlikte çalışıyorduk, özverili çalışmaları sayesinde daha otuz sekiz yaşında şimdiki konumuna gelmişti. Onun sayesinde geceleri içim rahat uyuyabiliyordum çünkü ekibin başında bir çavuş gibi duracağını biliyordum.

Arkasına yaslanıp ellerini ensesinde birleştirdi. "Sanırım artık *Bay Vittori* hakkında endişelenmemize gerek yok."

Parmaklarımla masaya vurmaya son verdim. "Nasıl yani?"

"Bölgedeki tüm evlerle ilgili tekliflerini geri çekmiş."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belediye kayıtlarına göre herhangi bir mülk ya da arsa satın almamış. Belki başka bir kasabaya taşındı. Ona pek seçenek bırakmadın gerçi." Koyu kahverengi gözleri parladı.

"Bundan hoşlanmadım." *Ondan* da hoşlanmıyordum.

Lorenzo Vittori'nin, anne babasının ölümünün ardından tam yirmi üç yıl sonra Wisteria Gölü'ne ansızın geri dönmesi bende hep kuşku uyandırmıştı. Hele ki göl kenarındaki mülkleri satın alma çabasından ve belediye başkanlığına aday olacağına dair söylentilerden sonra.

Kasaba halkı onu tekrar bağrına bassa da ben ne ona ne de iyilik timsali rollerine inanıyordum. Kaç pazar ayinine gittiği ya da hayvan barınağında kaç saat gönüllü çalıştığı hiç umurumda değildi. Belki de amcasının kirli parasını işletmeler ve

dernekler üzerinden aklayıp kendini iyi kalpli bir *Samiriyeli*[29] gibi göstermeye çalışıyordu.

Hayatının ilk on yılını burada geçirmiş olabilirdi ama o günden bu yana çok şey değişmişti.

Yirmi beş yaşındaki asistanım Sam kulaklığı, tableti ve gözlerine ulaşan parlak bir gülümsemeyle konferans odasına daldı. "Mimar ekibi B odasında seni bekliyor. Sıra evler planlarını gözden geçirecekler. C odasına da tasarım ekibini yerleştirdim. Biter bitmez oraya geçersen onlar da çıkmaz sokağa yapılacak evlerin projesiyle ilgili fikirlerini sunabilirler."

"Harika."

Kulaklığını koyu sarı saçlarının üzerine tekrar taktı. "Ha, bu arada, boş vaktinde Aurora Gölü Belediye Başkanı'nı ara. Altyapıyla ilgili birkaç sorusu varmış, fikrini almak istiyor."

"Teşekkürler." Gözlerimi ovuşturdum. Dün gece sekiz saat uyumuş olmama rağmen hâlâ yorgundum.

Dwelling hisseleri New York Borsası'nda işlem görmeye başlayıp şirket birkaç yıl önce halka açıldığında yeni milyarder statüm bana güç vermişti. Babamın zar zor ayakta tuttuğu inşaat firmasını *Lopez Luxury*'ye dönüştürmek hayal gibiydi. Şimdi babamın hayalini gerçekleştirmiş, hatta fazlasını yapmıştım fakat ilhamım tükenmişti. Yorgun, yılgın ve üstlendiğim her yeni projeye karşı giderek artan bir isteksizlikle doluydum.

Tutkumu yeniden ateşlemek için çeşitli yollar düşünmüştüm: Bağımsız bir projeye başlamak ya da tasarım ekibimi tamamen değiştirmek... ama hiçbiri sonuç vermemişti. Bir yanım, bir daha asla o hissi –emek, ter ve gözyaşıyla yoğrulmuş bir projeye yeniden kendini adamayı– hatırlayamayacağımdan korkuyordu.

Dün gece bunun kanıtıydı. Kurucunun evini onarma fikrine heyecandan gözleri parlayan tek kişi Dahlia değildi.

---

29 Antik İsrail bölgesinde yaşayan bir halk. İncil'de zor durumdaki bir yabancıya yardım eden Samiriyeli hikâyesinden yola çıkılarak günümüzde "karşılık beklemeden iyilik yapan kişi" anlamında kullanılır. *–ç.n.*

Ben de o parıltıyı taşıyordum.

Toplantılarla dolu uzun bir günün ardından, gölün kuzey yakasındaki ıssız malikâneme dönmek içimi rahatlatmıştı. Restoranlardan, parklardan ve bana sahip olamadığım şeyleri hatırlatan çiftlerden uzakta bir yerdi burası.

Son dört yılda üç ev değiştirmiştim, hepsi de kasabanın güneyindeydi. Kum tepeleri ve sahil şeridi kuzeyin kayalık kıyılarına göre çok daha güzel olmasına rağmen turistlerin, çiftlerin ve çocuklu ailelerin arasında yaşamaya artık dayanamıyordum.

Anahtarlarımı ve cüzdanımı antredeki konsolun üzerinde duran tabağın içine bıraktıktan sonra Tarihi Bölge'ye bakan mutfağıma doğru keskin bir dönüş yaptım. Ama midemden gelen gurultular, manzaranın tadını çıkarmama izin vermedi.

Yardımcım sağ olsun, buzdolabının orta rafında muntazam bir şekilde dizilmiş yemek kapları vardı. En yakındakini mikrodalgaya attım ve mutfak adasına oturup telefonumu evin hoparlör sistemine bağladım.

Evde müzik son ses çalarken bile çatal bıçak sesinin tabakta çıkardığı gıcırtı, gece yarısı çalışan bir beton testeresinden daha beter geliyordu.

Sessizlik sanıldığı kadar hoş değildi. Aslında yıllar içinde sessizliği sevmeyi bırakıp ondan nefret eder hâle gelmiştim çünkü bana eksikliklerimi hatırlatıyordu.

Bir ev değil, bir *yuva* istiyordum.

Seveceğim, değer vereceğim, destek olacağım bir *eş* istiyordum.

Her sabah uyanmak için gerçek bir sebep istiyordum. Bu sebep, işim ya da onlara ödeyeceğim maaşa güvenen insanlar olmasın istiyordum.

Parayla birçok şey alabilirdim ama göğsümde giderek büyüyen o boşluğu dolduramıyordum. Eskiden beni tatmin eden şeyler, mesela kendimi işe gömmek, hiçbir yere varmayan yüzeysel randevular, kendi ailemi kurmak yerine tüm boş vaktimi ailemle geçirmek, artık kaşınan yaramı biraz olsun hafifletmiyordu.

Bunların hiçbiri eskisi kadar çekici gelmiyordu ve beni endişelendirmeye başlamıştı.

Mejor solo que mal acompañado[30], demişti babam o tok sesiyle, arkadaş grubumun arkamdan benimle dalga geçtiğini öğrendiğimde.

Göğsümde ince bir sızı hissettim. Gençken bu sözlere göz devirir, babamın hangi internet sitesinden bulduğunu sorgulardım. Ama şimdi, her duruma uygun doğru bir sözü olduğunu fark ediyordum.

Tanrım, kaç kez onun burada olmasını, ne zaman ihtiyaç duysam bir özlü söz bırakıp gitmesini dilemiştim, saymayı bile unuttum.

Doğru kişi karşına çıktığında anlayacaksın, dedim kendi kendime.

Ya o doğru kişi hep oradaysa ve ben o zamanlar ne yaptığını bilmeyen yirmi yaşındaki bir aptal olduğum için her şeyi batırdıysam?

Bu soru, geçen hafta Dahlia döndüğünden beri yaşadığım, yasla doğru şekilde yüzleşmek yerine kendimi yalnızlığa mahkûm etmiş olmamın getirdiği binlerce "ya şöyle olsaydı? ya böyle olsaydı?" senaryosuyla beraber uykularımı kaçırıyordu.

---

30 (İsp.) ***Mejor solo que mal acompañado:*** Kötü insanlarla takılacağına yalnız kal daha iyi.

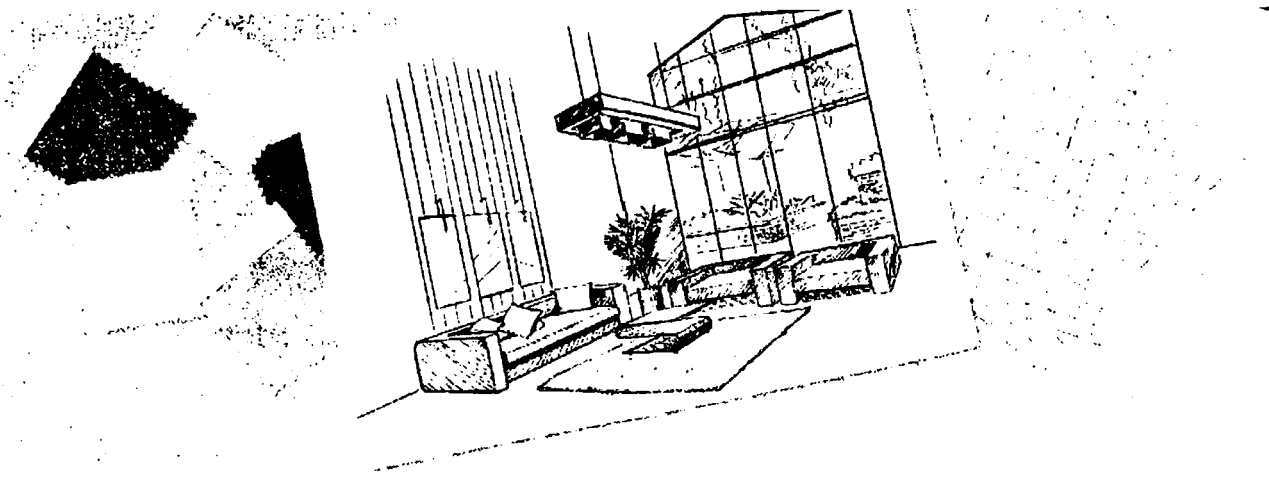

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

Menajerim Jamie telefonu açar açmaz, "Yaşadığın kasabada cep telefonu da mı çekmiyor?" diye sordu.

Yutkundum. "Aramadığım için kusura bakma."

Dekor lansmanımın planlamasının ne durumda olduğunu sorduğu ilk sesli mesajını dinledikten sonra Jamie'den kaçmak kolaydı ama diğer arkadaşlarımdan gelen mesajları ve aramaları görmezden gelmek o kadar da kolay olmamıştı. *Bay Area Flip* setinde tanışıp arkadaş olduğum Reina, Hannah ve Arthur'la kurduğumuz grupta onlar her gün bir şeyler yazarken ben arada sırada sadece, *Hâlâ yaşıyorum,* mesajları atıyordum.

Her ne kadar bu doğru bir ifade olsa da *yaşıyorum* derken kastettiğim şey tam anlamıyla yaşamak değildi. Bu yüzden öyle olana dek herkesten uzak durmaya karar verdim.

Jamie hafifçe burnundan güldü. "Şaka yapıyorum. Dinlenmen nasıl gidiyor?"

Bugün öğleden önce yataktan çıkmış, mahallede kısa bir yürüyüş yapmış ve anneme kahvaltı hazırlamasında yardımcı olmuştum, dolayısıyla saat daha on olmasına rağmen bugünü başarılı sayıyordum.

Bak hele, iyimserliğin ortaya çıkıyor.

"İyi oldu. Buna ihtiyacım vardı," dedim.

"Son sezonun ardından ara vermek istediğin için seni suçlayamam."

"Evet."

"Peki, ruh hâlin nasıl?"

Telefonumu sıktığım elimi gevşettim. "Bazı günler iyi geçiyor, bazı günlerse..."

"Berbat," diye tamamladı cümlemi.

"Aynen öyle."

"Şu an hayat berbat geliyordur, biliyorum ama düzelecek. Sana söz veriyorum."

Boğazımdaki yumru büyüdü. "Umarım öyle olur."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Kötü haberi veren kişi olmak istemem ama bir muhabir ayrılığınla ilgili sorular sormuş," dedi.

Vücudum taş kesildi. "Öyle mi?"

"Ekibim birlikte kararlaştırdığımız cevabı verdi."

Boğazıma asit gibi bir şey doldu. "Anladım." Oliver ve ailesi dışında nişanımın neden sona erdiğini bilen tek kişi Jamie'ydi ve bu durumun böyle kalmasını istiyordum; Lily ya da annem bunu kaç kez sormaya kalkarsa kalksın onlara bile söylememiştim.

"Oliver'a ve eski menajerine gizlilik sözleşmesini tekrar ilettim, ne olur ne olmaz diye."

Dudaklarımdan boş bir kahkaha döküldü. "Sen bir harikasın."

"Az sonra aynı şeyi düşünmeyebilirsin."

Korkumu yutkundum. "Ne oldu?"

"Normalde menajerin olarak dinlenmeye bu kadar ihtiyaç duyduğun bir zamanda seni rahatsız etmek istemem ama Curated Living ekibi sonbahar koleksiyonunla ilgili planlarını öğrenmek istiyor ve ben de onları ancak bu zamana kadar oyalayabildim."

Nefesim hızlandı. "Anladım."

"Son lansmanın rekor kırdığını söylediler. Şimdi bir sonrakini planlamak için can atıyorlar."

"Elbette." Ellerim titremesin diye yumruk yaptım.

"Ekip, ilk taslakları ne zaman göndereceğini merak ediyor. Eylüle kadar piyasaya sürmek ve çıkışına devam etmek istiyorsan üretime şubat bitmeden başlanmalı."

Bu sonbaharı bile zar zor atlatmışken bir sonrakini düşünmeye başlamamıştım ama neyse, bu büyük bir sorun değildi.

Yalancı.

Göğsümü panik sardı. Tableti her açışımda çizim yapacak enerjim bir anda tükeniyordu. Daha başlamadan kendimi bitmiş hissediyordum.

"Bir sezon ara vermek istersen–"

"Hayır," diye atıldım. Son birkaç yıldır Curated Living'le çalışıyordum ve elimde kalan son ortaklığı da kaybetmek istemiyordum. "Yıl bitmeden onlara ilk taslakları yollarım, sen de ocak için toplantıları planlamaya başlayabilirsin."

"Emin misin?"

"Evet." Zonklayan şakağımı ovuşturdum.

"Harika! Hemen haber veririm."

"Müthiş." Kalbim kaburgalarıma çarparken, "Bu arada, yeni programla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum.

Oliver'la birlikte *Bay Area Flip*'in bir sezonunu daha çekme opsiyonum vardı ama nişanı atmamız bu ihtimali suya düşürmüştü. O yüzden Jamie'nin bana yeni bir kanal anlaşması ayarlamasını umuyordum. İşimi seviyordum. Yardımcı olduğum insanları, yaşadığım o günleri özlemeden geçen tek günüm olmuyordu.

"Hayır, hâlâ dönüş yapmadılar ama yakında yeni bir TV anlaşması için seni ararım." Sesindeki neşeli ton beklenmedik şekilde yapmacıktı.

"Anladım." Yatağa uzandım. "Sence son programımdan farklı olduğu için mi kimse ilgilenmiyor?"

Creswell ailesi ve bağlantıları sayesinde o ilk programı alabilmiştim, bu yüzden onlara minnettardım ama yapım süreci üzerindeki sıkı kontrolleri beni hep daha fazlasını istemeye itmişti.

Daha fazla anlatı özgürlüğü, farklı sosyoekonomik geçmişlerden gelen daha çok izleyici, kayıp, yas, boşanma gibi hayatı altüst eden meseleleri konuşabilecek daha çok alan.

Elbette yapım şirketlerinin kapımda yatmasını beklemiyordum ama üzerinden birkaç hafta geçmesine rağmen hâlâ kimseden geri dönüş olmamıştı. Ne bir toplantı ne bir randevu talep edilmişti.

Özel hayatın internette dalga konusu olmuşken ne bekliyorsun ki?

Gözlerim yansa da yaşları bastırdım.

Telefonu kapadıktan sonra yorganın altına girip uyumaya niyetlendim ama sonra kalkıp kendimi toparladım, valizimi açtım ve makyaj çantamı aramaya koyuldum.

Un Muñoz nunca se rinde[31], derdi babam hep.

Yeniden öyle yaşamayı hatırlamam gerekiyordu.

Evden çıkmak *istemiyordum* ama yine de çıktım çünkü annemle kız kardeşimin büyük bir düğün süslemesi siparişinde yardımıma ihtiyaçları vardı.

Annemin dükkânı Güller ve Dikenler, kasabanın kuzey yakasındaki meşhur Tarihi Bölge'de yer alıyordu. Bölgenin adı son derece uygundu çünkü kasabanın 1800'lerin sonunda ilk kurulduğu döneme uzanan tuğla binalardan ve çevresini saran kırsal mahalleden geliyordu.

---

31 (İsp.) ***Un Muñoz nunca se rinde***: Bir Muñoz asla pes etmez.

Tarihi Bölge, Wisteria'nın kalbi sayılırdı. Kütüphane, banka, belediye binası, zamanında posta güvercinleriyle çalışan postane ve minicik bir ilkokul gibi çoğu eski olan binalar, beş blokluk alana yayılmıştı. Bizim çocukken burada yaşayacak maddi gücümüz yoktu ama dedemle ninem buraya taşındıktan sonra annem otuz beş yıl önce küçücük bir çiçekçi dükkânı açmayı başarmıştı.

Tuğla duvarlarını kaplayan pembe boyası ve vitrininde sergilenen kırmızı, turuncu, sarı gibi sonbahar tonlarında, her şekil ve boyda çiçeklerle Güller ve Dikenler'i gözden kaçırmak imkânsızdı.

Yapabilirsin, diye tekrarladım içimden, arabadan inip kaldırıma doğru yürürken.

En azından şık görünüyorsun, diye ekledim. Moralimi biraz olsun düzeltir umuduyla renkli aksesuarlarla tamamladığım en güzel kıyafetimi seçmiştim.

Herkesin ilgisini üstüne çekmek zorunda değilsin, Oliver'ın annesinin yıllar önce kıyafetlerimle ilgili sarf ettiği bu çirkin sözler istemsizce zihnimde belirdi.

Hatırladığım an az kalsın takılıp bileğimi burkacaktım.

Bir gün kendi bedeninde rahat hissedersen onu örtmeye çalışmaktan da vazgeçersin, demişti bana yaşlanma karşıtı krem uzatırken.

Artık yeter–

"Dahlia? Sen misin?" Bir kadın arkamdan seslendi.

Annem gülümseyerek yanıma geldi.

Yok, yapamayacağım. Lanet olsun ilaca da terapistimin dışarı çıkmam gerektiğine dair öğütlerine de. Çiçekçide annemlere yardım etmek ayrı, insan içine çıkmak ayrıydı, hele de nişanı attığım haberi kasabaya yayılmışken.

Annem kaçmamı engellemek için omuzlarımdan tuttu. "Arkadaşlarını görmek sana iyi gelecektir."

Ama benim Wisteria'da hiç arkadaşım kalmamıştı. İlkokulda çok yakın olduğum iki arkadaşım artık başka eyaletlerde yaşıyordu. Arada sırada hâl hatır soruyor olsak da ben *onlardan biriyle konuşamayacak kadar uzaklaşmıştım.* Onlarla genetik testim hakkında konuşmadığımız her an benim için bir nimet gibiydi. İkisi de hamileydi ve bebek heyecanı duyuyordu, bu da kendimi dışlanmış hissetmeme neden oluyordu.

Dükkâna kaçmadan önce annem beni çevirdi. "*Nos vemos adentro.*[32]" Alnımdan öpüp dükkânın kapısını kilitledi.

"Sen olduğunu biliyordum! Başka kim ana caddeyi bir podyuma çevirebilirdi ki zaten?" Liseden arkadaşım Alana Castillo bana el salladı.

Geçmişimden karşılaşabileceğim onca insan arasında Alana en zararsız olandı. Sadece nazik biri olmakla kalmıyordu, farklı arkadaş gruplarına ait olmamıza rağmen lisede aramız epey iyiydi.

Koyu renk saçları güneşin altında parlıyor, farklı kahverengi tonlarını ortaya çıkarıyordu. Yanındaki uzun boylu, yakışıklı, sarışın adam kulağına bir şeyler fısıldayıp küçük kızıyla birlikte Pembe Tütü yönüne doğru uzaklaştı. Kızın üstünde mayo benzeri bir badi, neon yeşili bale eteği ve ayağında da postallar vardı.

Boğazımdaki o tanıdık yumruyla savaşarak rahat bir tavırla, "Selam," dedim.

Hiç değilse heyecanlıymış gibi görünmeye çalış.

Alana kollarını bana dolayıp yanaklarımdan öptü. "Nasılsın?"

"İyiyim."

O bilmiş bakışıyla beni yerime mıhladı. "Anlaşıldı."

Botumun ucuyla hayali bir taşa tekme attım. "Daha iyi günlerim oldu."

"Bu yüzden mi kasabaya geri döndün?"

"Biraz o, biraz da annemin yemekleri."

---

32 (İsp.) ***Nos vemos adentro:*** İçeride görüşürüz.

Of. Daha söyler söylemez pişman oldum. Çekimler yüzünden Alana'nın annesi için düzenlenen cenaze törenine katılamamıştım. Anneden ve yemeklerden bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını biliyor olmam gerekirdi.

Ama yüzündeki o sıcak gülümseme kaygımı biraz olsun hafifletti. "Ben de seni anlıyorum. Annemin *pandebono*larını canımın çekmediği tek bir gün bile yok."

"Enfes şeylerdi! Annem hâlâ tarifini istemediği için kendine kızıyor."

"İsterseniz bir gün ikinize de öğretirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

San Francisco'da yaşarken etrafımda beni gerçekten önemseyen insanlar olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Baristanın adımı doğru yazması bile lüksken bir de hâlimi hatırımı sormalarını beklemek? Gülünç derecede imkânsızdı.

Alana'nın o melodik kahkahası, buz gibi kalpleri bile ısıtacak cinstendi. "Tabii ki. Mutfağıma herkes davetlidir. Missy hariç."

"Hâlâ tariflerini çalmaya mı çalışıyor, yok artık!"

Derin bir iç geçirdi. "O kız liseden beri sorunluydu. Niyeti kötü değil ama 4 Temmuz'daki pasta yarışmasını kazanana kadar rahat durmayacak."

"Dahlia!" Lily kafasını kapıdan uzattı. "İçeride yardıma ihtiyacımız var!"

Alana'ya özür dileyen bir bakış attım. "Affedersin, gitmem gerek."

"Önemli değil. Ben de Cal'le Cami başlarını daha fazla derde sokmadan yanlarına döneyim."

"Çok sık oluyor mu?"

"Beş dakikadan fazla yalnız bırakırsam evet." Gözleri parladı.

Ona hafifçe sarıldım. "Seninle konuşmak çok güzeldi."

"Seninle de. Mutfağım da kalbim de açık. Ne zaman istersen gel, birlikte yemek yaparız."

"Sanırım bir gün bu teklifi değerlendireceğim."

Envanter sayımı fena hâlde yanlış gidince annem soluğu Aurora'daki çiçek çiftliğinde aldı. Lily'yle bana da kalan çiçeklerle mümkün olduğunca çok masa süsü hazırlamak düştü.

"Şey..." diye başladı Lily, düşünmeden ya da konuşmadan bugünkü işleri tamamlamaya odaklanmış zihnimi dağıttı.

Yarısı tamamlanmış çiçek aranjmanımdan başımı kaldırdım. Lily'nin gözleri babamınkileri hatırlatıyordu; kahverengi tonları, göz bebekleriyle neredeyse bütünleşiyordu. Ben kısa boyum, kıvrımlı vücudum, açık kahverengi gözlerim ve yumuşak hatlarımla anneme benzerken Lily ondan boyunu ve zekâsını almıştı, çabuk parlayan yapısıysa babamızdan mirastı. Bu genlerle, Wisteria'da bir çiçekçi işletmek yerine moda dergilerinin kapaklarında yer alabilirdi.

Ben sessiz kalınca Lily devam etti. "İlginç bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin?"

"Artık nişan yüzüğünü takmıyorsun."

Boğazımdaki büyük yumruyu yutkundum. "Evet, takmıyorum."

"Nerede?"

"Julian'a sorman lazım."

"Julian mı?" diye çığlık attı.

"Beton mikserine attıktan sonra ne yaptı bilmiyorum."

Bakışları parmağımdaki silik beyaz ize kaydı. "Beton mikseri mi?"

Gülmeden edemedim. "Aynen."

"Vay canına."

"Biliyorum. Delilik, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama Julian'ın sana o yüzüğü attırması iyi olmuş."

"Yok artık, şimdi de Julian'ın yaptığı bir şeye *iyi* mi diyoruz?"

Ellerini kaldırdı. "Adil olmak gerekirse üniversiteden beri bayağı olgunlaştı."

Ninova

Ellerimi kulaklarıma bastırdım. "Seni duymuyorum."

Gözlerini devirdi. "Tam bir çocuksun."

"Ne oldu sana? Julian'a şantaj yapabilmek için benimle keşif görevlerine çıkan kardeşime ne oldu?"

"Büyüdü."

Ona sert bir bakış attım, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Cidden, bu adama neden bu kadar düşmansın? Sakın çocukluktan kalma o dandik rekabet bahanesini kullanma bana, başka bir şey olduğunu biliyorum."

Şok içinde geri çekildim. "Ne?"

"Her şeyden bihaber davranıyor olabilirim ama aptal değilim. Üniversitedeyken aranızda bir şey oldu. Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun."

Masadaki çiçek süslemelerine odaklandım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Biliyorsun, bana her şeyi anlatabilirsin. Ben bir nevi Fort Knox sayılırım."

Bir dakika kadar sessizlik olduktan sonra kısık sesle, "Öpüştük," dedim.

Dreamland'deki bir çocuk gibi çığlık attı. "Biliyordum!"

Ona ters ters baktım.

"Başka ne oldu? Hadi anlat!"

Yüzüm alev almış gibi yanıyordu. "Hayır."

Gözleri irileşti. "Yattınız mı yoksa?"

Parmaklarımın arasında bir çiçek sapı kırıldı. "Lily!"

Kollarını havaya kaldırdı. "Hadi ama! Sana bunu sormak için *yıllardır* bekliyorum. Bari bana acıyıp birkaç soruma cevap ver."

"Neden daha önce sormadın?"

"Onu bilerek görmezden geliyordun, ben de konuyu açmak istemedim."

"Peki."

"Eee, ne oldu? Bazı şüphelerim var ama emin değilim."

Gözlerimi kaçırdım. "Karmaşık."

"Ondan hoşlandığını ne zaman anladın?"

"Muhtemelen üniversitenin ilk yılının sonlarına doğru." Memleket özlemi ve bir psikoloji projesi sayesinde o güne dek hiç olmadığımız kadar yakınlaşmış, zamanla da arkadaş olmuştuk.

"Sonra ne oldu?" diye sordu kız kardeşim.

Hayatındaki her şey altüst olmadan birkaç hafta önce onu öptüm.

Omuzlarım düştü. "Babası öldü."

"Ah."

"*Aynen.*"

"Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Seks kötüydü falan diye düşünmüştüm–"

Ben kahkahamda boğulurken Lily irkildi.

"Ah! Demek iyiydi?"

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim.

"Harikaydı?" diye kıkırdadı.

"Seninle bu konuyu konuşmayı reddediyorum." Çünkü konuşacak bir şey yoktu. Julian, o beş dakikalık telefon görüşmesiyle geleceğimize dair bütün ihtimalleri yok etmişti.

Sen benim ihtiyaç duymadığım bir dikkat dağıtıcısın, demişti babası öldükten sonra Wisteria'ya dönüp onunla ilgilenmeyi teklif ettiğimde.

Sadece bir öpücüktü, demişti tekdüze bir sesle. O an kendimi dünyanın en aptal kızı gibi hissetmiştim. Tasarıma olan ilgim yüzünden babasının şirketinde ona yardım edebileceğimi düşünüyordum.

Aynı hisleri paylaşmadığım için üzgünüm, demişti duygularımı dürüstçe itiraf ettiğimde. Onu sevdiğimi, korkutucu ama gerçek bir şekilde önemsediğimi söylediğimde.

Zamana ihtiyacım var, deyip telefonu kapamıştı.

Onunla telefonda konuştuğum son seferdi. Diğer tüm aramalarım telesekretere düşmüştü. Yurt odasındaki eşyalarını toparlamasında Oliver'a yardım ettikten sonra bile.

İnsanın özgüvenini kazanması yıllar alırken birkaç anlık etkileşimle her şeyin yerle bir olması ne garipti.

Kız kardeşim anılarımı böldü. "Pekâlâ. İstediğin gibi olsun. Sadece en azından ikinizin yeniden aynı odada bulunabiliyor olmasına seviniyorum."

"Ben de," dedim.

"Josefina'yla annem hiçbir şey söylemedi ama sen gittikten sonra evin havası tamamen değişti. Her şey, sen–" Kendini durdurdu.

"San Francisco'ya taşındıktan sonra değişti," diye onun yerine tamamladım.

Gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

"Bayramları Wisteria'da geçirmeyi seviyordun diye hatırlıyorum?"

"Seviyordum ama yalan söylemeyeceğim, hiçbir şey birlikte geçirdiğimiz Noeller gibi olmuyor. Büyük şehirde geçirilen hiçbir tatil, eve dönmenin yerini tutamıyor."

Başımı eğdim. "Üzgünüm."

Masanın etrafından dolanıp bana sıkıca sarıldı. "Burada olman yeter. En azından şimdilik."

"Bence de."

Annemle kız kardeşim beni mezarlığın girişinde indirip yarım saat sonra gelip alacaklarına söz verdiler. Üçümüz de kasabanın bu kasvetli mekânını yıllar boyu defalarca ziyaret etmiştik ama benim son uğrayışımın üzerinden epey zaman geçmişti.

Ana kapıdan geçerken elimdeki sarı gül buketi titriyordu.

Babam kadar sarı gülleri seven pek az insan vardı. Onu tanıyan herkes, annemle nasıl tanıştığını bilirdi: Başka bir kadınla buluşmaya gitmeden önce çiçek almak için Güller ve Dikenler'e uğramış, karşısına annem çıkmıştı.

O hatıra kalbime ağırlık gibi çöktü. Bir ebeveyn kaybetmek hiçbir zaman kolay değildi ama babamın kalbi ambulansta durduğunda ben daha on altı yaşındaydım, o yaşta buna tanık olmak yıkıcıydı.

Neyse ki yas sürecimde benimle gerçekten ilgilenen bir okul danışmanım vardı. Bütün enerjimi üniversitede burs kazanmak için harcamıştım; tıpkı babamla hep konuştuğumuz gibi.

Eğilip buketi mezar taşının önüne bıraktım.

Hector Muñoz. Fedakâr bir eş. Gururlu bir baba. Vefalı bir dost.

"*Hola, Papi.*[33]" Çenem titredi. "*Ha pasado un tiempo desde la última vez que hablamos.*[34]"

Uzakta kuşlar cıvıldıyor, esen rüzgâr tenime çarpıyordu. Montumun fermuarını boynuma kadar çekip yere oturdum. "Yanımızda olmanı her zamankinden daha çok istiyorum."

Bir çimen yaprağı koparıp parmağıma doladım. "Belki de burada olmaman en iyisidir. Nişanı atmamıza çok sinirlenirdin. Oliver yüzünden hapse girmeni istemezdim." Gülmeye çalıştım ama boğazımda düğümlenen acı yüzünden sesim güç bela çıktı.

Rüzgâr yön değiştirirken birkaç yaprak uzaklara savruldu.

"Büyük bir hata yaptım." Sesim çatallandı. "Çok aptaldım, *Papi.*" Gözlerim yaşlarla doldu ama akmamaları için elimden geleni yaptım. "Başıma bunların geleceğini biliyordum ama yine de çabalamaya devam ettim çünkü *un Muñoz nunca se rinde*[35]."

---

33 (İsp.) ***Hola, Papi:*** Merhaba, baba.

34 (İsp.) ***Ha pasado un tiempo desde la última vez que hablamos:*** Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti.

35 (İsp.) **un Muñoz nunca se rinde:** bir Muñoz asla pes etmez. *–ç.n.*

Babam bizi şu öğütle büyütmüştü: *ser fiel a ti mismo*, yani *kendine sadık kal* ve ben onun değerlerine tutunmak için elimden geleni yapmıştım.

Yine de başaramadın.

"Asıl sorun şu ki, ilişkimi ayakta tutmaya çalışırken kendimi unuttum. Beni ben yapan her şeyi bir kenara bıraktım çünkü beni seven adamı mutlu etmenin doğru yolunun bu olduğunu sanıyordum." Göğsümdeki sıkışma dayanılmaz bir hâl aldı.

"Şimdi fark ediyorum ki hayal kırıklığına uğrattığım tek kişi kendimdim. İçimdeki sesi susturdum. Oysa o ses bana daha iyisini hak ettiğimi söylüyordu." Başımı eğdim.

"Son birkaç yıldır pek ortalarda olmadığım için üzgünüm. Aramızda kalsın ama biraz kaybolmuştum." Çimen yaprağını paramparça ettikten sonra yerden bir tane daha kopardım. "Ama kendimi bulacağım. Çünkü Muñozlar asla pes etmezler."

Noel'den sonra Wisteria'dan ayrıldığımda umarım ruhum tamamen iyileşmiş olurdu.

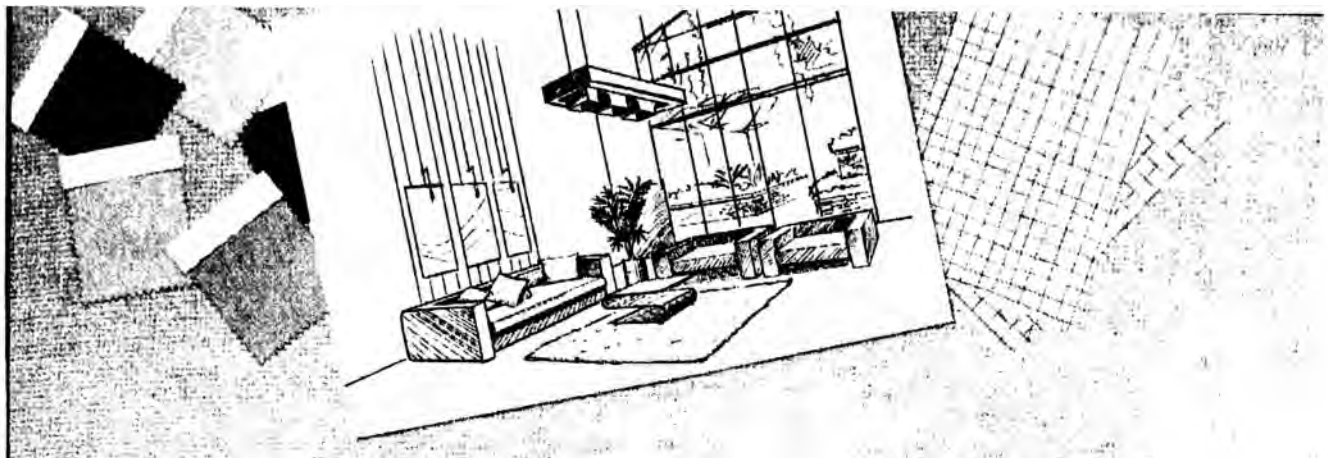

ONUNCU BÖLÜM

Dahlia

Telefonumun durmaksızın çalmasına aldırmamaya çalıştım ama sekizinci kez titreşim sesi geldiğinde pes ettim. *Lopez-Muñoz* ailesi grup sohbeti, ilk mesajı bile okuyamadan ardı ardına bildirim yağdırmaya devam ediyordu.

Yeni mesajların başına dönmek için ekranı kaydırdım.

JOSEFINA

Oğlumun Dahlia'yla birlikte bir evi yenilediğini neden başkasından duyuyorum?

MAMI

Ne? BİZİM Julian ve Dahlia mı?

Bu sonuca varmak zor değildi, sonuçta şu anda kasabada bu isimdeki tek ikili bizdik, en azından şimdilik. Wisteria'nın geçen yılki nüfus sayımı, göl kenarındaki plajımız, dev kum tepelerimiz ve Julian'ın hizmetlerine artan taleple sık sık medyada görünmesinin etkisiyle rekor rakamlara ulaşmıştı.

Bu yüzden dedikoduları en üst düzeye çıkarmak ve daha fazla ev yapabilmek için imar planını değiştirmek istemesine

şaşmamalıydı, kasabamızı resmen kendi *Monopoly* oyununa çevirmişti.

JOSEFINA

Evet. Kasabadaki herkes onların birlikte ev aldığından bahsediyor.

İçimden bir onay emojisi yolladım.

RAFA

Julian silah zoruyla mı kabul etmiş?

LILY

Yoksa şantaja mı maruz kalmış?

İKİNCİ EN İYİ

...

Telefonumda Julian'ın adını görmek dudaklarımın yukarı kıvrılmasına sebep oldu.

JOSEFINA

Yirmi yedi saat doğum sancısı çekip böyle bir saygısızlık gördüğüme inanamıyorum.

RAFA

İşte bu yüzden ailenin gözdesi benim.

Rafa espri mi yapıyordu? Belki de bugün bir piyango bileti almalıydım.

LILY

Tartışılır. Sonuçta Julian annene ev aldı.

RAFA

Ortaklaşa alırız dedikten sonra benden önce davrandığı için.

LILY

Demek Julian yine üçkâğıtçılık etti, ha? Şok oldum.

MAMI

LILIANA!

Hepimiz yoksul ailelerde büyümüştük, bu yüzden bazı aylar kredi borcunu ödeyebilmek için kıvranırken tek maaşla tüm borcu kapayabilecek noktaya gelmek hâlâ başımı döndürüyordu.

Rafa ve Julian'ın milyarder oldukları gerçeğini hâlâ idrak edemiyordum. Ailem ve kendim için istediğim her şeyi gönül rahatlığıyla satın alabilecek kadar param olmasına rağmen onların ulaştığı başarı seviyesine asla erişemeyecektim.

Telefonumu elime alıp verecek cevabı düşünmeye başladım.

BEN

Josefina haklı. Julian'la güçlerimizi birleştiriyoruz.

JOSEFINA

Yaşasın!

MAMI

Rüya çift!

Annemin son mesajını görmezden geldim çünkü bu ifadenin ne anlama geldiğini pek anladığını sanmıyordum. Aynı şeyi, birkaç yıl önce kız kardeşimle birlikte onun çiçekçisini yeniden dekore ettiğimizde de söylemişti.

LILY

Bu ikisinin kesici aletleri bir kenara bırakıp birlikte çalışacak olması sadece bana mı korkunç geliyor?

RAFA

Hayır.

Telefonum Julian'dan gelen özel mesajla titreşti.

İKİNCİ EN İYİ

Evi istiyorsan bizimdir.

Ağzım açık kaldı. Planı kabul etmemizin üzerinden henüz iki hafta bile geçmemişti.

BEN

Ne kadara?

İKİNCİ EN İYİ

1.2 milyon.

İKİNCİ EN İYİ

Çabuk karar vermeliyiz çünkü başka bir teklif daha var.

BEN

Kimden?

İKİNCİ EN İYİ

Şikago'dan dallama bir herif. Daha fazla ödemeye razı ama satıcıyla aram iyidir.

BEN

Çıkar ilişkileri kurmak, ha? Harika.

İKİNCİ EN İYİ

...

BEN

Sadece merakımdan soruyorum, diğer alıcıyı tanıyor muyum?

İKİNCİ EN İYİ

Declan Kane.

Şok içinde cevap verdim.

BEN

NE?

İKİNCİ EN İYİ

Tanıyor musun?

BEN

Onu tanımıyorum ama hakkında bilgim var. Ailesi eğlence sektörünün en büyük ismidir.

İKİNCİ EN İYİ

Şu an beni eğlendiren tek şey yerlerde sürünen egosu.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıdı.

Toparlan. Karşındaki Julian!

Telefonumu yatağın diğer ucuna fırlattım.

Ciddi Julian'la baş edebilirdim. Rekabetçi Julian da bazen sinir bozacak kadar komik olabiliyordu. Gerçi bunu ona asla söylemezdim çünkü egosunu daha da şişirmeye gerek yoktu.

Ama *şakacı* Julian? Bu Julian'a karşı koyabileceğimden emin değildim. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, birkaç espriyle

beni gerçekten gülümsetmeyi başardığı için eski duygularımın yeniden alevlenmesiydi.

Erkekler konusundaki standartların bu kadar düşmüşse Tanrı yardımcın olsun.

Telefonum bir kez daha Julian'dan gelen bir mesajla titredi. Merakım ve iradesizliğim yüzünden hemen uzanıp mesajı açtım.

Kalbim hızla atıyordu. Üç noktanın dört kez belirip kaybolmasını izledim, sonra yeni mesaj geldi.

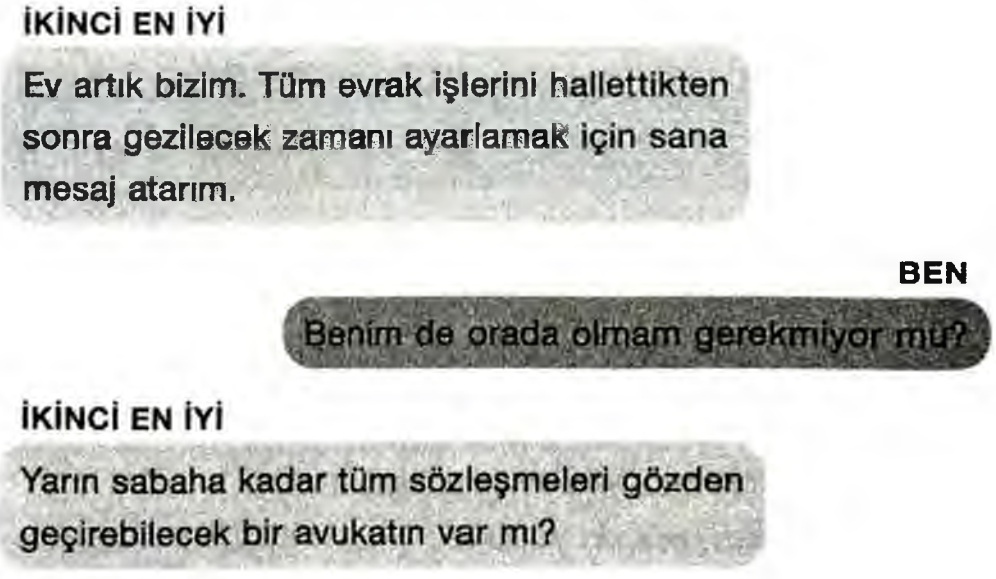

İkimiz de cevabı biliyorduk.

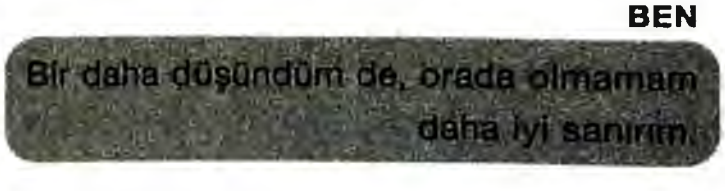

İKİNCİ EN İYİ

Sam'den evi sattıktan sonra senin payını koruyacak standart bir şirket sözleşmesi göndermesini isterim.

Telefonumu göğsüme bastırıp çocukluk hayallerimden oluşan panoya baktım. Tasarım tarzım yıllar içinde değişmişti. Çiçek desenlerine olan takıntım sona ermişti belki ama tarihi evlere duyduğum tutku asla azalmamıştı.

Wisteria'daki pek çok mülk ilgimi çekse de kurucunun evi, babam beni ilk kez oradan geçirdiği gün kalbimi fethetmişti. Göl manzarası, Tarihi Bölge'ye bakan münzevi konumu ve büyüleyici görüntüsüyle bende tarifsiz bir his uyandırıyordu.

Sanki yıllardır böyle bir fırsatın gelmesini beklemişim gibi hissediyordum ve imzayı attığım andan itibaren Julian'ın ve şirketinin sunduğu her şeyden sonuna kadar yararlanmaya kararlıydım.

Yaklaşık bir saat sonra, kız kardeşim başında pembe bir kovboy şapkası, üstünde göz alıcı pırıltılı bir elbiseyle odama dalıverdi. "En rahat topuklularını giy ve favori rujunu sür çünkü Muñoz kardeşler bu gece dışarı çıkıyor," dedi.

Televizyondaki diziyi duraklatıp yatakta doğruldum. "Ne? Ne zamandan beri?"

"Son Çağrı'da kostüm partisi var, katılmamız şartmış."

"Bilmiyorum..." Antidepresanlarım ve terapi seanslarım sayesinde son zamanlarda moralim düzelse de kendimi fazla zorlamak istemiyordum. Konfor alanımdan çıkmakla panik çukuruna düşmek arasında ince bir çizgi olduğunu çok iyi biliyordum.

"Biraz bile olsa dışarı çıkman iyi gelir," dedi kız kardeşim bavulumu karıştırırken, eline geçirdiği pahalı tasarım kıyafetleri etrafa saçıyordu. Ben her şeyi kusursuz bir düzenle yerleştirirken Lily, F5 kasırgasının vücut bulmuş hâliydi, birkaç saniye içinde kutu gibi dizdiğim, renklerine göre sınıflandırdığım kıyafetlerimi altüst etmişti.

Açıkçası bunları yerleştirmek için harcadığım zamanı düşününce yaptığı maharet bile sayılırdı.

Lily omzunun üzerinden bana göz attı. "Neden hâlâ yataktasın? Kalk da saçını makyajını yap," dedi. Ellerini birbirine vurup bağırdı. "Hadi hadi, çabuk!"

Omzuma bir battaniye doladım. "Henüz kasabadaki insanları görmeye hazır değilim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Cevap vermedim.

Gözlerini devirdi. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü fazla takıyorsun."

"Hayır, takmıyorum." Sesim sinir bozucu şekilde savunmacı çıkmıştı.

"Öyleyse neden geçen haftayı kasabaya gitmemek için bahane üstüne bahane üreterek geçirdin?"

Orta parmağımla burnumu kaşıdım.

Lily gülüp yatağıma bir ceket fırlattı. "Sorun değil. Küçük kardeşin günü kurtarmaya geldi."

"Nasıl?"

Payetli bir elbiseyi havaya kaldırıp yüzünü buruşturdu, sonra büyüyen kıyafet yığınının üstüne fırlattı. "Bu geceyi hiçbir şeyi umursamama sanatında ilk dersin olarak düşün," dedi.

"Ama–"

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Bana yarım saat ver. Hoşuna gitmezse eve dönebilirsin."

"İkinci seçenek ne?"

Eklemlerini çıtlattı. "Wi-Fi ve yayın platformlarının şifrelerini değiştiririm, *Silver Vixen* DVD koleksiyonunu saklarım ve bütün o aşırı pahalı cilt bakım ürünlerini çalarım."

"Cesaret edemezsin."

"Dyson Airwrap'ını riske atmaya var mısın?"

"Sonra da insanlar ablaların zorba olduğunu söyler." Dil çıkardım.

Battaniyeyi ellerimden çekip yere attı. "Hadi ama. Eğlenceli olacak, söz veriyorum. Üstelik hanımlara içkiler bedava."

Yüzüklerimden biriyle oynamaya başladım. "Aslında ilaç alırken içmemem gerek."

"Mocktail içtiğini sen açık etmezsen ben de etmem." Göz kırptı.

İçimden hayır demek gelse de kız kardeşimin coşkusuna dayanamadım.

"Peki. Tamam. Ama sadece bir kadeh."

"Tabii. Nasıl istersen." Valizimin dibinden kırmızı bir elbise çekip çıkardı. "İşte! Bu mükemmel!"

"Bunu giyince ne olacağım?"

Ceketinin cebinden üçgen bir kâğıt parçası çıkarıp elbisenin askısına iğneledi. "Kimin doğru tahmin edeceğine göre sürpriz olsun istiyorum." Elbiseyi bana fırlattı.

"Lily!"

Odamdan kaçarak çıkarken omzunun üzerinden, "Hazırlanmak için on beş dakikan var, hadi çabuk ol!" diye seslendi.

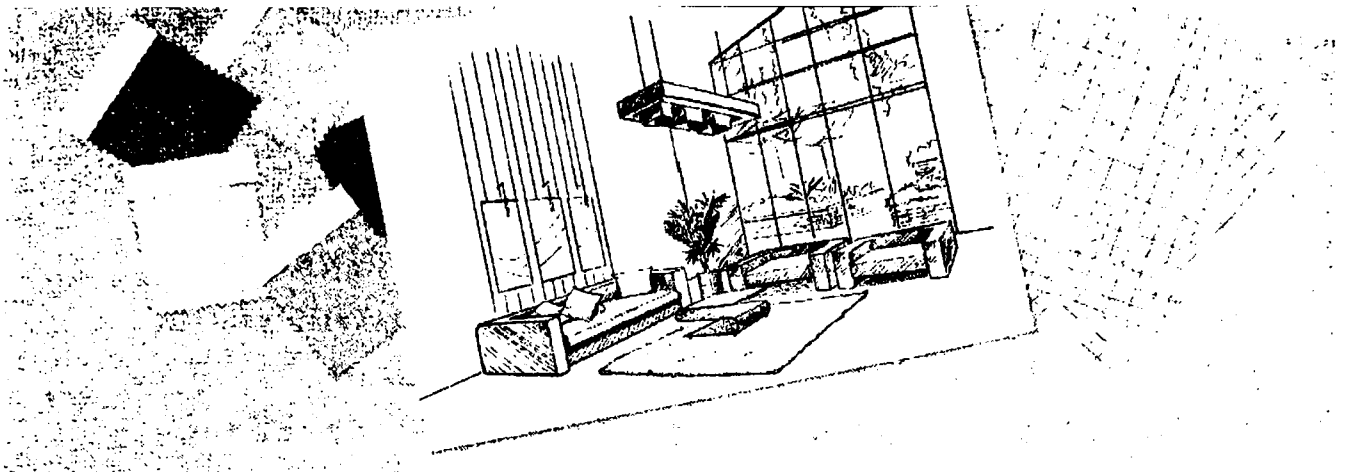

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Son Çağrı, ben buradan ayrıldığımdan beri pek değişmemişti ama bu kez Cadılar Bayramı süslemelerinde ucuza kaçmışlardı. Çocuklar ve ebeveynler şeker toplama işini bitirmeye başladığından kalabalık, ilk geldiğimiz zamana kıyasla iyice artmıştı.

İlk başta insanlarla konuşmak zorunda kalacağımı düşünerek neredeyse paniklemiştim. Ama kimse ne atılan nişanımı ne de Oliver'ı sordu, bu da Lily'nin teorisini doğruluyordu.

İnsanların ne düşündüğünü gerçekten de fazla *takıyordum.* Makyajımdan kıyafetlerime, hayatımla ilgili aldığım kararlara dek her konuda Creswellller hayatımı yönetmiş, zamanla beni kendimden uzaklaştırarak hoşlanmadığım bir kadına dönüştürmüşlerdi.

Artık ailemizden birisin, dolayısıyla buna göre giyinmelisin, demişti Oliver'ın annesi, bana iki beden küçük gelen tasarım harikası bir gece elbisesi hediye ederken.

Kimse gösteriş meraklılarını sevmez. Ablası, aile trivia gecesinde herkesi yendiğimde bana attığı o sahte gülümsemeyle gözlerini devirmişti.

Bari burada kazanmama izin verseydin, demişti Oliver kulağıma, En İyi Reality Show Sunucusu ödülünü aldıktan sonra seyircilerin önünde yanağıma bir öpücük kondururken.

"Geldim." Lily beni düşüncelerimden sıyırarak elime alkolsüz bir çilekli *daiquiri* tutuşturdu. Normalde tercih edeceğim bir içecek olmasa da Son Çağrı barmenleriyle ünlü bir yer olmadığından içmeyi kabul etmiştim.

Plastik bardağı kavrayıp bir yudum aldım. "Ben Jessica Rabbit miyim?"

"Kim?" Yüzünü buruşturdu.

Başımı salladım. "Boş ver. Peki ya *Pretty Woman*'daki Julia Roberts?"

Güldü ve sonra kadehini kafaya dikti. "Güzel tahmin ama hayır. Elbisen fazla kısa ve ikonik eldivenlerin eksik. Hadi, şimdi dansa!"

Lily elimden tutup beni kalabalık dans pistine çekti. Birkaç *line dance* şarkısından sonra içimdeki endişe eriyip gitti ve kendimi müziğe bıraktım.

Dans etmeye hep bayılmışımdır çünkü ben çocukken annemle babam, en sevdikleri şarkılar çaldığında salonu küçük bir dans pistine çevirirlerdi. O zamanlar aile kutlamalarında onlardan utanırdım ama şimdi o samimiyeti özlüyordum.

Lily beni döndürüp gülerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkama dönüp baktığımda Julian'ın beni izlediğini gördüm.

Hayır. Yalnızca izlemiyordu.

Gözleriyle *yiyordu.*

Bakışları vücudumdan yüzüme kayarken tenim ürperdi. Gözlerimiz buluştuğunda tek kaşımı kaldırdım, o ise dişlerini sıkıp bacağında duran elini yumruk yaparak gözlerini kaçırdı.

Utangaçlığından faydalanıp ben de onu süzdüm. Sergilediği pazularından tutun da kaslı bacaklarını ortaya çıkaran kot pantolonuna kadar Julian tam anlamıyla benim tipimdi.

Üniversitedeyken "tipim" kavramını yeniden *tanımlamıştı* ve ben de gerçeği inkâr etmek için elimden geleni yapmıştım.

Julian yakışıklıydı. Hem de *bakabilirsin ama dokunamazsın* tarzında, korkunç derecede çekiciydi.

Bu düşünceyle parmaklarım karıncalanmaya başladı. Ellerimi kenetleyip uyuşana kadar sıktım.

Senin acilen terapiye ihtiyacın var.

Düşüncelerimden kurtulmak umuduyla Lily'nin dikkatini çekmeye çalıştım ama onun o korkunç ışıklı maskelerden takan biriyle dans ettiğini gördüm.

Harika.

İçkimi kafama dikip bara yöneldim ve Julian'ın görüş alanının dışındaki bir yere geçtim. Daha barmene el kaldırmaya fırsat bulamadan bir el omzuma dokundu.

"Dahlia? Bu sen misin?" Arkamdan gelen tok sese döndüm.

"*Evan!*" dedim kocaman gülümseyerek, lisenin balo kralı, yüzme takımının pek sevilen kaptanı ve ilk öpüştüğüm çocuktu. Göl kenarındaki bir ateşin başında *şişe çevirmece* oynadığımız o gün öpüştükten sonra hiçbir şey olmamıştı belki ama birkaç hafta boyunca bulutların üzerinde dolaştığımı çok net hatırlıyordum.

"Beni hâlâ hatırlamana şaşırdım."

"Lise ikinci sınıfta dönem boyunca tatlı diliyle kimya notlarımı alan çocuğu unutmak ne mümkün." Evan sınıfımızdaki en yakışıklı çocuklardan biriydi ve onun o *komşu çocuğu* havasına –ben dâhil– herkes bayılıyordu. Wisteria Lisesi'ne transfer olduğunda büyük olay olmuştu.

Ama şimdi içimde ona karşı en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

Hayal kırıklığımı bastırarak, "Nasılsın?" diye sordum.

"Seni gördüm, çok daha iyi oldum."

Biri beni izliyormuş gibi hissettiğim o tuhaf duygu yeniden baş gösterdi. Omzumun üzerinden baktığımda Julian'ı

beni izlerken bulacağımı sanıyordum ama o, sert bakışlarını önümdeki adama dikmişti.

"Sen nasılsın?" Evan'ın sorusu beni tekrar kendime getirdi.

"Eve döndüğümden beri daha iyiyim."

Yeşil gözleri yüzümde gezinse de bende hiçbir etki uyandırmadı.

"San Francisco'yu sevdin mi?"

"Evet, ama buradan epey farklıydı."

"Eminim öyledir. Wisteria Gölü gibisi yok."

"*Sen* neler yapıyorsun?"

Bar tezgâhına yaslandı. "Ailemin mağazasını devraldım. Hatta senin ev dekorasyonu ürünlerin için özel bir raf yaptık. Bir haftada bütün raf boşalıyor bu arada."

Yanaklarım utançtan kızardı. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "Hem yerliler hem de turistler senin ürünlerine bayılıyor. O yüzden üretmeye devam et." Göz kırptı.

Benimse içime bir sıkıntı düştü. Boğuluyormuşum gibi hissettiren, sorumluluklarımı hatırlatan o tanıdık sıkıntı... "Evet. Tamam," dedim kısaca.

Evan'ın gözleri aşağı kayarken kalbim sabit ritminde atmaya devam etti. Bu, bana almam gereken mesajı vermişti.

"Dinle–" Birden sırtımda sıcak ve sert bir şeyin baskısını hissettim. Döndüğümde Julian'ı gördüm, arkamda duruyordu, burun delikleri alev püskürtmeye ramak kalmış gibi genişlemişti.

"Evan." Julian'ın tok, boğuk sesi içimi titretti.

"Julian." Evan çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Nasılsın?" Julian'ın sağ gözünün üzerindeki damar atmaya başladı.

Evan'ın gözleri benimkilere kilitlendi. "Dahlia'nın burada olduğunu öğrendiğimden beri çok daha iyiyim."

"Neden?" Julian'ın çatallı sesi yüzümü buruşturmama neden oldu.

Neden mi? Topuğumun sivri ucuyla Julian'ın ayağına bastım. Muhtemelen taş gibi bir şeyden yapıldığı için umursamadı bile.

Evan'ın gözleri parladı. "Çünkü her zaman onun tatlı olduğunu düşünmüşümdür."

Of. Tatlı mı?

Julian burnundan güldü. "Tabii."

Evan'ın suratındaki gergin ifade kesinlikle benimkini yansıtıyordu.

"Kardeşin nasıl bu arada?" diye sordu Julian birdenbire.

Evan başını yana yatırdı. "İyi."

Birbirlerine, benim anlayamadığım bir ifadeyle bakıyorlardı.

"Kardeşine ne oldu?" diye araya girdim.

Evan etrafa bakındı. "New York'ta yaşarken yanlış bir çevreye kapılmıştı ama artık toparlandı, ihtiyaç duyduğu yardımı alıyor."

Elimi kalbimin üstüne koydum. "Bunu duyduğuma sevindim."

Julian, o ölümcül bakışma yarışmasına ara verip anlaması güç bir ifadeyle bana döndü ama sonra göz temasını kesti. "Yeni işine alışabildi mi?"

"Evet. Ayağa kalkmasına yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sabıkalı biri olarak yeniden iş bulması zordu ama ona bir şans veren ilk şirket siz oldunuz."

"Yardım edebildiysem ne mutlu." Julian aramızdaki mesafeyi kapadı, öyle ki bedenim nerede bitiyor, onunki nerede başlıyor ayırt edemez oldum.

Küçücük bir adım atıp uzaklaştığımda Julian da aynı şekilde karşılık verdi. Ayağımı tekrar ayağına basmak için kaldırdığımda elini kalçama koyarak beni durdurdu.

Avucunun sıcaklığı tenimi yakarken Evan'ın gözleri Julian'dan bana, sonra tekrar Julian'a döndü.

"Şey, Dahlia, seninle sohbet etmek güzeldi ama artık gitmem gerek. Sabah erken kalkacağım."

"Tabii. Seni görmek de güzeldi." Öfkemi bastırarak gülümsedim.

Julian arkamda gerildi. Evan, kalabalığa karıştı ve arkasına dönüp bakmadı bile.

Julian'ın elinden kurtulup ona döndüm. "Az önceki tavırlar da neyin nesiydi?"

Julian beni duymazdan gelip viskisini fondip yaptı.

"Sana bir soru sordum." Parmağımla göğsünü dürttüm.

"O senin tipin değil."

"Sen benim tipimi nereden biliyorsun ki?" diye patladım.

"Biliyorum işte."

"Öyle mi? O zaman bana da söyle çünkü belli ki ben bilmiyorum." Julian'ın ihtiyaçlarımın bu kadar farkında olması içimi huzursuz ediyordu.

Burnu tiksintiyle kırıştı. "Fazla kibar."

"Bu sana olumsuz bir özellik gibi gelebilir ama bizim gibiler için kibarlık her erkekte görmeyi beklediğimiz bir davranıştır."

Gözleri bir süre yüzümde gezindi. Evan'ın bakışları bende en ufak bir tepki yaratmamıştı ama Julian'ınki vücut ısımı yükseltiyordu.

"Bir aya kalmaz sıkılırsın."

"Nereden biliyorsun? Daha önce hiç ilişki yaşamadın."

"Bu doğru olabilir ama *seni* tanıyorum."

Nefes almayı kestim. "Öyle mi?"

Sessizce boş bardağını barmene doğru kaldırdı. Beni cesaretlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum; Julian'ın beni çileden çıkaran tavrı mı yoksa zihnindeki perdeyi aralama isteğim mi?

"Belki de Evan gibi birine ihtiyacım vardır," dedim. "Nazik, ilgili ve bana iyi davranmaya istekli biri."

"Ama aynı zamanda seni zorlayacak birini istiyorsun ve Evan... şehirdeki herkesin gözüne girmeye çalışıyor."

Şok yerini hızla dehşete bıraktı.

Aman Tanrım. Acaba Julian'la aramızdaki şey bu kadar yıkıcı olduğu için mi başkalarıyla mutlu olamıyorduk? Çünkü belli ki kavga etmeden yaşayamıyorduk.

Başımı iki yana salladım. "Ben sürekli çatışma yaşayacağım birini istemiyorum."

"Ben öyle demedim."

"Öyleyse ne dedin?"

Bir an duraksadıktan sonra yeniden konuştu. "Birinin seni *önemsediği* için en iyi hâline ulaşman adına sana meydan okumasıyla," –homurdandı– "sadece kavga etmek istemesi arasında fark vardır."

Nefesimi tuttum.

Boğazını temizledi. "Kabul et. O parıltılı kırmızı topuklularla üstünden geçsen adam dönüp sana teşekkür eder."

"Etmeli de zaten. Bunlar pahalı ve çok güzeller." Topuklarımı birbirine vurdum.

"Sadece bu yorum bile seni kostümüne layık birine dönüştürüyor çünkü ancak yürüyen, konuşan bir tehlike işareti *böyle* gülümserdi."

Kendimi onun çekiminden kurtardım. "Pardon?"

"Kostümün." Sözlerini vurgularcasına bakışlarını yavaşça vücudumdan aşağı kaydırdı.

"*La voy a matar,*[36]" diye fısıldadım kendi kendime.

"Bilmiyor muydun?" Julian üçgen kâğıdın ucuna dokundu.

"Hayır. Lily'nin işi." Parmağının elbise askım ve omzum arasındaki hassas noktaya temas etmesiyle sertçe iç çektim.

"Hımm." Elini hızla çekip parmaklarını esnetti ve sonra da elini yumruk yaparcasına sıktı.

İçerinin sıcağına rağmen içimden bir ürperti geçti.

Lanet olsun. Sadece bir parmağının dokunuşu bile bu kadar mı iyi hissettirirdi?

---

36 (İsp.) ***La voy a matar:*** Onu öldüreceğim.

Ortamın loş olmasına minnettardım yoksa dokunuşunun üzerimde nasıl bir etki yarattığını kesinlikle fark ederdi.

Barmen Julian'ın önüne dolu bir viski bardağı koydu. İçmesine fırsat vermeden hemen bardağı kaptım. Tek bir yudum alıp iğrenmiş bir ifadeyle bardağı ona geri uzattım. "Berbat bir şey."

Sen misin Julian'ın içkisini çalan.

"Sana göre öyle." Julian, rujumun iz bıraktığı yeri dudaklarına dayayıp bir yudum aldı.

Bardağı indirdiğinde izin yarısının silindiğini görünce midem kasıldı. Üniversiteden bu yana dudaklarımız hiç bu kadar yaklaşmamıştı, üstelik düşüncesi bile bedenimi yine aynı şekilde titretmeye yetiyordu.

Bu düşünceler aklımda öyle bir yer edinmişti ki kira bedeli istemeliydim.

Gözlerimi onunkilere çevirip, "Ne zamandan beri viski içiyorsun?" diye sordum.

"Pahalı olanını karşılayabildiğimden beri."

"Buna ne kadar verdin?"

"Her damlasına değecek kadar." Bir yudum daha aldı, bu sırada bakışları vücudumda gezinerek sırtımdan aşağı bir elektrik akımı yayılmasına neden oldu.

Bacaklarımı sıkmama bakılırsa doğrudan cehenneme gidecekmişim gibi geliyordu.

"Lütfen bu şeye yüz dolardan fazla vermediğini söyle."

Kaşlarını çattı.

"İki yüz mü?"

Sorum müziğin ritmine karıştı.

"Bin mi?" Cümlenin sonunda sesim çatladı.

"Çilekli daiquiri sipariş eden birinin bunu anlamasını bekleyemem."

Kirpiklerimi kırpıştırarak, "Beni izleyerek harcadığın vakti kendine sevgili bulmaya ayırsaydın belki kronik yalnızlık çek-

mezdin. Ya da yalnızlığını unutmak için haftada seksen saat çalışmak zorunda kalmazdın," dedim.

Kaşlarını çatışı her şeyi ele veriyordu. "En son kontrol ettiğimde ikimiz de yalnızdık."

"Ben yıllarca toksik ve baskıcı bir adamla birlikteydim. Senin bahanen ne?"

Tepkisizliğini meydan okuma olarak kabul ettim.

"Yoksa bir kadını tatmin edemiyor musun?" diye dalga geçtim.

Gözleri öfkeyle kısıldı.

"Belki de bir dakikalık erkeklerdensindir?"

Aldığı derin nefes, kelimelerden fazlasını söylüyordu.

"Bunun için yaşam koçları ve ilaçlar var. Aşkı bulmana engel olmasına izin verme."

Julian aniden oyunu tersine çevirerek elini kalçama koydu ve sıktı. Daha ağzımı açamadan eli yukarı doğru kayarak kaburgamın altını sıyırdı.

Ensemi kavradığında nefesim kesildi. Sert tutuşu rahatsız edici değildi ama yine de yerimde huzursuzca kıpırdanmaktan kendimi alamadım.

"Ne yapıyorsun?" Onu göğsünden ittim ama nafileydi.

Parmakları gerildi ve nabzıma hafifçe baskı yaparak kulağıma eğilip, "Çıkacağım kadınlar konusunda seçici olmam, sevişmeyi bilmediğim anlamına gelmez," diye fısıldadı.

"Bunun doğruluğuna inanmam mı gerekiyor?"

Parmaklarıyla boynuma biraz daha baskı yaparak bir an için nefes almamı engelledi. "Göstermemi mi istersin?"

"Benimle sevişmeyi mi öneriyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Seninle seks yapmak..."

Onu üzerimde, o yakıcı bakışlarını bedenimde, ağzını ağzımda hayal ettiğimde bedenimin her bir noktası karıncalandı...

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırdığımda yüzünü buruşturdu. "Bu kadar dehşete kapılmana gerek yoktu."

"Dehşet değil, daha çok mide bulantısı."

Başparmağını hızla atan nabzıma bastırdı. "*Mentirosa.*[37]"

"Sen öyle demeye devam et."

Dudaklarıma nefret dolu bir bakış attı. "Bana seni öpmem için yalvardığın zamanı dün gibi hatırlıyorum."

Julian ve ben birbirimize sayısız iğrenç şey söylemiştik ama bu konuyu açmak, tüm çizgileri aşmak gibiydi ve açıkçası o çizgiyi aşmaması gerektiğini bilmeliydi.

Kendimi kollarından kurtardım. "Aynı şeyi Oliver'a da söyledim. Yani çok da havalara girme. Ki dürüst olayım, o bu işte çok daha iyiydi."

Sözlerim hedefine ulaştı ve aramızda birikmekte olan gerilim ânında yok oldu.

Daha olgun davranıp sözlerini sineye mi çekmeliydim? Belki.

Tersini yapmayı seçtiğim için pişman mıydım? Kesinlikle hayır.

Julian, o öpücüğü bir silah gibi kullandığında ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Belki bir dahaki sefere, tek zaafımı bana karşı kullanmadan önce iki kez düşünürdü.

Yani kendini.

37 (İsp.) ***Mentirosa:*** Yalancı.

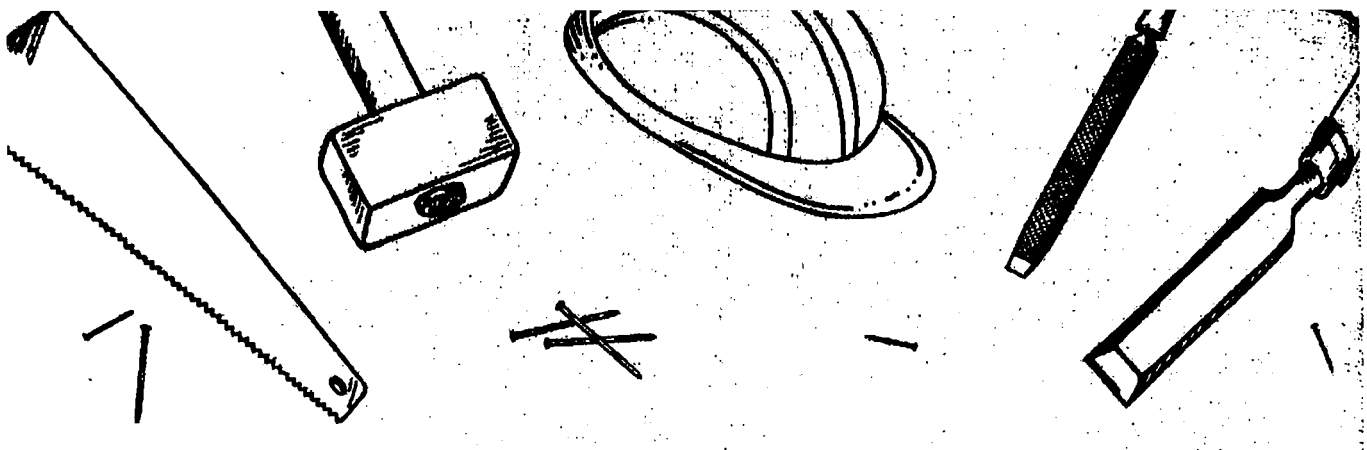

ON İKİNCİ BÖLÜM

Julian

Perşembe günü Dahlia'yla Son Çağrı'da karşılaştıktan sonra pazar gününün tatsız geçeceğini biliyordum. Akşam yemeği planlarından yırtmaya çalışsam da annem, Rosa'nın mutfakta bir tamir işinde yardıma ihtiyacı olduğunu öne sürerek bahanemi kabul etmemişti.

Muñozların eşiğinden adımımı attığım an Dahlia bana savaş ilan etti. Otuz yaşında olgun bir adam gibi davranıp durumu yumuşatmak yerine onun iğneleyici sözlerine kendi alaycı yanıtlarımla karşılık verdiğimden öğleden sonrayı ve akşamki aile yemeğini bu şekilde geçirdik.

Ailelerimiz, bu atışmalarımızı tenis maçı izler gibi izliyor, söylenen her incelikli iğnelemeyle başlarını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Bir noktada annelerimiz de atışmaya dâhil oldu ve en nihayetinde annem bana dönüp *o meşhur* bakışını atarak, "Geçen gün Annabelle'in annesiyle konuşuyordum," dedi.

Bedenim gerilince Dahlia'nın dikleşen bakışları omuzlarıma kaydı.

Kahretsin.

"Anne," diye uyardım. Onun bu çöpçatanlık oyunlarıyla ilgili bir anlaşma yapmıştık, sözünü bozarsa Dahlia'ya evle ilgili yardım etme işi yatardı.

Onunla ortak iş yapmak bu kadar kötü bir şey mi ki?

Ama sonra umarım annem sözünü bozar diye düşündüm. Böylece tadilat planından kurtulmak ve Dahlia'yı kendi hâline bırakmak için mükemmel bir bahanem olurdu.

Bugünkü düşmanca tavırlarından sonra bunu hak ettiğini söyleyebilirdim.

Aptal olma, Julian. Öpücüğü gündeme getiren sendin.

İlk başta onu kışkırtmakta kendimi haklı görmüştüm, bilhassa da Oliver'ı öptüğünden bahsedip sinirlerimi zıplatmaya çalıştığında. Ama Dahlia'nın tepkisini düşündükçe dün Son Çağrı'daki konuşmamız ve bugünkü davranışlarım yüzünden suçluluk duyuyordum.

Çünkü incinmiş bir Dahlia aksi bir Dahlia demekti ve bunu fark edemeyecek kadar sinirliydim.

Kendini korumak için bir savunma mekanizması bu.

Belli ki yaşadığı derin üzüntüyle baş etmeye çalışıyordu ve ben de ona aksi davranarak işini pek kolaylaştırmıyordum.

Söylediklerinden dolayı özür dilemek için henüz geç değil.

Annem elini sallayarak geçiştirdi. "Biliyorum, biliyorum. Boş ver."

"Annabelle kim?" diye sordu Dahlia, gözlerindeki ışıltıyı gizleyemeyerek.

"Şikago'dan buraya taşınan bir ailenin kızı," dedi annem. "Julian birkaç ay önce onunla çıkmıştı ama ilişkileri ansızın son buldu."

"Demek öyle," dedi Dahlia kuru bir sesle.

"Annabelle Meyers mı?" Lily kaşlarını çattı. "Onunla çıktığını bilmiyordum." Yüzündeki tiksinti ifadesi muhtemelen benimkini yansıtıyordu.

Yakamı düzelttim. "Bahsetmeye değecek biri değildi de ondan."

"Julian!" dedi annem.

"Ne kadar süre çıktılar?" diye sordu Dahlia, en yapmacık ve yumuşak sesiyle.

Annem bir elini göğsüne bastırdı. "Uzun sürmedi ama oğlum o kısacık sürede kızın kalbini kırmayı başardı."

"Zaten en baştan Julian'ı çıkmaya değer görmesine şaşırdım," dedi Dahlia alaycı bir gülümsemeyle.

Görmedi ki. Dilimi ısırıp kendimi tuttum. Bu konuda artık ustalaşmaya başlıyordum.

"Başlama, *mija*," dedi Rosa kızını uyararak.

"Üzgünüm, *Mami*."

Annem başını iki yana salladı. "Sorun yok. Keşke onlar çıkmaya başlamadan önce annesini uyarsaydım."

"Ne konuda uyarsaydın?" dedi Dahlia merakla.

"Julian ardında üzgün kadınlar bırakır."

"Hayır, bırakmam." Neden kendimi savunma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama bir aptal gibi devam ettim. "Ayrıca Annabelle'in kalbini kırmadım." Kırılması için önce bir kalbinin olması gerekirdi ve aramızdaki ilişki bunun aksini gösteriyordu.

"Bunu nereden bilebilirsin ki?" diye sordu Lily.

"Çünkü sadece üç kez çıktık." Üçü de onu kibarca kapısına kadar bırakmam ve yanağına bir öpücük kondurmamla sonlanmıştı.

Ne bir kıvılcım vardı ne de kimyamız uyuşmuştu. Kanımı kaynatacak ya da başımı döndürecek hiçbir şey hissetmemiştim.

Zaten etrafındakilere, garsonlara ve kendi statüsünden aşağı gördüğü insanlara davranışını gördükten sonra onu çekici bulmak saçma olurdu.

Annabelle'in eksikliklerine rağmen sorunun kadınlarda değil de bende olduğunu biliyordum. Onlar, kendilerine dünyayı gezdirecek, lüks yerlerde yedirip içirecek karizmatik bir milyarder

arıyorlardı ama ben o adam değildim. Dinlemeyi konuşmaya, sessiz jestleri abartılı sevgi gösterilerine, kazandığım parayı kendime harcamak yerine başkalarıyla paylaşmayı tercih ediyordum.

Başta bunu kabul edenler olsa da çocuk sahibi olmak istemediğimi –en azından onların istediği şekilde– söylediğimde hepsi aynı tepkiyi veriyordu.

Annem kaşlarını çattı. "Annesi, Annabelle'in aranızda özel bir şey olduğunu hissettiğini söyledi."

"Aklı başına gelmeden önce onunla evlenmelisin," dedi Dahlia.

Ona sert bir bakış attım. "Belli ki net düşünemiyormuş."

"Eğer aranızda özel bir şey olduğunu düşünüyorsa gerçekten düşünemiyor olabilir, haklısın."

Prova ettiğin özrü hatırlıyor musun? Unut gitsin.

"Dahlia!" dedi Rosa, azarlarcasına.

Dahlia irkildi. "Ne?"

Annesi ona anlamlı bir bakış attı. "Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"*Perdón.*" Yemek sandalyesinde iyice büzüştü.

Gülümsememi bastırdım.

Dahlia orta parmağıyla burnunun ucunu kaşıdı.

"Tamam, yeter," dedi Rosa, peçetesini masaya fırlatıp parmağıyla kızını işaret ederek. "Bulaşıkları sen yıkayacaksın."

"Ama dün tırnaklarımı yaptırdım." Ellerini kaldırıp karmaşık desenli ojelerini gösterdi.

"Benim bulaşık eldivenlerimi giyersin."

"Buyur." Tabağımı Dahlia'nın boşalan tabağının üstüne koyarak onu iyice gıcık ettim.

Annem abartılı bir iç çekişle peçetesini masaya fırlattı. "Madem bu kadar meraklısın sen de yardım et."

"Ne?"

"Sen onu kışkırtmasan Dahlia bu duruma düşmezdi."

"O başlattı."

"Ve ben de bitiriyorum. Yürü şimdi."

Sandalyemi geriye itip surat asarak masadan kalktım. "Öyle olsun."

Sessizlik içinde Dahlia'yla tüm tabakları toplayıp mutfağa geçtik.

"Sen yıka ben kurulayayım, olur mu?" diye sordu, kapı arkamızdan kapanırken.

"Bulaşık makineniz yok mu?"

"Dün gece bozuldu."

Harika. "İşimiz bitince bir bakarım." Kirli tabakları lavaboya bırakıp kollarımı sıvadım.

Her hareketimi dikkatle izlemesi midemi düğüm düğüm etti.

Hasiktir. "Eldivenin var mı?" diye sordum.

Kollarıma diktiği bakışlarıyla hayal âleminden sıyrılırcasına irkildi. "Ah, evet." Lavabonun altındaki dolabı karıştırıp büyük, pembe bir çift eldiven çıkardı.

Eldivenleri elinden alırken temas eden parmaklarımızdan yayılan o ürpertiyi yok saydım. İkimiz de biraz fazla hızlı geri çekildik. Eldivenleri öyle bir çekiştirerek taktım ki neredeyse birini yırtıyordum.

Dahlia temiz bir bez almak üzere çamaşır odasına giderken ben de bulaşıklara girişttim.

Geri geldiğinde birden durup ben tabağı yıkarken fotoğrafımı çekti. "Ayy, eldivenin rengi yanaklarını daha da belirgin gösteriyor."

"Onu sil hemen."

"Hayır." Telefonunu arka cebine sokuşturup tezgâha yaslandı.

Tabak elimden kayıp suya düştü. Köpük ve su damlaları sıçrayarak ikimizi de ıslattı.

"Hey!" Yüzündeki birkaç damlayı sildi.

Dikkat dağınıklığından faydalanarak telefonunu cebinden kaptım.

"Geri ver onu!" Dahlia telefona uzandı ama çoktan başımın üstüne kaldırmıştım.

Sabunlu eldivenin parmağını dişimle çekiştirerek çıkarmayı başardım.

"Julian!" Yeni yapılmış tırnaklarıyla kolumu tırmaladı.

Diğer odadan Rosa'nın sesi duyuldu; gidip onları bir kontrol etsek mi diye soruyordu ama annem onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etti.

"Şifren ne?" dedim elimle birkaç sayı kombinasyonu denerken.

"Siktir git." Elini kaburgalarımın arasındaki noktaya dokundurduğunda aniden irkildim.

"Geri ver onu." Tekrar gıdıklamaya başladığında telefon elimden kaydı.

Lanet olsun.

Telefonu su dolu lavaboya düştü ve can sıkıcı bir küt sesi çıktı.

"Aman Tanrım, seni geberteceğim!" Dahlia telefonuna atılıp sudan çıkardı. Telefonu açmaya çalışırken her yere su damlattı.

Diğer eldiveni de çıkarıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Kahretsin. Üzgünüm."

Kaşlarını öyle bir çatıyordu ki bir adım geriledim. "Üzgünsün, ha?"

"Elimden kaydı."

"Beni taciz etmeseydin telefonum sende olmazdı."

"Taciz mi? Biraz abartmıyor musun?" Dudaklarımdan hafif bir kahkaha döküldü.

Tepkim, gözlerindeki ateşi daha da alevlendirdi. "Sana abartmayı göstereceğim."

İnanılmaz bir hızla cebimden telefonumu kaptığı gibi futbol topu misali lavaboya fırlattı. Cam ekran, ağır metal tencerenin kenarına çarptıktan sonra telefon lavabonun dibini boyladı.

Ağzımız açık hâlde çatlamış ekranın yanıp söndükten sonra tamamen kararışını izledik.

"Böyle bir şey yaptığıma inanamıyorum." Gözleri kocaman açılmıştı.

"Ben inanıyorum," dedim sinirle.

Beş derin nefes al.

Ama beş nefes yetmedi. Yirmi nefes sonra bile yanımdaki kadına çıkışmamak için kendimi zor tutuyordum.

El que se enoja pierde.[38] Babamın sık sık kullandığı söz kafamda yankılanarak öfkemi bir nebze olsun yatıştırdı.

"Çok üzgünüm. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum." Dahlia gözlerini ovuşturdu.

"Üzgün müsün?" dedim soğuk bir sesle.

"Evet."

Neden böyle tepki verdiğimi açıklayamıyordum ama musluk başlığını kapıp Dahlia'yı çocukken yaptığımız gibi ıslattım.

"Julian!" Ellerini kaldırınca su her yana sıçradı.

Bağırışını umursamayıp yüzüne soğuk su sıktığımda makyajı ve saçları mahvoldu. Rimel, eyeliner ve allık yanaklarından aşağı akıyordu.

Başlığı bıraktım. "Özrün kabul edildi." Bakışlarım ıslak tişörtüne kaydı. Siyah kumaş memelerine ikinci bir deri gibi yapışm–

"Ne halt ediyorsun sen?" dedim suya boğulurken.

"Soğuman lazım gibi görünüyordun." Dahlia üzerime su sıkarak saçımı, beyaz gömleğimi ve pantolonumun önünü sırılsıklam etti. Su tenimi serinletse de kollarımdan akan damlalara kilitlenen bakışlarıyla içime bir sıcaklık yayıldı.

Islak kumaşın altında beliren karın kaslarıma odaklanırken alt dudağını yaladı.

Bakışlarını takip ettim. "Beğendin mi?"

"Hiç de bile." Ama boynuna yayılan o hafif kızarıklık öyle demiyordu.

---

38 (İsp.) ***El que se enoja pierde***: Öfkeyle kalkan zararla oturur.

Islak gömleğimin ucundan tutup yüzümü kurulamak için kaldırdım. Dahlia'nın gözleri, ıslak kumaşın altındakileri görünce kocaman açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye söylendi.

"Sebep olduğun pisliği temizliyorum."

Bakışları karın kaslarımda gezindikten sonra kemerimin altına doğru inen kaslarıma kaydı.

"Hâlâ etkilenmedin mi?"

Gözlerini kısarak baktı. "Şimdi daha net görünce daha az etkilendim diyebilirim."

"Her zaman kötü bir yalancıydın."

"Sen de her zaman berbat bir flörtözdün."

"Şuranda bir şey var..." Başparmağımla dudaklarının köşesine dokundum. Aldığı keskin nefesin sesi, kalbimin atışlarını bastıracak kadar yüksekti.

Başını geriye yatırınca hülyalı gözlerini daha net görebildim.

Çenesini kavrarken parmaklarım karıncalandı, dudaklarımızın arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı. "Beni çekici bulmuyormuş gibi davranıyorsun ama öpülmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Gözleri aniden açıldı ve beni itti. "Tanrım! Sana katlanamıyorum."

"Duygularımız karşılıklı."

Bulaşık bezini bana fırlattı, ayaklarımızın altındaki su birikintisine düşmeden önce onu havada yakaladım.

"Telefonlarımızı pirince yatıracağım, yeri silmek için de paspası getireceğim," dedi kızarmış yanaklarıyla.

"Akıttığın salyalardan sonra iyi olur," diye sırıttım.

Ateşle oynuyorsun, diye uyardı içimdeki ses.

Yanlışı vardı. Ateşten çok daha tehlikeli bir şeyle oynuyordum.

Dahlia Isabella Muñoz'la.

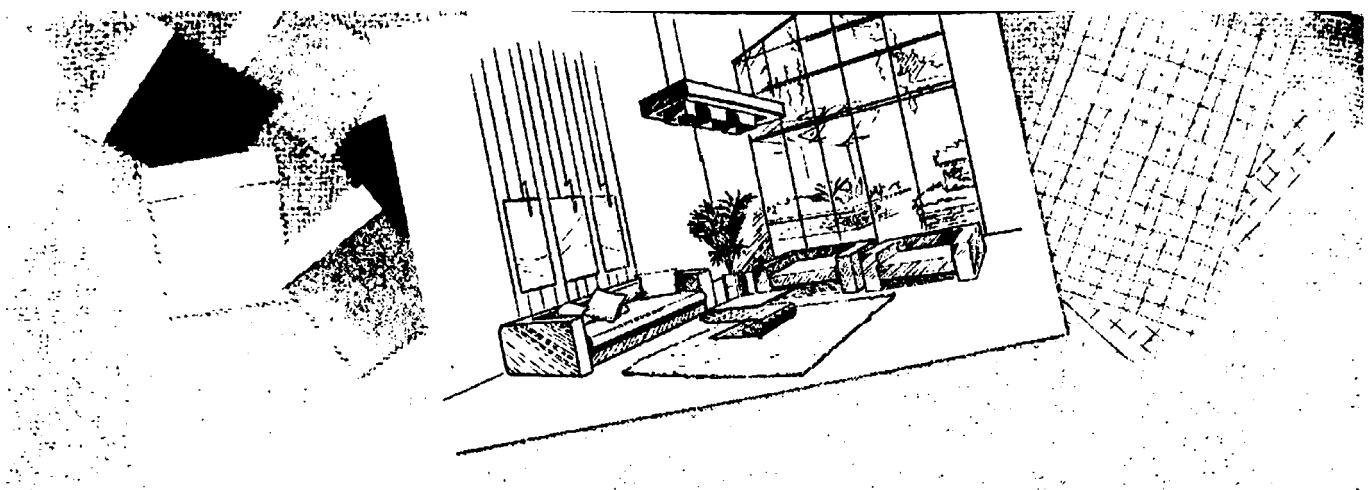

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Julian birkaç gün önce kurucunun evinde bir keşif gezisi planlamak için bana mesaj attığında, bunun ekibiyle bir araya gelip yapılacak işleri kontrol etmek ve bekleyen görevlerimizin bir listesini çıkarmak amacı taşıdığını sanmıştım.

Bunun yerine Bay Luis'in eski kamyonetini giriş yolunda, Julian'ı da oymalı verandada beklerken buldum. Balık pullarını andıran padavralarla kaplı tavanı taşıyan, incelikle oyulmuş kirişlerden birine yaslamıştı.

"McLaren'ın tamir edildiğini sanıyordum," dedim.

"Tamir edildi ama kışın o arabayı kullanmamın imkânı yok, hele de o ufak kazadan sonra." Ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu.

Bakışlarım hızla malikâneye kaydı. Gündüz ışığında çok daha görkemli görünüyordu; kuleleri gökyüzüne yükseliyor, batı kanadındaki kaleyse çimlerin üzerine dev bir gölge düşürüyordu. Kapının üzerindeki vitray pencere ve rengârenk ama solmuş boya planıysa buraya kişilik katıyordu.

Ev, gözle görülür şekilde bakımsız olmasına rağmen nefes kesiciydi. Dış cepheyi nasıl yenileyebileceğime dair fikirlere boğulmuş durumdaydım...

"Dahlia."

Başımı kaldırdığımda Julian'ın bana tuhaf bir ifadeyle baktığını gördüm. "Ekip nerede?"

"Ryder ve ekiptekiler şantiyelerden birinde patlayan foseptik tankıyla ilgileniyor."

Burnumun ucu seğirdi. "İğrenç."

"Bu kez orada olmadığım için mutluyum." Bakışları bedenimde aşağı kaydı. "İlginç... görünüyorsun."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Neden insanlara iltifat etmediğini şimdi daha iyi anladım."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Hiç beceremiyorsun da ondan."

Boynuna yayılan hafif kızarıkla birlikte kaşları çatıldı. "Nazik olmaya çalışıyordum."

"Neden?"

"Çünkü aptalın tekiyim," diye homurdandı.

"Otuz yıldır kanıtlamaya çalıştığım şeyi sonunda kabul etmene sevindim."

Kaşlarını öyle bir çattı ki alnında bir iki kırışıklık belirdi. Çelik burunlu olmayan ayakkabılarımla eve doğru yürürken adımlarım sessizdi.

Julian bir şey söyleme fırsatı bulamadan telefonu çaldı. Ekrana baktıktan sonra bana arayan kişinin kim olduğunu gösterdi. "Bunu açmamın sakıncası var mı?"

"Annene benden selam söyle," dedim.

Julian dediğimi yaptı ama annesi ona her ne söylüyorsa benden uzaklaşarak konuşmaya devam etti. Meraklı biri olduğumdan konuşmalarını yalnızca parça parça duyabilmek canımı sıktı, hele ki annesi onu güldürdüğünde.

Yüce Tanrım. Julian çok nadir gülerdi ama güldüğünde, birkaç saniyeliğine kendimi tamamen o sese kaptırırdım.

Annesine olan sevgisi sadece içten değil, aynı zamanda sinir bozucu derecede tatlıydı. Gülümseyip annesinin mutfak musluğundaki su kaçağıyla uğraşmasına yardım edeceğine söz verirken midem hafifçe burkuldu.

Julian'ın hayatı boyunca harcayamayacağı kadar parası ve bir musluğu on dakikada tamir edebilecek bir sürü adamı vardı ama yine de bizzat yardım etmeyi teklif ediyordu.

Pes edip yardım çağırmayı reddettiği için bir saat boyunca bulaşık makineni tamir etmeye çalışmasından anlayamadın mı?

"Görüşürüz, anne. *Nos vemos luego,*[39]" dedi, telefonu kapayıp gıcırdayan merdivenden inerken. "Geldim. Kusura bakma."

"Her şey yolunda mı?"

Telefonunu gri takımının iç cebine koydu "Evet, lavabosu hariç. Hasat Festivali hakkında birkaç şeyden bahsetmeden de duramadı."

"Öyle mi? Yakın bir tarihte mi?" dedim bilmezden gelerek.

Kaşlarını çatıp, "Bir süredir yoktun ama o kadar da uzun zaman olmadı," dedi.

"Hımm."

Wisteria'da her yıl dört büyük etkinlik düzenleniyordu: Hasat Festivali, Wisteria Gölü Noel Festivali, ilkbaharın habercisi Yiyecek, Şarap ve Çiçekler Haftası, yazın da meşhur Çilek Festivali. Kasaba halkı bu etkinlikleri düzenlemek için el birliğiyle çalışıyor, eyaletin dört bir yanından insanlar burayı ziyarete geliyordu.

Kafamdan Hasat Festivali'ni silmeye çalışmıştım ama bu huzur dolu günler yakında sona erecekti çünkü annem benden Muñoz standında yardım etmemi isteyecekti.

Şimdiye kadar herkes seni dostça karşıladı.

---

39 (İsp.) ***Nos vemos luego:*** Sonra görüşürüz.

Ama komşu kasabalardan gelen ziyaretçiler öyle olmayabilir.

Julian gözlerini kısarak bana baktı.

Yanından geçip ön basamaklara yöneldim. Benim için kapıyı açtı, menteşeler gıcırdarken kapı duvara çarptı ve her yere toz bulutları yayıldı.

Julian ve ben öksürük krizine girdik.

Havada elimi sallayıp, "Maske falan lazım olur mu ki?" diye sordum nefes nefese.

"Bir iki tane bulabilir miyim bir bakayım," diyerek kamyonetinin kasasına doğru koşturdu.

Toz bulutunun içinden süzülen ışın demetleri bakışlarımı kaynağına çekti.

"Tanrım," dedim içeri girerken, Julian'ın arkamdan gelen itirazını hiçe sayarak.

İkinci kata çıkan çift merdiven bir film sahnesinden fırlamış gibiydi. Özenle oyulmuş ahşap küpeşteler ve merdiven boyunca uzanan el işlemesi halı... Tek bir tasarım parçasına bu kadar ayrıntı sığdırmak aklımı başımdan almıştı. Bu girişin tasarımını yapanın detay ve lüks merakı olduğu apaçık ortadaydı.

"Ne halt ediyorsun, Dahlia? Beni bekleyemedin mi?" Julian maskeyi ondan kapmama fırsat vermeden yüzümün alt kısmına geçirip kayışlarını başımın arkasında bağladı.

Romantizm öldü mü demiştim?..

"Bunu görüyor musun?" Elimle merdiveni gösterdim, sesim maske yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Kokusunu da alıyorum."

"Senin masken nerede?"

"Sadece bir tane kalmıştı." Burnu kırıştı ve ardından hapşırdı.

Maskeme uzandım ama Julian ellerimi itti. Parmaklarının ellerime hafifçe değmesi, sırtımdan aşağı hoş bir ürperti yaydı.

Ah, Dahlia. Sen klinik vakasın.

"Bana bir şey olmaz," dedi burnunu çekerek. "Ortada seyirci yokken şövalye olmana gerek yok."

Bana bir bakış atıp sonra merdivenin altındaki antreye doğru yürüdü. "İlk izlenim nedir?"

"Âşık oldum."

Sağ kaşı kalktı. "Öyle bir anda mı?"

"Öyle bir anda," dedim odadaki detaylı ahşap süslemelere bakarak. "Bak şu detaylara."

"Marangoz harika iş çıkarmış. Haşeratların verdiği zarar dışında işçilik müthiş." Parmakları trabzanın üzerinde gezindi.

"Bunu yeniden yapabilir misin?" diye sordum, fazla düşünmeden.

Eli bir anda durdu. "Artık marangozluk yapmıyorum."

"Ne? Ne zamandan beri?"

Işık düğmesine o kadar dalmıştı ki gören de hayatında ilk kez elektrikle tanıştığını sanırdı.

"Epey oldu."

"Neden?" Sesim antrede yankılandı. Julian, sadece birkaç alet ve tek bir fikirle bir tahta parçasını sanat eserine çevirecek kadar yetenekliydi.

Bu işi bıraktığına inanamıyordum...

Omuz silkti. "Meşguldüm."

"Buna inanmak istemiyorum."

Saatine baktı. "Yarım saat içinde toplantım var, hadi devam edelim."

Gözlerimi kıstım. "Bu konuşma burada bitmedi."

"Tamam. Bir daha açmak istediğinde sen ve Oliver neden ayrıldınız onu da konuşuruz," dedi sertçe.

İrkilerek geri çekildim.

Gözlerini kapadı. "Siktir. Özür dilerim, Dahlia. Bu adil değildi."

Julian'ın yanında eriyen o buz, söyledikleriyle geri dönüp kalbimi dondurdu.

"Önemi yok. Daha beterlerini de duydum." Julian'ın yanından geçip tenimizin hafifçe birbirine değmesiyle içimde çakan kıvılcımları görmezden gelerek bir sonraki odaya yürüdüm.

"Bekle!" Kolumdan yakalayıp durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım.

Beni sıkıca tutmaya devam ettiğinde midem altüst oldu.

"Az kalsın bir örümcek ağına dalıyordun."

Kollarının arasında başımı kaldırıp kemer altındaki kocaman örümcek ağına baktım.

"Ah, Tanrım," diyerek titredim. "Örümceklerden nefret ediyorum."

Julian beni bırakarak sıcaklığını da beraberinde götürdü. "Ben önden giderim."

Titrek bir el hareketiyle ağı işaret ettim. "Buyur, yol senin."

"En azından kontrolü ele almak için diretebilirdin."

"Özür dilerim, örümcek dediğin an içimdeki feminizm uçtu gitti."

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Beni ilk başta sinirlendiren şeyi unutmam için bir gülümsemesi yetmişti.

Oliver'la ilişkini sana koz olarak kullandı. Ona göre davran!

Julian önden giderken içimde kalan son neşe kırıntısını da boğup attım.

Julian'la birlikte bütün evi dolaşıp her odayı ve yapılması gereken işleri tek tek inceledik. O telefonuna titizlikle notlar alırken ben de odaların fotoğraflarını çektim.

Metreyi her uzatışında aramızdaki gerilim giderek büyüyordu ve ben artık iyice gerilmiş, eve dönmek için sabırsızlanmaya

başlamıştım. Yedinci odaya vardığımızda tek kelime etmeden elimi uzattım ama Julian metreyi vermedi.

"Ne oldu?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Düşünüyorum da."

"Sen düşünebiliyor muydun? Bunu kutlamalıyız!"

Alnındaki kırışıklık, kaşlarını ne kadar sert çattığını gösteriyordu. "Aşağıda söylediklerim için üzgünüm."

"Peki."

Soğukkanlılığını yitirdiği için onu affetmiş olabilirdim ama bu, söylediklerine hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu. İkidir başarısız ilişkimi bana karşı kullanıyordu.

Dudaklarımı öyle bir ısırdım ki kan tadı aldım. "Metreyi verir misin, lütfen?"

Hiç kıpırdamayınca elimi uzatıp parmaklarımı oynattım.

Tavanda yankılanan derin, yorgun bir tavırla iç çekti. "Babam öldüğünden beri marangozhanesine giremedim."

Kolum bir anda ölü bir ağırlık gibi düştü.

Julian devam etti. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum." Kısa bir an durdu. "Yani aslında *nedenini* biliyorum. Biraz önce sana çıkıştığım için kendimi berbat hissediyorum ve gönlünü almak için elimden sadece bu geliyor."

"Düşünceli tavrın için teşekkürler ama anlatmak zorunda değilsin." Kalbim deli gibi çarpsa da sesimi sakin tutmaya çalıştım. Julian'ın en derin duygularını itiraf etmesi, aramızdaki anlaşmanın bir parçası değildi.

Onun için üzülmen de değil.

Kaşlarının arasındaki çizgi kayboldu. "Yani beni affettin mi?"

"Beni örümcek ağına dalmaktan kurtardığın için affetmiştim zaten. Yani evet, yeter ki bir daha aynı şeyi yapma."

"Tamam, anlaştık. Şimdi az önce söylediklerini açıklar mısın?"

"Mutfaktaki ışığı daha doğal hâle getirmek için orayı açmaktan bahsettiğim kısım mı?"

Kaşlarını çattı. "*Déjate de tonterías.*[40] Daha kötülerini de duydum derken ne kastettin?"

"Ah, o konuyu boş ver."

Gırtlağından boğuk bir ses çıktı. "Seni konuşturmak için uç yöntemlere başvurmaya zorlama beni."

Omuz silktim. "Ne dersen de, ne yaparsan yap, hayatımın o kısmını sana anlatmayacağım."

"Bahse var mısın?"

Sadece iki kelimenin, bastırdığım bir sürü anıyı gün yüzüne çıkarması çok tuhaftı. Julian ve ben yıllardır paradan böbürlenme hakkına kadar her konuda iddiaya girmiştik.

Telefonu çaldı, ekrana baktıktan sonra kendi kendine küfretti. "Buna bakmam lazım."

Elimi salladım. "Sorun değil, gidebilirsin. Son odayı tek başıma halleder çıkışta kapıyı kilitlerim."

"Emin misin?"

Boğazımdaki kurulukla mücadele ederek başımı onaylarcasına salladım. "Evet."

Can sıkıcı telefon sesini duymazdan geldi. "Bilgilerini Sam'e vereceğim, toplantıları o ayarlayacak."

"Geçen seferden sonra gerçekten asistanınla konuşmama izin mi vereceksin?"

"Tabii ki. Ona yeni bir sözleşme imzalattım. Ücretini artırdım ve sen hayatta olduğun sürece senin için çalışmayacağına söz verdi."

"Senin hep bir adım önde olman canımı çok sıkıyor."

Bugün ikinci kez güldü ve beni yine hazırlıksız yakaladı. "Satrançta seni her seferinde alt etmemin bir sebebi var."

Ben ona hareket çekerken o bana gülümseyerek veda etti ancak o gittikten çok sonra bile gülümsemesi gözümün önünden silinmedi.

---

40 (İsp.) ***Déjate de tonterías:*** Dalgaya vurmayı kes.

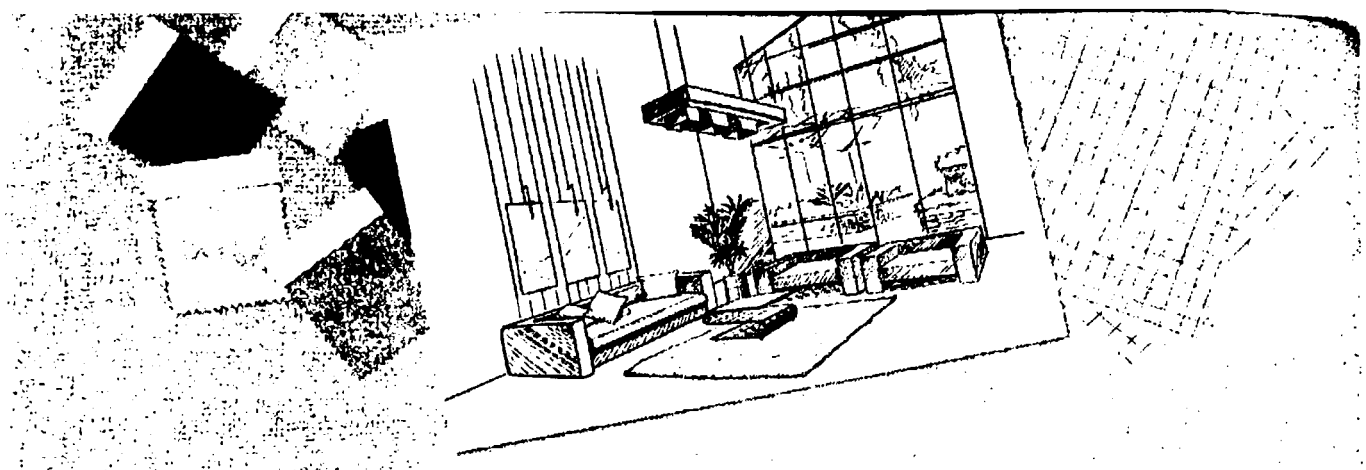

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Son yatak odasını gezmeyi bitirdikten sonra eve dönmeyi planlıyordum ama tavan arasına çıkan merdiveni görünce fikrimi hemen değiştirdim.

Her ne kadar çoğu insan bunu anlamasa da tavan aralarını keşfetmeye bayılırdım. Korkutucu ve hayaletli olduklarına dair kötü şöhretlerine rağmen bir evin geçmişine ait izleri görebilmek ayrıcalıktı. İster eski günlükler ister sevgiliye yazılmış mektuplar ister dünyadan kopmuş bir sandık dolusu hazine olsun.

"Vay be." Vadiye ve ötesindeki göle bakan yuvarlak pencereden dışarı göz attım. Tavan arasının genişliği tek kelimeyle inanılmazdı; uğraşsam buradan bir misafir dairesi bile çıkarırdım.

Tarihi değeri olan bir şey bulma umuduyla her köşeye didik didik baktım ama ne yazık ki kayda değer hiçbir şey bulamadım.

"Hıh." Kendi etrafımda döndüm. Genelde mutlaka bir şey bulurdum; eski bir günlük ya da yıllar önce alınıp tozlanmaya terk edilmiş bir yılbaşı hediyesi.

Tam o sırada telefonumun tiz melodisi yüksek tavanda yankılandı. Ekranda Julian'ın mezuniyet gününde aldığı "İkin-

cilik" kupasını tuttuğu bir fotoğrafı belirdi. Altında da kalın harflerle yazılmış takma adı vardı.

Ekranı kaydırıp cevapladım. "Julian."

"Kapıyı kilitledin mi?" diye sordu, arka planda bir kapının kapandığını duydum.

Burnumdan güldüm. "Bana güvenmiyor musun?"

O an gözlerini devirdiğini hayal etmek zor değildi. "Siz Muñozlar akşamları kapı kilitlemekle uğraşmazsınız, o yüzden emin olmak istedim," diye yanıtladı.

"Üniversiteden beri kilitliyorum, merak etme. İşim bitince kapatırım."

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Bir sorun mu var?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne yapıyorsun peki?"

"Keşfe çıktım."

"Yarın Ryder'ın gelmesini bekleyemez miydin?"

Sürekli gezinip durduğumdan tahta zemin resmen inliyordu. "Bazı şeyleri yalnız yapmayı seviyorum."

Bir an duraksadı. "Mesela ne gibi şeyleri?"

"Saçma bulacaksın." Keşifler sırasında yanımda kamera ekibini de götürdüğüm için en azından yapımcılar öyle düşünmüştü.

"Saçma olan şey bana sormadan hakkımda varsayımda bulunman."

"Hımm." Julian ne zamandan beri bu kadar sözünü sakınmaz olmuştu ve neden bu hâli bana çekici geliyordu?

Bir şeyler mırıldandıktan sonra bu kez sesi daha yüksek çıktı. "Dikkatli ol."

İki küçük kelime zihnimi allak bullak etmiş, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Duygularla uğraşacak hâlde değildim. Hatta keşke kalbimi, buzlu kahve ve boya kokusuyla çalışan bir motorla değiştirip sorunlarımı çözebilseydim.

Boğazıma oturan düğümle mücadele ederek, "Ne zamandan beri birbirimizin iyiliğini düşünür olduk?" diye sordum.

"Sen mesuliyet sigortama dâhil değilsin de ondan," dedi.

Numaradan burnumu çektim. "Ben de bir an için bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm."

"Sadece olumsuz anlamda," diye yanıtladı.

"Lütfen sus artık yoksa mest olacağım."

Nefes verişi bir kahkaha gibi yorumlanabilirdi. "Şaka bir yana–" dedi ama arka planda biri ona seslendi. "Üzgünüm, gitmem gerek."

"Sorun değil. Zaten ben de çıkacaktım."

"Dah–"

"Dikkatli olurum! Hoşça kal!" Julian ne söyleyecektiyse tamamlamadan telefonu kapadım.

Böylesi en iyisi. Tavana bakıp iç çektim.

Ve şaşkınlıkla tekrar baktım.

Bu da ne...

Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için ovuşturdum.

Kalbim gümbür gümbür atarken Julian'ın benim için bıraktığı merdiveni almak üzere aşağı fırladım. Ağır merdiveni taşırken iki kez sendeleyip neredeyse düşüyordum ama sonunda kazasız belasız tavan arasına çıkmayı başardım.

Merdiveni bir kirişin altına yerleştirip yukarı tırmandım. Destek kirişlerinin arasına sıkıştırılmış kâğıt rulolarına doğru yaklaştım.

İşte buldum. Onları kaptığım gibi geri inmeye başladım.

Tam o sırada, sağ kolumun üstünde hafif bir karıncalanma hissettim. Gözüm, dirseğime doğru ilerleyen gri bir örümceğe takıldı.

"Ay!" diye çığlık atmamla ayağım kaydı. Kâğıtlar havaya fırlarken örümcek de onlara eşlik etti. Düşmemek için elimden geleni yaptım ama...

Yanlış hamle.

Kollarım dengesizce sağa sola savrulurken sol kolumun üzerine çakıldım. Bir an nefesim kesildi.

Omzuma saplanan keskin acıyla neredeyse bayılıyordum. Sırtüstü dönüp kendimi kontrol etmem imkânsızdı, hele ki şok bütün vücudumu uyuşturmuşken.

Yardım çağırmalısın.

Gözlerim bulanıklaştı, bedenim titriyordu. Sağ elimle cebimi yokladım ama o anda telefonumu merdiveni almaya gitmeden önce pencere pervazına koyduğumu hatırladım.

"Lanet olsun." Gözümden bir damla yaş süzüldü. İçimdeki kaygı, infilak etmeye hazır bir nükleer bomba gibi büyüyordu.

Lütfen şu an panik atak geçirme.

Zihnim bu yalvarışı duymazdan geldi. Akıl sağlığımın son kırıntılarını da kafamın içine üşüşen sorular alıp götürdü.

Telefonum yokken nasıl yardım çağıracağım?

Birinin eksikliğimi fark etmesi kaç saat sürer?

Beni bulabilecekler mi?

Cevapsız kalan her soruyla birlikte kaygım daha da arttı. Gözlerim kararmıştı, vahşi bir hayvan gibi pençelerini göğsüme geçiren panik, aldığım derin nefeslerle bile geçmiyordu.

Düşün.

İşte mesele de buydu. Böyle hissettiğimde *düşünemiyordum.* Kaygıya esir olmuştum. Yapabileceğim tek şey, bu hissin bir an önce sona ermesini dilemeye devam etmekti.

Toparlanmaya çalış.

Terapistimin öğrettiği egzersizi yapmayı denedim ama sinir bozucu zil sesi beni böldü. *Şimdi ben bu hâlimle yardım istemek için o lanet şeyi nasıl alacağım?*

Düşün. Düşün. Düşün.

"Hey Siri, telefonu cevapla." Annemin dükkânda elleri doluyken telefonuna konuştuğu gibi konuştum.

"Yardım edin! Yaralıyım ve telefonuma ulaşamıyorum. Julian'ı arayın ve ona kurucunun evindeki çatı katında sıkıştığımı söyleyin. Nerede olduğunu o biliyor." Karşı tarafın anlamasını umarak ezbere bildiğim numarayı iki kez söyledim.

Doğrudan bir yanıt alamamış olsam da bir şekilde çözeceklerine ya da bir başkasını arayacaklarına inanıyordum.

Aksine inanmak istemiyordum.

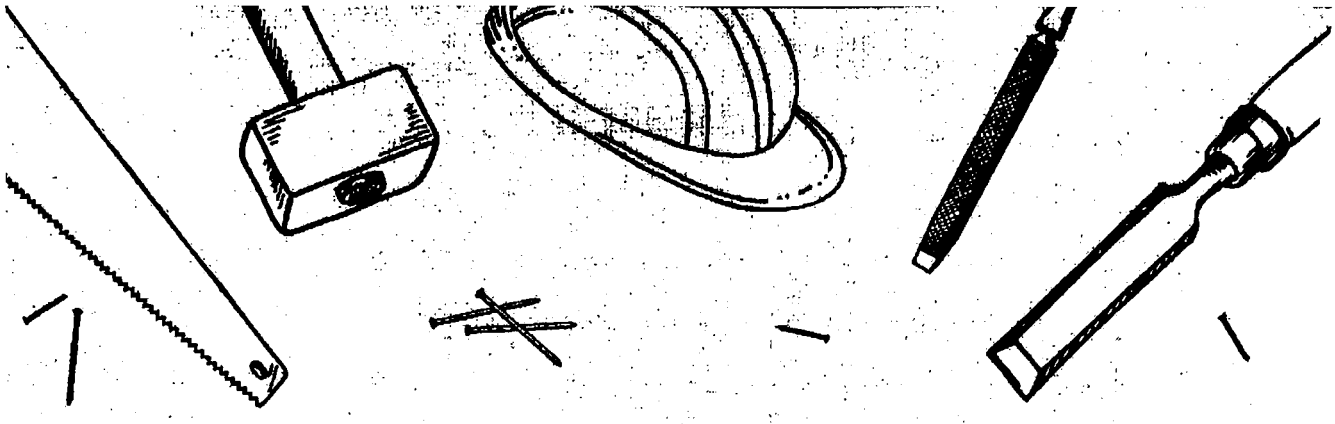

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

Ofisimden koşarak çıktığımda aklım başımda değildi.

Ya da kurucunun evine geri dönebilmek için panikle beş farklı trafik kuralını çiğnediğimde.

Aslında vücudum tamamen adrenalin ve tek bir beyin hücresiyle hareket ediyordu. Evin kapısından hışımla girdim, evi tararken bir yandan da Dahlia'nın adını sesleniyordum.

Evin bir yerinden çığlığını duyunca hemen merdivene koştum. Ahşap basamakları paldır küldür tırmanırken çıkan adım seslerim kalbimin hızına uyuyordu.

Dahlia'nın sol kolunu göğsüne bastırdığını görünce neredeyse dizlerimin üzerine çöküp kalacaktım.

Hepsi senin suçun.

Sesimdeki gerginliği bastırmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordum.

"Ah, Tanrı'ya şükür yalnız geldin. Şu anda annem ya da kız kardeşimin kriz geçirip acıyı duayla dindirmeye çalışmasını kaldıramazdım." Sakin tavrı yok olurken sesi titredi.

Bakışlarım o, merdiven ve birkaç metre ötedeki kâğıt ruloları arasında gidip geldi. "Tanrı aşkına, ne düşünüyordun sen?"

"Önce bana yardım et, sonra nutuk çekersin. Büyük ihtimalle kolumu kırdım." Kıpırtısız kolunu gösterdi.

"Ambulans çağıracağım." Yanına diz çöküp telefonumu aramaya koyuldum.

"Olmaz!"

"Neden?"

"Yaygaraya gerek yok."

Koluna bir kez daha dikkatlice baktım. "Seni hareket ettirirsek her şeyi daha da kötüleştirebiliriz."

"Ambulansla gitme düşüncesi..." Sesi titredi.

Lanet olsun. Panik ânında bunu unutmuştum. Babası kalp krizi geçirdikten sonra bindirildiği ambulansın arka koltuğunda, Dahlia'nın gözleri önünde ölmüştü.

"Beni arabayla götürebilir misin? *Ne olur.*" Doğrulmaya çalıştı.

Omuzlarından bastırarak onu yerinde tutup durumu değerlendirdim. "Seni taşımam gerekecek."

"Yürüyebilirim! Ama önce kalkmama yardım et." Hafifçe inleyerek tekrar doğrulmaya çalıştı.

"Hareket etmeyi kes yoksa ambulans çağırırım."

"Dur! Önce telefonumu alabilir misin? Pencere pervazında."

"Peki." Telefonunu alıp arka cebime koydum.

Yanına çömelip kollarımı altına kaydırdım. Acısını daha da kötüleştirmemek için elimden geleni yapıp onu göğsüme bastırarak doğrulunca gözleri doldu.

Onu sıkıca kavradım. "İyi misin?"

"Hiç olmadığım kadar." Fazlasıyla neşeli sesi, zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerdi.

Telefona cevap verdiğinde, Dahlia'nın boğuk ve panik içindeki sesini duyunca aklımdan türlü türlü şeyler geçmişti. Yıllarca inşaatlarda çalıştığımdan aklıma hep en kötü ihtimaller geliyordu ve bunları bir türlü aklımdan atamıyordum.

Kafatası çatlağı.

Omurga kırılması.

Felç.

Daha önce bunların hepsini gördün ama hiç böyle tepki vermedin.

Bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım fakat Dahlia yüzünü gömleğime gömmüş, gözyaşlarıyla kumaşı ıslatırken bu imkânsızdı.

Onu hâlâ önemsiyorsun.

Mierda.

Daha bu düşünceyi sindiremeden Dahlia yeniden konuşmaya başladı.

Hıçkırarak, "Bu çok aptalca," dedi.

Çıkışa doğru ilerledim. "Neymiş o aptalca olan?"

"Kolumu böyle kırmam."

"Nasıl oldu?" Onu düşürmemeye çalışarak merdiven sahanlığına doğru yürüdüm.

"Bir örümcekle burun buruna geldim."

"*Bir örümcekle mi?*"

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama o yaratık tarantula büyüklüğündeydi ve bir yılanınkine benzeyen dişleri vardı." İlk basamağa adım atarken bedeni titredi.

Burada, onun yanında olmalıydın.

Dahlia'yı başladığımız işi bitirmesi için geride bırakmanın pek nazik bir tavır olmadığını biliyordum ama cevaplamam gereken bir telefon ve kaçırmamam gereken bir toplantı vardı.

Kaçıramaz mıydım yoksa kaçırmamayı mı seçtim?

Günün en güzel anı –başlı başına tuhaf olsa da– onunla beraber evi gezmek, yapmak istediğim son şeyse tekrar ofise dönmekti.

Boynumdaki damar, kalbimin her can sıkıcı atışıyla birlikte zonkluyordu.

Dahlia'nın dediklerinin bir kısmını kaçırmıştım ama kaldığı yerden yakalayıp neden bahsettiğini anlamak kolaydı. "O

yaratık kâbus gibiydi. Şu an hayatta olup sana bunu anlatabildiğim için şanslıyım."

Dahlia yalnızca endişeli ya da acı içindeyken benimle böyle uzun uzun konuşurdu. Onu meşgul tutmak için malikânenin kapısına varana dek sohbet etmeye devam ettim.

"Haşere kontrolünü arasam mı?" diye sordum.

"Haşere kontrolü mü? Tabii ki hayır. Doğal Kaynaklar Müdürlüğü'nü araman gerek. Onların gelip buraya ilaç bombaları bırakması lazım çünkü o yaratıklardan yalnızca bir tane olduğunu sanmıyorum."

"Daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette. Belki yüzlerce." Tavana bir bakış attı. "Aslında *binlerce.* Yarın onları aradığında bu durumu iyice abartmaya çalış. Devlet kurumlarına işin düşüyorsa dikkat çekmek için konuyu abartmak gerekir."

"İyi de onlar işe el atana kadar burası insan büyüklüğünde örümceklerle dolup taşar."

Gülümsemesini saklamak için nafile bir çabayla yüzünü göğsüme yasladı ve kokumu içine çektikten sonra geri çekildi. "Parfümüne ne oldu?"

Neredeyse dengemi kaybedip düşüyordum. "Ne?"

"Hani kaza yaptığımız gün sürdüğün vardı ya?"

Bunca soru arasından insanın aklına bunu sormak mı gelir...

"Ah, evet. Bitti." *Aferin, o tek beyin hücreni ne de güzel çalıştırdın.*

"Hımm." Sessizleşti.

"Bir fikrim var." Biraz fazla hızlı söze girdim.

"Ne?"

"Evi yakalım mı?"

Sağlam eliyle gömleğimin kumaşına yapıştı. "Hayır!"

"Ama belki dünyayı devasa örümceklerden kurtarıyoruzdur."

"Yakalım da burada yaşayan hayaletleri mi kızdıralım? Hayatta olmaz! Yeterince korku filmi izledim ben, böyle şeylere bulaşılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Ne hayaleti?"

"Evi satın almadan önce hiç araştırma yapmadın mı sen?"

Evi satın aldığımda bırakın eski sahiplerini araştırmayı, mantıklı düşündüğümden bile emin değildim.

Dahlia etrafa bakınıp fısıldadı. "Böylesine bir hazineyi neden satılığa çıkarırlar diye hiç sorgulamadın mı?"

"Cevabı basit. Burayı tamir ettirmekten kurtulmak için." Yüzyıllık elektrik tesisatını, eski boruları ve sağlam olmayan temeli düşünürsek tamirat işlerinin yüz binlerce dolara mal olacağını söyleyebilirdim.

Dahlia gözlerini kapadı; bunu acıdan mı yoksa hayal kırıklığından mı yaptığını bilemedim. "Hayaletleri hiç duymamış olmana şaşırdım. Kasabadaki herkes onlardan haberdar."

"Muhtemelen hayaletlere inanmadığım içindir."

"Şşşt!" diyerek beni susturdu. "Onları kızdıracaksın."

"*Hayalet* diye bir şey yoktur."

"Peki." Ama ses tonu tam tersini söylüyordu.

Ayakkabılarımın ahşap zeminde çıkardığı hafif gürültü sessizliği dolduruyordu. Ön kapıyı açmak için yaptığım aptalca hamle yüzünden sarsıldığında, "Üzgünüm," dedim.

Çenesi titrediğinde kendimi daha da kötü hissettim. "Neyse konumuza dönelim, evi yakamayız. Yakarsan seni asla affetmem."

"Bunu da affetmeme sebepleri listesine ekleyeyim mi?"

Bana kötü bir bakış attı. "*Julian.*"

Karnımda alışılmadık bir kıpırtı hissettim. Ön kapıya olması gerekenden daha sert bir tekme attım ve hem cam kapının hem de Dahlia'nın sarsılmasına neden oldum.

Lanet olsun.

Dolu dolu gözlerle bana baktı. "Belki örümcekle barış yapabiliriz. Sonuçta beni ısırmaya çalışmadı ki istese ısırırdı. Onun bölgesine giren bendim."

"Yani tavan arası yasaklı bölge mi?"

"Aynen öyle. Tabii bıraktığım kâğıt rulolarını geri alırsan."

"Tabii ki oraya *beni* göndereceksin."

"Sen kahramanım olacaksın. Sana özel madalya bile yaptırırım." Gözleri, kirpiklerinde biriken yaşlara rağmen aydınlandı.

Birkaç inlemenin ardından onu kamyonete bindirdim ve şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdım. "Seni Aurora'ya götürüyorum."

"Neden?" diye bağırdı. "Doktor bu caddenin sonunda."

"Kesinlikle olmaz."

İç çekti. "Doktora ne garezin var? Biz doğmadan önce bile kırık çıkıkları iyileştirirdi."

"Ben de *onu diyorum* ya işte. Adamın en son İkinci Dünya Savaşı'nda cephede çalıştığından eminim."

"Tecrübeli olmak ne zamandan beri suç?"

"Kâğıt dosya ve kafa aynası kullanmanın tecrübeden sayılmadığı zamandan beri." Ona göz ucuyla sert bir bakış attım.

"Herkes elektronik sağlık sistemlerini bilmek zorunda değil."

"Bilen birini bulana kadar yola devam edeceğim. Tartışma bitmiştir."

Arabayı çakıllı yoldan aşağı sürerken bir şeyler mırıldandı. Yolun bozukluğu onu sağa sola savurunca tepem iyice attı.

"Biraz müzik açar mısın?" dedi gürültülü solumalarımı bölerek.

"Tamam." Telefonumu çıkarıp en sevdiğim çalma listesinde *rastgele çal*a bastım.

Onu evden ve Wisteria'dan uzaklaştırırken sessizleşti. Şarkı değiştikçe omuzları gevşedi. Birkaç kez ona göz attım ama otuz dakikalık yol boyunca gözlerini kapayıp başını cama yaslamaya devam etti.

Onu uyandırmaya çekinsem de kamyoneti acil girişine park edip kapısını açtım. "Hadi."

Tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. "Önce kenara çekilmen gerek."

"Seni taşımayı tercih ederim."

Gözleri büyüdü. "Neden?"

"Kolunu kırdın."

Kaşlarını çattı. "Komik. Yürümek için kola ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Burnumun köprüsünü sıkma isteğine karşı direndim. "Düşüp kendine daha çok zarar vermeni istemiyorum, az önce ayakta bile duramıyordun."

"Bunu umursamana şaşırdım."

"Sadece belli durumlarda umursuyorum."

Gözleri parladı. "Mesela şirketine tazminat davası açmak üzereyken mi?"

"Senden daha azını beklemezdim. Avukatımı önden haberdar edeyim mi?"

"Tabii. Güvendiğim bir kaynaktan duydum, güzel bir mesuliyet sigortan varmış."

Gülümsememi bastırdım. "Beni lafa tutmayı bırak da gidelim."

"Bekle–"

Tartışmasına fırsat vermeden onu kucaklayıp kaldırdım.

Bekleme odasına girip onu nazikçe yere bıraktıktan sonra hemşirelerin yanına gittim. Hızlı bir değerlendirmenin ardından Dahlia'yı muayene etmek üzere içeri aldılar.

Sonraki yirmi dakikayı Dahlia'nın annesi Rosa'yla telefonda geçirdim, Dahlia'nın güvende olduğunu ve onu kontrol amaçlı hastaneye getirdiğimi anlattım. Rosa gelmeyi önerse de ben gerek olmadığını söyledim.

"İşimiz birazdan biter." En kötü ihtimalle Dahlia'nın ameliyat olması gerekebilirdi ama sanmıyordum, muhtemelen alçı yeterli olacaktı.

"Tanrı'ya şükür yanında sen varmışsın da ona yardım etmişsin," dedi annesi.

Parmaklarımı bacaklarıma bastırdım. Aslında başından beri orada *olmalıydım*, o zaman bu durum hiç yaşanmazdı.

Telefonum aile grubumuza gelen mesajlarla durmadan titriyordu. Dahlia'yı hastaneye getirdiğimi söylediğimden beri mesajlar kesilmemişti ama o gruba tek mesaj atmamıştı, ta ki şimdiye kadar.

LILY

Nasıl gidiyor?

S.S.

Hiç olmadığım kadar iyiyim.

Dahlia kırık kolunun fotoğrafını paylaşınca midem buruldu.

ROSA

Dahlia!

LILY

Bir dahakine içerik uyarısı ekle, seni manyak.

Üç tane yeşil suratlı emoji ekledi.

MAMI

Şu an nasıl mesaj yazabiliyorsun?

S.S.

Tek elle.

LILY

Gerçek bir yetenek.

S.S.

Daha çok can sıkıntısından.

RAFA

Nico, pazar günü alçına bir şey çizip çizemeyeceğini soruyor.

S.S.

Olur.

Dahlia'yı beklerken gece dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyordu, o sırada onu yalnız bırakarak ne kadar büyük bencillik ettiğimi tekrar tekrar düşündüm.

Kendime defalarca Dahlia'yı umursamadığımı söylemiştim –ona beslediğim romantik hislerin çoktan öldüğüne inandırmıştım– ama işte buradaydım, o incindi diye kendimi yiyordum.

Gerçek şu ki Dahlia'yı gerçekten önemsiyordum. İstesem de istemesem de durum buydu.

Birini önemsemek dünyanın sonu değil, dedim kendime.

Ama Dahlia sıradan biri değildi.

O, çok daha *fazlası*ydı.

Bu düşünce beni yerimden kaldırdı. Kara kara düşünmek yerine yiyecek bir şeyler almak için kafeteryaya indim. İşe yaramak hoşuma gidiyordu ama bugün yaşananlar aksini hissetmeme neden olmuştu.

Bir saat sonra Dahlia kapıdan çıktı. Sol kolu mor bir alçıya sarılıydı ve dört hafta sonraya randevu kartı verilmişti.

O kadar rahatladım ki dizlerimin bağı çözüldü.

Ölecek değildi ya, seni aptal. Alt tarafı kolu kırıldı, açık kalp ameliyatı olmadı.

"Hey." Askısındaki gevşek iplikle oynadı.

"Güzel renk."

"En sevdiğim."

Biliyorum. Yerden poşeti alıp ona uzattım.

"Bu ne?" Ona verdiğim şey bir bombaymış gibi bakıyordu.

"Yiyecek." Sağ gözümün hafifçe seğirmesi çok şey anlatıyordu.

Poşetin içini karıştırdı. "Bana neden... Mini M&M's mi aldın?!" Gırtlağından kopan o çocukça çığlık, bu uğraşıma değdiğini kanıtladı. "Yıllardır yememiştim."

"Neden?" Bırakın yılları, bir hafta bile M&M yemeden duramayacağını biliyordum.

Yanakları kızardı. "Ekranda iyi görünmek için diyet işleri falan."

"Saçmalık." Verdiği kilolara bakarak paranın satın alabileceği bütün M&M türlerini yiyebilir diye düşünüyordum.

Gözlerini devirdi. "Anlamanı beklemiyordum zaten." Plastik ambalajını açmaya çalıştı. Mücadele etmesine rağmen yardım istemeyince kabı elinden kaptım.

"Geri ver!" Sağlam eliyle geri almaya çalıştı.

Başının üzerine kaldırıp ambalajını yırttım ve sırf inat olsun diye kapağı açıp birazını ağzıma attıktan sonra geri uzattım.

Kabın içine baktı. "Neredeyse yarısını yedin!"

Poşetin içine uzanıp hindi sandviç ve bir paket cipsin altına sakladığım ikinci kabı çıkardım.

Çıkardığı şaşkınlık dolu ses bana bir zafer gibi geldi. "İki tane mi aldın? Neden?"

"İndirim vardı." Yalan dilimden kolayca döküldü.

"Böyle şeyler yapmaya devam edersen senin iyi biri olduğunu sanmaya başlayacağım."

"Sanmazsın." Poşete uzandım ama kenara kaçtı.

"Olmaz. Pislik namın hâlâ devam ediyor."

"Ve öyle de kalacak." Gülümsememi saklayarak arkamı dönüp çıkışa yöneldim, farkında olsun ya da olmasın o, beni gülümsetebilen tek kadındı.

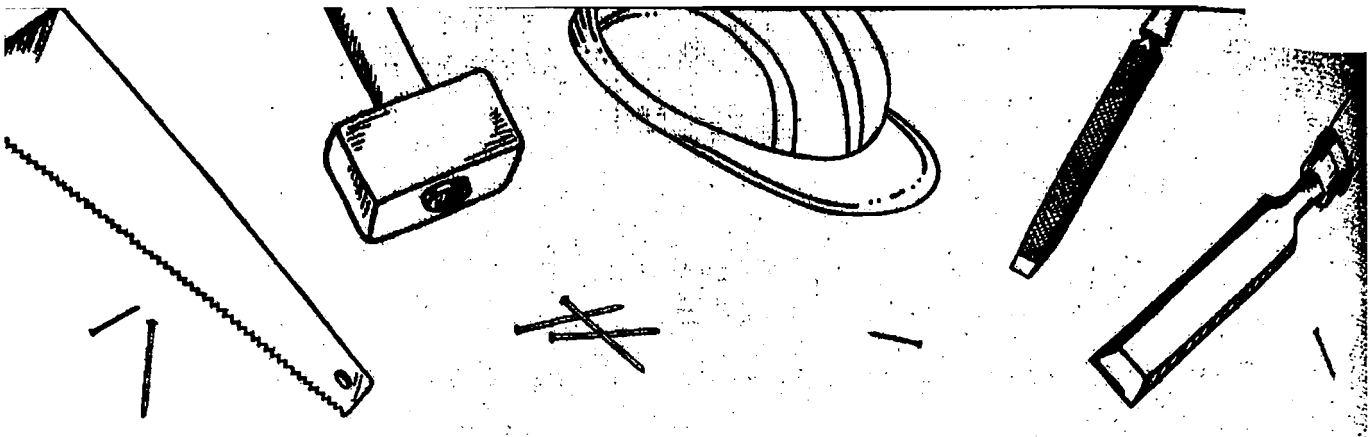

ON ALTINCI BÖLÜM

Julian

Kamyonetimi Rafa'nın hurda yığınının yanına park edip indim. Benim aksime kuzenim göl kıyısında yaşamıyordu. Boşandıktan sonra hayatına sıfırdan başlamak için kasabanın en uzak tepesinde bir arsa almıştı.

Annem hep, insanlar parayı görünce tuhaf davranmaya başlar, derdi. Ne demek istediğini asla tam anlayamamıştım, ta ki Rafa, Hillary gidince terk edilmiş çiftlik hayvanlarını sahiplenmeye başlayıp araziyle bir bütün olana dek.

Yemin ederim, bir adım ötesi doğada hayatta kalma yarışmalarına katılmak olurdu.

"Fina, Dahlia'yı dün hastaneye senin götürdüğünü söyledi." Ben kapıdan içeri girer girmez Rafa konuya girdi.

"Beni buraya takılmak için mi çağırdın yoksa sorguya çekmek için mi?"

"İkisi de." Ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu.

"Hiç değilse dürüstsün."

Uzaklaşmadan önce bana anlamlı bir bakış attı.

Evinin tarzı benimkinden çok farklıydı; meşe döşemeleri, her duvarı kaplayan Nico'nun tablolarıyla yaşanmışlık koku-

yordu. Duvarların rengi Nico'nun işiydi, vaftiz oğlum her bir odaya gözlüklerine uyan renkler seçmişti.

Dekor açısından pek zekice bir tercih sayılmazdı ama sevgiyle yapıldığı kesindi.

Peşinden içeri girdim fakat kış bahçesinden yayılan klasik müzik sesini duyunca yolumu değiştirip bir süre dinledim. Nico, dadısı ve aynı zamanda müzik öğretmeni Ellie'yle birlikte piyanonun başındaydı. Parmakları tuşların üzerinde o kadar uyumlu hareket ediyordu ki ikisi bir olmuş gibiydi.

Ellie'nin bedeni müziğe ayak uyduruyor, saçları melodinin ritmiyle usulca dalgalanıyordu.

"Mutfağın yolunu mu kaybettin?" dedi Rafa.

Ellie, yanlış tuşlara basarak kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

"Nico'ya selam vermek istemiştim."

"*Tío!*" Nico yerinden fırlayıp yanıma koştu. Göz rahatsızlığı yüzünden koordinasyonu biraz zayıftı ama var gücüyle kollarıma atladı.

"Selam, ufaklık." Saçlarını karıştırıp Ellie'ye başımla selam verdim. "Seni tekrar görmek güzel."

Ellie ayağa kalktı. "Seni de."

"Rafa artık seni cumartesileri de mi çalıştırıyor?"

"Genelde değil ama bugün yardımıma ihtiyacı olduğunu son âna kadar söylemeyi unuttu." Rahatsızlığını gizlemeye zahmet bile etmedi.

Ellie kolay kolay sinirlenmezdi. Onu daha önce hasta Nico üstüne kustuğunda, Rafa'nın keçileri karnına tekme attığında ve yürüyüşte bileğini burktuğunda görmüştüm ama hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Kuzenime döndüm, Ellie'ye kötü kötü bakıyordu. Ne yaşıyorsa bir an önce toparlanması gerekiyordu yoksa önceki dadılar gibi onu da kaçıracaktı. Ellie, Nico'nun enstrüman çalmasına ya da Braille alfabesini öğrenmesine yardım ederken gösterdiği sabırla diğer tüm dadılardan farklıydı.

Retinitis pigmentosa teşhisine rağmen Nico, sekiz yaşındaki diğer çocuklar gibi özgür hareket etmekte kararlıydı ama ne yazık ki görüşünü tamamen kaybetmesi an meselesiydi ve bu da Rafa'yı günden güne yiyip bitiriyordu.

"Randevunu iptal etmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Rafa'nın yüzü ifadesizdi ama gözleri için için yanıyordu.

Ellie gülümsedi. "Sorun değil. Yarın için yeniden plan yaptık."

Kuzenim insani olmayan bir ses çıkardı.

Ellie ela gözlerini kısarak, "Boğaz ağrın daha geçmedi mi?" diye sordu.

"Hasta mısın?" dedim kuzenime.

"Eleanor'un saçmalıkları yüzünden hasta oldum desek daha doğru," diye mırıldandıktan sonra dönüp koridora yöneldi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "*Eleanor* mu?"

"Sakın bana öyle seslenme." Parmağını bana doğrulttu.

"Kuzenimin nesi var böyle?" Uzaklaşan Rafa'nın ardından sordum.

"*Hava durumu* yüzünden bütün hafta böyleydi," dedi Ellie, gözleriyle Nico'yu işaret etti.

Boşanmanın üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen Rafa'nın ruh hâlini etkileyen tek şey yine Kasırga Hillary'ydi.

Koridora yöneldim. "Beni aramaya gelmeden gideyim en iyisi."

"Hoşça kal, *Tío!*" Nico bir kez daha bana sarıldı, sonra dönüp Ellie'nin elini tuttu. İkisi yeniden piyanonun başına oturup çalmaya başladılar.

Mutfakta Rafa'yı masada oturmuş, buzlu kahvesine bakarken buldum.

"İyi misin?" Bana hazırladığı buzlu kahveyi aldım. Rafa genelde huysuz bir tipti ama birini mutlu etmek için de elinden geleni yapardı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek zaten dağınık olan saçlarını iyice dağıttı. "Hillary aradı."

"Hımm."

Omuzları düştü. "Detroit'e gidecekmiş. Nico'yu görmek istiyor."

"Ne zaman?"

"Hasat Festivali haftasında."

Kaşlarım kalktı. "Wisteria'ya gelecek mi?"

"Hayır."

"Şaşırmadım." Boşanma belgeleri imzalanır imzalanmaz tek yönlü bir biletle Oregon'a, ailesinin yanına dönmüş ve bir daha Wisteria'ya ayak basmamıştı. Rafa Nico'yu ona götürmese Hillary oğlunu görmeye gelir miydi bilmiyordum.

"Nico onu göreceği için çok heyecanlı." Bardağını sıkıca kavradı.

"Ne kadar oldu? Dört ay mı?"

"Beş," diye mırıldandı.

"Doğum gününü unuttuğu aklımdan çıkmış."

"Benim aklımdan çıkmadı." Sesinde kendine duyduğu öfke vardı.

"Hillary'nin hataları yüzünden kendini suçlamayı bırakmalısın artık."

"Onu hamile bırakan bendim. Başka kimi suçlayacağım?"

"O zaman daha çocuktun. İşlerin böyle gideceğini bilemezdin ki."

"Doğru ama aptal gibi hissetmeme engel olamıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Kendine çok yükleniyorsun."

"Düşünüyorum da..."

"Daha fazla zırvalamadan sus bence."

"Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek."

İçimde oluşan boşluk giderek büyüdü. "O zaman bu konuyu geçip yarınki futbol maçına bahis oynayalım mesela–"

"*Julian.*"

"Ne oldu?"

Ninova

Bakışları ahıra bakan pencereye daldı. "Taşınmayı düşünüyorum."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ne dedin sen?"

"Hillary çok uzakta yaşıyor ve Nico'nun annesine yakın olması onun için daha iyi olur diye düşünmeden edemiyorum."

"*Senin* açından en doğrusu bu mu?" Rafa ömrü boyunca hiç Wisteria dışında yaşamamıştı. Taşınmak onun için...

Elleriyle gözlerini ovaladı. "Neyse, bundan bahsetmedim say."

Midem bulanmaya başlayınca kahvemi kenara bıraktım. "Gerçekten ülkenin bir ucuna taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Sadece bir süreliğine."

Rafa ve Nico'nun uzaklara gitmesi ailemiz için yıkım olurdu. Onlar annem dışında hayatta kalan tek sevdiklerimdi, yani bencilce olduğunu biliyordum ama gitmelerini istemiyordum.

Belki Hillary'yi Şikago ya da Detroit gibi yakın bir yere taşınmaya ikna etmenin bir yolunu bulabilirim...

"Sakın anneni bana koz olarak kullanmaya kalkışma," dedi, düşüncelerimin tam ortasına dalarak.

"Ya Hillary yakına taşınırsa–"

"*Dur.*"

"Ne?" Şaşkınlığımı gizleyerek suratına baktım.

"Bu senin çözebileceğin bir sorun değil."

"Kim demiş–"

Tek bir bakışıyla beni susturdu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki, tamam. Ama büyük kararlar almadan önce benimle konuş."

"Tamam." Yanağını ovuşturdu. "Her neyse, seni stantta yalnız bırakacağım için üzgünüm."

Annem, Hasat Festivali'nde büyükannemin *champurrado* tarifini kasabalılarla paylaşmaktan hep gurur duyardı. Rafa'yla ben de sorumluluk alacak yaşa geldiğimizden beri birlikte Lopez standını işletir, onu mutlu etmeye çalışır ve gelen ziyaretçilere Meksika usulü sıcak çikolata ikram ederdik.

"Josefina tek başına halledebileceğini söyledi. Bu yıl standın Muñoz ailesinin standının yanında olacağını, böylece sıkılmayacağını söyledi."

"Ne ince düşünceliymiş," dedim buruk bir sesle.

"Aynı şeyi ben de ona söyledim, yeri değiştirmesini istemeden önce."

"Eee?"

"*Buñuelos* standını *champurrado* standımızdan ayırmak aptalca olur, dedi."

İç çekerek, "Sorun yok," dedim.

"Belki Dahlia'yla ilgilenmediğini açıkça söylesen sizi baş göz etme çalışmalarına son verir."

"Onu tanıyorsam daha da inada bindirir."

"O kadar telenovela izlerse olacağı bu." İçeceğinden bir yudum aldı.

"Umarım Ma, Dahlia kasabadan gittiğinde aramızda bir şey olmayacağını fark eder."

Başını hafifçe yana yatırdı. "Peki, ne zaman gidecek?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Gerçekten Oliver defterini kapadığına inanıyor musun?"

"Evlilik yüzüğünü bana satıp üstüne beton dökmeme izin verdiğine göre evet."

Ağzı açık kaldı.

Lanet olsun. "O kadar da büyütülecek bir şey değil."

"Lüks restoranlara gitmeyi savurganlık sayan adam tutmuş Dahlia'nın nişan yüzüğünü almış, hem de sırf üstüne beton dökebilmek için?"

"Birincisi, o tür restoranlar abartılıyor çünkü ben aynısını evde de yaparım, hem de yarı fiyatına. İkincisi, her kuruşuna değdi."

Rafa başını ellerinin arasına gömdü. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bir şey deme daha iyi."

"Ne kadar verdin o yüzüğe?"

Cevap vermedim.

"Julian."

"Yüz."

"Bin mi?"

Ensemi ovuşturdum. "Evet."

"Neden?"

"Üzerine beton dökmek istedim."

"Beş yılını McLaren almak için kendini ikna etmekle geçiren adamın bunu dediğine inanamıyorum. Şimdi kalkıp sıradan bir heyecan için Dahlia'ya neredeyse o kadar para ödüyorsun."

Rafa böyle söyleyince kulağa bayağı saçma gelmişti. Para söz konusu olduğunda genelde mantıksız davranmazdım.

"O yüzükten hep nefret etmiştim." Bahanem bana bile zayıf geldi.

Rafa'nın derin iç çekişi midemin kasılmasına neden oldu.

"Ne?"

"Onu aştığını söylüyorsun ama davranışların tam aksini gösteriyor."

"Yüzüğünü almam mı?"

"Hayır. Yüzüğü alma *nedenin*."

Kaşlarımı çattım. "Ona iyilik yaptım."

"Kendini kandırmaya devam et."

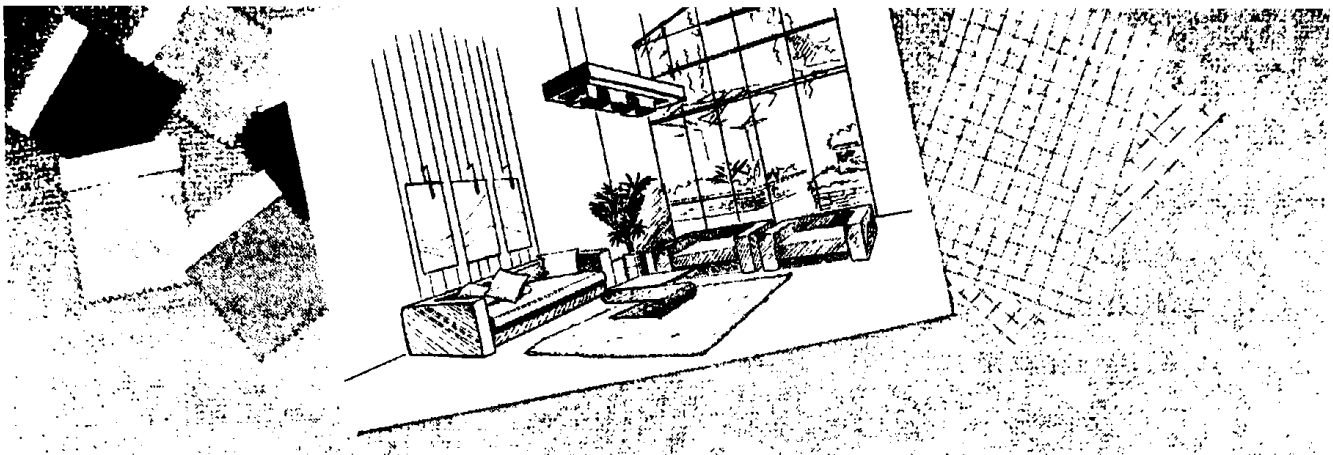

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Bu yıl Hasat Festivali'nde burada olacağına çok sevindim," dedi Josefina. "Sen en son geldiğinden beri çok şey değişti." Julian'ın annesi, yirmi yılı aşkın süredir kasabanın etkinlik koordinatörüydü. Pek dillendirmese de Hasat Festivali her zaman en gözde etkinliklerinden biri olmuştu.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Her şey değişti ama iyi anlamda; yemekler, etkinlikler, *lunapark araçları*. Bu yıl, Dreamland'de havai fişek gösterisi yapan şirketle anlaştık!"

Afallamış hâlde yüzüne baktım. "Bu... pahalı değil mi?"

Josefina güldü. *"Claro que sí"*[41] ama Julian bizim ana sponsorumuz."

"Ana sponsor dediğine bakma, aslında *tek* sponsorumuz demek istiyor," diye takıldı Lily.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Herkes Julian'ın Karun kadar zengin olduğunu bilirdi ama her etkinliğe sponsor olması da biraz abartıydı.

---

41 (İsp.) ***Claro que sí***: Elbette.

"Bu kadar bağışı, sıkışık bütçeyle uğraşmak zorunda kalmadan her şeyi planlayabilmen onu mutlu ettiği için yapıyor," dedi annem.

Josefina, "Şikâyet edecek değilim," diyerek omuz silkti.

Yemek yaparken sohbet etmeye devam ettik. Josefina mısır tarlası labirentiyle ilgili bir aksilikten bahsediyordu ki kapı zili çaldı.

"Julian ya da Rafa'dır," diyen Josefina unlu ellerini önlüğüne sildi.

Annem Michigan şeklindeki doğrama tahtasından başını kaldırıp bıçağının ucuyla kapıyı gösterdi. "Dahlia, sen açar mısın?"

"Tabii. Lily bugün kıçını kaldırıp işe yarar bir şey yapmasın zaten." Tabureden atladım.

Kardeşim bana dilini çıkarıp mesaj yazmaya devam etti.

Kapıyı açmadan önce kol askımı düzelttim. Julian, kolunun altına sıkıştırılmış bir tomar ev planı ve kulağına dayadığı telefonuyla kapıda duruyordu.

"Ne demek istiyorsun–" Sesi kesildi, gözleri üzerimde gezindi. Gözlerini kırpıştırdı, Julian'ın *hasiktir* bakışıydı bu.

Yıllarca başkaları uğruna kendimi bir kalıba sokmaya çalıştıktan sonra Julian'ın güzel görünmek için gösterdiğim çabayı takdir etmesi, ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir zafer gibi geldi.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp sallanan akrilik küpemle oynamamaya çalıştım.

"Evet, hâlâ buradayım." Derin, bariton sesi kalbimin ritmini bozmaya fazlasıyla yetiyordu.

Al, diye dudaklarını oynatarak tavan arasından getirdiği kâğıtları uzattı. Bu işi rahatlıkla başkasına yaptırabilirdi ama bugün öğle yemeğinde oraya gidip alma zahmetine girmişti.

Kâğıtları sağlam kolumun altına dikkatlice yerleştirdiğinde onun bu nazik hareketine takılıp kalmamaya çalıştım ama başarılı olamadım. Kırık koluma attığı bakış dizlerimi titretiyordu.

"Alıcım bir ay daha tezgâhın bitmesini bekleyemez." Elini saçlarının arasından geçirirken kol kasları gerildi. Gözlerim kolundaki kalın damarlara takıldı.

Julian artık günlerini ofiste geçiriyor olabilirdi ama hâlâ beni ve bir çuval çimentoyu rahatça kaldırabilecek durumdaydı.

Gözleri bana kaydı. Yakalanmıştım. Kaşı hafifçe kalkınca midem kasıldı.

Julian'ı çekici buluyorsam ve bunu inkâr ediyorsam ne olmuştu yani? Beni istediğiniz kadar suçlayabilirdiniz. *En son dış görünüşüne kapıldığında başına neler geldiğini unuttun mu?*

Julian'ın üniversite yıllarında beni reddetmesi canımı yakmamıştı. Kalbimi asıl kıran, beni sanki hiç var olmamışım gibi bir hamlede hayatından çıkarmasıydı.

Stanford'da birlikte geçirdiğimiz yıldan sonra aramızda özel bir şeyler olduğuna inanmıştım. Dostluktan fazlasına dönüşen bir bağ... Ama hepsi yalandı.

Gizlice Julian'ın konuşmasını dinlemeyi deli gibi istesem de kapıyı kapadım. Ama kapalı bir kapı bile hafif kahkahasını duymamı engelleyememişti. Kalbim buna tepki olarak sızladı ve bu, beni daha da sinirlendirdi.

Mutfağa dönmek yerine yemek odasına geçtim ve üç rulo kâğıdı masanın üstüne koydum. Lastiği çıkarmak beklediğimden zor oldu. Ruloyu bacaklarımın arasına sıkıştırıp öyle uğraştım.

"Ne yapıyorsun?" Julian'ın sorusu sessizliği böldü.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Lastiği yukarı doğru ittim.

"Kâğıdı eziyorsun." Beklemeden elimden aldı.

Rulo bacağımı sıyırarak yukarı kayıp karıncalanan bir noktaya temas etti. Uzun süredir seks yapmamış olabilirdim ama yine de... bu neydi şimdi?

Bir adım geri çekildim. Julian'ın bakışları benimle rulo kâğıt arasında gidip gelirken karnımın alt kısmındaki sıcaklık biraz olsun azalmadı.

Julian başını iki yana salladıktan sonra rulonun üzerindeki lastiği çıkardı ve evin projesini önümüze serdi.

"Çok iyi değil mi?" Masanın üzerine eğilerek çizimlere daha yakından baktım; çizimler yirminci yüzyılın başlarına aitti.

Julian planın alt köşesindeki okunamayan isme baktı.

"Gerald Baker." Mimarın ismine pat pat vurdum. "Bu ismi tanıyor musun?"

Julian başını onaylarcasına salladı. "Bu bölgede inşa edilen evlerin çoğuna onay veren kişi oymuş."

"Yıktığın evlerden mi bahsediyorsun?"

Elleri anlık bir kasılmayla yumruk şeklini aldı.

"Hâlâ aynı görünüyorlar." Parmağımı odaları ayıran çizgilerin üzerinde gezdirdim.

Julian ikinci ruloyu açmak için lastiği çıkardı. "Hımm."

"Ne?"

"Mutfağın ve yemek odasının arasındaki duvarı kaldırabileceksin gibi görünüyor, senin de istediğin buydu zaten." Yapısal planları işaret etti.

Koca bir sırıtışla, "Taşıyıcı duvar olmadıklarını öğrenmek gibisi yok," diye mırıldandım.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı.

"Ne?"

"Şey gibi görünüyorsun..." Başını salladı. "Boş ver."

"Peki o zaman." En küçük ruloyu almak için uzandım ama Julian elimden kaptı. Parmaklarımız birbirine değdiğinde bir an için tanıdık bir kıvılcım çaktı.

Hiçbir şeyi ele vermeyen o yüz ifadesiyle son ruloyu dikkatlice açtı. Diğerlerinden farklıydı bu, kâğıdı o kadar sararmıştı ki en ufak harekette yırtılacak gibiydi.

"Harika görünüyor." Kamelyanın çizimini yapan kişi her ayrıntıyı düşünmüştü. Oymalı gül motiflerinden taşıyıcı direklere kadar tam bir sanat eseriydi. Çizimi yapan sanatçı, kasaba meydanından, ana caddeden ve sahil boyunca sıralanan malikânelerden çok önceye uzanan bir Wisteria manzarası yaratmıştı.

Daha yakından bakmak için eğildim, sayfanın altında okunamayan bir yazı vardı. Gözüme bir gölge ilişince sayfayı çevirdim.

"Aman Tanrım."

"Ne?" Julian'ın sıcak nefesi boynuma çarpınca irkildim.

"Bu bir mektup." Ciyaklamamak için kendimi zor tuttum.

Mektubu okumakla okumamak arasında gidip gelsem de merakıma yenik düştüm. "*Canımın içi Francesca.* Ay yok artık! *Canımın içi* diyor." Daha birkaç satır okumuştum ama içimdeki romantik hemen harekete geçmişti.

"Onu bana ver." Julian mektubu elimden kaptı.

"Hey!"

"Senin bu hızınla sabaha kadar ancak tek satır okuruz."

"Kalbim olduğu için kusura bakma." Mektubu kapmak istedim ama elimi tuttu.

Avucumun altında kalp atışları hızlandı, başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin ellerimize kilitlendiğini gördüm. Sonra yavaşça başını kaldırdı, bakışları önce dudaklarımda oyalandı, sonra nihayet gözlerime ulaştı.

Elimi sıkıca kavradıktan sonra bıraktı. O kadar afallamıştım ki kaldığım yerden mektubu okumaya devam ettiğinde onu dinlemekten başka bir şey yapamadım.

"*Seni son görüşümün üzerinden üç yıl geçti ve her şey baştan aşağı değişse bile sana olan sevgim hiç değişmedi. Bu kasabayı senin için yaşanabilir bir yuvaya dönüştürmeye çalışırken katlandığım onca zorluğa rağmen aylık mektuplaşmalarımız bana güç veriyor.*"

Alt dudağım titredi.

Julian bana kısa bir bakış atıp tekrar mektuba döndü. *"Seninle evlenebilmek için çok çalıştım. Gerçi bu hiç kolay olmadı. Sıfırdan bir kasaba inşa etmek zaman alıyor ve şimdi babanın seni başka biriyle evlendirmekten bahsetmeye başlamasıyla zamanımın tükendiğinden korkmaya başladım."*

Ağzım açık kaldı. "Ne? Bunu nasıl yapar?"

"Çünkü o zamanlar feminizm diye bir şey yoktu."

"Öff." Başımı o kadar sert salladım ki küpelerim çınladı.

Julian okumaya devam etti. *"Sana başka talipler bulmadan önce vaktim olur sanmıştım ama şimdi senin için mücadele etme şansına erişemeden bir karara varmasından korkuyorum."*

Sayfaya vurdum. "Ne duruyorsun, okumaya devam et!"

Bakışları tekrar sayfaya döndü. *"Seninle evlenmek için her şeyi yapmaya hazırım."*

Bakışlarımız kilitlendi. Sadece bir saniyelik bir bakışmaydı ama sanki zaman durmuştu.

"Bu kasabayı senin için uygun bir yuvaya dönüştürmeyi başardığımda baban seninle evlenmeme izin verecek. Bundan eminim."

"O zamanlar kadınlar babalarının izni olmadan evlenemiyor muydu?"

"Ciddi sonuçlara neden olmadan yapamazlardı." Julian devam etti. *"Yuvamız neredeyse hazır. Yapımı tahmin ettiğimden uzun sürse de son planımı hayata geçiriyorum."*

"Kamelya mı?" Sesim tizleşti.

Julian başını onaylarcasına salladı. *"Hep o kamelyanın altında evlenmeyi hayal ederdin, ben de bunu yapmayı planlıyorum."*

Tam kalbimin üzerinde gömleğimi kavradım. "Ona kamelya yapmak istemiş."

"Cidden hiç tanımadığın insanlar için ağlayacak mısın?"

"Elbette hayır," dedim ama sesim titredi.

Julian bir şeyler mırıldandıktan sonra son paragrafı okudu. *"Altı ay içinde işlerimi halledip evimizi tamamladığımda seni almaya geleceğim. O zamana kadar babanı, seni başka bi-*

rine verme fikrinden uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmanı istiyorum."

Gözlerimi ovuşturdum. "Neden onunla kaçmamış ki?"

"Her şeyini ve sevdiği herkesi kaybetme riskine karşılık mı?"

"Bazı insanlar o riske değer."

Homurdandı.

Öff. Este hombre.[42] "Bunu anlamanı beklemiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "O ne demek şimdi?"

"Sen tanıdığım en temkinli adamsın. Sadece içgüdülerinle karar verecek biri değilsin." Zaten bu yüzden gerçeği kabullenmek yerine beni kendinden uzaklaştırıp bana *dikkatini dağıttığımı* söylemişti.

Kaşlarını çattı. "Ben o kadar temkinli değilim."

"İstatistikleri saplantı hâline getirip her şeyin artılarını-eksilerini listeleyen adam mı diyor bunu?"

"Buna bilinçli karar vermek deniyor. Sen de bir ara denemelisin. Şu hâline bakınca fena fikir değil bence."

"Siktir git," dedim dişlerimin arasından. Ruloları almak üzere uzandım. Seçimlerim konusunda kendimi eleştirmek bir şeydi ama Julian'ın aynı şeyi yapması... Bu, göğsüme bıçak yemek gibiydi.

Gözleri büyüdü. "Dahlia."

"Ne?"

"Şaka yapıyordum ama belli ki komik değildi."

Kaşlarımı çattım. Julian hatasını nadiren kabul ederdi, dolayısıyla çok şaşırmıştım.

Alışılmışın dışında.

Ona ters ters baktım, o da kaşlarını çatarak karşılık verdi. Hep aynı terane.

İlk konuşan o oldu ki bu başlı başına garipti.

"Haklısın."

---

42 (İsp.) ***Este hombre:*** Bu adam.

"Üzgünüm, tekrar söyler misin? Beynim bir anlığına hata verdi sanırım."

Kaşları daha da çatıldı. "Abartmana gerek yok."

"Şaka mı yapıyorsun? Her baktığında hatırlaman için bu lafı alnıma dövme yaptıracağım."

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Böyle bir şey söylediğime hâlâ inanamıyorum."

Ben de.

Sanki dili çözülmüş gibiydi. "Ben risk almayı seven biri değilim. Hiç olmadım, muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağım. Ama bu, risk alan insanları yargılama hakkım olduğu anlamına gelmez."

"O zaman neden yargılıyorsun?" diye sordum, farkında olmadan.

"Çünkü onları kıskanıyorum."

Bu cümleyi hiçbir dilde yanıtlayamadım. Masaya yaslandım.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Keşke artıları-eksileri ya da en kötü senaryoları umursamayan biri olabilseydim ama ben öyle biri değilim."

Başımı eğdim, aynı anda bütün dünyam da eğildi. Julian'la duygularımız hakkında konuşmazdık. Genel olarak pek konuşmazdık.

Tartışır mıydık? Evet.

İğneleyici laflar eder miydik? Elbette.

Ama dürüst itiraflar? Katiyen.

Açık konuşmak gerekirse bu durum çok garipti ama... hoştu da.

Lanet olsun. Julian devasa eliyle kalbimi kavrayıp ezmiş gibi hissediyordum.

"Her şey çok eğlenceliydi ama..." Titreyen elimle rulolara uzandım. Julian bileğimi kavradı.

"Bekle."

Nabzım kulaklarımda attığından ne dediğini duyamadım. "Ne?"

"Özür dilerim."

Sesimi nasıl nötr tuttuğumu bilmiyordum. "Bir haftada ikinci kez özür mü diliyorsun sen? Sakın bana öleceğini söyleme?"

"Öyle hissediyorum," diye homurdandı.

"Bu özür dileme işi bulaşıcı mı yoksa? Başkasına geçmeden önce dikkat et." Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama Julian sıkıca kavramıştı.

"Özür dilemek bulaşıcı değildir, Dahlia."

Ama duygular bulaşıdır. Ve eğer Julian böyle düzgün biri gibi davranmaya devam ederse... Onun öfkesine alışkındım, birbirimize laf sokmaya, birbirimizi incitmeye alışkındım ama incittikten sonra olgun bir adam gibi özür dileyip hatasını kabul etmesi?

Bu Julian'la muhatap olmamak ikimiz için de daha iyi olabilirdi.

Nico öğle yemeğini ürkütücü bir hızla bitirdi ve biz yetişkinleri yalnız bırakıp sevdiği programı izlemek üzere oturma odasına gitti.

"Ev nasıl gidiyor?" Josefina suyundan bir yudum aldı.

"Dahlia ve ben pazartesi mimarla görüşeceğiz," dedi Julian.

"Kuruculardan hangisinin evini aldınız?" diye sordu Lily.

"Şu mavi olan," dedim.

"Aa." Gözleri yere kaydı.

"Ne?"

Kaşları öyle bir çatılmıştı ki alnı kırıştı. "Oranın perili olduğunu duymuştum."

"Ben de," dedi Rafa.

Julian kuzenine ters ters baktı. "Sen de mi?"

Omuz silkti. "Duydum diyorum, inandım demiyorum."

Sağ kolumu havaya savurdum. "Gördün mü? Herkes oranın hayaletli olduğunu biliyor dememiş miydim?!"

Julian gözlerini öyle bir devirdi ki bir an fazla insani geldi.

"Aman Tanrım. Satmak için çok mu geç?" Annem istavroz çıkarırken Josefina kahkaha attı.

"İnsanlar oranın sürekli satılık olmasının bir sebebi olduğunu söylüyor," dedi Lily.

"Doğru," diye başıyla onayladı Josefina.

"Her şeyi anlat," dedim Lily'ye.

Kız kardeşimin sesi alçaldı. "Işıklar titriyor—"

Julian lafını kesti. "O kadar eski bir evde elektrik arızası olması çok normal."

"Her dediğime bir cevabın olacaksa anlatmayacağım," diye çıkıştı kız kardeşim.

Sağlam kolumla Julian'ı dürttüm.

"Bırak da kız bitirsin."

Göz ucuyla beni süzdü.

Lily birkaç saniye Julian'a baktıktan sonra bana döndü. "Lisedeyken sınıftan birkaç kişi cesaret testi adı altında bir geceyi orada geçirmişti."

"Eee?"

Rafa'yla Julian bakıştılar.

Lily önemsemeden devam etti. "Birinin hâlâ karanlıkta yatamadığı söyleniyor. Diğeriyse buradan taşınıp rahip oldu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka yapıyorsun."

"Annesi sırf oğlu geri dönsün diye o evi yıktırmak için kasabalılara yalvardı ama olmadı tabii."

Julian'ın gözleri neon gibi parladı. "Belki kasabayı mutlu etmek için biz yıkarız."

"Hani hayaletlere inanmıyordun?" Dişlerimi sıktım.

"Galiba inanıyorum."

Pislik. Ayağına bastım. Yılan hızıyla elini bacağıma sarıp öyle bir sıktı ki nefesim kesildi.

"İyi misin?" diye sordu annem.

"Evet. Biftek boğazıma takıldı."

"Al." Julian elini uyluğumdan çekip su bardağını sağlam elime uzattı.

Ona bakarak yavaşça bir yudum aldım. Bardağı bıraktıktan sonra dudaklarımda kalan su damlacıklarını dilimin ucuyla yaladım.

Bakışlarını kaçırdı ama yutkunması her şeyi ele veriyordu.

Erkekler.

Lily'nin bakışları tenis maçı izliyormuş gibi ikimiz arasında gidip geldikten sonra bende durakladı.

"Kasabada yoldan çevirdiğin birine sorsan bile sana o ev hakkında anlatacağı bir hikâyesi olur."

Bay İnançsız'a döndüm. "Sence o hayalet Gerald mı?"

"Sanmam. Muhtemelen eski tesisat, kükürtlenmiş elektrik kabloları, geceleri ev soğurken birbirine sürten malzemelerdir."

Lily gözlerini devirdi. "Tam da senden beklenen şey."

"Neyse ne, San Francisco'da bir iki perili evle uğraştım, birkaç hayaletten korkacak değilim," dedim.

Lily güldü. "Ne yapacaksın, papaz falan mı tutacaksın?"

"Bakacağız."

Julian kalın kirpiklerinin ardından bana baktı. "Ne planlıyorsun?"

"Endişeleneceğin bir şey değil." *Henüz.*

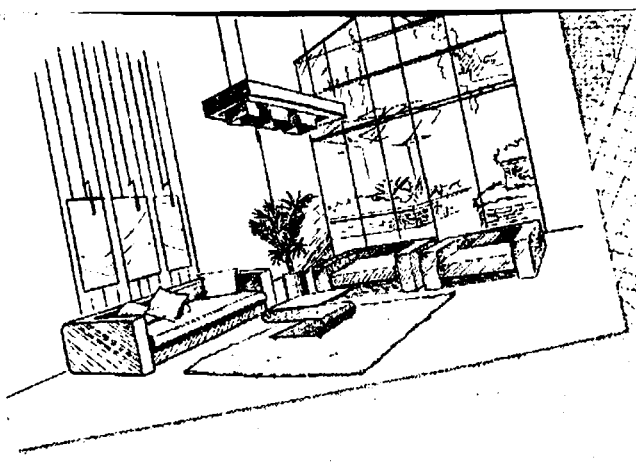

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Kazananı olmadan biten uzun bir Monopoly oyunundan sonra Rafa ve Nico vedalaşıp gittiler. Beş dakika sonra Josefina ve Julian onları takip etti. Ben de onlarla çıkmaya ve Josefina'dan beni kütüphaneye bırakmasını istemeye karar verdim.

"*Nereye gidiyorsun?*" diye sordu annem, ben ayakkabılarımı giymeye çalışırken.

"Kapanmadan önce kütüphaneye uğramak istiyorum."

Annem altın haç kolyesiyle oynamaya başladı. "Şimdi gitmen şart mı? Hava kararmak üzere."

"*Saat beş,*" dedim inleyerek, ayakkabımı ayağıma geçirmeye çalışırken. Julian, tam bir sahte centilmenlik gösterisi sergileyip diz çökerek bana yardım etti.

Annem *ayy* dedi, Josefina'nınsa gözleri kalp emojisi gibi oldu. Ama ikisi de Julian'ın bana attığı o ukala sırıtışı görmemişti.

Julian ergenliğimizden beri hep bu numaraları çekiyor, annelerimiz de onu cam pabuç taşıyan prens sanıyordu.

Onun tek prens özelliği götünün kalkık olmasıydı.

Ayakkabımı dikkatle giydirip bağcığını bağladı. Bileğime hafifçe değen parmakları tüylerimin ürpermesine neden oldu. Karşılığında kaşlarını iyice çattı.

O ayağa kalkarken ağzımdan aceleyle bir, "*Teşekkürler,*" döküldü.

Çarpan kalbime aldırmayıp Josefina'ya döndüm. "Eve giderken beni de kütüphaneye bırakman mümkün mü?"

Kaşlarını çattı. "Çok isterdim ama Smithlerin çiftliğine gidip festival için bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor."

"Neyse, sorun değil."

Birden yüzü aydınlandı. "Ama Julian seni kasabaya bırakabilir."

"Teşekkürler ama yürümeyi tercih ederim. Tüm günü içeride geçirdikten sonra biraz temiz hava almak iyi gelir." Josefina'ya tek kolla sarıldım.

Josefina elini sallayarak beni geçiştirdi. "Saçmalama. Kütüphane Julian'ın yolunun üstünde."

"Cehenneme giden yolu zaten uzun, bir de benim için uzatmasın."

Julian burnundan solurken annemin gözleri kısıldı.

"Dahlia," dedi insanın tüylerini diken diken eden sesiyle.

"Kibar olmaya çalışıyorum."

"O kelimenin ne anlama geldiğini bildiğinden pek emin değilim," diye homurdandı Julian, yalnızca benim duyabileceğim bir sesle.

"Pardon? Seni duyamadım," dedim sesimi iyice yumuşatarak, hatta kirpiklerimi de kırpıştırdım.

Kaşlarını çattı.

"Julian benim için bu kadar minik bir iyilik yapar herhâlde, değil mi *mijo?*" Josefina kolunu uzatıp Julian'ın pazusunu sıktı.

"Senin için yaparım, Ma." Önce annesinin başına, ardından annemin yanağına öpücük kondurduktan sonra bana dönüp, "Kamyonette olacağım," dedi.

Annem, Julian'ın kapıyı kapamasını bekledikten sonra, "Siz ikiniz bir gün olsun iyi geçinecek misiniz acaba?" dedi.

"Rosa," dedi Josefina uyarır gibi.

"Ne? Büyüdüklerinde bu şey... her neyse geçer sanmıştım."

"Düşmanlık mı?" dedim sesimi yükselterek.

"*Çocukluk,*" diye tamamladı annem.

İşte bu acıttı. "İstediğimizde olgun olabiliriz."

İkisi de kaşlarını kaldırdı.

"*İstersek tabii,*" diye ekledim.

Birbirlerine anlamlı anlamlı bakışlar attılar.

"Neyse ne. Zaten hep o başlatıyor."

Josefina gülümsedi. "Nico da aynı bahaneyi kullanıyor."

Çocukça davranmakla suçlanmak bir şeydi ama sekiz yaşındaki bir çocukla kıyaslanmak?

Burnumu kırıştırdım. "Mesaj alındı."

Julian'la on yıl aradan sonra yeniden görüşmek, içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu. Aramız her zaman gergindi ama üniversiteye gittiğimizde ve başka bir tür gerilimle tanıştığımızda işler daha da kötüleşmişti.

Cinsel gerilim.

Annem saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kolyemi düzeltti. "Sizi böyle didişirken görmek canımı sıkıyor."

Benim de canımı sıkıyordu. Nadiren de olsa bazen keşke her şey değişmeden önceye dönsek diyordum.

İlk öpücüğümüzden önceye.

Kalbimi kırmadan önceye. Umutlarımı yerle bir etmeden önceye.

Stanford'dan mezun olup hayatımdan kendini tamamen silmeden önceye. O gün yalnızca Bay Luis'i değil, oğlunu da kaybetmiştim.

Göğsüm sıkıştı.

Julian'a beni hayatından çıkararak ne kadar derinden yaraladığını hiçbir zaman söylememiştim.

Hiçbir zaman da söylemeyeceksin.

Tarihi Bölge'ye yaptığımız kısa yolculuk boyunca Julian'ın çalma listesi sessizliği doldurdu. Nihayet kütüphaneye vardığımızda konuştu.

"Ne oluyor?"

Emniyet kemerimi çözdüm. "Sen kafanı yorma."

"Mesele sensen bu imkânsız."

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Neyin peşindesin?" dedi kısa bir sessizlikten sonra

"Kurucunun evi hakkında daha fazla şey öğrenmeye gidiyorum. Belki Gerald ve Francesca'yı, evin neden lanetli olduğunu öğrenebilirim."

Çenesi kasıldı. "Hayalet diye bir şey yoktur."

"On iki yaşma kadar gece lambası açık uyumadın mı sen?"

"Sadece gece tuvalete çok kalkmam gerektiği için," dedi sinirle ama bakışları beni caydırmadı.

"Doğru ya! Yatağını ıslatırdın!"

Julian sinirle homurdanarak yola devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" Aynadan baktığımda kütüphane giderek küçülüyordu.

Bir sonraki sapağa döndü. "Kütüphanenin arkasındaki otoparka park edeceğim."

"*Neden?*"

"Çünkü seni öldürürken kimsenin tanık olmasını istemiyorum."

"Eğer beni öldürürsen hayaletler hakkındaki fikrini değiştirmek zorunda kalırsın haberin olsun."

Hiçbir şey söylemeden direksiyonu kırdı ve boş bir yere park etti.

O bir şey demeden önce araçtan atlayıp kütüphaneye girdim. Eski kitaplar ve taze kahve kokusu arasında ilerleyerek bankonun arkasında oturan Beth'e yöneldim.

Gazete arşivine özel erişim izni koparmaya odaklanmaktan onu göreceğim için endişelenmeme bile fırsat kalmamıştı.

Ne gelişme ama.

"Selam, Beth." Bankoya yaslanıp gülümsedim. Kabarık saçları ve 50'lerden kalma kıyafetleriyle bilinen Beth, beni çocukluğumdan beri tanırdı.

"Dahlia! Geri döndüğünü duymuştum!" Bir yığın kitabı bıraktıktan sonra kollarını açıp koşarak yanıma geldi.

Alçılı kolumu kaldırıp sarılmasını engelledim.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Merdivenden düştüm. Sen nasılsın?"

Beni kol mesafesinde tutup dikkatle süzdü. "Ziyarete gelmen iyi oldu. Seni görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Biliyorum." Buradan uzak kalmak, diğer ihtimale göre daha kolaydı.

Parçalanmış benliğimle yüzleşme ihtimali.

"Uğrayacağını bilseydim kitabının bir kopyasını getirirdim."

"Kitabımı mı aldın?"

Yüzü ışıldadı. "Elbette!"

İçimde bir şey kıpırdandı.

"Yaptığın her şeyi yakından takip ettim. Sonsuza dek Dahlia Takımı'ndayız, değil mi?" Elini kaldırıp beşlik çakmamı bekledi.

"Haklısın." Beşlik çakarken irkilmemeye çalıştım.

"Olive'le ayrıldığınıza göre artık hep burada mı kalacaksın?"

Beth, eski sevgilimin adını –yanlış da olsa– doğrudan anan ilk kişiydi ama paniğe kapılmak yerine kahkaha attım.

"Bundan emin değilim. Julian'la aynı yerde birkaç aydan fazla kalırsak birbirimizi öldürebiliriz. Bu yüzden yıl başında San Francisco'ya dönmeyi planlıyorum."

Beth kaşını kaldırarak arkama baktı. "Julian Lopez? Burada ne işin var?"

Julian'ın bana kötü kötü baktığını görünce gerildim.

"Onunlayım," dedi.

"Neden?" dedim birden.

Çenesi seğirdi ama sorumu duymazdan geldi.

"Kuralları hatırlatmama gerek var mı?" Beth başıyla bankonun arkasındaki tabelayı işaret etti. Kütüphane kurallarının çoğu, yıllar içinde Julian'la yaşadığımız olaylardan sonra konmuştu.

"Hayır, efendim," dedik bir ağızdan.

"Peki, ne için geldiniz?" Beth tekrar bankonun arkasına geçti.

"Eski gazete kupürlerine bakmak istiyorum."

Beth çekmeceden bir anahtar demeti çıkardı. "Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Mavi kurucu eviyle ilgili ne varsa."

"*Ah,* o ev."

"Daha önce duydun mu?"

"Duymayan kalmamıştır." Anahtarı bana uzattı. "Kupürler yıllara göre kronolojik olarak sıralanmış olmalı. Projeksiyon cihazı da tuvaletin yanındaki odada."

"Teşekkür ederim!" Anahtarı kaptım.

"Kütüphane bir saate kapanıyor," diye ekledi.

"Anlaşıldı!" Arka bölümdeki dosya dolaplarına yöneldim.

Julian sessizce *Wisteria Weekly* gazetesinin ilk arşivlerini karıştırmamı izledi, bu arşiv kasabanın 1890'ların sonlarında kurulduğu dönemlere aitti.

İlk başlıkları tararken gözlerim bulanık görmeye başladı. Bu hızla ilerlersem kütüphane kapanmadan ancak dört yıllık *Wisteria Weekly* arşivini tarayabilirdim.

Julian'ın parmaklarıyla telefon ekranına vurması da duruma hiç yardımcı olmuyordu. Ona ters ters baktım.

"Biliyorum, senden bunu istememeliyim ama en azından bir işe mi yarasan?"

"Yardım istemedin ki."

Söyleyene bakın? Julian alev alsa kimseden yardım istemeden kendi kendini söndürmeye kalkardı, o kadar inatçıydı.

Senin de öyle olman gerekmiyor. "Lütfen yardım eder misin?"

"*Lütfen* demen çok hoşuma gidiyor." Tok sesi içimi titretmeye yetti.

Çekmeceyi öyle sert kapadım ki dolap sarsıldı. "Pislik."

"*Güzellik.*" Şimdi de bana eski lakabımla hitap etmeye başlamıştı. Bir zamanlar güzellik yarışmasında ilk üçe bile giremeyeceğimi iddia etmiş, ben de yarışmayı kazanarak ona aksini ispat etmiştim. O zamandan sonra bana "*güzellik*" diye hitap etmeye başlamıştı.

Ama üniversitede beni öptüğü o günden beri bu lakabı hiç kullanmamıştı.

Hemen sonra pişman olduğu o öpücük.

Siktir et onu.

Yakınımdaki ilk çekmeceyi açıp öndeki dosyayı işaret ettim. "Evle, Gerald Baker'la ya da Francesca adında biriyle ilgili ne varsa bulmaya çalışalım."

"Sanırım bir şey buldum." Julian kupüre göz gezdirdi.

"Ne?" Otuz dakika boyunca gazete taradıktan sonra sesimdeki heyecanı gizleyemedim.

"Peşimden gel." Julian beni yakındaki bir masaya doğru götürdü.

Sandalyemi çekip bekledi. Oturdum. Sandalyemi iterken parmak uçları omuzlarıma değdi. Şükürler olsun ki sandalyenin zeminde çıkardığı ses yüzünden aldığım derin nefes duyulmadı.

Julian manşeti işaret ederken kolu benimkine sürtündü. İstemsizce ona doğru eğildikten sonra kendime gelip biraz geri çekildim.

"Gerald, ev tamamlanmadan önce ölmüş."

Şoka uğradım. "Hayır!"

"Bak." Kupürü bana uzatıp sandalyesini geri çekti.

Kaşlarımı çatarak okumaya başladım. Habere göre Gerald bir enfeksiyon nedeniyle ölmüş, geriye iki köpeği kalmıştı. Hastalandığında hastaneye gitmemişti çünkü yarım kalan evinin huzurunda ölmek istemişti.

Gözlerim yanmaya başladı. "Bu çok üzücü."

"Böyle hikâyeler duyunca penisilinin icat edildiği dönemde doğduğuma şükrediyorum."

Elinde kürekle arazisinin önünde çekilmiş grenli fotoğrafına baktım. "Evin tamamlandığını göremeden ölmüş."

"Öyle görünüyor."

"Ve gerçek aşkıyla evlenemeden."

"Çoğu insan o mutluluğu yakalayamıyor." Ses tonu değişmişti.

"Onun öldüğünü öğrendiğinde eminim Francesca'nın kalbi çok kırılmıştır."

"Neden?"

Geri çekildim. "Ne demek *neden?* Çünkü âşıktılar."

"Eğer onu gerçekten sevseydi baştan beri yanında olurdu."

"Ev bitene kadar kasabaya gelmemesini Gerald istemiş."

"O zaman onu dinlemekle hata etmiş."

Kendimi istemsizce Francesca'yı ve onun yaptığı seçimleri savunurken buldum, bilhassa da kendimde ondan izler gördüğümden. "Gerald'ı beklemiş, ona mektuplar yazmış, bir gün onunla evleneceğine dair hayaller kurmaktan hiç vazgeçmemiş. İnsan âşık olduğunda böyle yapar."

"Sen öyle diyorsan."

Bu ne cüret! "Hayatında hiç âşık olmamış birinin bu konuda fikir beyan etmesi ne ilginç."

Kalbinin her çarpışıyla boynundaki damar da atmaya başladı.

Devam ettim. "Ya risk almak istemeyen Gerald'sa? Ya Francesca onunla olmak için yalvardıysa ama Gerald her seferinde kızı reddettiyse? İstese her an evlenme teklif edebilirdi ve belki o zaman babası kızının iyiliği için bu evliliğe razı olurdu."

"Varsayımlar."

"Hemen yargıya varan, Francesca'yı cesur olmamakla suçlayan sensin ama belki de asıl risk almaktan korkan Gerald'dı. Francesca'yla aralarına duvar örmek yerine belki de onunla bir hayat kurmalıydı."

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Masanın üzerindeki eli yumruk oldu, sonra gevşedi. "Dahlia–"

Kızaran yüzümü gizlemek için alakasız biçimde gözlerimi gazeteye indirdim. "Her neyse, büyük ihtimalle hayalet Gerald'dır, yani olay çözülmüş oldu."

"Seni hiç yargılamadım." Bunu fısıltıyla söylemişti ama çığlık gibi yankılandı.

"Ben Francesca'dan bahsediyordum." Ayağa kalktım.

O da kalktı. "İlginç. Bir an için *bizden* bahsediyormuşsun gibi geldi."

Bir an sanki biri gırtlağıma yapışmış gibi nefes alamadım. "Ne kadar da narsistçe bir çıkarım bu."

"*No mames. Háblame.*[43]"

Yumruk yaptığı ellerine dik dik baktım. "Bu konuşma için on yıl geç kaldın, sence de öyle değil mi?"

"Belli ki şu an büyük bir hata yapıyorum."

"Bunu ilk kez söylemiyorsun."

Ağzını açtı ama hemen kapadı.

Gerçek şu ki Julian'a konuşması için yüzlerce şans versem de gerçeği değiştirmeyecekti.

Beni istememişti.

Boğazımdan acı bir kahkaha yükseldi. "Sorun yok."

---

43 (İsp.) ***No mames. Háblame:*** Saçmalama. Konuş benimle.

"Seni incitmek istememiştim," dediğinde, tek cümleyle tüm güven sorunlarımı yüzeye çıkardı.

"İncitmedin," dedim ama yalandı.

"Yaptığım şeyin..." Sesi kesildi, az önceki cesaretten geriye hiçbir şey kalmamıştı.

İyi. Böylesi daha iyiydi.

"Her şey olması gerektiği gibi oldu," dedim.

Gazeteyi birkaç kez katlayıp tekrar açtı. "Senin de tasarım işine gireceğini hiç düşünmemiştim."

Eğer beni Stanford'da istemediğim bir siyaset bilimi diplomasını almaya zorlamak yerine hayallerimi ve korkularımı anlatma fırsatı verseydi bilirdi.

Tasarım her zaman ilgimi çekmişti. Bu, ailemiz evimizi yenilerken kararları bana bırakmaya başladığında ortaya çıkmıştı ama kimseye açıkça söylememiştim çünkü beni başka alanda bir diploma almaya zorluyorlardı.

"Sen gitmeden önce bir iki ders almıştım. Hatta bir kulübe katıldım ve iç mimarlık programından bir mentor buldum. Alan değiştirmeden daha fazla şey öğrenmek istedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu." Hayatım boyunca başarılı bir avukat olacağıma yemin etmiştim çünkü ailem istikrarlı, iyi maaşlı bir işim olsun istiyordu. Stanford'a tam bursla girip başarılı olamayacağım bir kariyere yönelerek onları hayal kırıklığına uğratmak istememiştim.

Hayranlarım *siyaset biliminden iç mimarlığa* geçiş hikâyemi tatlı buluyor olabilirdi ama bu, aslında başarısızlık korkuma karşı verdiğim sonsuz mücadelemi temsil ediyordu.

Julian sessiz kaldı. Belli ki söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. "Bana gelip şirkette benimle çalışmayı teklif ettiğinde..."

"Geçmişi kurcalamaya gerek yok. Olanları değiştiremeyiz."

"Bazen keşke değiştirebilsek diye düşünüyorum," dedi.

Ciğerlerim o kadar yanıyordu ki nefes almak işkenceye dönüştü.

Gözlerini kaçırdı. "Yaptıklarımdan hep pişman oldum. Ben..." Beth kitaplıkların arkasında belirince lafı yarım kaldı.

"Kütüphane kapanıyor, çocuklar! Hemen toparlanmanız gerek çünkü benim dondurmayla randevum var ve bunu erteleyemem."

"Teşekkürler, Beth." Kaşlarını çatan Julian'ı görmezden gelip anahtarı Beth'e uzattım ve gazete kupürlerini yerine koymak için dosya dolabına geri döndüm.

Julian kamyonete binerken de evime dönerken de ben gurur yapıp kaçarcasına içeri girerken de tek kelime etmedi.

Bu akşam açık vermiştim. Bunca zaman sonra Julian'ın yanında olmak, eski bir yarayı yeniden kanatmak gibiydi ve soğukkanlı kalmak yerine duygularıma yenik düşmüştüm. Tüm çabalarıma rağmen yatağa girince kendimi o konuşmayı tekrar tekrar düşünürken buldum.

Beth bizi bölmeseydi Julian ne diyecekti?

Beni yargılamadığını söylediğinde doğruyu mu söylüyordu? Çünkü Stanford'daki oda arkadaşıyla –ki onu dostu olarak görüyordu– çıktığımdan buna inanmak zordu.

Ya ona pişmanlık duyanın yalnızca kendisi olmadığını itiraf etseydim, o zaman ne olurdu?

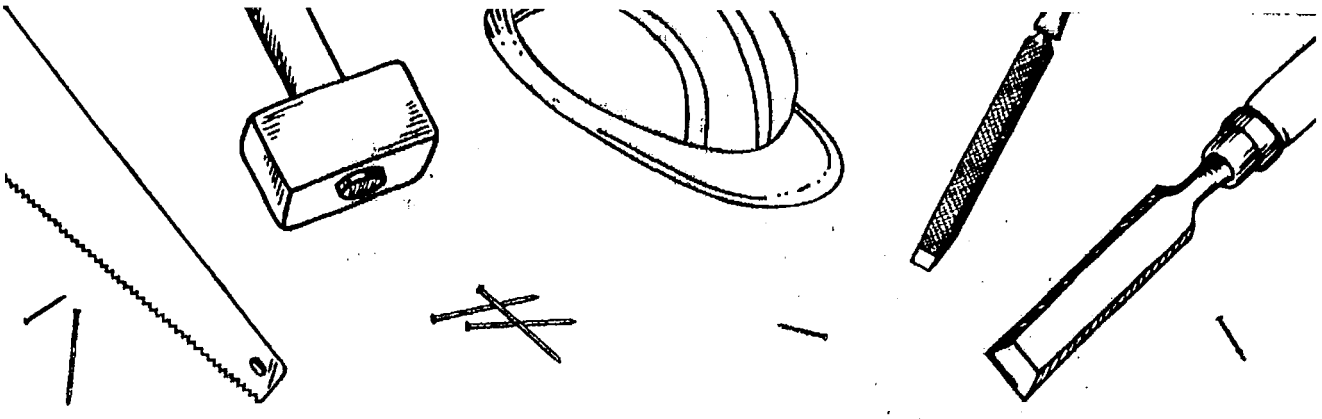

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Julian

Boş eve dönme düşüncesi, anestezisiz diş kökü temizliği kadar cazip geliyordu. Bu yüzden Dahlia'yı evine bıraktıktan sonra Son Çağrı'ya uğradım. Bar neredeyse boştu; sadece birkaç pazar kaçağı yüksek masaların başındaki taburelere yayılmıştı. Başımla birkaç tanıdığa selam verip her zamanki yerime, barın ucundaki köşeye geçtim.

"Modelo?" Benden yaşça büyük olan barmen Henry önüme bir peçete koydu. Başımla selam verdiğimde önüme en sevdiğim biralardan birini bıraktı.

"Bana bir hesap aç." Amex kartımı tezgâha fırlatıp biramın yarısını tek dikişte bitirdim.

"Zor bir gün müydü?" Birkaç tabure öteden bir adam seslendi.

"Öyle denebilir." Şapkasının gölgesi yüzüne düşse de yüzünü seçmeye çalıştım.

"İşle mi ilgili?"

Sessizce bir yudum daha aldım.

"Ailevi meseleler."

Gözlerim önümdeki içki rafına kilitlenmişti.

"Kadın meselesi."

Şişeyi daha sıkı kavradım.

"Ahh, anladım." Başını kaldırıp o koyu, delici bakışlarını üzerime dikti. Bu çipil gözleri nerede görsem tanırdım.

Lorenzo Vittori.

Kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra tezgâha bıraktı. "Julian Lopez, değil mi?"

Kaslarım gömleğimin altında istemsizce gerildi. "Evet."

"Geçen yılı bana zehreden adamı nihayet gördüğüme sevindim demek isterdim ama yalan söylemiş olurum."

Sessiz kaldım. Lorenzo'nun teklifleriyle rekabet etmek kolaydı, özellikle de kasabadaki bağlantılarım bu kadar güçlüyken.

Halk, eski evleri alıp yıktığım için bana bozulsa da ailesi öldükten sonra buralardan çekip giden Lorenzo'ya güvenmektense bana daha çok güveniyorlardı.

Sırıttı ama gözlerine ulaşmadı. "Pek konuşkan değilsin sanırım?"

Bira şişemden uzun bir yudum aldım. Çoğu insan beni utangaç, içine kapanık, *sessiz* biri olarak tanırdı. Önceden bu hâlim bir zayıflık gibi görülse de özellikle Lorenzo gibi itici tiplerle baş ederken büyük bir güce dönüşüyordu.

Lorenzo uzun ve abartılı bir iç çekti. "Genelde sıkıcı mısın yoksa bu sessiz, vakur tavrını sadece bana mı takınıyorsun?"

Henry burnundan güldü.

Ona ters ters baktım.

Lorenzo boş bardağını kaldırıp sırıttı. "Arkadaşıma ve bana birer tane daha."

"Ben senin arkadaşın değilim." Sinirlensem de bunu sesime yansıtmamaya çalıştım.

"Onca insan içinden pazar geceni benimle bir barda geçiriyorsun. Arkadaşların varsa da berbat insanlar olmalı."

Damarıma basıyordu. Rafa dışında arkadaşım yoktu. Kasabadaki erkeklerin yarısı bana çalışıyordu, diğer yarısı da benim iki katı yaşımdaydı.

Babamın işini büyütmek bazı şeylerden feragat etmeyi gerektirmişti, sosyal hayatım da bunlardan biriydi.

Ama en büyüğü değildi.

Dahlia'nın daha önce söylediği sözler zihnimde yankılandı.

Belki de risk almaktan bu kadar korkan Gerald*'dı. Francesca'yla aralarına duvar örmek yerine onunla bir hayat kurmalıydı.*

Babam öldüğünde bir sürü sorunla boğuşmak zorunda kalmıştım. Korku bunlardan sadece biriydi. Gurur. Öfke. Yas. Hayatım altüst olmuştu, psikolojim de aynı şekilde.

Hayatım bir gecede altüst olunca, Stanford diploması ya da Dahlia'yla özel bir şey yaşamak gibi hayallerim de uçup gitmişti.

Dahlia'yla hazırlık yılında arkadaş olmuştuk. Onu hayatımdan uzaklaştırmaya karar verdiğimde henüz tam anlamıyla bir yetişkin bile sayılmazdım. Duyarsızca ve adil olmayan bir davranıştı. Bu yüzden babasının batmakta olan işini kurtarmaya çalışırken yasla boğuşan yirmi yaşındaki bir çocuğun sunamadığı güveni ona verebilecek birini bulması sonuna kadar hakkıydı.

Zihnimin en kuytusunda saklı bir anı tekrar yüzeye çıkarak beni yeniden Stanford günlerine sürükledi.

"Dahlia'ya ondan hoşlandığını ne zaman söyleyeceksin?" diye sormuştu Oliver, Dahlia çalışma maratonumuzun ardından gittikten sonra.

"Ondan hoşlandığımı kim söyledi?" Sakin görünmeye çalışsam da kalbim deli gibi çarpmıştı.

"Tuvaletten dönerken Dahlia'nın masanda eşyalarını kurcaladığını görünce yüzünde beliren gülümsemeyi fark etmedim sanma."

Dilim tutulmuştu. Bu konuları konuşabildiğim tek kişi Rafa'ydı. Bu yüzden konuşmayı burada bitirmeye karar vermiştim.

Oliver omuz silkmişti. "Bir an önce konuşsan iyi edersin yoksa biri kızı kapacak."

Kalbimin ortasında beliren sancı beni anıdan koparddı. Kendime ne kadar, "Oliver'ın pisliğin teki çıkabileceğini tahmin

Ninova

edemezdim," desem de Dahlia'yı onunla tanıştırmış olmanın suçluluğu içimi kemiriyordu.

Onu kendinden uzaklaştırmasaydın Oliver'la bu kadar yakınlaşmazdı.

Ağzımdaki acı tadı bastırması için biramdan bir yudum daha içtim.

İçki, onun sana hâlâ kırgın olduğu gerçeğini değiştirmez.

Lanet olsun. Elimle yüzümü sildim. Oysaki buraya Dahlia'yı düşünmeye mola vermek için gelmiştim.

Biramın kalanını kafama dikip ayağa kalktım. "Henry, hesabı alabilir miyim?"

"Nereye gidiyorsun?" Lorenzo'nun gülümsemesi hızla yerini çatık kaşlara bıraktı.

Mesajı almamakta direnen bu adamı görmezden geldim. Henry, kartımdan çabucak çekim yaptı ve fişi imzalamam için uzattı.

"Şurada iki lafın belini kırıp arkadaş olacaktık." İçkisinden uzun bir yudum alınca bardağındaki buzlar şıngırdadı.

"Seni bu kasabadan göndermek bana ne kadara patlar?"

"Daha fazla para kazanmak gibi bir derdim yok."

Bir an duraksadım. "Peki, ne istiyorsun?"

"Bunu sadece arkadaşlarıma söylerim." Bardağını alaycı bir şekilde kaldırarak kalanını tek yudumda içti.

Cömert bir bahşiş bırakıp çıktım. Lorenzo'nun çenesinden kurtulmanın verdiği huzur uzun sürmedi, kütüphaneden çıktığımızdan beri içimde olan sızı hâlâ yerindeydi.

Geçmesi için göğsümdeki noktayı ovuşturdum.

Bol şans.

Bu sızıyı dindirmenin tek yolu ona neden olan kişiyi hayatımdan çıkarmaktı.

Yani Dahlia Muñoz'u.

Gecenin geri kalanını Dahlia'dan kurtulmanın yollarını düşünerek geçirdim. Tadilatı hızlandırmanın bir yolunu bulabilirsem yaratıcılığı yeniden harlanır, tasarıma olan inancı geri gelirdi. Böylece San Francisco'daki yaşamına döner, ben de hayatıma kaldığım yerden devam ederdim.

Plan kusursuzdu. Sadece Ryder'ı ve ekibin geri kalanını bu değişikliğe onay vermesi için ikna etmem gerekiyordu çünkü bu projeyi hızlandırmak için diğer projeyi ertelememiz gerekecekti.

Yani tüm tereddütlerime rağmen pazartesi sabahı Ryder'la konuşmak için kurucunun evine gittim.

"Selam, patron. Bugün bize katılmanı beklemiyordum." Kamyonetinin arkasını kapadı.

"Planımızda birkaç değişiklik var."

Güneş kahverengi gözlerinden yansıyordu. "Ne gibi?"

"Bu projeyi üç ay içinde tamamlamamız gerek."

Baretinin altından kaşları kalktı. "Ne?"

"Sence ocak sonuna kadar biter mi?"

Ryder eski eve bakarak düşündü. "İçeride neyle karşılaşacağımıza bağlı."

"Gerekirse takvimi değiştiririz, başka projeleri erteleriz. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Herkesin bu projeye odaklanması gerek."

"Yanlış anlama ama bu acele neden?"

Sorunun cevabı arabayla geldi, camlar kapalıyken bile hoparlörlerden bangır bangır Ozuna'nın sesi yükseliyordu.

Dahlia deri botlar, incecik bir kazak ve beni delirtmek için yapılmış bir etekle kız kardeşinin arabasından indi.

Tanrım, aklım başka yerlerdeyken ekip toplantısını sağ salim atlatmam için bana güç ver.

Dahlia'nın yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi, ardından güneş gözlüğünü başına yerleştirip elini Ryder'a uzattı.

"Merhaba, ben Dahlia."

"Ryder. Proje yöneticisiyim." Bakışlarını Dahlia'nın yüzüne dikmişti.

Dahlia, mühendise ve mimara kendini tanıttı. İkisi de onu baştan aşağı süzdü.

Ciddi ciddi çalışanlarını kıskanacak hâle mi geldin?

Ama Dahlia o iri kahverengi gözleri ve geniş gülümsemesiyle onlara öyle bir bakıyordu ki... Evet, cidden kıskanıyordum.

"Başlayalım," dedim sertçe. Ben birini kovmadan bu evi inceleme işini bitirmek istiyordum.

İlk başta Dahlia biraz tutuktu, liderliği bana bırakmak istiyor gibiydi ama on dakika içinde ekibime ısındı ve eski hâline döndü.

O kadar etkileyici bir bilgi birikimi vardı ki onu gören yıllardır ekibimle çalıştığını zannederdi. Oysa onlarla tanışalı daha bir saat olmuştu.

Ryder da en az benim kadar etkilenmiş görünüyordu. Özellikle Viktoryen evlerle ilgili deneyimini öğrendiğinde.

Elindeki kâğıda bir şeyler karaladı. "İstediğiniz değişikliklerle, Julian'ın belirttiği üç ay içinde bu işi bitirebiliriz gibi görünüyor."

"Üç ay mı?" Dahlia omzunun üstünden bakarak, "Altı ila sekiz ay sürebilir demedim miydin?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım. "Plan değişti."

Gözlerini kıstı. "Ne iyi."

Ama Dahlia hayatıma yeniden daldığından beri hiçbir şey iyi gelmiyordu.

Dahlia projeyle ilgili konuşmaya devam etti. Ekibim ona destek için seferber olmuştu. Telefonumu cevaplamak için yanlarından uzaklaştım, döndüğümde ekip Dahlia'nın anlattığı bir şeye kahkahalarla gülüyordu.

"Ne oluyor?"

Ryder sırıttı. "Dahlia az önce gerçek tadilatlarla televizyon şovlarındaki tadilatlar arasındaki farkı anlatıyordu."

"Eee?"

"Meğer nişanlısı ne yaptığını bilmediği için bazı sahnelerde onun yerine başka bir ustanın elleri çekilmiş."

"*Eski* nişanlısı." Neden açıklama yapma gereği duyduğumu bilmiyordum ama laf ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Dahlia'nın elleri iki yanında yumruk oldu. "Julian, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Beni ekibimle baş başa bırakarak mutfak tarafına doğru gözden kaybolurken midem düğümlenerek arkasından baktım.

Ryder yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Yanlış bir şey mi dedik acaba?"

"Benim salaklığımdan. Siz devam edin." Dahlia'nın gittiği yöne döndüm. Onu dışarıda, göl kıyısında suyu izlerken buldum.

"Az önce o çıkışın neydi öyle?"

"Bir hataydı." Duygularla dolu bir mayın tarlasında yürüyordum ve Oliver'ın adı geçince yine kıskançlık çukurunun dibine düşmüştüm.

Gözlerini manzaradan ayırmadı. "Beni küçük düşürmek hoşuna mı gidiyor?"

Başımı iki yana salladım. "Elbette hayır."

Dahlia döndü. "Beni bu kasabadan kaçırmak istiyorsan daha çok uğraşman gerekecek. Son beş yılımı internet zorbalığı ve kâbus gibi bir müstakbel kayınvalideyle başa çıkarak geçirdim. İlk darbede geri çekilecek değilim. Bunları bilsen iyi olur."

"Öyle demek–" Kendimi toplamaya çalıştım. "Çok yanlış anladın."

Her ne kadar Wisteria'dan gitmesini istesem de onu sırf bu işin hızlanması için ekibimin önünde küçük düşürmezdim, bilhassa da insan içine çıkmakta bu kadar zorlanırken.

Gözlerini kıstı. "O zaman anlat bakalım ne demek istedin."

Ama işte anlatmak *istemiyordum*. Çünkü anlatırsam üçümüzün arasında geçenleri hâlâ tam olarak atlatamadığımdan Oliver'ı kıskandığımı kabul etmem gerekirdi.

Ninova

Bu yüzden gerçeği söylemek yerine konfor alanım yalana sarıldım.

Ellerimi ceplerime soktum. "İsteseydim birlikte çalışma zahmetine girmek yerine haftalar önce seni bu işten çıkarırdım."

Başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Belediye başkanı, on iki yıl önce arabasına yumurta atanın adını söyleyene ödül vadetmişti ve bu ödül hâlâ geçerli."

Dahlia'nın gözleri irileşti. "Bunu yapamazsın."

"Beni kötü biri olarak görmeye devam edersen belki yaparım."

Burnundan soluyordu. "Seni kötü biri olarak görmememi istemiyorsan şantaj yapmayı kes. Çünkü yanlış izlenim yaratıyorsun."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bu konuda haklısın."

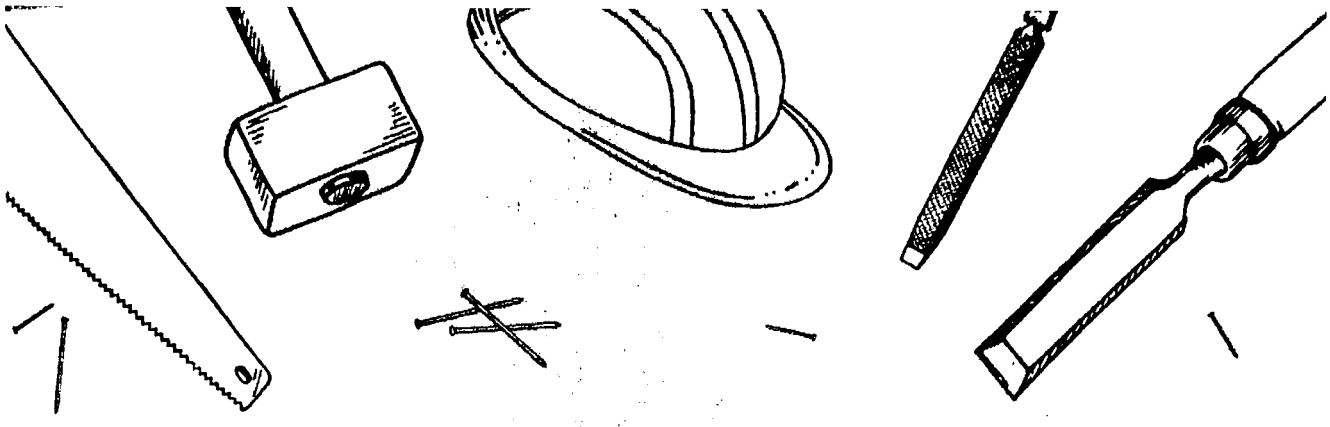

YİRMİNCİ BÖLÜM

Julian

Wisteria'nın dışına da iş yapmak uzun zamandır planlarım arasındaydı. Geçtiğimiz yıl göl kasabalarını araştırarak, belediye toplantılarına katılarak ve sayısız ev gezerek Lopez Luxury için en doğru ikinci şube lokasyonunu seçmeye çalışmıştım.

Kasabalıların turizmi artırma ve emlak değerlerini üç katına çıkarma planımı kabul etmesini sağlamak bu kadar zor olmuşken Aurora'daki ilk evimi satın aldığım için sevinçten havalara uçmam gerekirdi. Ama imzayı attığım an içimde sadece boş bir his vardı.

Emlak danışmanım sözleşmeyi dosyasına yerleştirdi. "Juniper Yolu'ndaki malikânenin sahipleri satmaya razı olduklarında asistanına ulaşırım."

"Satacaklarına emin misin?"

Dosyayı çantasına atıp çantanın kayışını omzuna astı. "Ah, evet. An meselesi. Zaten hâlihazırda iki aile daha arazilerini satmaya hazır. Kasabanın senin elinde nasıl değiştiğini görünce insanlar mülklerinden daha kolay vazgeçiyor."

"Harika." Ama hevesim sönmüştü.

Kadın kırlaşmış kaşlarını çattı. "Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır. Diğer satışlar konusunda Sam'i bilgilendirmen yeterli." Onu kapıya kadar geçirdim.

Sam sandviçini bırakıp emlakçıyı otoparka götürdü.

"Zemin yenilenmeli," dedi Dahlia'nın sesi.

Ne oluyor?!

Odaya ve koridora göz gezdirdim ama Dahlia'yı göremedim.

"Bunun için bütçemiz yok ki," diye ekledi Oliver'ın neşeli sesi.

Sam'in bilgisayar ekranında Dahlia'nın programının bir bölümü açıktı. Durdurmak için uzandım ama tuşa basmadan bir an duraksadım.

Dahlia, Oliver'a kaşlarını çatarak baktı. "Dün bana bütçeyi aşmadığımızı ve tam zamanında bitireceğimizi söylemiştin."

"O, çatı katındaki sorun ortaya çıkmadan önceydi." Tornavidayı alet kemerine sıkıştırdı.

"Hangi sorun?" Dahlia'nın bakışı şaşkınlık doluydu.

"Üç taşıyıcı kirişten ikisinde termit varmış, izolasyonun yenilenmesi gerekiyor," dedi yapmacık bir gülümsemeyle.

"Bunun bize maliyeti ne olacak?"

"Aşağı yukarı otuz bin."

Dahlia birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı, sonra toparlandı. "Ben hallederim."

Oliver kolunu onun omzuna sardı ve bedeninin gerildiğini bile bile onu kucakladı.

"Sana bodrum katından bahsetmek için kötü bir zaman mı?"

Dahlia'nın gözündeki hafif seğirme tik gibi görünebilirdi ama ben ne olduğunu biliyordum.

Fare imlecini kaydırıp bölüm detaylarına baktım. Önceden çekilen bölüm dün yayımlanmıştı. Bu da Dahlia'nın saçlarının daha uzun, bedeninin daha dolgun görünmesinin nedenini açıklıyordu.

Bana Oliver'a yumruk atmam için bir sebep daha vermişti.

İlişkilerinin raydan çıkışını izlemekten kendimi alamadım. Dahlia kameraya konuşurken Oliver ona değil boşluğa bakıyordu. Gülümsemesi samimi değildi. Dahlia da sevgi gösterilerinde rol yapmayı beceremiyor, Oliver baret takmış bir çocuk gibi inşaatla ilgili sorunlardan bahsettiğinde suratını buruşturuyordu.

Sam bir keresinde onları "ev yenileme dünyasının süper çifti" diye tanımlamıştı. Aynı programı mı izliyorduk?

Hızlı bir internet aramasına göre izleyicilerin çoğu programı *rahatsız edici biçimde bağımlılık yapan*, çiftiyse *büyük talihsizlik* olarak tanımlıyordu.

"Ah, şey... kusura bakma." Sam klavyeye dokunarak videoyu durdurdu.

"Bu şeydi..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandım.

"İzlemesi tuhaf, değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öyle denebilir."

"Dahlia'ya bayılıyorum ama Oliver tam bir kazma. Eskiden onu eğlenceli biri sanırdım."

Ben de. En azından hoşlandığım kıza yürümeye başlamadan önce öyleydi.

Sam'in masasına yaslandım. "Ne değişti?"

"Dahlia yenilikçi bir fikir sunduğu her seferinde Oliver çıkıp yeni bir sorun buluyor. İlk başlarda bu formül eğlenceliydi ama artık Oliver'ın onu sinirlendirmeye çalışmasını izlemek acı veriyor."

Sence sen ondan daha mı iyisin?

"Başından beri böyle miydi?" dedim, içimde kıpırdanan o tanıdık özgüven eksikliğini bastırmaya çalışarak.

"Hayır. Ama belli ki ilişkilerinde çatlaklar oluşmaya başlamış."

"Fark ettim." *Acı vericiydi.*

"Dedikodu sayfalarında okuduğuma göre Oliver'ın ailesi programı iptal ettirmek istemiş. Yönetici yapımcı onlar ya..."

"Dahlia resmen oyuna gelmiş."

"Yapım şirketi onu kötü göstermek için sahneleri özellikle kesmiş," dedi Sam sandviçinden bir ısırık daha alırken.

"Böyle bir şey yapabiliyorlar mı yani?"

Burnundan güldü. "Elbette. Realite programları dürüstlüğüyle tanınmaz zaten."

Başımı iki yana salladım. "O zaman amacı ne?"

"Eğlence."

Dahlia'nın zorlanmasına şaşmamalıydı. Kariyerinden sonra en çok değer verdiği şey itibarıydı ve Oliver onu bile mahvetmişti.

İçimde, San Francisco'ya uçup Oliver'ı yumruklamak gibi öfke dolu bir istek uyandı. Avukatım bu yüzden benden nefret edebilirdi ama parmaklarımın altında burnunun çatlayışını hissetmenin vereceği tatmin, ödeyeceğim tazminata fazlasıyla değerdi.

"Sezonun bitmesine kaç bölüm kaldı?"

"Sekiz? Belki dokuz? Bakmam lazım."

Tanrı aşkına.

Kâğıt pipetinden uzun bir yudum aldı. "Ama yapım şirketi şimdilik yeni sezonu iptal etmedi çünkü reytingler hiç olmadığı kadar yüksek. *Dahlia ve Oliver başka bir kadın yüzünden ayrıldı* haberinden sonra dün akşam yayımlanan bölümün izlenme oranları neredeyse iki katına çık–"

"İnternette okuduğun her şeye inanmamalısın." Dahlia'nın kayıtsız sesi Sam'in cümlesini yarıda kesti.

"Dahlia! Geldiğini görmedim!" Sam yerinden fırladı. Masasının arkasındaki evrak dolabından birkaç dosya çıkarırken ben de Dahlia'ya göz attım.

Bariz öfkesine rağmen Wisteria'ya ilk geldiği zamandan daha iyi görünüyordu. Biraz kilo almıştı ve eskisi gibi saçını, makyajını yapmıştı. Gözlerinin kahverengi tonuna uyumlu sonbahar renklerini seçmişti ama dikkatimi asıl çeken kırmızı ruju oldu.

O renk bana üniversitedeki Cadılar Bayramı partisinde giydiği kıyafeti hatırlatmıştı. O kırmızı dudaklar bir Truva atıydı ve ben de güzelliğinden öylesine büyülenmiştim ki beni öpmesine engel olamamıştım.

Başta ilk adımı onun atmasına şaşırmıştım ama yıllarca onu düşünerek kendimi yiyip bitirdikten sonra birkaç saniye içinde kendimi öpücüğüne karşılık verirken buldum.

Dahlia benim ilk öpücüğüm değildi ama bedenime ve zihnime sorarsanız öyleydi.

O anı, boynuma dolanan bir çapa gibi beni aşağı çekerken aklımda tek bir düşünce vardı.

Dahlia.

Dahlia ağzının kenarını sildi. "Ne? Suratımda ruj mu var yoksa?"

Hayır. Ama keşke benimkinde olsaydı.

Kalbime saplanan bir matkap bile Dahlia'nın kırmızı dudaklarını yeniden görmek kadar şok edici olmazdı.

Ne oluyor sana böyle?

"İyi misin?" Gözleri, Noel zamanı kasaba meydanındaki ışıklardan bile daha parlaktı.

"Sam seni öbür çalışma odasına yerleştirecek," dedim, ona cevap verecek fırsat tanımadan kendimi odama attım.

Son seferden sonra hiç mi ders almadın? Kafese kapatılmış bir hayvan gibi ofisimde volta atmaya başladım.

Belli ki almamışsın. Tam da bu yüzden teması en aza indirmen gerekiyor.

Projeden elimi eteğimi çekme fikri içimi ürpertti, özellikle ofisten çıkıp şantiyelere dönmeyi dört gözle beklerken.

Bu en doğrusu.

Eğer öyleyse neden biri ciğerime iğneler batırıyormuş gibi hissediyordum?

Çünkü ondan kaçmaya çalışarak yalnızca kendini cezalandırıyorsun.

Öyle mi yapıyordum? Çünkü Dahlia'yla çalışmanın felakete dönüşeceğini anlamak için artılar-eksiler listesine ihtiyacım yoktu. İkimiz için en iyisi araya mesafe koymaktı, özellikle de bir kırmızı ruj yüzünden kendimi kaybedecek gibi oluyorsam.

Masanın başına oturup programımızın gözden geçirilmesini isteyen bir e-posta yolladım.

Kriz önlendi.

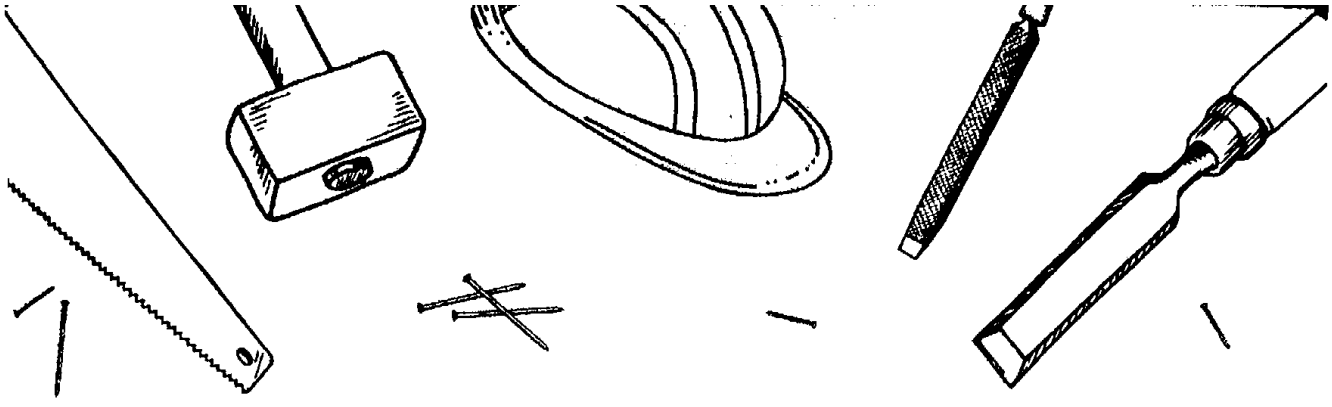

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Lopez Luxury ofisini resmî olarak açtığımdan beri sabahları kapıdan ilk giren ve son çıkan kişi hep ben oluyordum. Bu akşamki Dwelling uygulamasının aylık yönetim kurulu toplantısı, Rafa'nın gece yarısı keşfettiği son yazılım hatası yüzünden her zamankinden uzun sürmüştü.

Bilgisayarımı kapayıp ofisten çıktığımda tüm enerjim tükenmişti. Midemse kahve ya da protein barından daha iyi bir şey için guruldayıp duruyordu.

Koridorda yankılanan detone bir ses ve ona eşlik eden country şarkısıyla irkildim. Son birkaç günü Dahlia'dan uzak durarak geçirmişken şimdi ona uğramak ters bir refleks gibi geldiğinden kapısını çalmaya gerek duymadım.

Kaçış yolum, elinde Dumanı Üstünde Barbekü torbası olan bir adam yüzünden kapanmıştı.

Cam kapıyı açmak için kilidi çevirirken ağzım sulandı. "Evet?"

"Dahlia Muñoz için siparişim var." Kurye torbayı uzattı.

"Şu iğrenç müziği ve kötü sesi takip edersen aradığın kişiye ulaşırsın."

Adamın telefonu çaldı. "Lanet olsun. Normalde bunu istemezdim ama sizin vermeniz mümkün mü? Diğer teslimatım hazır ve o herifle uğraşmak istemiyorum." Cevap beklemeden torbayı yere bırakıp motoruna doğru koşarak uzaklaştı.

"Sorun değil," diye mırıldandım kendi kendime. Torbayı yerden alıp Sam'in Dahlia için ayarladığı odaya yöneldim. Binanın öbür tarafında, benim odamla her gün girip çıktığım toplantı odalarından hayli uzaktaydı.

Kapıyı var gücümle çaldım ama içeriden ses gelmeyince canım daha da sıkıldı ve kapı kolunu çevirip içeri girdim.

Dahlia birden yerinden sıçradı. "Tanrım! Beni korkuttun!" Telefonuna uzanıp bir tuşa bastı.

İçeri girer girmez buraya neden geldiğimi unuttum çünkü kısa sürede burayı bambaşka bir yere dönüştürmüştü. Önceden odanın yarısını kaplayan krom masa gitmiş, yerine geri dönüştürülmüş ahşap masa gelmişti, masanın üzerinde de duvar kâğıdı örnekleri, zemin kaplama parçaları ve on farklı kapı kolu numunesi vardı.

Dahlia, sade gri halıfleksin üzerine renkli bir kilim sermiş, parlak floresanlar yerine ayaklı lambalar yerleştirmiş, büyük bir kitaplık kurup malzeme sepetlerini oraya dizmişti. Önceki tabloları indirip proje panoları için yer açmıştı.

Pencerenin karşı tarafındaki duvara asılı iki metrelik panolara yöneldim. Kumaş örnekleri, ham madde parçaları, boya yongaları, mobilya görselleri ve el çizimi eskizler iliştirmişti. Dahlia'nın zihnine açılan bir pencere gibiydi.

Kariyeri üzerine araştırma yaparken modern rustik tasarıma ilgisi olduğunu anlamıştım ama onu iş başında görmek nefesimi kesmişti.

Boğazımı temizledim. "Yerine alışabildin mi?"

"Sam odayı istediğim gibi kullanabileceğimi söyledi." Sesi hafiften kendini savunur gibi çıkmıştı.

"Belli oluyor."

Koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. "Beğenmedin mi?"

"*Beğenmemek* doğru kelime değil," dedim. Kullandığım ifade beni bile rahatsız etti.

Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamaz mısın sen?

Gerçek şu ki onun tarzını olması gerekenden fazla seviyordum. İçinde bir sıcaklık, bir aidiyet hissi vardı.

Ev gibi.

"Harika. O zaman izninle ben şunu alayım..." Torbayı elimden aldı.

Oturmak için bir yer aradı, en sonunda halıya bağdaş kurdu ve karton koliyi de sehpa niyetine kullandı.

"Getirdiğin için teşekkürler. Yoksa adamı fark etmezdim bile." İlk köpük kutuyu açtı. Taze mısır ekmeği ve didiklenmiş domuz eti kokusu odayı doldururken midemden bir gurultu daha koptu.

Bakışları karnıma kaydı. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Henüz değil." Kapıya doğru bir adım attım.

Poşetten başka bir köpük kutu daha çıkarıp ilkinin yanına koydu.

Telefonumu çıkardım ve Holy Smokes'tan sipariş vermek üzere uygulamasını açtım ama restoranın on beş dakika önce kapandığını gördüm.

"Ne?" Barbekü sosunun kapağını açıp etin üzerine döktü.

Ağzım utanç verici bir hızla sulandı.

"Kapıyı kilitlemek için anahtarın var mı?"

"Hayır."

Harika. "Ön kapıyı açık mı bırakmayı planlıyordun?"

Omuz silkti. "Camdan ya da bir yerden sıvışırım diye düşünmüştüm."

Başımla mor alçısını işaret ettim. "Mesuliyet sigortası şirketim senin yüzünden batacak."

Yumuşak kahkahası içimi ısıttı. "Sam bana anahtarını bırakmıştı, yani *korkmana gerek yok.*"

Yarın sabah ilk iş Sam'le geçici misafirler ve ofis anahtarları hakkında konuşacaktım.

"Pekâlâ. Ama kilitlediğine emin ol."

"Anladım." Bana yarım ağızla güle güle dedikten sonra kutuyu açtı. İçinde bol miktarda dana kaburga, peynirli makarna, mısır ve lahana salatası vardı.

Midem öyle yüksek sesle guruldadı ki Dahlia başını kaldırıp bana baktı.

Gözleri yemeğinden karnıma kaydı. "Burada kalıp biraz yemek ister misin?"

Şaşırdım. "Ne?"

"Zaten fazla sipariş vermiştim."

"Bana yemek mi teklif ediyorsun?"

"Son akşam yemeğin olacakmış gibi davranmana gerek yok. Belli ki açsın ve güzelim yemeğin israf olmasını istemem." Plastik çatal-bıçak setini ve dana kaburga dolu kutuyu –en sevdiğimdi– bana uzattı.

"Paylaşmaya gönüllü olman şaşırttı."

"Paylaşmakla sorunu olan sendin. Hem geçen hafta beni hastaneye götürdün, diğer her şeye koşturdun. En azından bunu yapabilirim."

Ceketimi çıkarıp masaya fırlattım ve karşısına oturdum. "Haklısın." Onun önündeki etten bir lokma kaptım.

"Hey!" Elime vurarak uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hani paylaşmak sorun değildi?" diye takıldım, sonra bir çatal daha aldım. Öyle lezzetliydi ki neredeyse kendimden geçecektim.

"Beğendin mi?"

"Ne kadar acıktığımı fark etmemişim." Dana kaburganın yarısı bitene kadar tek kelime etmedim.

"Hep bu saatlere kadar çalışır mısın?" Peynirli makarnadan bir çatal aldı.

"Evet." Makarnasına çatal uzatırsam o plastik bıçakla elimi keseceğini bildiğimden mısıra daldım.

"Neden?"

"Yapacak pek bir şeyim yok."

Bana tuhaf bir ifadeyle baktı. "Ah, bilemiyorum ama belki biraz hayatın tadını çıkarabilirsin?"

"Çıkarıyorum."

"Gerçekten mi? Daha çok işkolik gibisin."

Kaşlarımı çattım. "Eee, ne olmuş?"

"Kötü bir şey demiyorum," dedi tavana bakarak.

"Ama ses tonundan öyle anlaşılıyor."

"Bu kadar genç yaşta bu kadar para kazanıp iyi bir hayat yaşaman çok güzel ama yine de tek yaptığın çalışmak."

"Çalışmaktan keyif alıyorum."

"Peki, seviyor musun?" Yemeğinden birkaç lokma daha aldı.

Artık değil.

Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi alaycı bir ses çıkardı.

"Ne?" diye sordum.

"Mutlu görünmüyorsun."

Bu tespiti beni şoke etti.

Başını iki yana salladı. "Senin burada milyarder hayatı yaşadığını sanmıştım ama dürüst olmak gerekirse... epey zavallı bir hayatın var."

"Vay canına. Teşekkür ederim," dedim dişlerimi sıkarak. İntikam için peynirli makarnasından bir çatal kaptım. Bu hamleme karşı öfkeli bir ses çıkarıp hemen kabı benden uzaklaştırdı.

"Amacım kaba olmak değildi."

"Yine de kaba olmak senin varsayılan ayarın gibi duruyor," dedim alaycı bir ifadeyle.

Bana kötü kötü baktı. "Senin hayatın..." Sesi yavaşça yitip gitti.

"Ne? Üzücü mü? Zavallı mı? Acınası mı? Birini seç işte."

"Beklediğim gibi değilmiş," diye fısıldadı.

Boğazımda bir şey düğümlendi. "Ne bekliyordun ki?"

"Hiç değilse senin mutlu olmanı bekliyordum."

"Sen buraya gelmeden önce mutlu muydun?" Sesim epey suçlayıcı çıkmıştı.

Omuzları gerildi. "Bir süreliğine evet."

Peçeteyi avucumda buruşturdum.

Kaşlarını çattı. "Julian..."

Bir anda ayağa fırlayıp buruşturulmuş peçeteyi ve çatalı çöpe attım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eve."

"Hiç fark ettin mi, oraya asla *evim* demiyorsun?" diye sorduğunda kendimi küçücük hissettim.

Lanet olsun. Dahlia böyle şeyleri insanın suratına vura vura söylemeyi iyi bilirdi.

Gerçek şu ki... benim *evim* diye benimseyeceğim bir yuvam yoktu. Ve bunun tek suçlusu da benim. Biri için hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağımı düşünüp durmaya o kadar alışmışım ki bunu yapabileceğimi birine kanıtlamaya bile cesaretim yoktu.

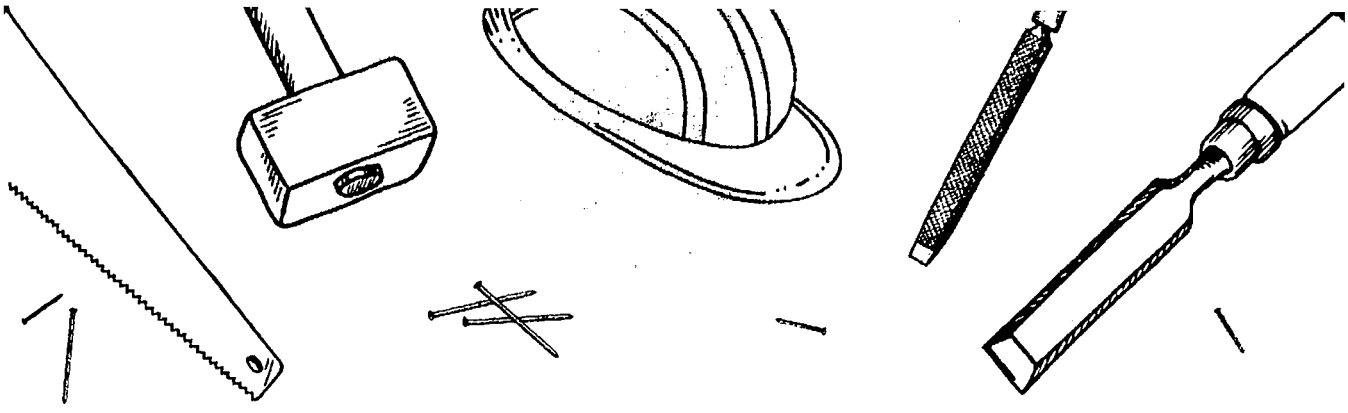

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Julian

"Hey patron, bir dakikan var mı?" Ryder'ın boğuk sesi ofisimden içeri süzüldü.

"Gel," deyip bilgisayarımı kapadım.

Ryder içeri girdi ve kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. "Aile dostunuzun sana iletmemi istediği özel bir talep var."

Harika. Geçen haftaki o felaket akşam yemeğinden beri Dahlia'dan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum, bu yüzden pis işlerini Ryder'a yıkmış olması hiç şaşırtıcı değildi.

Arkama yaslandım. "Dahlia yine ne istiyor?"

"Evin orijinal süslemelerini ve ahşap işçiliğini korumak istiyor ama bu konuda zamanlamamıza uyan uzman bir marangoz bulmakta zorlanıyorum."

"Detroit'ten birini getirtebilir miyiz?"

"Böyle diyeceğini söylemişti."

Ona sert bir bakış attım. "Öngörülebilirlik istikrarın işaretidir."

"Ve sıkıcılığın." Elini asker tıraşı saçlarında gezdirdi. "Aslında kendi adına sana bu işi senin yapıp yapamayacağını sormamı da istedi. Yoğun olduğunu biliyormuş ama–"

"Hayır."

Hiç duraksamadı. "Ama dedi ki–"

"Ne dediği umurumda değil. Ya senin işe alacağın ustayla çalışır ya da bu fikrinden vazgeçer." Bilgisayarıma şifreyi girerken sinirden iki kez hata yaptım.

"Anlaşıldı, patron." Başıyla onaylayıp ofisimden çıktı ve ben de sinirimi klavyemden çıkarmaya giriştim.

Göğsümdeki sızı her dakika daha da yoğunlaşırken zihnimde dönüp duran düşünceler işime odaklanmamı iyice zorlaştırıyordu.

Dahlia kendini ne sanıyor da marangozluk yapmadığımı bildiği hâlde böyle isteklerde bulunuyor?

Yardım istemesine mi sinirleniyorsun yoksa onun isteğini yerine getirmeye korktuğum için kendine mi öfkelisin?

Babamın ölümünü ve onun ölümünden sonra yaptığım hataları aştığımı sanıyordum. Ama kendimi kanıtlama fırsatı ayağıma geldiğinde yine geri adım atıyor, korkuya ve yasın ağırlığına teslim oluyordum.

Bu sefer kontrol tamamen sende.

Ve bu da beni en çok korkutan şeydi.

Şantiyeden ve orada çalışan kadından uzak durmaya çalışsam da bazı şeylerin halledilmesi gerekiyordu ve bunlardan biri de Ryder'ın ekibe dâhil ettiği yeni elemanla resmî olarak tanışmaktı.

Dahlia'nın isteğine uygun bir marangoz bulması sadece bir gününü, benim o marangozdan nefret etmem de yalnızca bir dakikamı almıştı ki bu bir şirket rekoruydu.

Bahçenin ucundaki sarı saçlı, ela gözlü yarmayı göz hapsine aldım. Ama o, Dahlia'yla konuşmaya dalmıştı.

İlk eksi puan.

"Patron." Ryder'ın botlarının altındaki çimenler hışırdadı.

"Hey." Gözümü yeni marangozdan ayırmadan proje yöneticime seslendim. "Bu adamı nereden buldun?"

"Detroit'te tanıdığım biri şiddetle tavsiye etti."

"Hımm."

Ryder ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Kaynağımın dediğine göre eyaletin bu yakasındaki en iyi ahşap işçiliğini o yapıyormuş."

İkinci eksi puan.

Dahlia'ya gülümseme şekli beni daha da gerdi.

Üçüncü eksi puan. "Buna yol ver."

Ryder bir an duraksadı. "Pardon ama ne?"

"Sevmedim ben bu adamı." Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım.

"Tanıştınız mı ki?"

"Dahlia'ya kur yapmaktan benimle tanışmaya fırsat bulamadığından hayır."

Ryder'ın gözleri marangozdan bana kaydı. "Anladım."

"Biraz..." Doğru kelimeyi aradım. "Kaytarmacı birine benziyor."

"Daha mesaiye başlamadı bile."

"Harika. Sam için daha az evrak işi çıkmış olur."

Ryder gülümsemesini saklamaya çalışmadı bile. "Patron, bir öneride bulunmamda sakınca yoksa..."

Yedi yıldır Ryder'la çalışıyordum. Bunun bazı avantajları vardı, örneğin beni annemden bile iyi tanıyordu. Gerçi bunu ordu geçmişine ve fazla polisiye dizi izlemesine bağlıyordum.

"Devam et." İç çekişim bilmiş bilmiş gülümsemesine engel olmadı.

"Eğer o marangozu buralarda istemiyorsan yerine birini bulmak zorundasın."

"Kadın marangoz tanıdığın var mı peki?"

Kahkahası boğuk bir uğultuya dönüştü. "Günün birinde birinin, damarına basabileceği hiç aklıma gelmemişti."

Göz ucuyla ona baktım. "Dahlia'nın pek uğraşmasına gerek kalmıyor zaten."

"*Aynen.*"

"Yapacak bir işin ya da yönetecek bir ekibin yok mu senin?"

Küçük panosunu kaldırdı. "Hayır. Aslında başlamadan önce Dan'e imzalatmam gereken evrakları götürüyordum."

Evrakları elinden kaptım. "Dur biraz."

Dudakları seğirdi. "Sorun mu var, patron?"

Dahlia'nın Dan'e yumuşak gülümsemesi cevabını vermişti. Kalbime bıçak saplanmış gibi bir acı hissettim.

Oliver'ı kıskanmam anlaşılabilirdi ama Dahlia'nın etrafındaki her adama bu kadar öfke duymam? Hayatımda yüzleşeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi bu.

Dahlia uzaktayken duygularımı bastırmak kolaydı. Ama Wisteria'ya döndüğünden beri *ya şöyle olsaydı ya böyle olsaydı*lar içinde boğuluyordum.

Ya babam öldükten sonra aldığım kararları almasaydım?

Ya yasımı farklı yaşayıp Dahlia'nın hak ettiği adam olsaydım?

Beni dinleyip bize aşk için bir şans verir miydi? Yoksa beraber olmaya başladıktan sonra aslında ayrı kalmamızın daha iyi olacağını mı anlardık?

Olasılıkları düşünürken dünya etrafımda fıldır fıldır dönmeye başladı.

Ondan kaçmak işe yaramadı, peki şimdi ne yapacaksın?

"Bir fikrim var," dedi Ryder, kulağının arkasındaki kalemle oynayarak.

"Ne?"

"Dan'i *kaytarıcı* olduğu için işe almıyorsan..." bana bilmiş bir bakış atarak devam etti, "yerine kolayca geçebilecek biri var."

"Kim?"

"Sen."

"Gerçekten mi?" Dahlia'nın heyecanı sesine yansımıştı.

Basamakların ortasında durunca ahşap ayakkabımın altında gıcırdadı. Dahlia beni fark etmeden kamyonetimin arkasına yürüyerek görüş alanımdan çıktı.

"Vay be." Onunla konuşan kişi kimse güzel haberler veriyor olmalıydı ki Dahlia'dan küçük bir sevinç çığlığı geldi.

Kulak kabartmak istemiyordum ama çıkış yolumu engelliyordu.

"Öyle bir program epey dikkat çeker!"

Midem burkuldu. "Ev bitince buradan gideceği kesinleşti," diye mırıldandım.

"Yeniden San Francisco'da çekim yapmak isterler mi ki?" Bir an duraksadı. "Ah, bu güzel olur." Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye daha bekledi. "Ocak mı? O kadar erken mi?"

Bazı şeyleri anlamak için bütün konuşmayı duymama gerek yoktu. Gideceği için rahatlamam gerekirken resmen içim bir tuhaf olmuştu.

Bunun olması için elinden geleni yaptıktan sonra şimdi de üzülüyor musun? Bir karar ver artık.

Göğsümdeki sızıyı görmezden gelerek kamyonete gittiğimde Dahlia irkildi. Kenara çekildiğinde göz teması kurmaktan kaçınarak araca atladım ve motoru çalıştırdım.

Bu onun iyiliği için, dedim kendi kendime, evden uzaklaşırken.

Gitmesini istiyordun zaten, diye hatırlattım kendime, ofisimin önüne park ederken.

Dahlia, bu küçük kasabadan çok daha büyük bir hayatın hayalini kuruyor ve sen ona bunu veremezsin. Artık arkasından üzülmeyi bırak ve kendine gel. Pişmanlıklara değil, evraklara gömülerek zihnimi boşaltıp işe koyuldum.

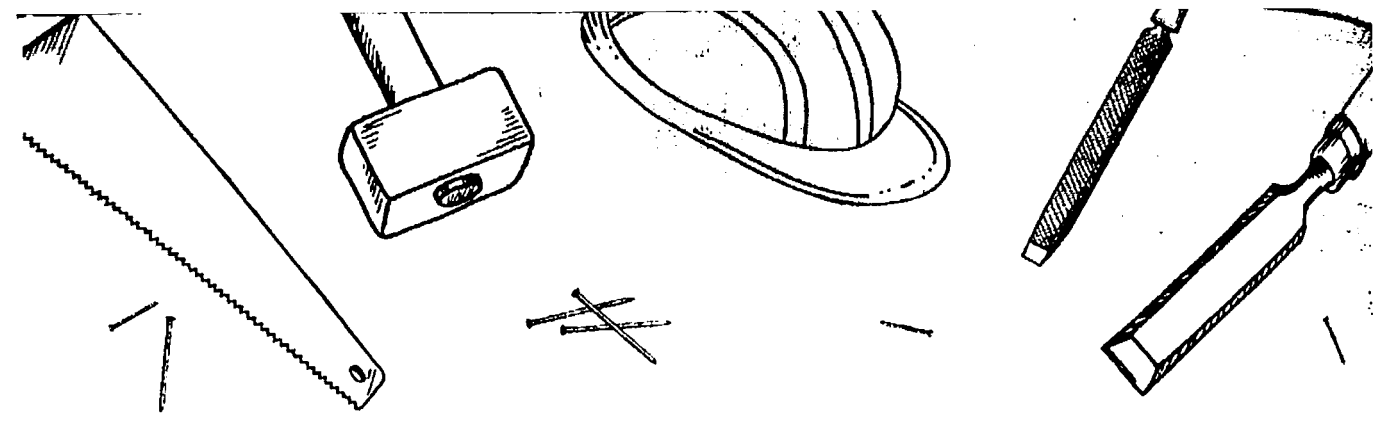

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julian

On dakika önce, günün son toplantılarından biri sırasında annemden acil durum mesajı aldığımda, bir çadırın tutuştuğunu ya da bir kedinin ağaçta kaldığını sandım. Ama parkta hızlıca attığım tur, hafta sonuna hazırlık yapan gönüllüler dışında her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu.

Yarın geldiğinde burası gönüllülerle dolup taşacaktı. Çünkü Hasat Festivali'nden önceki cuma günleri tam anlamıyla bir kasaba tatili sayılıyordu. Herkes işten izin alıp cumartesi ve pazar için hazırlık yapıyordu.

"Buradasın! Tanrı'ya şükür." Annem abartılı bir edayla kollarını bana dolayınca kulaklarım kızardı. Gönüllüler de bize bakıyordu.

Kollarından kurtulmak için saçma bir çabaya girişttim. "Ne oldu, acil durum ne?"

Omuzları çöktü. "Beni öldüreceksin."

"Eğer asıl meseleye gelmezsen evet, öldüreceğim."

Ellerini beline koydu. "Luis Julian Lopez Junior. Annenle böyle konuşamazsın!"

Yüzümü hüsranla ovuşturarak ifademi düzelttim. "Üzgünüm, anne. Haftanın yorgunluğu üzerimde." Dahlia'dan kaçarak geçirdiğim, toplantılarla dolu haftanın sonunda artık tükenmiştim.

"Bana Detroit'e gideceğine söz vererek telafi et... *Bu gece.*"

"Ne istersen."

Terli alnını sildi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Mesele ne peki?"

"Kiralama şirketine festival tarihlerini yanlış vermişim, bu yüzden masa ve sandalye sayımız yetersiz kaldı. Etkinlik için ayarladığım ilk şirket doluydu, ben de Detroit'ten bir tane buldum."

"Neden onlar buraya gelmiyorlar?"

"Bu kadar uzağa teslimat yapmıyorlarmış."

Güzel bir Merlot eşliğinde yiyeceğim akşam yemeği planım da böylece suya düştü. "Benim gideceğimden haberleri var mı?"

"Evet ama Fred'in taşıma kamyonunu ödünç alman gerekecek."

"Fred Davis mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"O adam benden nefret ediyor." Fred, kasabadaki tek nakliyat şirketinin sahibiydi. Babam bana araba kullanmayı öğretirken ödüllü çiçek tarhlarından birini ezdiğimden beri benden hiç hazzetmiyordu.

"Biliyorum. Zaten bu yüzden onu yumuşatır diye Dahlia'yı seninle yollayacağım."

Fred'in bana olan nefreti hiç değişmemişti ama neredeyse yok ettiğim çiçek tarhını kendi başına onardıktan sonra Dahlia'ya olan sempatisi iyice pekişmişti.

"Dahlia'nın yardımına ihtiyacım yok," dedim homurdanarak.

"İhtiyacın olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden Alana'nın tatlıları ve elli dolarlık Holy Smokes BBQ kuponuyla birlikte Dahlia'yı Fred'e yolladım bile."

Lanet olsun.

"Şu güllere de bakın," dedi Dahlia. Fred'e öyle güzel gülümsedi ki etrafındaki tüm çiçekler geri planda kaldı. Göğsümdeki o tanıdık sıkışma hissi, onu görmemle geri dönmüştü.

Onun yanında olmaya ne zaman alışacaksın?

Kalbimin düzensiz ritmine bakılacak olursa cevap hiçbir zamandı.

Ayaklarımın altında bir dal çıtırdayınca gözleri bana kaydı.

Fred aniden bana döndü, beyaz peruğu o hızla sallandı. "*Sen.*"

"Merhaba, Fred," dedim yarım yamalak el sallayarak.

"Canını seviyorsan ben büyükbabamın tüfeğini kapmadan önce burayı terk et."

Dahlia kahkahasını eliyle gizledi.

İçimizden birinin eğleniyor olması güzel.

Yetişkin gibi davranmayı denedim. "Burada olmamı sen ne kadar istemiyorsan ben de o kadar istemiyorum, emin ol."

"O zaman defol git arazimden." Dahlia'ya döndü.

"Bay Davis," dedi Dahlia, o kendine özgü tatlı sesiyle. "Kasabanın yardımınıza ihtiyacı var." Yine o köpek yavrusu bakışlarını kullanıyor, kocaman gözlerini adama dikerek kirpiklerini oynatıyordu. Zavallı Bay Davis'i ağına düşürmüştü. Buna kasabada yaşadığı süre boyunca sayısız kez şahit olmuştum. Ergenlik çağlarımda bu huyundan nefret ederdim çünkü büyüsünü kullanarak kendini kurtaramadığı bir durum yoktu, bir şekilde yolunu bulurdu.

Alt dudağını büktüğündeyse kimsenin ona karşı koyma şansı kalmazdı.

Fred tam üç saniye dayanabildi ama sonra pes etti. "Pekâlâ. Ama Dahlia bütün süre boyunca kamyonun yanında kalırsa."

"Tabii ki!" Dahlia ellerini birbirine kenetledi.

Fred evine girerek gözden kayboldu.

Dahlia bana döndü ve şeytani bir gülümsemeyle, "İşte böyle yapılır," dedi.

"Peki yolculuk ne kadar sürecek?" diye sordu, kasabaya giden ana yola saptığımda.

Sekiz metre uzunluğundaki kamyon aniden durunca frenler ciyakladı. "Ne?"

Telefonunu kontrol etti. "Yol çalışmaları yüzünden otoyol tıkanmış, muhtemelen güneş batmadan varamayız."

"Sen benimle gelmiyorsun."

"Ne demek o?"

"Seni evine bırakıyorum."

"Fred'in kamyonunu ödünç almayı planlıyorsan bırakamazsın."

Başımı yana yatırdım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Daha çok durumu kendi lehime kullanıyorum diyelim."

Direksiyonu sıkmaktan parmaklarım bembeyaz oldu. "Detroit'te ne işin var ki?"

"Birkaç malzeme almak istiyorum, benimkilerin çoğunu San Francisco'da bıraktım."

"Ne gibi?"

"Ana caddedeki dükkânda bulamayacağım şeyler. Teknik çizim kâğıdı, bant, alkol bazlı kalemler falan filan."

"Listeyi ver, ben alırım."

Göz ucuyla bana baktı. "Yoksa birkaç saatliğine benimle aynı arabada olmaktan bu kadar mı rahatsızlık duyuyorsun?"

Evet demeyi ne kadar istesem de onu haklı çıkarmak istemiyordum. Bunun yerine inanılmaz aptalca bir şey söyledim.

"Kibarlık etmeye ve seni onca yolu gitmekten kurtarmaya çalışıyordum."

Kendi kendine güldü. "Tabii tabii. Kesin öyledir."

Yanımda uzak durmaya çalıştığım kadınla kasaba meydanından geçip kasabanın çıkışındaki tek yönlü yola girerken direksiyonu daha sıkı kavradım.

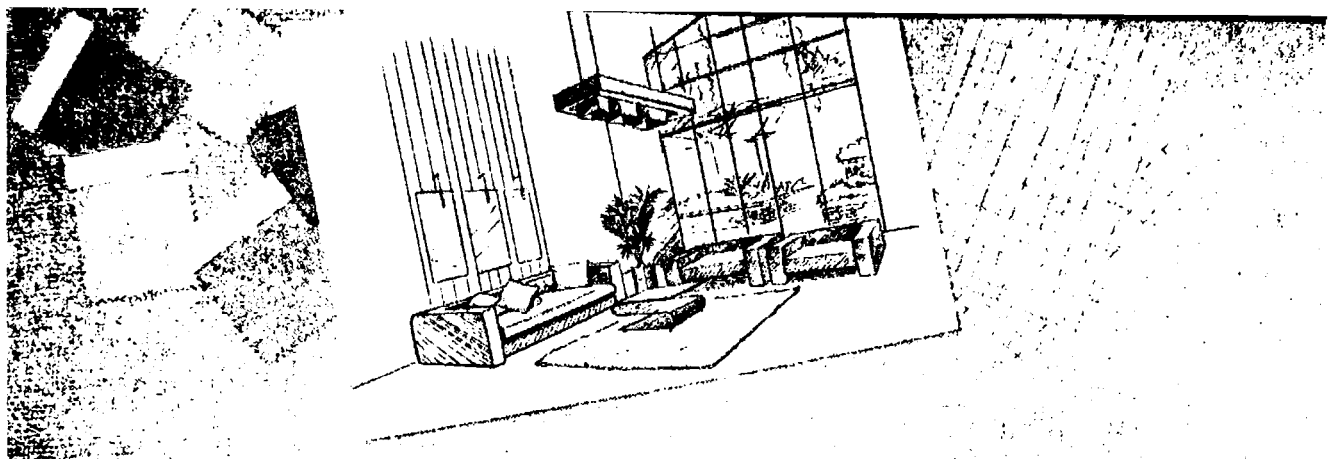

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın Hasat Festivali'ni kurtarma görevine kendimi dâhil etmek gibi bir niyetim yoktu ama bir kolum devre dışı kaldığından tasarım malzemeleri almak için en yakın şehre kendi başıma gitmem de pek mümkün değildi. Onunla gitmek elimdeki en iyi çözümdü.

Elbette malzemeleri internetten sipariş edebilirdim ama iki haftalık tahmini teslim süresi bu fikri ânında rafa kaldırmama yetmişti. Ya Julian'la birlikte yola çıkacaktım ya da ihtiyaç duyduğum malzemeleri almak için iki hafta bekleyecektim.

İki saatlik yol göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Julian, çalma listeme hemen itiraz edip kendi listesini açarak tanımadığım yeni sanatçılarla beni şaşırttı. Hatta bazı şarkıları kendi listeme bile ekledim.

Julian, karanlık depoların sıralandığı sokağa girerek annesinin adresini gönderdiği yerin önünde durdu.

"Burası mı?" Sessiz caddeye baktım.

"Annemin gönderdiği konumuna göre evet."

Julian'ın itirazlarına rağmen kamyondan indim.

"Hiç hayatta kalma içgüdün yok mu senin?" Kapısını sertçe kapadı.

Çantama vurdum. "Elbette var. Yanımda biber gazı taşıyorum ve birkaç savunma dersi de aldım."

"Yani kırık koluna alacağın tek darbeyle yere yapışırsın."

Şok içinde yüzüne baktım. "Belli ki bunu yapmayı aklından geçirmişsin."

Bana ters ters baktıktan sonra kapıya doğru ilerledi. "Lanet olsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Kapalı."

"Hayır." Ben tabelayı kontrol ederek dediğinin gerçek olduğunu anlarken Julian annesini arayıp telefonu hoparlöre aldı ve durumu açıkladı.

"Ne demek kapalılar?" diye sordu Josefina.

Julian gözlerini yumdu. "Çalışma saatlerini yanlış anlamışsın."

Josefina bir şaşkınlık nidası kopardı, tam pembe dizi sahnesi gibiydi. Kaşlarımı çattım. "Ben mi? Ben öyle bir şeyi asla yapmam."

Ve En Kötü Oyuncu Ödülü'nün sahibi...

"Anne," dedi Julian ve bana anlamlı bir bakış attı.

Kesin bir şeyler çeviriyor, dedim dudaklarımı oynatarak. Josefina, Detroit'ten alacağım malzemeleri sormaya başladığında şüphelenmiştim zaten. Teslimat fikrini söylediğimde ısrarla gidip kendim almamı söylemişti. Artık nedenini biliyordum.

Julian başını iki yana salladı.

Josefina güldü. "*Qué pena.*[44] Sanırım Dahlia'yla orada kalmanız gerekecek. En azından yarına kadar."

Julian'ın kaşları çatıldı. "Sen Dahlia'nın benimle geldiğini nereden biliyorsun?"

---

44 (İsp.) ***Qué pena:*** Tüh, kötü olmuş.

"Gönüllü çadırına uğradığında Fred söyledi."

"*Por supuesto.*[45]" Alnı öyle bir kırıştı ki o çizgilerin kalıcı olacağından korktum.

"Kapatmam gerek, mijo! Biri hayvanat bahçesini açık bırakmış. *Te quiero.* Dahlia'ya selam söyle!"

Telefonun ekranı kardı.

Julian başını ellerinin arasına aldı. "Onu öldüreceğim."

"Festivalden *sonra* yaparsan kimse sana bozulmaz," dedim.

Burnunun köprüsünü sıktı. "Bizi bilerek yanlış saatlerde gönderdi."

"Bizi bir araya getirmek için gayet akıllıca bir taktik."

"Sam'i arayıp bize otelde yer ayırtmasını isteyeceğim. Alışverişe gitmeden biraz dinleniriz."

Julian Sam'i aramaya dönünce telefonumu çıkarıp saate baktım.

Kaşlarımı çatarak, "Alışveriş merkezleri bir saat önce kapanmış," dedim.

"Büyük marketlerden birinde alışveriş yaparız."

"*Perfecto.*" Tam o anda midem guruldadı. "Yemek için bir yere uğrayabilir miyiz?"

"Birlikte mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ayrı masalarda oturmayı önerecektim ama madem benimle birlikte olmayı bu kadar istiyorsun senin için fedakârlık yapabilirim."

"Kıçını kaldırıp kamyona bin yoksa malzeme falan almayacağız."

"Pislik."

"*Güzellik.*" Bu kelime, kalbime saplanan alevli bir ok gibiydi.

O hissi hemen tanıdım. Yıllar önce Julian tarafından paramparça edilmenin nasıl bir his olduğunu tekrar kendime

---

45 (İsp.) ***Por supuesto:*** Şüphesiz.

hatırlatmak için kalbimi parçalara ayırıp üzerinde tepinmek istedim.

Zaten ocakta yeni programını çekmek için gideceksin, böyle önemsiz bir lakap yüzünden darmadağın olmanın anlamı yok.

Söylemesi kolaydı.

Julian, sanat malzemeleri satan dükkânın önüne park eder etmez telefonu çaldı. Ben de bunu ilahi bir işaret olarak algıladım. Etrafında olmak ayrı bir şeydi ama onu kutsal alanıma buyur etmek?

Bu asla mümkün değildi.

Kapı koluna uzandım fakat Julian sol elimden tuttu. Bu hareketin samimi bir anlam taşıması gerekmiyordu, yine de kalbim hızla atmaya başladı.

Bekle, dedi dudaklarını oynatarak. Sonra elimi bıraktı.

Cüzdanından Amex kartını çıkarıp bana uzattı. Kartın üzerindeki isme gözlerime inanamayarak baktım.

Gençliğinde hediye kartlarıyla geçinen adam nasıl bu hâle geldi?

Neden? dedim ağzımı oynatarak.

Şirket harcaması, dedi kısaca.

Kartı almak için hamle yapmadığımda gözlerini devirdi ve kotumun sol cebine sıkıştırdı.

Parmaklarının sıcaklığını dükkâna girdikten sonra bile tenimde hissettim.

Dükkânın yarım saate kapanacağını bildiğimden alışveriş listemdekileri hızlıca toparladım. Dizayn işlerinde kullanmayı sevdiğim markaları bulamasam da kurucunun evi projesi için gereken çoğu şeyi aldım.

Julian'ın şirket kartıyla alışveriş yaptığımdan sepete birkaç şey daha ekledim: ofisim için birkaç çerçeve, yapay bir Noel

ağacı –malum, mevsimi geliyordu– ve her kasaba sakinine birer atkı örecek kadar iplik. Gerçi örgü bilmiyordum ama o yumuşacık ipliklere dokununca içimden çılgınca denemek gelmişti.

Julian'ın şirket kartıyla yaptığım alışverişi fişin arkasına atılan bir imzayla tamamladıktan sonra ağır alışveriş arabamla kamyona geri döndüm.

Julian, kamyonun kaputuna yaslanmıştı ve telefonu hâlâ kulağındaydı. Beni görünce başını kaldırdı.

"Rafa, kapatmam lazım." Telefonu indirip kaşlarını kaldırdı. "Noel ağacı mı?"

"Ofisi biraz şenlendirelim dedim. Camlardaki yansımam dışında başka bir şey görmek istiyorum artık."

"Henüz Şükran Günü bile gelmedi."

"İsa'nın doğumunu kutlanmak için asla erken değildir."

Arabadaki torbalardan birkaçını aldı. "Araştırmalar aslında İsa'nın baharda doğduğunu gösteriyor."

Parmak uçlarımda yükselip şok içinde elimle ağzını kapadım. "Sakın annemin yanında böyle şeyler söyleme. *Sakın.*" Çünkü o, evdeki maket doğum sahnesini ta aralık başında kuran tiplerdendi.

Julian gözlerini kısarak bana baktı.

"Anladın mı?" diye üsteledim.

Avucumu dişledi. Hayretle elimi geri çeksem de o bileğimi sımsıkı kavradı.

"Kartım?"

"Kaybettim."

Kaşlarını çattı.

"Şaka yaptım!" Beni bırakmasını bekliyordum ama aksine Julian beni göğsüne bastırıp ceplerimi yoklamaya başladı. Dokunuşu hızlı ve mekanikti ancak elini arka cebime kaydırdığında kartını almak için aceleci davranmayarak kalçamın üzerinde oyalandı.

İki duygu arasında sıkışıp kaldım. Rahatsızlık kesinlikle bunlardan biri değildi.

Şaşkın mıydım? Hiç şüphesiz.

Arzu hissediyor muydum? Tam manasıyla.

Yine de bunu itiraf etmektense dilimi ısırmayı tercih ederdim.

Dokunuşunun hoşuma gitmesi dilimi çözdü. "Bana dokunmak istiyorsan sorman yeterliydi."

Sözüm onu kendine getirdi, hemen geri çekildi. Yüzüme bakmadan kartı cüzdanına koyarken dokunuşunun kaybıyla kederlendim.

"Sen geçip kamyonda bekleyebilirsin. Eşyalarını arkaya yükleyeceğim." Yüzüme bile bakmadan beni başından savınca iç çekerek kamyona döndüm.

İyi de bana dokunan oydu.

Bundan hoşlanan *da sendin.*

Sonra Julian'la birlikte büyük bir zincir mağazaya uğradık. Kıyafet reyonu tam bir felaketti, ürpererek çirkin mi çirkin kareli bir pijama, poposunda haftanın günleri yazılı olan bir külot ve moda polislerini üzerime çekecek kadar kötü, boya sıçramış gibi görünen bir kot pantolon seçtim.

Julian, Sam'le iş programı hakkında konuşurken kıyafetlerini seçme konusunda bana tam yetki verdi. Ona epey çirkin kombinler hazırlamak çok eğlenceliydi ama tabii ki hepsini reddetti.

Suratımı astım. "Bana güvenmediğin için kırıldım."

"Dünyadaki hiçbir güven beni bu kot pantolonu giymeye ikna edemez." Seksenlerin müzik kliplerinden fırlamış gibi görünen asit yıkamalı pantolona burun kıvırdı.

"Sana kalsa ömrünün sonuna kadar düz bir kotla siyah tişört giyerdin."

İçi kıyafet dolu sepeti havaya kaldırdı. "Aynen öyle."

Of. "Ben bunları yerine koyayım." Sepetim elimde erkek giyim reyonuna yürürken çıkışa yakın Noel bölümü dikkatimi çekti.

Bayramlarımın çoğu, Creswell ailesi ve menajerlerinin, bana özel koleksiyonlar hazırlattırarak bunları dergilerde ve sosyal medyada paylaşarak tasarım becerilerimle hava atabilecekleri bir fırsata dönüşmüştü. Yeni fikirler bulmak hoşuma gitse de şu anda rafları süsleyen nostaljik dekorlara kapılmamak mümkün değildi.

Renkli simler. Farklı yılbaşı süsleri. Çok renkli C9 ampuller. Bu reyondaki her şey bana çocukluğumu hatırlatmış, kusursuz ya da estetik olarak tatmin edici bir şeyler tasarlama kaygısı olmadan sadece *eğlenmek* istememe neden olmuştu.

Son aylarda yoğun bir hüzün ve kronik bir hissizlikle boğuşuyordum ancak bu sefer heyecanıma tutunmaya, bu güzel hisle elimden geldiğince uzun süre idare etmeye kararlıydım.

İpini koparmış bir çocuk gibi sepetime rastgele ürünler atmaya başladım. Göz alıcı parlaklıkta simler. Hawaii gömleğiyle bira içen bir kurşun asker. Birbiriyle asla uyum sağlamayacak temada ağaç süsleri.

Girdiğim her reyonda beni eğlendiren ne varsa sepete attım. Başta arabayı kolayca idare edebiliyordum ama ağırlaştıkça itmekte güçlük çekmeye başladım.

Ensemde hafif bir ürperti hissettim ve dönüp baktığımda Julian'ın bana doğru geldiğini gördüm.

"Bunların hepsi bana aldığın Noel ağacı için mi?" Arabayı benden alıp itmeye başladı.

"Tekrar düşündüm de o ağaç benim odama daha çok yakışır. Ebenezer Scrooge imajını mahvetmek istemem."

"Hayır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ağacı gerçekten istiyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

Tek kelime etmedi.

Pislik.

Arabayı kasaya yönlendirirken, "Bunlar da ne?" diye sordu.

"*Senin* ağacın için birkaç süs."

Bakışları bira açan kurşun asker süsüne kaydı. "Peki geri kalanlar?"

"Bekle de gör," dedim.

"Ne planlıyorsun?" Sağ gözü hafifçe seğirdi.

"Sana söylerim de sanki."

"*Dahlia.*" O boğuk sesi içimde bir şeyleri tetikledi.

"Harika olacak! Söz veriyorum!"

Julian'la yolculuğa çıkmanın eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Çalma listesini kim yönetecek diye tartışmak, Detroit usulü pizza yapan bir yer ararken karşılaştığımız korkunç restoran yorumlarına gülmek derken onunla vakit geçirmekten gerçekten keyif almaya başlamıştım. Bu tehlikeli bir itiraftı, özellikle de bunun sonsuza dek sürmeyeceğini, yarın Wisteria'ya geri döneceğimizi bildiğim için.

Umutlanmak istemediğimden beklentimi düşük tutmaya çalışsam da Julian'ın müzik kutusuna gülümseyişi bunu neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

Garson, müzik kutusunun yakınındaki masamıza menülerimizi bırakıp başka bir çiftle ilgilenmeye gitti.

Julian bir şarkı seçip kartını makineye okuttuktan sonra sandalyeye oturduğu sırada en sevdiğim şarkılarımdan biri olan "Brown Eyed Girl" çalmaya başladı.

Babamın bu şarkı eşliğinde annemi salonun ortasında dansa kaldırdığı anılar gözümde canlandı. Annem o zamanlar daha

çok güler, babam yanındayken daha az endişelenirdi, özellikle de dans ettiklerinde.

Julian karşımdaki yerine yerleştiği anda anı silinip gitti.

"Bu şarkıya bayılıyorum."

"Biliyorum." Menüsünü eline alırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmaya başladı.

İç çekerek başımı ellerimin arasına aldım.

Sam'in bizim için ayırttığı lüks otele vardığımızda yorgunluktan göz kapaklarım kapanmak üzereydi ve omuzlarım çökmüştü.

"Buyurun." Resepsiyon görevlisi anahtarı Julian'a uzattı.

"Peki diğer oda?"

Görevli bilgisayara dönüp ekranı kontrol etti. "Sadece bir oda tutulmuş."

Julian'ın omuzları gerildi. "Bu imkânsız."

"Lopez adına tek rezervasyon var."

"*Muñoz* adına da bakmayı dener misiniz?" diye sordum.

Ne var ki benim adıma da rezervasyon çıkmadı. Julian, Sam'i aramak için uzaklaştı ve sonra şimdiye dek onda gördüğüm en sert bakışla geri döndü.

"Telefonu açmadı."

Gece yarısı, hele de istediği gibi ikinci bir oda ayırttıramamışsam ben de patronumun telefonunu açmazdım.

"Şimdi yeni bir oda tutabilir miyiz?" Julian parmaklarıyla bankoya vurdu.

"Maalesef bu gece tamamen doluyuz. Bu hafta sonu burada üç konferans, bir hokey maçı ve bir NFL oyuncusunun düğünü var. Civardaki diğer otellerde şansınızı deneyebilirsiniz ama–"

"Yöneticinizle görüşmek istiyorum."

Ah, hayır. Julian'ın milyarder öfkesini bu zavallı adamdan çıkmasını engellemeliyim.

"Yine de uğraştığınız için teşekkürler." Anahtarı bankodan alıp Julian'a döndüm.

"Başka otel ararız," dedi Julian.

"Ben çok yoruldum, sadece biraz dinlenmek istiyorum." Modum da enerjim gibi düşmüştü ve şu an az öncekinden daha yorgun hissediyordum.

"Ama–"

"Yürü." Koluna girip onu bankodan uzaklaştırdım.

Odaya doğru yürürken bedeninden yayılan öfke sessiz kalmama neden oldu. Öyle bir homurdanıp duruyordu ki Sam'in güvenliği konusunda endişeye kapıldım.

"En azından oda güzel," dedim. Bu durumun tek güzel yanının tadını çıkarırken gerçek yüzüme çarptı.

Odada tek yatak olduğunu gören Julian ellerini yumruk yapıp gevşetti.

Battal boy *tek* yatak.

"Ne eğlenceli olacak ama, değil mi?" Dilimi ısırdım.

Gösterişli odanın oturma alanında son model akıllı televizyon, deri kanepe ve tekli TV koltuğu olsa da deri kanepeyle TV koltuğunun rahatlıktan ziyade göze hitap etmek için tasarlandığı belliydi.

"Hemen geri döneceğim." Yanımdan hışımla geçti.

Kolundan tutup onu durdurdum. "Ne yapacaksın? Görevliyi tehdit mi edeceksin? Zaten başka odalarının olmadığını söyledi. Zaman kaybından başka bir şey olmaz."

Julian gözlerini yumdu. "Ne kâbus ama."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl yani?"

"Horladığımı düşünsene."

Bir şeyler mırıldanıp kıyafet ve kişisel bakım eşyalarıyla dolu poşeti alarak banyoya kaçtı. Borulardan bir ses duyuldu, ardından suyun hafif şırıltısı odaya yayıldı.

Julian banyodayken onunla aynı yatağı paylaşma fikrini nihayet sindirebildim. Şartlarımız pek ideal olmasa da eminim bu konuda olgun davranıp kendi tarafımızda kalabildik.

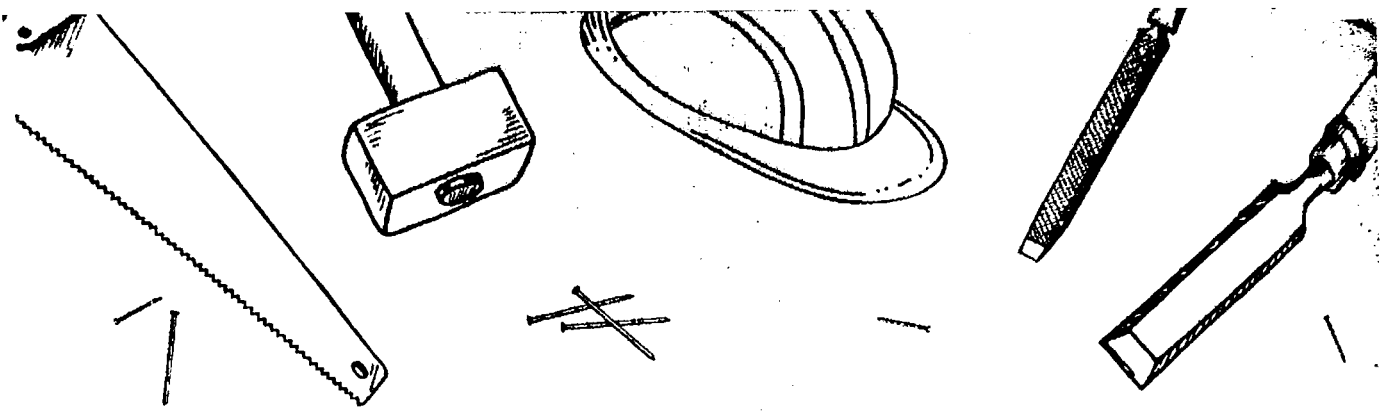

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

Dahlia'yla aynı odayı paylaşmak pek kolay değildi, özellikle de banyo yapıp yanımda yatağa uzandığında.

Elimi uzatıp lambanın ipini çektim ve oda karanlığa gömüldü.

"İyi geceler," dedi Dahlia.

Aramızdaki mesafe ne olursa olsun, aldığı her nefesi, yaptığı her hareketi hissediyordum.

"İyi geceler," dedim kollarımı göğsümde kavuşturmuş şekilde tavanı izlerken.

Sağa döndü, sonra sola... En sonunda iç geçirip sırtüstü yattı.

"İyi misin?"

"Hı hı," diye yanıtladıktan sonra tekrar sağ tarafına döndü.

Uyumaya çalışıyordum ama Dahlia'nın kıpırdanmaları uykumu kaçırıyordu. Normalde de hep böyle huzursuz mu uyurdu yoksa alçısıyla rahat bir pozisyon bulmakta mı zorlanıyordu bilmiyordum ama ne olursa olsun aklımı kaçırmak üzereydim.

Başımı ona çevirip, "Ne oluyor sana?" diye sordum.

Onuncu kez yorganı düzeltirken, "Uyuyamıyorum," diye cevapladı.

"Neden?"

"Çünkü..." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi odayı işaret etti.

"Ne?"

"Bu garip geliyor işte," dedi.

"İstersen yerde uyuyabilirim?"

Karanlıkta gülümsediğini görebiliyordum. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır ama vücudumun bir sperm bankasından bile fazla vücut sıvısına maruz kalmasına razı olabileceğini bilmek güzel."

O melodik gülüşü yüzünden beynim kısa devre yapacaktı.

"Abartma. Detroit'teki en güzel otellerden biri burası."

"Ritz-Carlton bile olsa yerde yatmam, işte o kadar," dedim.

"Kanepe seçeneğini unutma."

"Hatırlattığın için teşekkürler ama sırtım bu yataktan gayet memnun."

Yine güldü fakat bu kez sonunda tiz bir ses çıkardı.

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Ama bu sessizlik, önceki tüm sessizliklerden daha rahattı.

Birkaç dakika sonra, "Julian," dedi fısıldayarak.

Gözlerimi sıkıca kapadım. "Uyuyorum."

"Hayır, uyumuyorsun." Alçısıyla beni dürttü.

Gözümün tekini araladığımda aramızdaki boşluğu kapadığını gördüm. Yan dönmüş, sağ kolu yastığın altına kıvrılmış, koyu saçları perde gibi etrafına yayılmıştı.

Sinirimi gizleme gereği duymadan, "Ne?" diye sordum.

"Beni rahatsız eden bir şey var."

"Yatak mı?"

"*Biz.*"

Sessiz kaldım.

Dahlia iç geçirdi. "Bazen sanki..." Cümlesini tamamlamadan sessizleşti.

Ne? diye sormak istedim.

Söylesene, diye geçirdim içimden.

Ama merakımı belli etmek istemediğimden suskun kaldım.

Yeniden sırtüstü dönüp, "Boş ver. Yorgunum," dedi.

Uyumasına izin verdim çünkü biz hakkında söyleyeceklerriyle yüzleşmeye hazır değildim ki zaten *biz* diye bir şey yoktu.

Sadece biz diye bir şey olsaydı neler yaşanır diye korkuyorsun, dedi iç sesim.

Dahlia'yla geçmişimi bir kenara bıraksam bile ciddi bir şey yaşama ihtimalimizi engelleyen yeterince sebep vardı. Üstelik o, gelecek yıl San Francisco'ya dönecekti ve ben onun için yeterince iyi biri değildim.

Çocuk bile istemiyordum, Tanrı aşkına. Yani onu ne kadar sevdiğimi kabul etsem bile bu bizi iyi bir çift yapmazdı.

Bunu ne kadar istesem de.

Yatağın dayalı olduğu duvardan gelen bir çarpma sesiyle uyandım. Gözlerim aniden açılsa da Dahlia'nın altındaki bedenim kaskatı kesildi. Hâlâ ritmik ve sabit nefesler alıyordu, muhtemelen bana, en sevdiği yastığa sarılır gibi sarıldığını fark etmemişti bile.

Dahlia bana her hâliyle güzel gelirdi –gülümserken ya da kaşlarını çatarken, makyajlı ya da makyajsız, podyuma çıkacak bir model gibi giyinmişken ya da sadece *sweatshirt* ve taytla– ama şu an? Şu an, kolunu göğsüme dolamış, yanağını kalbimin üstüne yaslamış hâliyle nefesimi kesiyordu.

Akıllı bir adam kollarının arasından yavaşça çıkar ve yerine yastık koyardı ama belli ki bende bunu yapacak zekâ yoktu. Özellikle de Dahlia göğsüme daha çok sokularak bacağının birini, kaçma isteğimi hissetmiş gibi bacağımın üzerine atarken.

Bugüne dek kollarımda onunla uyanmaktan daha iyi hiçbir şey hissetmemiştim.

Her sabah içimi kaplayan o kasvetli ağırlık, yerini sessizliğe bırakmıştı.

Sadece birkaç dakika daha, dedim kendime, yan odadaki çift duvara karşı başlattıkları seks maratonuna kaldığı yerden devam ederken.

Bir an sonra göz kapaklarım ağırlaştı ve Dahlia'nın hafif horultusunun sesiyle uyuyakaldım, ki dün gece horladığını inkâr etmişti.

Ama yine de gülümseyerek geri uykuya daldım.

Buralarda uzun süre kalmaya niyeti yok, diye hatırlattım kendime, Detroit yolculuğumuz boyunca bilmem kaçıncı kez.

O zaman vaktin varken yanında olduğu anların tadını çıkar.

Sabah bir ara Dahlia kaskatı bedenime sardığı kollarını gevşetip odadan çıkmış olmalı ki birkaç saat sonra duvara çarpan kapıyla uyandığımda tek başımaydım.

"*¡Buenos días, princesa!*[46] Kahve aldım; biri sana, biri bana. Yanına da peynirli kruvasan." Dahlia plastik bardaktaki iki kahveyi kucaklamış hâlde kapıyı ayağıyla kapadı.

Tavana bön bön bakıp gözlerimi ovuşturdum ve uzun uzun esnedim. Kahvelerden birini komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağın ucuna ilişti.

Kahvemi doğru alıp almadığını anlamak için etikete bakmama gerek yoktu. Zaten beni bu kahveye alıştıran oydu: ekstra karamelli, karamel soslu ve biraz da kremalı. Bu kahve bana daima *onu* hatırlatsa da hâlâ içmeye devam ediyordum.

Tek bir yudumla bile kendime geldiğimi hissettim. Doğrulup yatak başlığına yaslandım ve ellerimle saçlarımı düzelttim. "İyi uyudun mu?"

---

46 (İsp.) ***¡Buenos días, princesa:*** Günaydın, prenses.

"Hı hı." Gözlerini benden kaçırsa da boynuna yayılan kızarıklık onu ele veriyordu.

Komşuların saat başı tekrar başladıkları, yatak başlığını duvara vuracak kadar sert seks maratonuna kaldıkları yerden devam etmesiyle onları neredeyse unuttuğumu fark ettim.

Dahlia'nın gözleri büyüdü. "O ses şey mi?.."

"Evet." Cevabımı duvarın ardından gelen bir inilti takip etti.

Kaşları kalktı. "Vay canına."

"Yalnızca ucunu," diye mırıldandı bir kadın sesi.

Dahlia elini ağzına kapadı.

"Lanet olsun, bebeğim. O kadar darsın ki," diye homurdandı adam.

Dahlia kendini yüzükoyun yatağa attı, tam da dizlerinin üstüne. Yorgan yüzünden kahkahaları boğuk çıksa bile yine de ruhuma işliyordu.

"Sana kaba davranmam hoşuna gidiyor mu?" Bir tokat sesi yankılandı, ardından bir inilti daha duyuldu.

"Ah, evet," dedi kadın inleyerek. "Daha sert."

Adam homurdandı, ardından kadının sesi geldi. "Aynen böyle, bebeğim."

"Aynen böyle, bebeğim," diye tekrar etti Dahlia, o alaycı, seksi tonuyla ve başının etrafına yayılan saç perdesinin ardından bana göz kırptı.

Aletimin sertleşmemesi gerekirken bana o şehvet dolu bakışları atıp "bebeğim" demesi kanımın yönünü değiştirmeye yetmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Eğleniyorum. Sen de dene."

San Francisco'daki hayatı hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama yolculuk boyunca yaptığı şeylere bakılırsa sanki sevdiği her şeyden mahrum kalmış gibi davranıyordu.

Dahlia emekleyerek başlığa doğru ilerledi ve öyle yüksek bir iç çekti ki komşular bile duyup her ne haltı sayıyorlarsa onu yarıda kestiler.

Lanet olsun. Sakın düşündüğüm şeyi yapıyor deme.

Başlığın kenarını kavrayıp var gücüyle sarsmaya başladı. İğne düşse duyulacak bir sessizlik oluştu, komşularımız bile sus pus olmuştu.

"Duydun mu?" dedi kadın.

"Salla gitsin. Duyarlarsa duysunlar," dedi adam.

"Yalan yok, azıcık tahrik ediciler," dedi Dahlia, yanaklarına yayılan pembelik daha da koyulaşırken.

Az kalsın kendi nefesimde boğuluyordum. "Ne?"

Duvarın diğer tarafından gelen kadın iniltisiyle gözlerim büyüdü.

"Geçen seferki gibi parmağını kıçıma sok," dedi adam.

"Hâlâ tahrik edici mi?" diye söylendim.

"Adamın hoşuna gidiyorsa bize ne?" Dahlia'nın gözleri uzun zamandır görmediğim bir parıltıyla ışıldıyordu. Onu en son üniversitedeyken, her şey boka sarmadan önce böyle görmüştüm.

Lanet olsun. Adamın iniltilerine bakılırsa başına gelenden memnun olduğu belliydi.

Dahlia başlığı tekrar sarsınca çiftin sesi kesildi.

O kadar eğleniyordu ki buna engel olmaya gönlüm razı gelmedi. O mankafayla çıktığı süre boyunca neşe diye bir şeyi kalmış mıydı emin değildim ama bu sefer... o gülümsemenin sebebi olmak istiyorum.

Siktir et.

Başlığı ileri geri sarsacak kadar hızlı hareket ettim, o kadar ki komşular onların seks hayatına kulak misafiri olmamızdan artık rahatsızlık duymak yerine hoşlarına gidiyor gibiydi.

"Beni nasıl istersin?" Dahlia'nın kısık sesi aletimin dikilmesine neden oldu.

"Yüzüme oturman şahane olur mesela."

"Ne?"

"Duydun." Dudaklarıma dokundum. "Bacaklarını aç ve bana ait olan şeyi göster."

Yüzü pembeden kıpkırmızıya döndü. "Ben... Biz–"

"Çenen çalışacaksa bari doğru yerde kullan."

En yakın yastığı kapıp bana fırlatsa da kolayca savuşturmayı başardım.

Parmağımı boynundan yanaklarına kadar domates gibi kızaran teninde gezdirdim. "Birileri utandı galiba." Yıllarca onun sataşmalarına katlandıktan sonra ilk defa bu oyunun diğer tarafında olmak şahane bir şeydi.

Burnunun delikleri genişledi. "Kes şunu."

"Neden? Hoşuna gidecek diye mi korkuyorsun?"

"Sanki senin aletini ağzıma sokmak istermişim gibi."

"Diğer iki deliğe soksam olur yani?"

"Sadece seninkiyse, *mi amor.*" Baş parmağını alt dudağımın köşesinde gezdirdi.

Lanet olsun. Komşular da dâhil hepimiz sustuk. Bu sözleri seksi gelmemeliydi ama aletim ortadan ikiye kırılacak kadar sertleşmişti.

Dahlia öyle derin nefesler alıyordu ki burun deliklerinden alev çıkaracak zannettim.

Fazla ileri gittin. Hem de *çok fazla.*

"Dah–"

Kucağıma oturup eliyle ağzımı kapadı. "Şşşt. İsim yok," diye fısıldadı

"*Üzgünüm.*" Sözüm boğuk çıktı.

Kalkmaya yeltendiğinde belini kavrayıp onu olduğu yerde tuttum.

Göz göze geldik

Ne yapıyorsun?

Bakışları dudaklarıma kaydı. Tek bir bakışıyla bile seğiren dudaklarıma.

Buna muhtemelen pişman olacağım.

Ve bu ilk pişmanlığım olmayacak.

Kendine gelir gibi oldu ve kıpırdamaya çalıştı ama sonra gözleri büyüdü.

"Sen..." Yutkundu. Kalçasını oynattığında dişlerimi sıkarak inledim. "Aman Tanrım."

"*Dur.*"

"Sertleşmişsin," dedi ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Şey yüzünden mi–"

Duvara tekrar bir şey çarptı ve ardından bir inilti daha duyuldu.

"Tahmin et," diye çıkıştım.

Kalçasını hareket ettirdiğinde başımı geriye atıp inledim. Gülüşüyle iki zıt duygunun arasında kaldım ama hiçbiri hayırlı değildi.

Parmağını göğsümün ortasından aşağı kaydırdı. "Gurur duydum."

"Kes sesini."

"Hayır. Seni bu kadar etkilediğimi bilmek..." Parmaklarını dudaklarına götürüp öpücük sesi çıkardı. "Adalet sağlandı."

"Göstereceğim ben sana adaleti." Ensesinden tutup onu kendime çektim. Öne doğru eğilirken gözlerini kapadı ama o anda komşulardan gelen kulak delici sesle gözleri tekrar açıldı.

Dahlia yerinden fırlayıp odanın diğer ucuna giderken ben de başımı yastığa gömüp inledim.

Dahlia'yı öpmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamak için artılar-eksiler listesine ihtiyacım yoktu. Bu her şeyi daha da karıştırırdı. Hayatımızda bunca şey olurken gemiyi sarsarsak sonumuz *Titanic*'ten beter olurdu.

Yataktan kalkıp telefonumu aldım ve sertleşmiş aletimi gizlemeye çalışarak banyoya yöneldim. Sesli mesaj kutum annem, Sam ve Rafa'nın mesajlarıyla doluydu ama hiçbirini umursamayıp sıcak bir duş almayı tercih ettim.

Kendini tatmin etmek mantıklı bir tercih gibi gelmişti fakat bunu yaparken Dahlia'yı düşünmek? Pek akıllıca değildi. İlk başta direnseм de zihnime hücum eden imgeler yüzünden savaşı kaybettim.

Kafamın içinde dönen sahnelerden birine odaklandım.

Dahlia yüzüme oturuyordu.

Dilim ve ağzımla nefessiz kalmak pahasına onu beceriyordum.

Dudaklarını aletime dolayarak –yalıyor, öpüyor, emiyordu– tek bir orgazmla dünyamı alt üst ediyordu.

Sırtımda bir gerilim hissettim, nefesim sığlaştı ve sonunda hayalimdeki Dahlia'nın aletimin etrafında boğulması ve menimi yutmasıyla kendimden geçtim.

Lanet. Lanet. Lanet olsun!

Son görüntü beni bitirdi. İnleye inleye aletime asılırken orgazma ulaştım.

Ancak zirveden inip yeniden gerçekliğe döndüğümde ne yaptığımın farkına vardım. Onu düşünmek başka, onun hayaliyle boşalmak bambaşka bir geri zekâlılıktı.

Utancın içimi kemirmesini bekledim ama öyle bir şey olmadı. Bunun yerine zihnimde, *onu görmezden gelmeyi bırakırsam neler olurdu* sorusu dönmeye başladı.

Dahlia'ya karşı verdiğim savaşı çoktan kaybetmiştim ve bu hayatta nefret ettiğim bir şey varsa o da ona yenilmekti.

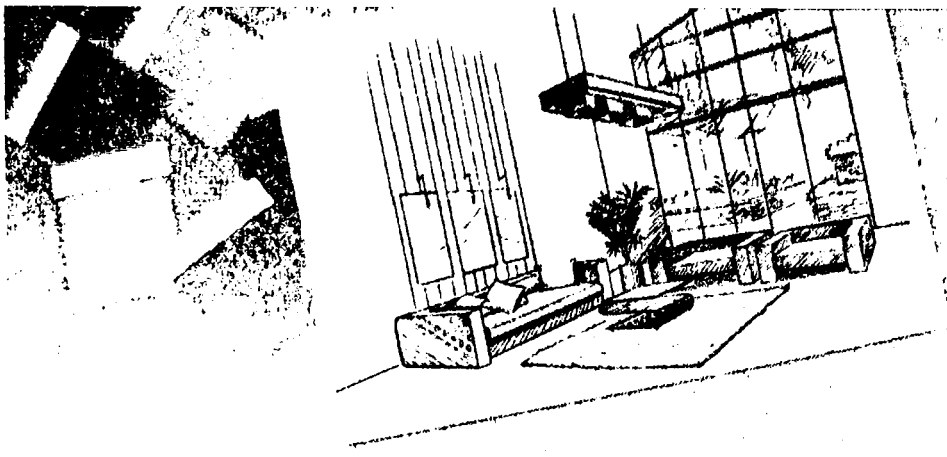

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın kollarında uyanıp uykusunda adımı mırıldandığı o ilk andan itibaren bugünün bir felaket olacağını anlamalıydım. Korkmama neden olan rüyasında beni görmesi değil, bunun bende yarattığı *histi.*

Günümüz çok geçmeden alışılmadık bir yöne savrulmuş ve ben, kabaran duygu denizinde yolunu kaybetmiş bir gemiye dönmüştüm. Banyodan tuhaf bir ses duyunca kulağımı kapıya yasladım. İçeriden gelen sesle tenim ürperdi ve ardından Julian'ın inleyerek adımı söyleyip küfrettiğini duydum. Ses tenimi yakarken alt bedenimde yepyeni bir hissin kabardığını fark ettim.

Seks arkadaşlığı teklif edebilirsin belki.

Ama Julian ve ben arkadaş bile değildik.

Sadece seks o zaman?

Bu cazip bir teklifti ancak ben hiçbir zaman sadece seks odaklı ilişki yaşayan biri olmamıştım. Önce âşık olup sonra sevişen tiplerdendim; dolayısıyla bu yönde bir öneri felakete davetiye çıkarabilirdi.

Ya ihtiyacın olan şey tam da buysa?

Su borusu gıcırdadı, su sesi kesilince koşup yatağın köşesine oturdum ve telefonumu elime aldım. Birkaç dakika sonra banyonun kapısından bir buhar bulutu yayıldı ve Julian, üzerinde kot pantolon ve tişörtle dışarı çıktı.

"Selam." Başınının arkasını havluyla kuruluyordu.

"Duşun iyi geçti mi?"

"Hımm." Benimle uzun süre göz teması kuramadı.

Bırak bu işin peşini.

Hayır. Julian'a sataşma fırsatını bulmuşken içimi boşaltmazsam olmazdı.

Kelime oyunu yapmak gibi bir niyetim yoktu.

"İşini halledebildin mi?" diye sorarken gülmemek için kendimi zor tuttum.

Alnında kırışıklık belirdi. "Sanırım?"

"*Çok mu sertleşmişti?*"

"Öyle de..." derken aniden sustu, yanakları birkaç saniye içinde kıpkırmızı oldu. "Beni duymuşsun."

"Merakımdan soruyorum, bugünkü olay nadir yaşanan bir şey miydi yoksa genelde adımı inleyerek mastürbasyon yapmaya alışık mısın?"

"Ancak senin yüzüme oturduğunu hayal ettiğimde." Havlusunu sandalyenin arkasına fırlattı.

Ağzım öyle bir ayrıldı ki çenemi yerine oturtmam gerekebilirdi. Julian'ın sessiz kalıp göz temasını keseceğini sanmıştım ama belli ki boşalmadan sonra gelen bir özgüven patlaması yaşıyordu.

"Sık sık hayal eder misin?" dedim.

"Akıl sağlığımı sorgulatacak kadar."

Şok içinde yüzüne baktım.

"Hoşuna gitti mi?" Sorusu bacaklarımı istemsizce birbirine bastırmama neden oldu.

"Gereğinden fazla."

Bakışları beni o kadar etkiledi ki vücudum alev aldı. Göz temasını önce ben kopardığım için kendime kızdım. "Az daha öpüşüyorduk."

Hiçbir şey demedi.

"Ne istiyorsun, Julian?"

Karşı duvara yaslandı, rahat, sakin ve kendinden emin görünüyordu. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Sence?"

Bütün bunlardan hiç mi etkilenmiyor?

Tanrım. Bu ne kadar da utanç verici olurdu.

Başımı iki yana salladım. "Bu bir hata."

"Ancak sen öyle olmasını istersen."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı.

Yüzümü buruşturdum. "Otuz yaşında adamsın. Yetişkinler gibi konuşarak diyalog kurabilirsin."

"Belli olmuyor mu?"

"Öyle olsaydı sorar mıydım?"

Gözlerini kıstı.

Bense ona ters ters baktım.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Seni. *Seni* istiyorum."

Boğazımda yutkunması zor bir yumru belirdi. "Yakın zamanda ciddi bir ilişkiden çıktım."

"Kimse sana hemen başka bir ilişkiye gir demiyor."

Pek de beklediğim bir cevap değil ama yine de fena sayılmaz.

Cesaretimi toplayıp, "Peki, tam olarak ne öneriyorsun?" diye sordum.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Sen ne istersen," dedi.

"Peki *sen* ne istiyorsun?"

Bakışları yüzümde gezindi. "Verebileceğin her şeyi."

"Hepsi bu mu?"

Başıyla onayladı.

"Yani adını koymamayı önersem?" Bu soru ağzımda kötü bir tat bıraktı.

"Olur," dedi.

İçim burkuldu. *Ciddi ilişki aramıyor.*

Böylesi daha iyi. Ne kadar az beklentiye girersen o kadar az hayal kırıklığı yaşarsın.

"Peki," dedim.

Gerçekten Julian'la duygusal olmayan bir ilişki mi yaşayacaksın?

Bakışlarım bedeninde aşağı doğru kaydı. Utanmak şöyle dursun, onu açık açık süzüyordum. Günlerce çalışılmış adaleler. Ağız sulandıracak türden karın kasları. Aklımı başımdan alacak şeyler vadeden bir ağız.

Kesinlikle evet, yaşayacağım.

Zaten birbirimizden hoşlandığımız bu kadar açıkken neden inkâr ediyorduk? O bana çekiliyordu, ben de ona. Mazimiz biraz karışık olsa da bunu anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

"Dahlia."

Göz göze geldik.

"*Sen* de istiyor musun?" diye sordu, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle.

Kan tadı alana kadar yanağımın içimi ısırdım. "Olan bitenden sonra eğlenceli ve sıradan bir şey kulağa hoş geliyor."

İşaret parmağıyla kalçasına ritmik şekilde vurmaya başladı. "Peki."

"*Peki?*"

"İtiraz etmemi mi bekliyordun?"

"Belki. Ya da en azından azıcık düşünmeni."

"Eğlenceli ve sıradan diyorsan sana bunu verebilirim." Çok hoş şeyler söylemesine rağmen göğsüm öyle bir sıkıştı ki nefes alamadım.

"Ne kadar sürecek?"

"Sen söyle."

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Burun delikleri genişledi. "Sıkıntı yok."

"Ama sen yapmışsın." Bu düşünceyle midem bulandı.

"Bu senin için önemli mi?"

Olması gerekenden çok daha fazla. "Hayır."

Bana birkaç saniye sessizce baktıktan sonra bir adım yaklaştı. "Eğlencenin tadı kaçana kadar devam ederiz."

"Hayır." Daha somut bir şeye ihtiyacım vardı. Hem bana sınır koyacak hem de aptalca bir şey yapmamı engelleyecek net bir tarihe. "Yeni yıla kadar." Bu süre, onu aklımdan atmam için yeterli olabilirdi.

"San Francisco'ya geri döneceğin için mi?"

Başımla onayladım. "O zamana kadar ev neredeyse bitmiş olacak. Üstelik bir program anlaşmam var."

Boynundaki kaslar gerildi. "Bana uyar."

Yanıma gelip bacaklarımı ayırarak arasına girdiğinde midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Elini enseme dolayıp başparmağıyla nabzımın üzerine bastırarak en büyük sırrımı da açığa çıkarmış oldu.

"Gerginsin."

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Başka?" Eğilip boynuma bir öpücük kondurdu ve bedenim bir kez daha titredi.

"Heyecanlıyım." Julian'ı *istiyordum* ve ona duyduğum çekimin geçmesini umarak hislerimi bastırmaya çalışmaktan yorulmuştum. Bu yöntemi yıllardır denediğim hâlde hiçbir işe yaramamıştı, bu yüzden artık tadını çıkarmak istiyordum.

Gülümsediğini tenimde hissedebiliyordum. "Bunun için çok uzun süre bekledim."

"Ne kadar uzun?" dedim alayla. "Seni yeterince bekletmedim mi yoks–"

Dudaklarını benimkilere bastırdı, on yıldır ilk kez biri beni bu şekilde susturmuştu. Julian'ın beni son kez öpüyormuş gibi öpmesiyle tüm beyin hücrelerim greve girdi.

Hayatımda pek çok kez öpüşmüştüm ama bu başkaydı. Özlemi. Tutkusu. Omurgamı titreten, aklımı bulandıran, yıl-

ların birikimi gibi hissettiren bir öpücüktü bu. Bedenim bir haz girdabına kapılmış gibi hissediyordum.

Julian acele etmiyordu. Dudaklarının her teması, dilinin her dokunuşuyla beni deli ediyordu.

Hareketleri bilinçliydi, beni çıldırtmak için planlanmış gibiydi. Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çekerken parmakları saçlarımın arasından geçip başımı kavradı ve vücudunu bana sürtmeye başladığında ikimiz de inledik. Bunu fırsat bilip dilimi ağzına kaydırdım.

Öpüşmemiz daha da çılgınlaştı. Bir noktada kendimi kaybettim ve aramıza mesafe koyup saçını çektim. Boynunun kıvrımına öpücükler kondurduğumda bedeni titredi, teni kıpkırmızı kesildi.

Kasıklarını bana bastırarak beni baştan çıkarıyordu. Kontrolü yeniden ele aldığında başım yana düştü, beni nefessiz kalmış bir enkaza çevirmişti. Ağzımı yeniden istila etti. Sonra boynumu. Ardından *göğsümü*. Ondan önce gelen bütün erkekleri unuttururcasına tenimde alev gibi ilerledi.

Hangimiz galip gelecektik, üstünlük savaşımız ne kadar sürecekti bilmiyordum ama sonunda kendimi yatağa uzanmış hâlde buldum. Bacaklarım yataktan sarkmıştı ve Julian da üzerimdeydi.

Beni biraz daha uca çekerek ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardı.

Bacağıma öpücükler kondurarak ilerledi ve sonunda iç çamaşırımın sınırında durdu. "Tatlıymış. Gerçi bugün cuma."

Şarap Çarşambası yazılı iç çamaşırımdan bahsediyordu. "Katılıyorum."

"Harika. Şimdi daha az konuşup daha çok öpüşme vakti." Sağlam kolumla başını kendime çekerken o aniden dönüp bacağımın iç kısmını ısırdı.

İrkilip sıçradım. "Ne yaptığını sanı–"

"Acele ettirme."

"İyi o zaman, aheste aheste yap ne yapacaksan."

Gözleri sessiz bir meydan okumayla alevlendi. İç çamaşırımı bel lastiğinden tutup aşağı çekti ve açıkta kalan her bir santimimi öptü. Yumuşak öpücüklerine bayılıyordum ama sabrım tükenmişti.

"Şunu netleştireyim, az önce aheste aheste yap derken kastettiğim şey dilini içime daldırmandı."

"Öyle mi?" dedi o sinir bozucu ukala sesiyle.

"Bekâretini kaybetmek için otuz acı dolu yıl bekledin falan tamam da..."

O anda bacaklarımı iki yana açmasıyla aklım başımdan gitti. Az önceki kontrolünden eser kalmamıştı; dilini ıslaklığıma bir kez değdirmesiyle çözüldüm.

Onun kadar iştahla beni yiyen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Öyle bir emiyor, yalıyor, benimle oynayarak tadımı çıkarıyordu ki nefessiz kalmasından korktum.

Zevkten inlerken zaman kavramını tamamen kaybettim. Julian tepkimi incelerken sanki en sevdiği şeymişim gibi dikkatliydi, beni yalvartana kadar her bir yalama, her bir emme tekniğini kusursuzlaştırmaya devam etti.

Alt bölgemde bir gerilim hissettim; her dil darbesi, her emişi beni zirveye biraz daha yaklaştırıyordu.

Başının iki yanındaki bacaklarım titredi, orgazma direnmeye çalışırken hem boşalmayı hem de bunun hiç bitmemesini diliyordum.

Gözlerini kapadı. "Çok güzelsin."

Dilini klitorisimde gezdirirken aynı anda bir parmağını içime soktuğunda inledim. Parmaklarının sayısı arttıkça kaslarım kontrolsüzce titremeye başladı.

"Ne kadar hassassın." Parmağını çekip bana gösterdi. Yüzüm kıpkırmızı olunca dudaklarına şeytani bir gülümseme yerleşti.

"Benim için yaratılmışsın." Parmaklarını içimde kıvırdı, başparmağıyla da klitorisimi okşamaya devam ederek beni yıldızlara çıkardı. Julian'ın bedenimi her açıdan böylesine ustalıkla yönlendirmesi, yataktaki yetenekleriyle ilgili bütün şüphelerimi boşa çıkardı. Daha önce güzel sevişmelerim olmuştu... ama bu?

Julian, kadın orgazmı üzerine ders verebilirdi.

Zirveye ulaştığımda çığlık attım; o çığlıkla birlikte vücuduma bir sıcaklık yayılarak içimi sardı. Julian parmaklarıyla hareketine devam ederek orgazmımı uzattı.

Ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordum. Bildiğim tek şey bir noktada Julian'ın, pelteye dönüşmüş bedenimin üzerine tırmanıp beni kollarının arasına hapsettiğiydi.

Elimi yanağına koydum. "Bunca zamandır bunu yapabilecekken kavga edip durmuşuz..."

Elime doğru eğildiğinde kalbim yeniden hızlandı. Böyle tatlı hareketler yapmaya devam ederse yavaşlaması mümkün değildi zaten, bu yüzden geriye çekildim.

Başını yana eğdi. "Pişman mısın?"

"Hayır." Gerçi olmalıydım, özellikle de bana kendimi *böyle* hissettirdiğinde.

"Güzel." Beni bir kez daha öptükten sonra yataktan indi.

"Nereye gidiyorsun?" Parmağımla kasıklarını ve iç çamaşırının altındaki belirgin kabarıklığı işaret ettim.

Saatine baktı. "Bir dahaki sefere."

Julian giyinmeme yardım ederken yanaklarım yanıyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Başımı öne eğip yeni aldığım eşyaları toplamaya başladım.

"Eğlenceli ve sıradan takılmaya devam edeceğiz."

Bir an için kalbim tekledi.

"Yine de bazı kurallar koymamız gerekmiyor mu sence?" İlişkiler konusunda pek tecrübeli olmayabilirdim ama en azından beklentilerin baştan belirlenmesinin daha iyi olacağını bilecek

kadar deneyimliydim. Böylece yine incinirsem kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacaktı.

Omzunu silkti. "İstiyorsan."

"Bence koymalıyız, duygularımızın incinmemesi için bazı şeyleri en baştan netleştirsek iyi olur."

"Duygular mı? O da ne?"

Sağlam olan kolumla ona bir yastık fırlattım, o da ninja refleksleriyle yakaladı.

"Ne istiyorsan ona uymaya razıyım ama senden açık olmanı, dürüst olmanı istiyorum."

Söylemesi kolaydı. Onun karşısında daha önce kendimi savunmasız bıraktığımda ne olduğunu görmüştüm.

İnsanlara ikinci bir şans vermezsen asla hatalarından ders çıkaramazlar.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım. "Bunu gizli tutmalıyız."

Yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Anladım."

"Utandığımdan değil."

"Elbette."

"Sadece insanların başka fikirlere kapılmasını istemiyorum..."

"Birlikte olduğumuz fikrine," dedi.

Gözlerim kucağıma kaydı. "Annelerimiz hemen umutlanır."

"Zaten yeterince umutlu değiller mi?"

Yüzümü buruşturdum.

"Başka?"

"Başkalarıyla takılmak yok." Onun başka biriyle olduğunu düşünmek midemi altüst ediyordu.

"Paylaşmayı sevmediğimi zaten konuşmuştuk."

"Belli oluyor. Evan, Dan ya da bana iki saniyeden fazla bakan herkese karşı mağara adamına dönüşüyorsun." Tam gözlerimi devirirken yüzüme bir yastık yedim.

Julian kahkahaya boğulurken ben gözüm acımış gibi yapıp özür dilemesini bekledim.

"Ah." Alt dudağımı sarkıtıp burnumu çektim.

"Özür dilerim." İncindiğini söylediğim yerin hemen üstüne, şakağıma bir öpücük kondururken ben aniden kahkahayı patlattım.

Elini yanağımdan aşağı kaydırıp boynuma doladı. "Beni kandırdın."

"Kanıtın yok."

Parmaklarını boynumun iki yanına sıkıca bastırdı.

"Peki!" dedim pes ederek. "Yaptım! Ama senin bu kadar saf olman benim suçum değil."

Boynuma son bir öpücük kondurup omzumu hafifçe itti. Yüzüm acıdan buruşurken yatağa geri düştüm.

Gözleri panikle doldu ve telaşla beni kaldırmaya çalıştı. "Kahretsin. Özür dilerim. İyi misin? Daha dikkatli olmam gerekirdi–"

Askımı düzelttim. "Sakin ol. Kazara oldu."

Yüzü bembeyaz kesildi. "Tekrar düşündüm de başka bir şey yapmadan önce doktor onayı almanı beklesek iyi olur." Geriye doğru büyük bir adım attı.

"Doktor randevuma daha iki hafta var!"

"Yeniden incinmeni göze alamam."

Kalbim düşman hattına doğru hain bir atlayış yaparak zaafımı açığa çıkardı.

Ona olan zaafımı.

Julian'la aramızdaki bu şeyin ne kadar süreceğini bilmiyordum ama gitme vakti gelene kadar yaşayacaklarımızın ve *onun* olabildiğince tadını çıkarmayı planlıyordum.

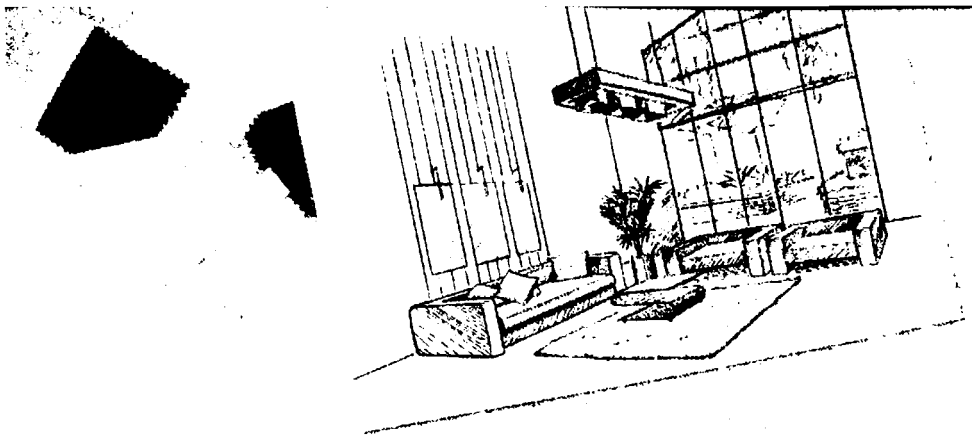

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Parti malzemelerini toparlayıp Wisteria'ya dönerken sabahın kalanını kendi küçük baloncuğumuzun içinde geçirmek harika gelmişti. Julian lise yıllarından favori şarkılarımızı çalarken ben de ciğerlerimi yırtarcasına onlara eşlik etmiştim. Kasabaya dönerken zaman su gibi akıp geçmişti.

Julian elini bacağımdan çektiğinde içimde garip bir boşluk oluşmuştu, festivalin hazırlandığı parka doğru ilerlerken dokunuşunun yokluğunu özlemeye başlamıştım.

Parkta ikimiz de farklı köşelere çekilip ertesi günkü etkinlik için annelerimize ihtiyaç duyduğu konularda yardım ettik. Julian halka açık alanlarda bana dokunmama sözünü tutmuştu ama yine de zaman zaman bana tuhaf bakışlar attığını yakalamıştım.

Cumartesi sabahı içimi saran o tatlı heyecanla uyandım, normalde hissettiğim o boğucu kasvetin yerini hafif bir telaş almıştı. Bunu kesinlikle bir sonraki seansımda terapistime anlatacaktım ve bugün bu enerjiden sonuna kadar faydalanmayı planlıyordum çünkü sabah vardiyam için Hasat Festivali'ne gidiyordum.

Bu saatte *buñuelos* tezgâhına pek ilgi yoktu, ben de Julian'ın *champurrado* tezgâhında yaşadığı zorlukları izleyerek eğleniyordum.

Kendi kendine İspanyolca küfredince, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Elinin tersiyle yüzünü silip, "Harika," dedi.

Sıranın en arkasındaki on yaşındaki çocuk, "Hey, bayım, biraz hızlanır mısınız artık?! Beklemekten ağaç olduk!" diye bağırdı.

Gülerek birkaç kişilik sıraya ben de katıldım.

Julian kendi kendine, "Tanrı'ya şükür hiç çocuğum olmayacak," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum, boğazım düğümlendiği hâlde konuşabilmeme ben bile şaşırmıştım.

"Sabahtan beri bu veletleri dinledikten sonra çocuk yapmak istediğini söyleme sakın."

Mideme kramplar girse de *buñuelo*dan kocaman bir ısırık aldım. Julian, çocuklardan oluşan kuyruğu salyangoz hızıyla eritmeye çalışırken birkaç çocuk ödeme yapıp benim tezgâhıma geldi. Onlara minik birer *buñuelo* verdim ve Julian'ın onlar için hazırladığı içeceğe batırmalarını söyledim.

"İğrenç," dedi Julian, burnunu kırıştırarak.

"Denemeden konuşuyorsun."

Bir çocuk beni dinleyip içeceğine daldırdı ve yüzü aydınlandı. "*Harika!*" diye bağırıp elini kaldırdı.

Ona beşlik çakıp Julian'a döndüm. "Sana demiştim."

"Kimse senin gibi kendini beğenmiş insanları sevmez."

"Ben de denemek istiyorum!" Daha önce Alana'yla gördüğüm sarı saçlı kız grubun arasından çıkıp geldi ve elime yüz dolarlık bir banknot uzattı.

"Hımm... bir saniye," deyip kasa çekmecesini açtım, para üstü için bozukluk ayarlamaya çalıştım.

"Dert etme." Kalın bir erkek sesi duydum. Başımı kaldırınca daha önce Alana'nın yanında gördüğüm sarışın adamla göz göze geldim.

Adı neydi? *Al* mıydı?

Elimdeki yüzlüğü havaya kaldırdım. "Bana yüzlük verdi."

Küçük kız göz kırparak, "Üniversite için sakla," dedi.

Beni üniversiteye gidecek yaşta sanması hoşuma gitmişti ama yüz doları bozuk para gibi harcaması da bir o kadar düşündürücüydü.

"Sen Alana'nın kızı mısın?" diye sordum, tavaya biraz hamur dökerken.

"Evet! Adım Cami," dedi küçük kız.

"Nişanlımı tanıyor musun?" diye sordu, adı muhtemelen *Al* olan adam.

"Evet. Üçümüz liseyi beraber okuduk," dedim ve parmağımla Julian'ı işaret ettim. Julian adama kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Bunu bana söylememiştin, Julian," dedi Al.

"Sormadın ki," diye yanıtladı Julian, bıkkın bir sesle.

Hımm. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Geçen yıl evini yeniledim," dedi Julian.

"Tabii ya."

Alana'nın nişanlısı elini uzatıp, "Callahan Kane," dedi.

Lanet olası Callahan Kane mi?

Amerikan sosyetesinin huzurunda olduğumdan bihabermişim meğer. Kane Şirketi'nin kurucusunun en büyük torunu olan Declan Kane, CEO oluşuyla ilgili çıkan sayısız haberden sonra epey tanınır hâle gelmişti. Ama Callahan Kane, yıllardır gözlerden uzak yaşayarak medyadan uzak durmayı başarmıştı.

Onun yerinde olsam –Dreamland eğlence parkı imparatorluğunun ve dev medya şirketinin vârisi olarak– ben de göz önünden kaçmak isterdim doğrusu. Gazeteciler bazen inanılmaz acımasız olabiliyorlardı ve üç yakışıklı milyarderden daha iyi bir hedef de bulunamazdı herhâlde.

"Nişanlımın liseden sınıf arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi Callahan.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Julian'la ben okulun havalı tayfasından değildik," dedim.

"Öyle mi?"

"Biz daha çok sessiz sedasız arka sıralarda takılanlardandık."

"Ah. Anladım." Son derece alışkın olduğum bir biçimde başını yana eğip gözlerini kıstı. "Dur bir dakika. Sen o televizyondaki iç mimar değil misin?"

Yanaklarım alev aldı. "Evet."

"Biliyordum! Abimin eşi senin programının büyük hayranı."

"Sahi mi?" diyebildim sadece, sesim güçlükle çıkmıştı

"Kesinlikle. Evini yenilemeden önce tüm bölümleri izledi."

"Ne hoş." *Kane* soyadlı birinin programımı izlemesi beni iyice germişti.

Ama gülümsemesi sıcaktı. "Senin buralı olduğunu bilmiyordum."

"Doğma büyüme buralıyım," dedim ve tam bir ezik gibi başparmağımı kaldırdım.

"Sezon arasında bir süre kasabada kalmayı düşünüyor musun?"

"Şey... sanırım."

Julian gerildi.

Callahan ellerini çırptı. "Harika çünkü abimle eşi bu bölgede bir ev almak istiyor, eminim yerel bir iç mimara ihtiyaçları olur. Iris seni boş yakalarsa mutluluktan kafayı yer."

Ben Kane ailesine ait bir ev mi tasarlayacaktım? Bunun düşüncesi bile beni bayıltabilirdi.

Julian'ın bakışı, dünyanın ortalama sıcaklığını birkaç derece artırabilecek cinstendi. "O müsait değil," dedi.

"*Onun* bir dili var, kendi adına konuşabilir." Gülümseyerek Alana'nın nişanlısına döndüm. "O zamana kadar çekimlerim

başlamış olabilir ama çekimde olsam bile ailene yardımcı olmayı çok isterim."

"Dahlia!" Alana koşarak yanıma gelip bana sarıldı. "Bu yıl *buñuelo* tezgâhında olacağını tahmin etmeliydim." Ardından Cami'nin elini tutup onu tezgâhtan uzaklaştırdı. "Sana öğle yemeğine kadar tatlı yok dememiş miydim?"

"Ama Cal izin verdi."

Alana nişanlısına sert bir bakış attı. "Öyle miymiş?"

Callahan ellerini havaya kaldırdı. "Cami o numarayı çektiğinde hayır diyemediğimi biliyorsun."

Tam da o anda küçük kız alt dudağını sarkıtarak sevimli sevimli titretmeye başladı. Kahkahama engel olmadım.

Alana yarı ciddi bir bakış atıp, "Onu cesaretlendirmesene," dedi.

"Doğru söylüyor. Ben de hayır diyemezdim."

"Çocuğun olunca anlarsın."

Gülümsemem bir anda solarken içimi buz gibi bir korku sardı. "Elbette anlarım," diyebildim güç bela.

Alana'nın yüz ifadesi tanıdık bir bakışa dönüştü. "Her şey yolunda mı?"

Julian başını birden bana çevirdi.

Programımın son sezonu boyunca suratıma yerleştirdiğim o sahte gülümsemeyi takınıp, "Evet. Her şey yolunda," dedim.

Arka cebimdeki telefonum titredi. Çıkarıp ekrana baktıktan sonra Julian'a döndüm. "Hey. Tezgâhı bir saniyeliğine devralabilir misin?"

Julian kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Son bir saat içinde üçtür aynı soruyu soruyordu ve cevabım değişmemiş olsa da endişesi giderek artmıştı.

"Öyle olduğunu umuyorum. Hemen dönerim." Omzumun üzerinden ona son kez el sallayıp tezgâhların arasından hızla uzaklaştım.

Jamie'nin aramasını, festivaldeki diğer katılımcıların ya da gönüllülerin duyamayacağı bir mesafeye gidene kadar açmadım.

"Selam!" Jamie'yle uzun zamandır çalışmamış olsak da sesi o tiz perdeden çıktığında bir şeylerin ters gittiğini hemen anlardım.

"Merhaba," dedim.

"Şey..." dedi Jamie. "Önemli olduğunu düşünmeseydim seni kesinlikle aramazdım ama..."

"Ah, bir sorun mu var?" diye sordum.

Hayatımın en uzun süren üç saniyelik sessizliğinin ardından, "Evet," dedi.

"Ne oldu?"

"Oliver, dün gece Vegas'ta bir kulübün önünde paparazilere yakalanmış."

"Pekâlâ." Midem yanmaya başlamıştı.

"Bence her şey kurmacaydı."

"Ne kurmacaydı?"

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Boğazıma taş oturmuş gibiydi. "Neler oluyor?"

"Gizlice evlenmiş."

"Pardon ama kim evlenmiş?"

"Oliver."

Gözlerimi sımsıkı kapadım, başım dönüyordu.

"Üzgünüm, Dahlia. Bu haberi sana vermek zorunda olduğum için gerçekten üzgünüm ama bunu sana değer veren biri söylemeli diye düşündüm."

Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Sol kolumda bir karıncalanma başlamıştı, kalp krizi mi geçiriyordum yoksa bu yine panik atak mıydı, emin olamıyordum.

Hattın diğer ucundan kâğıt hışırtısı geldi. "*Golden Gate Gazette*'teki habere göre İsviçre Alpleri'ne yaptığı aile gezisi sırasında eski lise aşkıyla yeniden bir araya gelmiş."

"Olivia Carmichael mı?" Konuşabildiğime şaşırdım.

"Evet, ama–"

Söylediklerini artık duymaz oldum. Zaten kulaklarım uğuldduyorken dediklerini anlamam imkânsızdı.

Oliver'ın annesi, her seferinde Olivia'nın "kaçırılmış fırsat" olduğunu belirtmeden edemezdi. Creswell ailesi, Carmichaellların kızını öyle kusursuz, soylu biriymiş gibi överdi ki sanki insan değil de safkan at yetiştirmişlerdi.

Eminim Oliver'a ve annesine mükemmel çocuklar verirdi.

Şokun yerini hızla öfke aldı. Duygularım, dip akıntıdan bile daha kaotik ve tehlikeli şekilde yüzeye çıkıyordu.

Ama nedense Oliver'a kızgın değildim.

Ben daha çok *kendime* kızıyordum.

"Haber verdiğin için teşekkürler, Jamie," dedim boğazımdaki düğüme rağmen.

"Halkla ilişkiler ekibim çoktan devreye girdi. Sosyal medyada seni destekleyen pek çok hayranın var."

"Bu iyi."

Uzayan sessizliği bana ölüm çanlarını anımsattı. "Fakat basına yansıyan onca şeyden..."

Kulaklarım uğuldarken söylediklerinin geri kalanını duymam artık mümkün değildi.

"Kanal, program için geri adım attı. Bu aile dramına karışmak istemiyorlarmış."

"Ama..." Sesim titremeye başlamıştı.

"Çok üzgünüm. Anlaşmayı kurtarmak için elimden geleni yaptım ama senin için başka fırsatlara yönelmenin daha iyi olacağına karar verdiler."

"Elbette. Anlıyorum." Sesimi yumuşak tutmaya çalıştım.

"Programına en doğru kanalı bulmam için bana biraz zaman tanı."

"*Tabii.*"

"Cidden Dahlia, sen çok yeteneklisin ve ortalık biraz yatıştığında herkes seninle çalışmak için sıraya girecek."

Beni bu kadar desteklemesi çok güzeldi ama içimdeki felaket tellalı, *Bu dramadan sonra sektörde kimse bana on metrelik bir mikrofon direğiyle bile yaklaşmak istemeyecek,* deyip duruyordu.

Bu kaygının sesi, dedim kendimi avutmaya çalışarak.

Oliver yüzünden kaybedilen bir anlaşmanın ardından gerçekçi olmaya mı çalışıyorum yoksa sadece paranoya mı yapıyorum?

"Kapamam gerek." Telefonu kapayıp festival alanından uzaklaşmaya başladım. Kasabadaki işletmelerin neredeyse hepsi kapanmıştı. Bir tanesi hariç.

Son Çağrı.

Oturup gözyaşı dökmekle bara gitmek arasında seçim yapmam gerektiğinde her ne kadar sonrasında pişman olacağımı bilsem de bar daha kolay görünmüştü.

Alkolle depresyonunu bastırmamalısın.

Duygularımla yarın yüzleşmeyi planlıyordum. Bugün bir molaya ihtiyacım vardı. Birkaç içkiyle uçurumdan yuvarlanmazdım herhâlde.

Ya da umarım yuvarlanırdım.

Bayat biranın kokusu burnumu sızlatsa da aldırmayıp bar sahibinin karşısındaki tabureye oturdum. "Selam, Henry."

"Dahlia? Ne işin var burada?"

"İçki içmeye geldim."

Kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Tekila shotımı getirirsen olacağım." Cüzdanıma uzandım ama sonra onu tezgâhta unuttuğumu hatırladım. "Kahretsin. Cüzdanımı unuttum."

"Ben hallederim." Bardan uzakta oturan biri, kahverengi içkisini kaldırıp bana selam verdi.

Kaşlarımı çattım. "Sen de kimsin?"

"Soran kişiye bağlı."

Boş bara şöyle bir göz gezdirdim.

Dudakları seğirdi. "Lorenzo. Sen?"

"Konuşmak istemeyen biri."

Henry boş shot bardağını kaptığı gibi tekilayla doldurdu. "Bu benden."

"Yarın gelip öderim."

"Ödeyeceğini biliyorum."

Bardağa uzanıp tek dikişte içtim. Alkol, boğazımdan aşağıya yakarak inerken öfkemi de yatıştırdı.

Telefonum, sonraki bir saat boyunca Julian'dan gelen mesajlarla titredi.

İKİNCİ EN İYİ

Nereye gittin?

İKİNCİ EN İYİ

Her şey yolunda mı?

İKİNCİ EN İYİ

Mesajlarımı görmezden gelmeyi bırak ve bana cevap ver.

Son mesajı göğsümü sızlattı.

İKİNCİ EN İYİ

Sorunun ne olduğunu söylersen düzeltebilirim.

Julian, her şeyi onaran o mükemmel adam bile kariyerime, özgüvenime ve benliğime verilen zararı onaramazdı.

Ama kaydettiğin ilerlemeye bir bak.

Evet, terapi, ilaçlar ve Julian'la başladığım yeni projeyle biraz toparlanmıştım fakat karanlık yeniden sinsice yaklaşıyor, verdiğim onca emeği tek bir olayla silmeye çalışıyordu.

On kötü gün, on iyi günü geçersiz kılmaz.

Peki, öyleyse neden korkularımdan kaçıp üzüntümü alkolle bastırdığım için kendimi bir başarısızlık abidesi gibi hissediyordum?

Belki de gerçekten bir başarısızlık abidesi olduğun içindir, bu düşünce zehirli bir yılan gibi zihnimde kıvrıldı.

Bardağımı tekrar Henry'ye uzattım. "Bir tane daha, lütfen."

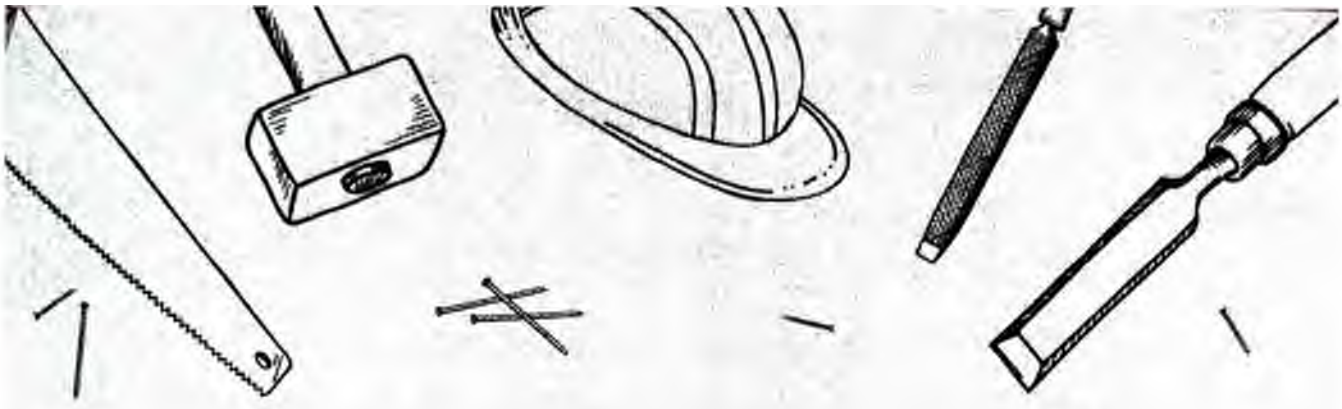

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julian

Annemi kenara çekip, "Dahlia'yı gördün mü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Rosa'ya sor."

"Sordum."

Dahlia bir telefona cevap vermek için ayrılalı iki saat olmuştu. İçimde kabaran huzursuzluğu bastırmaya çalışsam da zaman geçtikçe daha da büyüyordu.

Aile grubuna yeniden mesaj attım.

BEN

Dahlia'yı gören oldu mu?

LILY

Beş dakika önce sorduğundan beri mi? Hayır.

LILY

Cisco's'un çadırına baktın mı?

En sevdiği yerel yemek tezgâhlarının hepsine bakmıştım. Tam Lily'ye cevap yazmak üzereydim ki bilinmeyen bir numara beni aradı.

Diğer kişi konuşmaya fırsat bulamadan, "Dahlia?" dedim.

"Hayır."

Sesi tanımam birkaç saniyemi aldı. "Vittori."

"Lütfen, bana Lorenzo de. *Vittori* bana amcamı hatırlatıyor ve kendisi tam bir pislikti." Lorenzo'nun alaycı tonu sinirlerimi daha da bozdu.

"Numaramı nereden buldun?"

"Bu kasabada bağlantıları olan tek kişi sen değilsin."

O sırada telefondan Dahlia'nın kahkahasına benzeyen bir ses duymam, neredeyse telefonu elimde parçalamama neden oldu. "O Dahlia mıydı?"

"Aynen."

"Telefonu ona ver."

Buz gibi bir kahkaha attı. "Verememem."

"Rica etmedim."

"Bu kasabadaki çoğunluğun aksine benim maaşımı sen ödemiyorsun. Ona göre konuş."

Küfretmemek için derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Lütfen telefonu ona ver."

Sorusunu tam duyamadım ama Dahlia'nın ona hayır deyişi gayet netti.

"Şu an müsait değil."

"Neredesiniz?"

Abartılı bir iç çekiş duydum. "Yerimi ancak bana karşı yürüttüğün kişisel savaşı sonlandıracağına söz verirsen söylerim."

Dişlerimi sıkarak, "Şantajla dost kazanılmaz," dedim.

"Belki ama ev kazanılır."

Arka plandan gelen buz şıngırtısı dikkatimi çekti.

"Ev demişken, neden bir eve ihtiyacın olduğunu merak ediyorum..." Cümlemi kasıtlı olarak havada bıraktım.

Alaycı bir sesle, "Bilmek isterdin, değil mi?" dedi.

Yerini öğrenmek için dikkatle dinledim. "Rakibim misin değil misin anlamaya çalışıyorum."

"Rakibin olsaydım çoktan haberin olurdu."

"Demek ki geriye tek bir neden kalıyor."

"Her şeyi çözmüş gibisin." Telefonun diğer ucunda yine buz sesi duyuldu.

"Sonuçta vergi ödemeden belediye başkanlığına aday olamazsın, öyle değil mi?"

Huzur dolu bir sessizlik oldu.

Lorenzo'nun sessiz kalabileceğini kim tahmin ederdi?

"Bir tane daha. Lütfen." Dahlia'nın yakarışı, nerede duysam tanıyacağım o sert sesle karşılık buldu.

"Bu kadar yeter." Henry, o ciddi tonuyla son noktayı koymuştu.

Telefonu kapadım ve barı kontrol etmediğim için kendime kızarak tezgâha doğru yürümeye başladım.

"Lanet olsun." Dahlia'nın plastik bardağı yere düşerken Lorenzo'nunki ilk denemesinde başarıyla dik geldi. Hoparlörlerden bir kadın şarkıcının kulağımı tırmalayan sesi yankılanıyordu.

"Burada neler oluyor?" Kapı arkamdan çat diye kapandı.

"Julian?" Dahlia öyle hızla döndü ki dengesini kaybetti.

Lorenzo onu tutmak için uzandı.

"Çek ellerini onun üzerinden." Bu sözler ağzımdan neredeyse hırlarcasına çıkmıştı.

Lorenzo Dahlia'yı bıraktı. "Düşmesine izin vermemi mi tercih ederdin?"

"Kendi çıkarın uğruna bir kadına dokunmamanı tercih ederdim. Nokta."

Henry elini tezgâha vurdu. "Hey. Saatlerdir buradaydım ve onları izliyorum. Lorenzo sadece Dahlia'ya eşlik ediyordu."

Lorenzo elini kalbinin üstüne koydu. "Henry? Şu an beni mi savunuyorsun?"

Henry gözlerini devirmekle yetindi.

"Çok duygulandım, gerçekten." Lorenzo yumruğuyla göğsüne vurdu.

Sabrım tükenmişti. "Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?"

"Hayır." Dahlia, oyununa dönerek bardağını havaya attı ve yine başarısız oldu.

Lorenzo, azıcık aklı varsa o oyuna devam etmemesi gerektiğini anlamış olmalıydı.

"Ne oldu? Devam etsene." Dahlia, Lorenzo'nun bardağını işaret etti.

"Bence artık eve gitme vakti geldi."

"Çok kötüsün."

"Hey!"

Dahlia suratını astı. "Arkadaşız sanmıştım."

"Değilsiniz," diye ben cevapladım.

Lorenzo bana dik dik baktı. "Onu belirlemek sana düşmez."

"Kesinlikle," dedi Dahlia, sağlam kolunu gövdesine sararken.

"Sarhoşsun," dedim.

"Çakırkeyif bile değilim." Burnuna dokundu ve sanki bir anlamı varmış gibi etrafında döndü.

"Her hâlükârda içmek için biraz erken değil miydi sence?"

"Lorenzo gibi konuşuyorsun."

"Ölürüm daha iyi."

Lorenzo, gülümsemesini eliyle gizlemeye çalıştı.

Cabrón.

Dahlia ile Henry'nin arasına geçip bardakları Henry'ye uzattım. "Şunları çöpe at. Hazır elin değmişken şunu da gönder gitsin."

Lorenzo bakışlarını Dahlia'dan bana çevirdi. "Seni arayan bendim, eşek herif."

"Ne? Neden?" Dahlia inledi.

Şu anda yanımda olmaktan bu kadar rahatsızlık duyması harika bir histi gerçekten.

Belli ki zor bir gün geçiriyor, kişisel algılama.

Lorenzo kaşlarını çattı. "Henry önerdi."

Henry, Dahlia'nın sert bakışları karşısında ellerini havaya kaldırdı.

"Henry?" Dahlia ona kötü kötü baktı. "Bunu nasıl yaparsın? Onun düşman olduğunu biliyorsun."

En başa dönmüştük. Harika.

"Neden?" Lorenzo tezgâha yaslandı.

"Çünkü yıllar önce beni hayatından uzaklaştırmasaydı Oliver'ın saçmalıklarına asla kanmazdım."

Coño.[47]

Henry ve Lorenzo'nun gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra aynı anda bana döndü.

Boğazımı temizleyerek, "Bize bir dakika verin," dedim.

"İstediğin bu olsun, evlat." Henry *Açık* tabelasını *Kapalı*ya çevirip Lorenzo'yu dışarı çıkardı.

"Hey." Dahlia'yı kendime çevirdim ama o gözlerini yerden kaldırmadı.

Elimi çenesinin altına koyup başını kaldırdım. O sulanmış gözlerine bakan biri boğulabilirdi ve o birinin ben olacağımı çok iyi biliyordum. "Ne oldu?"

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ne olmadı ki?"

Hemen silmek için uzandım ama peşinden bir damla daha geldi.

"Dahlia." Sesim titriyordu, içimde bir şey kopmuştu.

"Önünde ağlamak istemiyorum." Sinirle yanaklarını sildi.

"Önemli değil."

"Hayır, önemli." Ona uzanınca beni itti. "Herkes olabilir, sadece sen olma."

---

47 (İsp.) ***Coño:*** Hasiktir.

İçimi parçalayan acıya rağmen yüzümü ifadesiz tuttum. "Sana yardım etmek istiyorum, *cariño*[48]."

İç yakan bir hıçkırık salıverdi. Düşünmeden, yargılamadan onu kendime çekip kollarımı sıkıca etrafına doladığım anda bacakları tutmaz oldu.

Dahlia'nın gözümün önünde böyle dağılması beni öyle derinden yaralıyordu ki bir şeyleri parçalamak istedim ama usul usul sırtını okşadığımı gören kimse bunu anlamazdı.

İkimiz de bir şey demedik fakat onun konuşmasına gerek yoktu zaten.

Her ne olduysa düzelteceğim..

Kim onu incittiyse mahvedeceğim.

Ne zaman birine yaslanmaya ihtiyacı olsa yanında olacağım.

Bu son düşünce beni derinden sarstı. Bir zamanlar Dahlia'nın beni incitmesinden korkarken şimdi *onu* her şeyden ve herkesten korumak istiyordum.

Onun iyiliğini her zaman önemsemiştim ama bu, kolunu kırdığında verdiğim tepkiyle ortaya çıkan şeyin *ötesindeydi,* bunun altında bambaşka bir neden vardı.

Onun için asla yeterince iyi olmayacağımı biliyordum ama ona yardım edebilirsem, bir daha başka biri tarafından incinmesini engelleyebilirsem amacımı yerine getirmiş olurdum.

Sakinleşmesi ve gözyaşlarının durması on dakika sürdü.

Bana iyice sokuldu. "Bana biraz müzik çalar mısın?"

Telefonumu çıkarıp barın üzerine koydum ve bir çalma listesi açtım. En sevdiği şarkıcının melodik sesi ve gitarın ritmi havayı doldurdu.

Bir noktada ikimiz de müzikle birlikte hafifçe sallanmaya başladık; bedenlerimiz neredeyse kusursuz bir uyum içindeydi, ta ki yanlışlıkla ayağına basana kadar. O an bana küçücük bir gülümsemeyle baktı ve göğsümdeki ağırlık aniden dağılıverdi.

---

48 (İsp.) ***Cariño:*** Güzellik.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ağlamanı görmek beni kahrediyor."

Bakışları omzumun ötesine kaydı ama başparmağımla yanağını okşayınca tekrar bana döndü.

"Ne olduğunu anlat bana."

Göğsü, sığ nefeslerle kalkıp iniyordu. "Oliver evlenmiş."

"Ne dedin?" Onca ihtimal arasından bu, aklıma bile gelmezdi.

"Vegas'ta ani bir törenle."

"Şanssız gelin kimmiş?"

Ağlarken gülmeye başladı. "Lisede çıktığı kız, Olivia."

"Bizim adımıza kıza bir geçmiş olsun kartı mı yollasam?"

"Üzerinde, *Senden çok mal varlığına değer veren biriyle sırf mirası uğruna evlendiğin için üzgünüm,* yazan bir kart var mıdır?"

Ağzım açık kalmıştı.

Bakışları yere kaydı. "Benden ayrılmasının bir sebebi vardı."

"Biz onun aptal olduğu için senden ayrıldığında karar kılmamış mıydık?"

"Evet ama ayrılma sebebi sadece o değildi. En azından tek sebep o değildi."

"O zaman neydi?"

"Çünkü mirasını ancak evlenirse alabilirdi."

"Eee?" diye üsteledim.

"Çocuk yapamayacağımızı öğrendiğinde artık benimle evlenmek istemedi."

"Neden?"

Gözleri artık kurumuştu ama içinde gördüğüm acı beni kahretti. "Uyumlu değilmişiz."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Evlilik sözleşmesi gereği onunla genetik uyum testi yaptırmam gerekiyordu. Bunu normal bir talep sandım–"

"Bu bir tercih olmalı, evlenme şartı değil," dedim dişlerimi sıkarak.

"Artık bunun farkındayım." Derin bir iç çekti.

"Neden?"

"Çünkü öğrendiğim şeyi bilmek istemezdim. Biliyorum, kulağa çok bencilce ve berbat geliyor ama–"

"Bencil falan değilsin." Ona daha sıkı sarıldım.

"Konuyu bilsen öyle demezdin."

"Ben *seni* tanıyorum ve önemli olan bu."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolmuştu.

"Ne öğrendin?" diye sordum tekrar.

"Oliver'la –ya da herhangi biriyle– çocuk sahibi olmamam gerektiğini öğrendim."

"Bir genetik testle mi?"

Yüzü acıyla buruştu ve başıyla onayladı. "Ben... kimseyle uyumlu değilim. Taşıdığım çekinik genlerin çocuğuma geçmesini istemiyorsam çocuk yapmamam gerekiyor."

Siktir.

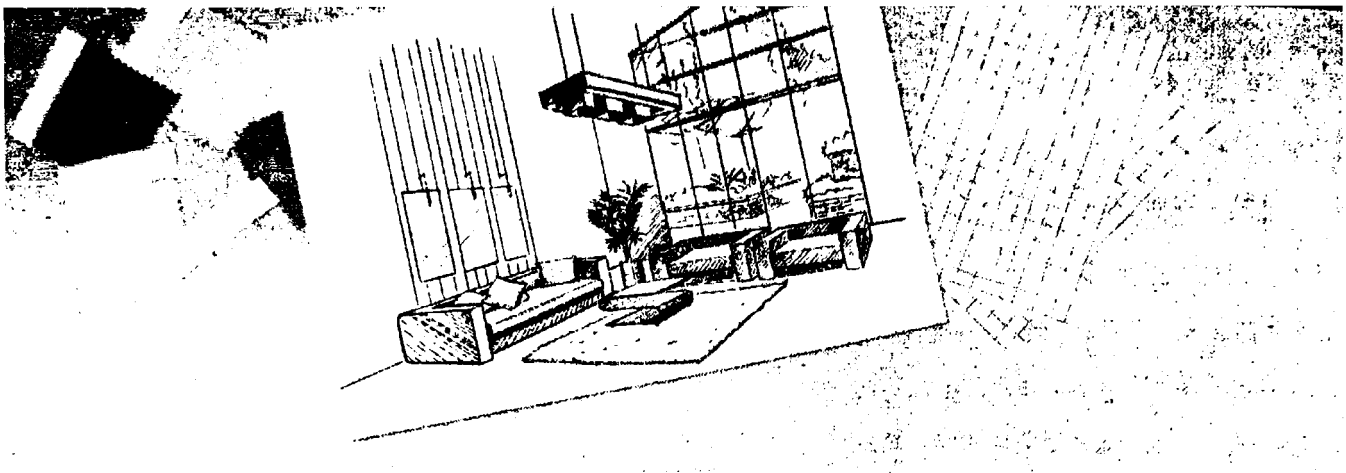

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

Julian'ın beni ne kadar kollarının arasında tuttuğunu bilmiyordum ama olanları sindirmeye çalışırken yanımda olmasına minnettardım.

Yavaş yavaş, daha önce hissettiğim o yas duygusu silinerek yerini beklemediğim bir şeye bıraktı.

Rahatlamaya.

Biriyle konuşmak iyi gelmişti, o kişi Julian bile olsa. Ve belki de –sadece belki de– bunun olması gerekiyordu.

Annem gibi aşırı duygusal ya da kaygılı değildi, annem şimdiye çoktan ağlayarak bana sarılmış olurdu. Lily gibi de değildi. Kardeşim olsa şimdiye Oliver'ı öldürme planlarını ayrıntılı biçimde anlatmaya girişirdi. İkisi de beni ve neye ihtiyacım olduğunu gerçekten anlamazdı.

Ağlamak istemiyordum, intikam da istemiyordum. *Bunu* istiyordum.

Bir ara Julian beni barın arkasındaki localardan birine götürdü. Son yirmi dakikayı onun gömleğini mendil gibi kullanarak ve göğsünü kişisel kum torbam sanarak geçirmiştim.

Konuştuklarımızdan sonra duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm.

Julian saçlarımı yüzümden çekip, "Bu testler sadece ihtimallere dayanmıyor mu? Yüzde yüz doğru olmalarının imkânı yok," dedi.

"Evet ama risk... Bu dünyaya geldikten sonra hayatının çoğunu acı içinde geçireceğini bile bile bir çocuk doğuramam." Sesim hem zayıf hem de kararsız çıkmıştı.

"Anlıyorum."

Bir süre sessizce oturduk. Sonunda Julian sessizliği bozdu.

"Belli ki Oliver ve ailesi hâlâ 1700'lerde yaşıyor ama sen de biliyorsun ki çocuk sahibi olmanın bin tane yolu var."

Omuzlarım düştü. "Biliyorum."

Oliver da bunu söyleyip durmuştu ama mirasının şartları netleşince ânında değişmişti. Çaba göstermeyi bırakıp ilişkimizdeki sorunun ben olduğumu düşünmeme neden olacak şeyler yapmıştı.

İlişkimizdeki her şey –akıl sağlığım da dâhil– çökmüştü.

"Peki, mesele ne o zaman?" diye sordu Julian.

Yüzüklerimden biriyle oynadım. "Bana kendimi şey gibi hissettirdi..."

Beni sıkıca göğsüne bastırdı. "Ne gibi?"

"Eksik," dedim boğazım düğümlenerek.

"Bunu açık açık mı söyledi?" Julian'ın sesi aniden karanlık ve tehditkâr bir tona bürününce tüylerim diken diken oldu.

Cevap vermedim. Oliver'ın güvenliğinden korktuğumdan değil, Julian'ın bana acımasını istemediğimden.

"Onu öldüreceğim." Julian'ın yüz ifadesi sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

"Biz ne zamandan beri birbirimizi boğazlamak yerine diğeri için adam öldürüyoruz?" dedim şakayla karışık, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Seni ne kadar incittiğini öğrendiğimden beri."

Gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimi kırpıştırdım. "Bu, şimdiye kadar bana söylediğin en tatlı şey olabilir."

"Sakın alışayım deme."

"Alışır mıyım hiç?"

"O seni hiçbir zaman hak etmedi."

Bir sonraki itirafım dudaklarımdan dökülüverdi. "Başka biriyle evlenmesine üzülüyor değilim."

"Değil misin?"

"Hayır. Dışarıdan öyle görünmeyebilir ama aslında *rahatladım.* Böylesinin çok daha iyi olduğuna eminim. Ayrılığımızın ve hayatımın bu kadar gözler önünde olması başka tabii. Keşke böyle olmasaydı."

"Peki, o zaman neden ağlıyorsun?"

"Kendim için. Bana söz verilen program için."

"Ne oldu?"

"Haber yayıldıktan sonra kanal bu öğleden sonra sözleşmeyi iptal etti."

Çenesi gerildi. "Böyle bir durumda yanında durmayan bir kanalın zaten hayatında yeri olmamalı."

Burnumu çektim. "Ya bir daha asla başka bir fırsat çıkmazsa?"

"Çıkar."

"Bunu söylerken fazla emin gibisin."

Gözlerini kıstı. "Senin emin olmamana şaşırdım."

Bakışlarımı kaçırdım.

Çenemi kaldırdı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu sana karşı koz olarak kullanmam ya da senin değersiz olduğunu düşünmem."

Omuzlarım düştü. "Oliver'ın özdeğerimi yerlere atmasına izin verdim. Beni ben yapan her şeyden şüphe ettim çünkü büyümenin böyle bir şey olduğunu sanmıştım. Aşkın fedakârlıkla ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"Birinin ideallerine uymak için kendini değiştirmek zorunda kalıyorsan o aşk değildir."

Kenetlediğim ellerime bakakaldım. "Şimdi fark ediyorum."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Dürüst olayım mı? Kim olduğumu unutmuştum. Ama sonra buraya döndüğümde... düşünmek için vaktim oldu."

Julian'la anlamlı bir bakışmadan sonra eliyle kabinden çıkmamı işaret etti.

"Ne?" dedim titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarken.

"Buradan gitsek nasıl olur?"

"Nereye gideceğiz?"

"Eğlenceli bir şey yapmaya."

Julian'ın beni nereye götürdüğünü ancak Hasat Festivali'ndeki dönme dolabın yavaşlayıp durduğunu ve insanların inip binmeye başladığını gördüğümde anladım.

"Yok artık." Olduğum yerde durdum.

"Neden olmasın?"

"Utanıyorum."

Başını yana eğdi. "Neden?"

"Hakkımda yayılan şeyler yüzünden."

"Buralardaki insanlar bırak dedikodu köşelerini, haberleri bile zar zor takip eder."

"Ama şu hâlime bak. Tam bir enkaz gibiyim." Şişmiş yüzümü işaret ettim.

Aramızdaki mesafeyi kapayıp başparmağıyla sağ gözümün altındaki rimel izini nazikçe sildi. Tuvalette görmemiş olmalıydım. "Çok güzelsin."

Başım uzaktaki dönme dolaptan daha hızlı dönmeye başladı. "Sırf planına uymam için böyle söylüyorsun."

"Planıma uymanı isteseydim o zaman sana düşündüğüm yarışmadan bahsederdim."

Kulaklarım dikildi. "Yarışma mı dedin?"

Kahkahası şok dalgası gibi içime yayıldı. "Sana söylemiştim."

"Aklında ne var?"

"Göstersem daha iyi." Julian elini belime koyup beni festival girişine yönlendirdi. Onu birkaç kez kendimden uzaklaştırmaya ve koyduğumuz sınırları hatırlatmaya çalıştıysam da hiç oralı olmadan beni yiyecek satılan bölüme götürdü.

"Ne olur yemek yeme yarışması yapacağız deme."

"Hayır ama seni doyurmalı ve su içirmeliyiz."

"Sadece iki tek tekila içtim, sonra Henry içki vermeyi kesti."

Bana imalı imalı baktı.

"Peki tamam. Üç. Ama hepsi bu. Yemin ederim. Bak." Amerikan Bağımsızlık Yemini'ni okuyup düz bir çizgide geri geri yürüyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Julian gözlerini devirdi ama beni barbekü çadırına doğru yönlendirmeye devam etti. Tabaklarımızı, küçük bir aileyi doyuracak kadar yiyecekle tepeleme doldurdu. Yarısını bile zar zor yiyebildim ama onu memnun etmek için üç bardak su içtim.

Sıradan ilişkiler konusunda pek tecrübem olmayabilirdi ancak Julian'ın bana böyle davranmasının normal prosedür olmadığını anlayacak kadar akıllıydım. Aynı şekilde, benim etrafıma duvarlar örmeden bunu kabul etmem de alışıldık bir şey değildi.

Julian, hayatımda neyin eksik olduğunu gösterene kadar ilgilenilmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim ve bu gerçekle nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum.

Neyse ki aklımı bulandıran düşüncelerde kaybolmama izin vermeden beni yiyecek çadırından uzaklaştırdı. Karnım tok, ağlamaktan ve tekiladan sersemleyen kafam da artık toparlanmışken beni festivalin öbür tarafına götürdü.

Uzaktan gelen çan sesi dikkatimi çekti. "Karnaval oyunları mı?"

Bir çadırın yanında durup bana döndü. "Dostça bir rekabet için bundan daha iyi bir yol düşünemiyorum."

"Bizim için dostça diye bir şey var mı sence?"

"Sanırım yok."

"Ne düşünüyorsun peki?" diye sordum.

"En çok oyunu kazanan galip olur."

"Peki galip gelince ne olacak?"

Yanağını kaşıdı. "Sana kazanma izni vermeyi planlamıyorum, bu yüzden işin o kısmı seni pek ilgilendirmiyor."

Ofladım. "Göreceğiz."

En yakındaki çadırı seçtik; eskiden benim favorilerimden biri olan halka atma oyunuydu. Julian birkaç bozuk para verip iki set halka aldı.

"Bol şans." Halka setini bana uzattı.

Gözlerimi devirdim ve ilk halkamı attım. Cam şişeye çarpıp yere düştü.

Julian hemen ardından kendi halkasını attı, bunu öylesine ustaca bir hareketle yapmıştı ki halka tak diye şişenin boynuna oturdu.

Ağzım açık kaldı. "İlk atışta bunu nasıl yaptın?"

"Nico bu oyuna bayılır."

Gözlerimi kıstım. "Bu oyunlardan kaç tanesini daha önce oynadın?"

"Hepsini."

"Sen tam bir hilecisin." Omzuna hafifçe vurdum.

"Kaybedince mızmızlanma."

"*Daha* kaybetmedim."

"*Daha* kısmına katılıyorum."

Bu sefer halkamı biraz daha güçlü fırlattım. Öncekinden farklı olarak cam şişenin kenarına çarptı ama boynuna geçmedi.

Yaklaştım.

Julian sıradaki iki halkasını art arda attı, ikisi de kusursuz biçimde şişeye geçti. Resmen gösteriş yapıyordu.

Kaşlarımı çatıp ona döndüm. "Kazanırsan ne istiyorsun?"

"*Kazandığımda* söylerim."

Pislik.

Julian'la birlikte çadır çadır gezindik. Neyse ki tek kolun yeterli olduğu oyunları seçmişti ama bu rahatlık uzun sürmedi çünkü halka atma, su tankı, süt şişesi devirme ve pota atışı oyunlarında beni ezip geçti.

Fakat sonra şaşkın bakışları karşısında Skee-Ball, balon dartı, hedef vurma ve cornhole maçını kazandım.

Elma likörü içip Coney Island usulü sosisli yedikten sonra berabere bir puanla son yarışma alanına vardık.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Epey kendinden eminsin."

"Çünkü kazanacağımı biliyorum." Beni son oyuna yönlendirdi.

O sırada biri çekiçle plakaya vurdu ve düzeneğin tepesindeki zil ölüm çanı gibi çınladı. Bu oyun Julian'ın favorisiydi ama ben asla onun gibi vuramayacağımı bildiğim için genellikle oynamaktan kaçınırdım.

"Tek kolum devre dışı."

"Sağlam olan kolun da mı ağrıyor? Diğer sekiz oyunda sorun çıkmamıştı."

Gözüm seğirdi.

"Önce sen mi oynamak istersin?" dedi tokmağı uzatırken.

"Sen oyna." Tokmağı işaret ettim. Kaybedeceğimi bilsem de iyi bir kaybeden gibi davranmaya kararlıydım, hiç değilse denemek istiyordum.

Julian, tokmağı sıkıca kavradıktan sonra metal tabana indirdi. Elbette metal plaka yukarı fırlayıp çana çarptığında bu kimseyi şaşırtmadı.

"Kazanan!" Oyun görevlisi, Julian'a ödül olarak duvara dizili plastik oyuncaklar ve pelüş hayvanlardan birini seçmesini teklif etti.

"*Qué lástima,*[49]" dedim. "Şişme bebekleri kalmamış."

Julian bana orta parmak çekerek yanımızdaki ebeveynleri şok etti.

"Üzgünüm, hanımefendi." Kızaran kulaklarıyla başını önüne eğdi.

"*Hanımefendi,*" dedim onun boğuk ve kısık sesini taklit ederek.

"Kes sesini de kaybet artık." Tokmağı bana uzattı.

Tokmağı onun tuttuğu gibi kavrayıp tabana bir adım yaklaştım. Derin bir nefes alıp kolumu savurdum ve tabana indirdim. Metal parça şeridin ortasına kadar çıktı ama Julian'ınki gibi zirveye ulaşmadı.

"Keşke iki kolumu da kullanabilseydim." Çanı öfkeyle süzdüm.

"Onun bir önemi yok."

Gözlerimi devirdim. "Tabii tabii."

"Güçten çok bilimle alakalı."

"*Kesin öyledir.*"

"Nico bile yapabiliyor ki alçılı kolunla dahi ondan daha güçlüsün." Karnaval çalışanına on dolar uzattı. "İzin ver göstereyim."

"Al." Tokmağı ona uzattım ama o, başını iki yana salladı.

"Tokmak senin elindeyken gösterirsem daha kolay." Arkamdan geldi ve ellerini ellerimin üzerine koydu.

---

49 (İsp.) ***Qué lástima:*** Tüh be

"Bana dokunmak için bahane uyduruyorsun," dedim yalnızca onun duyabileceği kadar kısık sesle.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Sadece başka türlü izin vermeyeceğini bildiğim için," diye fısıldadı. Ellerimdeki hafif titremeyi görmezden gelerek ellerimizi hizaladı.

"Bütün gücümüzle vursak bile" –tokmağı havaya kaldırıp tabana indirdi, metal parça benimkinden biraz daha yukarı çıktı ama hâlâ çanı vurmak için yeterli değildi– "yine de başaramayız."

"Neden?"

"Çünkü tam merkezine denk getirmelisin."

"Peki, Altınbilek. Göster bakalım."

Aynı hareketi tekrar etti ama bu kez tam ortaya vurdu. Metal plaka fırlayıp yukarı çıktı ve çana çarptı.

"Gördün mü?"

Ona dilimi çıkardım. "Gösteriş budalası."

Kahkaha atıp ellerimi bıraktı. "Tekrar dene ve merkeze isabet ettirmeye çalış."

Gösterdiği gibi yaptım. Metal plaka önceki seferden daha yükseğe çıktı ama yine de çana ulaşamadı.

Julian görevliye bir onluk daha uzattı. "Devam et."

Gözüm, arkamızdaki sırada bekleyen kalabalığa kaydı. "Denemek isteyen başkaları da var."

"Bekleyebilirler."

Bir kez daha denedim ve bu kez Julian'ın gösterdiği noktayı hedef aldım. Çanı vuramasam da yaklaştığımı hissediyordum.

"Tekrar." Tabanın tam ortasını işaret etti. "Tam burası. Sert vurmaktan çok hedefi tutturmaya odaklan."

"Pekâlâ." Julian'ın talimatlarını harfiyen uygulayarak gösterdiği noktaya doğru açıyla, tam kararında bir güçle vurdum.

Çanın sesi duyulduğunda kendimi büyük bir gülümsemeyle kollarına attım. "Yaptım!"

Kollarını etrafıma dolayıp beni kucaklayarak havaya kaldırdı. "Yaptın."

"Yarışmayı kaybetmiş olmam umurumda bile değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Çünkü harika hissediyorum. Daha önce hiç bu oyunu kazanamamıştım."

"Biliyorum." Gözleri, tepemizde yanıp sönen ışıklardan bile daha parlak parlıyordu.

Etrafımızda toplanan birkaç kişi bizi alkışlayıp gülünce izlendiğimizi hatırladım.

"Beni yere bırakabilirsin artık."

Dediğimi yaptı ama bedenim kollarından aşağı kayarken bu bir işkenceye dönüştü.

Yere indiğimde yüzüm yanıyordu.

"İyi savaştın." Seçtiği peluş tek boynuzlu atı uzattı.

"Sportmenlik numaralarını bırak da övünmeye geç artık."

"Pekâlâ. Seni tekrar yenmek çok iyi geldi."

"İşte benim bildiğim ve sinir olduğum o kendini beğenmiş Julian," deyip gülümsedim.

Onu durdurma fırsatı bulamadan dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Dudakları dudaklarıma kısacık bir an temas etse de bu, başımı döndürmeye ve kalbimi maraton koşmuşum gibi çarptırmaya yetti.

"Üzgünüm." Geri çekilip sıradaki kalabalığı taradı.

"Sen... Koyduğumuz kurallara ne oldu?"

Bakışları dudaklarıma indi. "Biliyorum. Tekrar olmayacak."

Ama yüzündeki o tuhaf ifade hiç de öyle söylemiyordu.

Julian, elini belime yerleştirip bizi kalabalığın arasından geçirerek festival alanının diğer tarafına götürdü. Dokunuşu olabildiğince hafifti.

"Peki artık resmî olarak kazandığına göre," dedim girişe yaklaşırken, "ödül olarak ne istiyorsun?"

"Zamanı gelince öğrenirsin."

"Julian!" Kolunu tutmaya çalıştım ama o buna fırsat vermeden uzaklaştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni bir daha öpmemek için olabildiğince uzağa."

İnsan içinde birbirimize dokunmama kuralımdan yavaş yavaş nefret etmeye başlamıştım, özellikle de kalabalıkta kaybolup giderken içime çöken o boşluk hissi yüzünden.

Söylediği sözler aklımı o kadar karıştırdı ki soruma cevap almayı unuttum.

Lanet olsun.

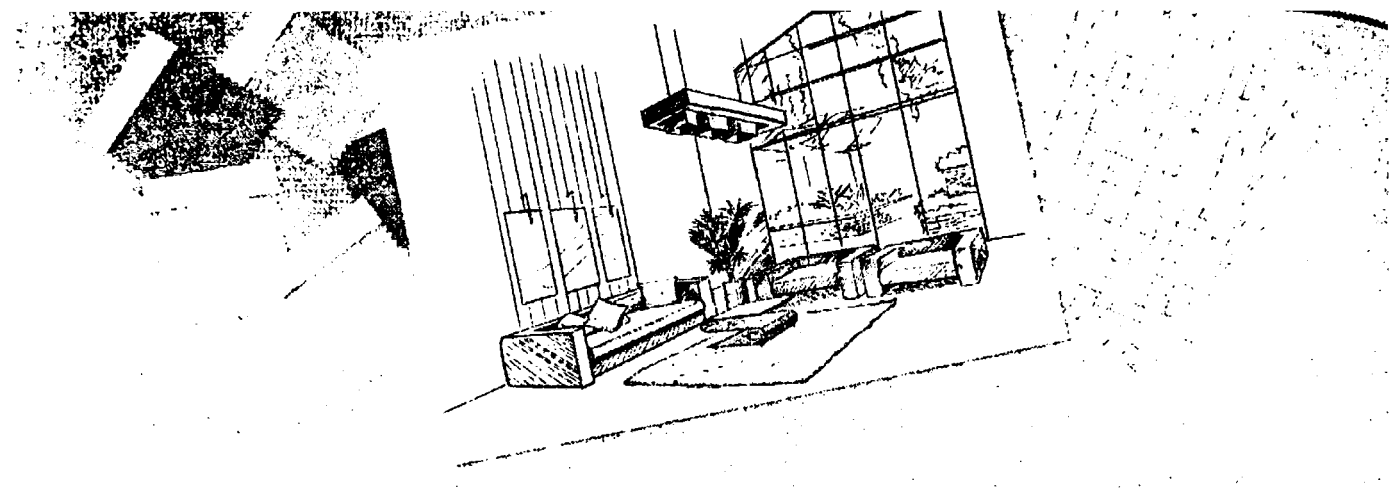

OTUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

Julian dün gece karnaval oyunlarıyla zihnimi meşgul etmişti ama pazar sabahı saat dörtte, göğsümde ezici bir ağırlıkla uyandım. Yataktan çıkmakla karanlık bir umutsuzluk çukuruna çekilip yok olma arzusu arasında gidip geliyordum.

Bu depresyonun sesi, diye kendime hatırlattım.

Ne kadar çok istesem de kendimi o karanlığa bırakmayacağıma yemin ettim. Onun yerine, isteksizce yataktan kalkıp spor kıyafetlerimi giydim ve terapistimin bir keresinde önerdiği gibi koşuya çıktım.

Aferin sana, yataktan çıktın, dedim kendime, spor ayakkabılarım kaldırıma çarparken.

Hayatının anlamını senden başka kimse belirleyemez. Ter içinde kalan alnımı sildim.

Çocuk sahibi olmanın bin tane yolu var. Julian'ın dün söylediği sözler aklımda yankılanarak o son şüphe kırıntılarını da silip attı.

Bir saat sonra eve döndüğümde zihnim berrak, yüreğim hafiflemişti çünkü olumsuz düşüncelerimin hepsiyle teker teker yüzleşmiştim.

Artık zihnim bu kadar açıkken Hasat Festivali'nin ikinci gününü göğüslemeye hazırdım.

Ama önce...

Telefonumu çıkarıp işe koyularak zamanımı ve enerjimi harcamaya değecek bir plan yapmaya başladım.

Julian'ın beni kandırıp dünkü karnaval oyunlarında kaybettirmesinden sonra tek bir hedefim vardı. Neyse ki Lily, Josefina ve annem, tek kolla kalmamı fırsat bilerek bu şakam için hemen desteğe koştular.

"Beni asla affetmeyecek," dedi Josefina, Julian'ın ofisinin kapısını açarken.

Annemin yüzü bembeyaz oldu. "Kızar mı?"

"Anne, rahatla." Lily onun omuzlarını tutup sıktı. "Sürekli böyle gerginsin."

Noel süsleriyle dolu çantasıyla birlikte eşiği geçerken sessizce dua etti.

Şakam aptalca ve beklenmedikti ama tam da bu yüzden Julian sabah ofise geldiğinde her şey daha da komik olacaktı.

"Sormalı mıyım?" Lily, elinde esrar içen bir kurşun asker figürüyle ortaya çıktı.

Josefina ve ben kahkahalara boğulurken annem elleriyle yüzünü örttü.

"*Ay, Dios. ¿Dónde está la natividad?*[50]" Annem, aldığım poşetlerin arasında maketi aradı.

Yüzümü buruşturdum. "Onu almayı unutmuşum."

"Hayır, hayır. Bu kabul edilemez. Sanırım çiçekçide yedek bir tane vardı," dedi annem ve kapıdan fırlayıp dükkâna yöneldi.

Josefina gidip sahte çam ağacını getirdi. "Bunu nereye koyalım?"

"Julian'ın ofisine koyalım diyorum ben," dedim.

---

50 (İsp.) ***Ay, Dios. ¿Dónde está la natividad?:*** Aman Tanrım! Doğum sahnesi maketi nerede?

Beni o yöne doğru itti. "Buna bayılacak."

"Bir de süsleri görmelisin. Gerçekten eşsizler."

Kahkahası yüksek tavanda yankılanırken Lily'yle biz de gülmeye başladık. Annem içeri gelip İsa'nın doğumu sahnesi maketini bekleme odasındaki sehpanın üzerine kurarken Lily, Sam'in masasını paketleme kâğıtlarıyla sarıp sarmaladı.

Josefina'yla birlikte Julian'ın ofisine girdik ve ağacı masasının tam karşı köşesine kurmaya başladık.

"Bu fikir nereden çıktı?" Josefina fişi prize taktı. Ağaçta yanıp sönen ışıklar parlak yüzeylerden yansımaya başlayınca neredeyse kör oluyorduk.

"Her şey Detroit'teyken o Noel ağacını bulmamla başladı," dedim. "Sonrası çorap söküğü gibi geldi."

"Julian'ın haberi var mı?"

"Azıcık."

Kafasını sallayarak güldü. "Siz ikiniz ve şu amansız şakalarınız."

"Sence nefret mi edecek?"

"Belki ilk anda. Ama bugüne kadar ne ofisine ne de evine Noel için tek bir süs bile alıp koymuş değil."

"Hiç mi?" diye sordum şok içinde.

Başını salladı.

"Bu resmen saygısızlık."

"Biliyorum. Alerjisi olduğu için ona sahte ağaç almıştım ama garajda tozlanmaya terk etti."

"Neden?"

"Sormak istemedim. Ama biliyorum ki bu" –asılmayı bekleyen süs yığınına işaret etti– "ona iyi gelecek."

"Nasıl yani?"

"Çünkü hayat bunlarla güzel."

Kaşlarımı çattım. "Süslemelerden mi bahsediyorsun?"

"Yaşıyormuş gibi yapmak yerine gerçekten *yaşamaktan* bahsediyorum."

Söylediği söz beni can evimden vurmuştu, bu yüzden ilk süsü ağaca asmaya odaklandım.

Bayramınızı en müstehcen dileklerimle kutlarım.

Josefina, baston şeklindeki striptiz direğine sarılmış Noel Baba figürüne kahkahayla güldü.

"Bayıldım."

"Annem görse kalpten giderdi."

"Haçına sarılmasını izlemek için onu buraya mı getirsek?"

Güldüm. "Çekici bir fikir ama zamanla yarışıyoruz."

Josefina, baston şeker nargilesi içen bir elf süsü kaptı. "Zarafet abidesi."

"Daha neler aldığımı görmelisin."

Gözlerindeki parıltı, Noel ağacının ışıklarından çok içindeki heyecandandı. "Döndüğün için o kadar mutluyum ki."

Sözlerinin iki anlamı vardı ve biri boğazımı düğüm düğüm etti. Depresyonla gelen iniş çıkışları en iyi anlayanlardan biri oydu.

"Ben de döndüğüm için mutluyum."

Kollarını bana doladı. "Seni çok özledim."

Burnumu çekmemin sebebi yaktığım Noel kokulu mumdan kaynaklanan alerji gibi algılanabilirdi ama gerçeği biliyordum. Yıllar içinde kendimi kaybetmiş, bunun büyümek olduğuna inandığım için de asıl Dahlia'dan uzaklaştıkça uzaklaşmıştım.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Sam'in pazar gecesi geç saatte attığı mesaja göre Julian sabah beşte uyanıp evdeki spor salonunda antrenman yapmış, ardından buzlu kahve almak için Hırgürcü Horoz Kafe'ye uğramıştı. Sürprizi bozmamak için sessiz kalacağına söz veren Sam, Julian'ı yakalamanın en iyi yerinin kahve dükkânı olduğunu söylemişti.

Ben de gün ağarmadan kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye üstümü giyindikten sonra Julian'dan önce kahve dükkânına gitmiştim.

"Hey." Boş kafede arka taraftan ona el salladım.

"Dahlia?" Julian yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Günaydın."

"Bu saatte burada ne işin var?"

Buzlu kahvemden büyük bir yudum aldım. "Sabah insanı olmaya çalışıyorum."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Bunu on dakika sonra bir kahve daha içince tekrar sor," dedim.

"Kaç tane içtin?"

"Saat altıda seninle konuşmak isteyecek kadar içmedim." Kasaya yönelip ona öğrettiğim şekilde iki buzlu kahve siparişi verdi. Bu sırada ben kalan kahvemi içip bardağımı çöpe attım.

İki kahveyle geri döndü. "Al bakalım. Sadece bir bardakla sabaha başlama riskini göze alamayız."

Çarpan kalbimin suçunu damarlarımda gezinen espressoya atabilirdim ama yalan söylemiş olurdum.

"Teşekkür ederim," diyebildim boğazımdaki düğüme rağmen.

Yaptığı jest, içtiğim kahve kadar tatlıydı. Geçen gece bana iyi davranmasını kibarlıktan saymıştım ama bu seferki çok daha fazlasıydı.

Akışına bırak, Dahlia.

Söylemesi kolaydı tabii. Kaygılarım ve bitmek bilmeyen kuruntularım yüzünden ben hiçbir zaman akışına bırakabilen biri olmamıştım. Her şeyi oluruna bırakıp risk almam pek mümkün değildi.

Duvara toslayacaksam bunun ilk şahidi Julian olsun istemezdim ama en azından o, beni neyle karşı karşıya olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Aferin, en azından işin iyi yanını bulmayı başardım.

Julian'ın ardından kahve dükkânından çıkarken adımlarımda farklı bir hafiflik vardı. Ana cadde bomboştu; Hasat Festivali sonrası durgunluk –diğer adıyla temizlik günü– yüzünden dükkânların çoğu hâlâ kapalıydı.

Julian'ın ofisine giden yolu yarıladığımızda havadaki serinlik ve elimdeki buzlu kahve yüzünden titremeye başlamıştım.

"İyi misin?" Göz ucuyla bana baktı.

"Evet, sadece üşüdüm." Pembe tüvit ceketimin önünü iliklemeye çalıştım

Beni baştan ayağa süzdü. "Montun nerede?"

"Kıyafetime uymuyordu."

Julian, tam kahvesini yudumlarken sözlerimle hazırlıksız yakalanıp kahkaha attı. Kahvesini yakındaki banka bırakıp ceketini çıkardı. Benim bardağımı da aldıktan sonra sağ kolumu ceketinin koluna geçirmeme yardım etti.

On dakika içinde iki tatlı jest. Sadece bir öpücükten sonra bu tarz ilgi göreceksem bir gün gerçekten onunla seviştiğimde neler göreceğimi hayal dahi edemiyordum.

"Program anlaşması suya düştüğüne göre kışı burada mı geçirmeyi planlıyorsun?" Julian, ceketi kırık kolumun üzerine örterken sorduğu bu soruyla bir taşla iki kuş vurmuştu.

Kalçamla onu dürttüm. "Neden? Benden hemen kurtulmak mı istiyorsun?"

"Daha başlamadım bile." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Bedenim aniden ısınarak içimdeki ürpertiyi bastırdı.

Julian birkaç cümle kurunca vücut ısım böyle yükseliyorsa kışlık monta ne gerek var?

Ofis binasına vardığımızda perdelerin kapalı olduğunu gördü ama bu konuda yorum yapmadı. Sadece cebinden anahtarlarını çıkarıp titreyen parmaklarımın arasındaki kahve bardağıyla değiş tokuş etti.

"Kapıyı aç."

Titrek ellerimle ikinci denemede kilidi açabildim. İçeri girip elektrik düğmesine dokunduğumda Julian eşiği geçti.

Gözlerine ve yüzüne vuran Noel ışıkları altında lobiye şaşkınlıkla bakakaldı. "Yok artık."

Bunca yıldır birbirimize yaptığımız tüm şakalar içinde bu kesinlikle favorimdi – ki bu söz, lisede onun tenini maviye boyamayı başarmış biri olarak çok şey ifade ediyordu.

"Tüm bunları ne zaman yaptın?" diyerek Sam'in paketlenmiş masasına doğru yürüdü.

"Lily ve annelerimiz festival sabahı yardıma geldi."

"Annem de mi işin içindeydi?"

"Sam'in bana anahtar vermesini yasaklamışken başka nasıl halledebilecektik sanıyorsun?"

Suratını ekşitmeye çalıştı ama yüzüne yayılan gülümsemeye yenik düştü. Duvarlar, mobilyalar ve şöminenin çevresindeki süslemeleri izledikçe yüzü iyice aydınlandı.

"Nefret mi ettin?" diye sordum.

"Tüm benliğimle hem de."

"Bozacak mısın peki?"

"Bir ocakta."

Güldüm. "Ofisini görene kadar bekle."

Kahve bardaklarımızı Sam'in masasına bıraktıktan sonra ofisine doğru yürümeye başladı. Uzun adımlarına yetişebilmek için koşmak zorunda kaldım. Neyse ki kapı açılırken yüzünü görebildim.

Gözleri büyüdü. "Vay canına."

Julian'ın ofisi, ucuz Noel süsleriyle dolu bir indirim reyonunu andırıyordu. Masasının arkasındaki raflara dizilmiş müstehcen kurşun askerler ve dinozora binen iki buçuk metre boyundaki şişme Noel Baba'yla tam bir curcunaya dönmüştü.

Ki bence harika bir dokunuştu.

Julian dikkatini hemen camın kenarındaki köşeye yerleştirilen ağaca çevirdi.

Başını iki yana sallayarak mükemmel şekilde taranmış saçlarını bozdu. "Hayatımda gördüğüm en zevksizce süslenmiş ağaç bu."

"Biliyorum."

"Belki de şimdiye kadarki en iyi şakan olabilir ama yine de listeme bakmam lazım."

Bu itirafı yanaklarımı ısıttı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Bana gülümsediğinde aklım başımdan gitti.

"Arabanı gizlice yüzer iskeleye çıkarıp gölün ortasına demirlediğim zamanki kadar iyi değil ama yakın."

O anıyı hatırlayıp gülümsedim. "Henüz seçtiğim süslemeleri görmedin bile."

Julian beni ağaca doğru çekti ve sonraki beş dakikayı seçtiğim süsleri göstererek geçirerek yanımdaki heybetli adamdan iki içten kahkaha koparmayı başardım.

Süsleri dikkatle tekrar dala yerleştirdi. "Annemin işin içinde olduğuna inanamıyorum."

Gülüşüm dikkatini ağaçtan çekti. "İşin içinde mi? Fikri söylediğimde tüm operasyonu o yürüttü sayılır."

"Eğlendin mi?"

"Deli gibi."

"Güzel." Bana doğru bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?" Bir adım geriledim.

"Sen eğlendin, şimdi sıra bende."

"Julian..."

Elini enseme dolayıp dudaklarını benimkine bastırdı ve tek bir öpücükle itirazımı susturdu.

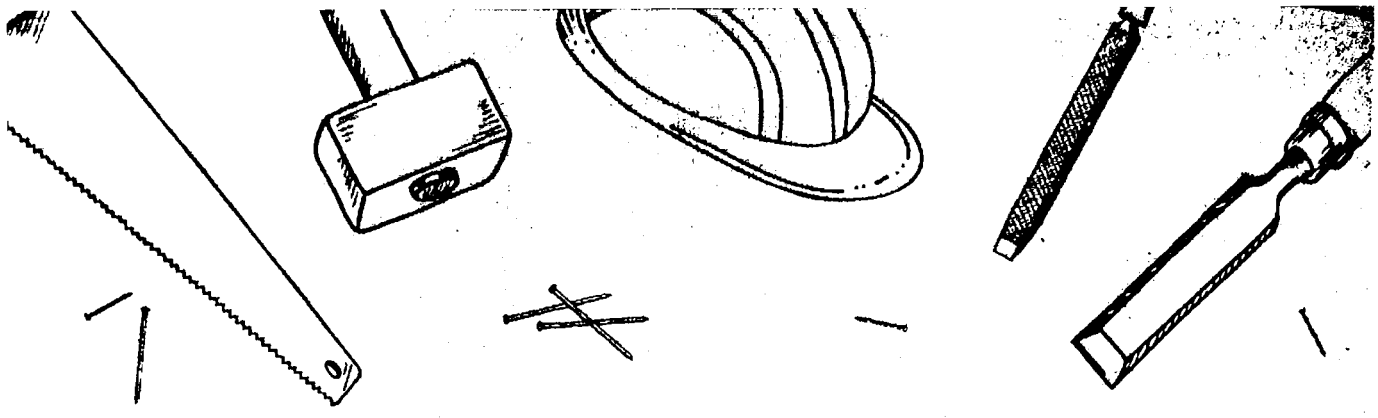

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Dahlia'yı sabah altıda tek başına oturmuş, elinde kahveyle telefonunu karıştırırken gördüğüm andan beri öpmek istiyordum.

O hiçbir zaman sabah insanı olmamıştı, dolayısıyla bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi.

Ofiste hazırladığı şaka harikaydı –ustalık seviyesindeydi hatta– ama aklımda sürekli onu öpmek varken buna bile gerektiği kadar odaklanamamıştım.

O yüzden onu öptüm.

İlk başta şaşırsa da birkaç saniye içinde bana ayak uydurdu. Kollarını sıkıca boynuma dolayıp tırnaklarını tenime batırırken ellerimi saçlarına daldırıp o inleyene kadar çekiştirdim.

Dahlia'yla öpüşmek, dişler ve diller arasında geçen bir savaş gibiydi. Onu yeni dekore ettiğim masaya dayayıp eteğini yukarı sıyırma ve orada sevişme arzusuyla cebelleşiyordum.

Ağırdan almalısın, dedim kendime, dilimi onunkine dolarken.

Kolunun iyileşmesini bekleyecektin. Elini pantolonumun üzerinden kasıklarıma koyduğunda inledim.

Dur yoksa kendine engel olamayacaksın. Dudaklarımı onunkilerden zorla ayırdığımda dudaklarından hayal kırıklığıyla dolu tatlı iç çekiş döküldü.

Sadece birkaç saniye daha, dedim kendi kendime, saçını çekip boynunu açığa çıkarırken.

Dahlia pantolonumun üzerinden aletimi kavrayarak hafifçe okşarken ben de boynunu öpüp ısırarak narin tenini emiyordum.

Bir noktada saçımı kavrayarak başımı geriye doğru çekti.

"Hey," dedim acıyan yeri ovuşturarak.

"Annem boynumda iz görürse çıldırır."

"Fular takmak için harika bir mevsim," dedim üzerine eğilerek ama parmağını alnıma bastırıp beni geri iterek yaklaşmama izin vermedi.

"İz bırakmaya bu kadar hevesli olduğunu kim tahmin ederdi?" dedi.

"Boynunda iz bırakmak yasak olabilir ama kıçın hâlâ hedefimde," dedim.

Gözleri kocaman açıldı.

İşaret parmağımla boynundaki kırmızı izin üzerine bastırdım. "Bunu ister miydin?"

"İsteyip istemediğimi öğrenmek istediğimden emin değilim."

"Alçıyı çıkardığın zamana saklayalım."

"Pekâlâ." Derin iç çekişi sokağın öbür ucundan bile duyulacak kadar yüksekti. "Zaten işe gitmem lazım. Dekor lansmanım için vaktim daralıyor, kaçırmak istemem."

"Daha sonra kurucunun evinde buluşur muyuz?" diye sordum, kapıdan çıkmadan.

"Neden?"

"Birkaç şeyi kontrol etmek ve zamanlamada doğru ilerliyor muyuz emin olmak istiyorum."

"Hâlâ beni postalamaya mı çalışıyorsun?" Gözleri parladı.

"Biliyor muydun?"

"Projeyi yarı sürede bitirmek istemenin tek mantıklı açıklaması buydu."

"Belki de işleri yavaşlatmalıyım." Artık Dahlia'yla vakit geçirmek istediğimi açık açık itiraf ettiğime göre acele etmeye gerek kalmamıştı.

Hani ilişkinizi sıradan tutacaktınız? diye sordu içimdeki paranoyak ses.

"Ne–" Anahtarların şıngırtısı sözünü kesti. "Sam'in tepkisini görmem lazım! Bay bay!" Hızla gözden kaybolarak beni yüzümde o aptal gülümsemeyle baş başa bıraktı.

Ryder'ın bana gıcıklık olsun diye başka bir erkek marangoz tutup tutmadığından emin değildim ama işi bitirmeye ihtiyacım olmasa yemin ederim onu kovardım.

Gerçi sırf ona bir şeyleri kanıtlamak için bunu yapmayı bile düşündüğüm olmuştu.

Çekici marangoz Dahlia'nın çizimini daha iyi görebilmek bahanesiyle yanına eğildi.

Tepem aniden attı. "Sen. Keçi sakallı." Sesim sakindi ama gergin beden dilim Dahlia'nın ilgisini çekmiş olmalıydı.

Marangoz başını kaldırdı. "Ben mi?"

"Bayan Muñoz'a diyecek değilim."

"Elbette, Bay Lopez."

"Adın ne?"

"Patrick."

"Tebrikler, Patrick. Terfi aldın."

Kaşları hızla havaya kalktı. "Ne?"

"Dışarı çık, Ryder'ı bul ve ona *Aurora Gölü* projesinde seni çalıştırmak istediğimi söyle."

"Ciddi misiniz?"

"Kesinlikle." Elimle onu kapıya doğru uğurladım.

Patrick kapıya doğru koşarak uzaklaştı ve Dahlia'yla beni baş başa bıraktı.

Dahlia'nın kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Artık öyle."

Gözleri parladı. "Patrick burada sadece bir gün çalıştıktan sonra nasıl terfi alabildi?"

"Onun becerilerine başka bir yerde ihtiyacım vardı."

"Peki ya bu ev?"

"Patrick'in işini ben devralacağım."

Dahlia şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Ciddi olamazsın."

Ölümüne ciddiyim.

Kıskançlık güçlü bir motivasyon kaynağı olabilirdi ama gerçekleri değiştirmiyordu. Çağrıştırdığı acılar yüzünden sevdiğim şeylerden kaçmaktan bıkmıştım. Tıpkı toplantılara katılmaktan hoşlanıyormuş gibi yapmaktan bıktığım gibi, oysa Dahlia'nın önüme koyduğu projelere balıklama dalmak istiyordum.

Kurucunun evi üzerinde çalışmak istemem, kıskançlığın ve Dahlia'yı etkileme arzumun da ötesindeydi.

Bu tamamen *benimle* ilgiliydi.

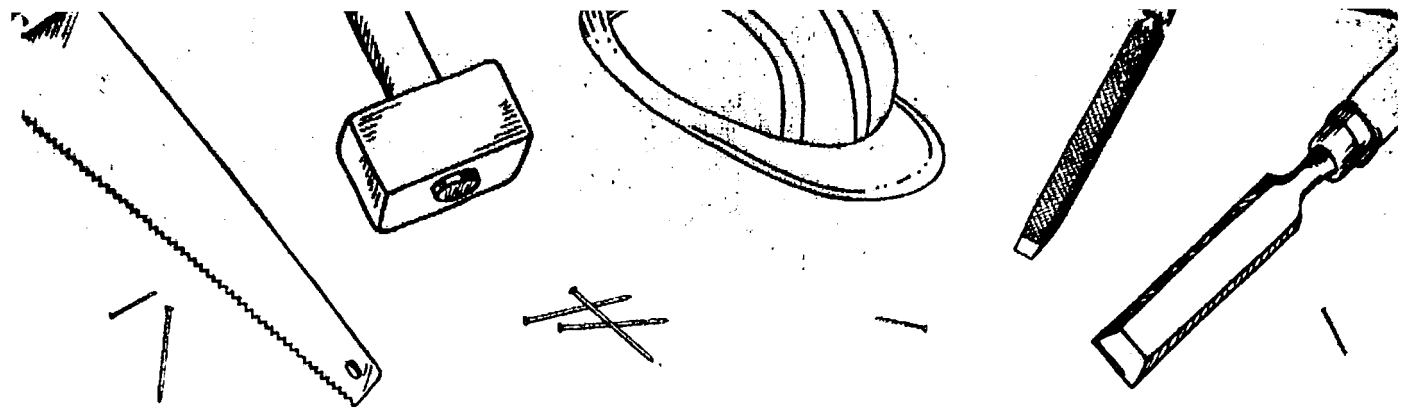

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Julian

"Dahlia'yla yeniden birbirinize eşek şakaları yapmaya başlamanızın an meselesi olduğunu biliyordum," dedi Rafa, ofis kapısının yanındaki ağaca göz gezdirirken.

"Ne düşünüyorsun?"

Odama göz attı. "Tam bir görsel felaket."

"Kesinlikle."

"Yakında bunları kaldırmayı planlıyor musun?"

"Muhtemelen yılbaşından sonra." Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Kaşlarını kaldırdı. "Süslemeleri altı hafta daha tutmak mı istiyorsun? Neden?"

"Çünkü onları sevdim."

"Hadi canım," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Ona âşık oluyorsun. *Yine.*"

"Oluyorsam sana ne?"

"Bunu inkâr etmeyişin bile yeterli bir kanıt."

İç çektim.

O da karşılık olarak iç çekti. "Gidip kasabalıları uyarayım mı?"

"Bu sefer sivilleri karıştırmayacağız."

Ters ters baktı.

"Hayvanları da," diye ekledim.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Üstelik kimsenin zarar görmeyeceğinden de emin olacağım." *Özellikle Dahlia'nın.* Tanrı korusun, saçma bir tepki verir de diğer kolunu da kırardı falan.

Rafa başını yana eğdi. "Ne planlıyorsun?"

"Senin yardıma hazır olup olmamana bağlı."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ne yapıyorsan yap ama beni bu işe bulaştırma."

"Daha planı anlatmadım ki."

"Yüzündeki o sırıtışı görmek bana yetti, kesin kötü bir plandır."

O aptal sırıtışı yüzümden sildim. "Ama bunu yapacaksam yardıma ihtiyacım olacak."

"Yeni bir eşek şakası savaşı başlatmana yardım etmek direkt hapishanelik bir sebep." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yalnızca bir kez olmuştu."

"İtfaiye musluklarının yüz metre yakınına park etmemin hâlâ yasak olduğunu biliyor muydun?"

Güldüm. "Kasabada park yeri bulmak can sıkıcı olmalı."

"Bu yüzden ikinizden uzak duruyorum işte."

Elimi omzuna atıp sıktım. "Hadi ama. Eski günlerdeki gibi olur."

Bir şeyler homurdanarak omuz silkti. Dahlia'ya yeniden şaka yapmak sadece ona değil, Rafa'ya da iyi gelirdi. Hayatına biraz eğlence katması fena olmazdı.

Tavanda titreşen ışıklara baktı. "Sam'e sana yardım etmesi için para vermiyor musun?"

"Sadakati ikiye bölünmüş durumda."

Rafa sakalını kaşıdı. "Haklısın."

"Bu, yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Eskiden böyle zavallı biri değildin sen."

"Çünkü o zamanlar sen, *önce eşek şakasını yapalım, olacaklara sonra bakarız,* derdin."

Gözlerini kıstı. "Aklında ne var?"

"Dört ila altı ay boyunca Dahlia'yı gece ışıklar açık uyutacak bir şey."

"İnsanları korkutmayı severim."

"Bu tavırla zaten fazla uğraşmana gerek kalmıyordur."

"Siktir git." Beni kenara itip masamın karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

Ben de diğer yandaki döner sandalyeye oturdum. "Aklının başına geldiği günleri göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Bensiz şaka yapmayı beceremediğin içindir," dedi gözlerini devirerek.

Fırsat varken Rafa'nın oyunbaz hâllerinin tadını çıkarmalı ve bu eşek şakasını verdiği çabaya değer hâle getirmeliydim.

Klavyeme birkaç kez tıklayıp bilgisayar ekranımı açtım ve ona doğru çevirdim. "Plan şöyle..."

Son birkaç günü toplantılarımı yeniden planlayarak ve Sam'le birlikte yeni takvimi kesinleştirerek geçirdikten sonra nihayet kurucunun evinde yarı zamanlı çalışmaya başlamıştım.

Arka bahçeye kurduğum derme çatma çadır, bu çapta bir proje için gereken tüm araç gereçlerle donatılmıştı. Bu da marangozluğa geri dönmeyi kolaylaştırıyordu. Babamın eski marangozhanesinde olsaydım bu işe geri dönebilir miydim bilmiyordum.

Adım adım.

Kemiklerimdeki ağrıya aldırış etmeden gözlerimi, burnumu ve ağzımı koruyucu ekipmanla kapadım. İlk trabzan üzerinde

çalışmaya koyulduğumda taze talaşın kokusu ve ahşap direği tıraşlarken elimdeki aletin çıkardığı ses havayı doldurdu.

Tahmin ettiğimden daha uzun sürse de yıllar içinde edindiğim beceriler yavaş yavaş geri dönüyordu.

Bunu neden yaptığını unutma, dedim kendime, bir hata yaptığımda sinirlenince. Ahşap direği kenara fırlatıp yenisini aldım.

Bu senin için, dedim ve baştan başladım.

Tasarımı mükemmelleştirmek için iki kez daha denemem gerekti. "Biri bitti, birkaç yüz kaldı." Direğin üzerine üfleyip her bir detayını inceleyerek hafifçe çevirdim.

Ama moralim Sam'den gelen mesajlarla bir anda bozuldu.

SAM

Aurora Gölü projesinde sorun çıktı. Hemen Mario'yu ara.

SAM

Ayrıca tasarım ekibi yarın konutlarla ilgili görüşmek istiyor. Seninle bir şeyleri netleştirmeleri gerekiyormuş.

SAM

Çıkmaz sokaktaki ev için döşeme gecikti. Birkaç haftaya kadar ulaşması bekleniyor.

Kurucunun evindeki marangozluk işleriyle ofis programımı dengelemek zor olacaktı. Henüz burada sadece bir saat geçirmiştim ama Sam telefonumu mesaj yağmuruna tutmaya başlamıştı bile.

Koruyucu maskemi çıkarıp masaya bıraktım, telefonu tezgâha koydum ve bir çekiç aldım.

Tanrım, şu an telefonu parçalamak çok cazip geliyor.

"Hey, o silahı bırak ve telefondan uzaklaş," dedi Dahlia, arkasındaki çadır perdeleri kapanırken.

Çekici masaya bıraktım. "Göründüğü gibi değil."

"Telefonunu parçalamaya çalışmıyordun yani?"

Sol koluna göz attım. "Nihayet alçıdan kurtulmuşsun."

"Konuyu ustalıkla değiştiriyorsun."

Sessiz kaldım.

Ahşap direklerden birini alıp dört bir yanını dikkatle inceledi. "Bu... harika."

"Sahi mi?" Sözler ağzımdan zorla çıktı, kendi kulağıma bile zavallıca geliyordu.

"Baban seninle gurur duyardı."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Mükemmel olmaktan çok uzak."

"Hayır, mükemmelden de öte."

Dahlia direği masaya geri bırakırken içim gururla doldu.

Telefonum yeniden titrediğinde başımı geriye atıp iç geçirdim.

"Eee, neler oluyor?" dedi. Tezgâhın altından bir tabure çekip oturdu.

Gözüm seğirdi. "Programda biraz aksama oldu."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz."

Gözlerini kıstı. "Yardım istememek için mi böyle diyorsun?"

"Hayır. Bunu yapabilecek tek kişi olduğum için öyle diyorum."

"Nedir o?"

"Takımlarla, emlakçılarla, komitelerle haftalık görüşmeler. Planlar, izinler ve tüm o sıkıcı şeyler."

"Alınma ama tüm bunlar atla deve değil ya?"

Ellerimi pantolonumun ön ceplerine soktum. "Belki öyle değil ama zaman alacak işler."

"Görevlerini bölüşmek için birini işe almayı düşündün mü?"

O kadar çok düşündüm ki artık sayısını unuttum. "Evet."

"Eee?"

"İşe uygun birini bulamadım."

"Sabırla aradın mı?"

Tam anlamıyla donakaldım.

Gözünü ahşap parçadan ayırmadan, "İyi bir ekibin var. Eminim içlerinden biri yükünü hafifletmekten memnun olurdu," dedi.

"Biliyorum." Güvenebileceğim insanlarla çalıştığım için şanslıydım ve onlara hak ettikleri bedeli de ödüyordum ama bu, onların görevlerimi devralmaya hazır oldukları anlamına gelmiyordu.

Tırabzan direğini masanın üstüne bırakıp başka bir yarı işlenmiş ahşap parça aldım.

Dahlia tezgâha yaslandı. "Biliyorsun, biraz nefes almaya ihtiyacın olursa bazı toplantılarda sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Cidden mi?"

Omuzlarını silkti. "Yıllar boyunca pek çok tasarım ekibi ve müteahhitle çalıştım."

"Emin değilim..."

"Bir düşün. Kurucunun evi benim için iyi bir mücadele oldu ama ben sekiz farklı evi ve kaotik bir çekim takvimini aynı anda idare etmeye alışkınım."

"Sakın boş kalmaktan canım sıkıldı deme."

"Yok, sadece yeterince faydalı olamıyormuş gibi hissediyorum." Yığından beşe beş bir parça alıp elinde çevirdi. "Tasarım tarzın benimkine pek uymuyor olabilir ama senin bu eve tam anlamıyla odaklanman gerekiyorsa kendi görüşlerimi bir kenara koyabilirim."

"Ben dikkatini daha önemli şeylere vermeni tercih ederim." Bunu sinsi bir gülümsemeyle söylediğimden kaşlarını çattı.

"Ciddiyim. Yardımımı istemiyorsan sorun değil, söyleyebilirsin."

Sözleri beni duraksattı. "Gerçekten yardım etmek mi istiyorsun?"

"Tabii. En azından yeni yıla kadar."

Midem düğümlendi. "Her şeye rağmen yeni yılda gitmeyi planlıyorsun yani?"

"Yoğun bir çekim programım olmayacağından Design by Dahlia'nın kilometrelerce uzunluktaki bekleme listesini temizleyebileceğim. Bazı müşterilerim iki yılı aşkın süredir beni bekliyor."

"Evlerini buradan tasarlayamaz mısın?" deyiverdim.

"Hımm... Emin değilim. Bu konuyu pek düşünmedim."

Bu bir *hayır* değildi, o yüzden kabul ettim. Dahlia'nın özel bir tür meydan okumaya ihtiyacı vardı ve bunun ne olduğunu bulmak bana düşüyordu.

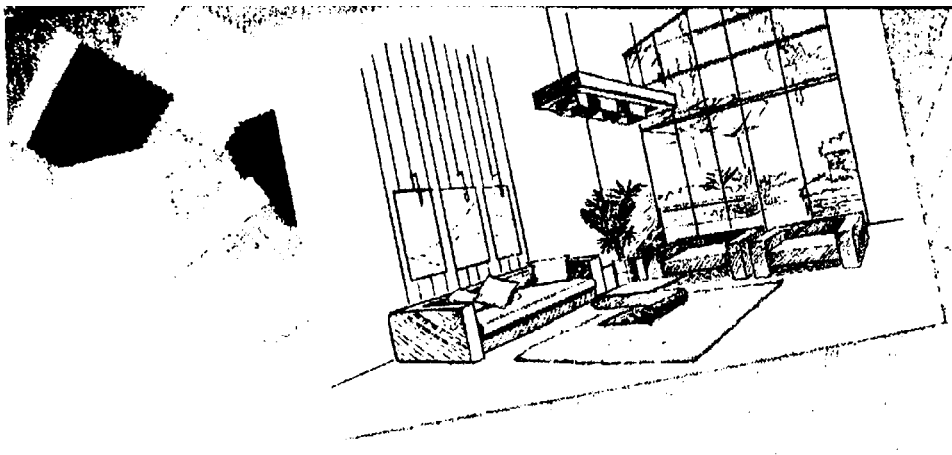

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Son beş dakikamı akıl sağlığımı sorgulamakla geçirdikten sonra Julian'ı yakalayıp evin içine çektim.

"Ne yapıyoruz biz–"

"Şşşt!" diye fısıldadım.

Julian tişörtünün eteğiyle alnını silince karın kasları ortaya çıktı.

Yerde sürüklenen mobilya sesini andıran boğuk bir gürültü tüylerimi diken diken etti. "İşte! Duydun mu?"

"Muhtemelen Ryder yukarıda bir şey deliyordur."

Gözlerim büyüdü. "Bu imkânsız. Ryder ve ekip bir saat önce gitti."

Normalde ben de çoktan çıkıp gitmiş olurdum ama Julian'ı yalnız bırakmak istemediğimden burada kalarak yeni iyileşmiş sol kolumun avantajını kullanmıştım. Alçısız olunca evin her köşesinde küçük projelerle uğraşabiliyordum; boya renklerini denemek, duvar kâğıdı örneklerine göz atmak, evin yarısını çerçevelerle kaplayıp kaplamamaya karar vermeye çalışmak gibi...

O sürüklenme sesini tekrar duyunca Julian'a bir adım daha yaklaştım. "Bu sesi senin de duyduğunu biliyorum."

"Ryder'ın gittiğinden emin misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Eminim."

Julian omuz silkti. "Evin ısısı–"

"Evin ısısı düşerken evden böyle sesler gelir, diyeceksin şimdi ama yok, ben bu açıklamayı yemiyorum, Bay *Ben Şeylere... İnanmam.*" Kelimeyi havada bıraktım.

"Hayaletlere mi?"

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Şşşt! Sakın o kelimeyi söyleme!"

Julian gözlerini devirdi, tam da o sırada tepemizdeki avize titredi.

"Aaa!" diye çığlık attım ve Julian'ın elini ölümüne sıktım.

Parmaklarımı gevşetmeye çalıştı ama nafileydi. "Biraz sakinleşir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Kaygılı birine sakinleş dendiğinde ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne oluyor?"

Elini daha da sıktım. "Tam tersi oluyor, ne olacak!"

İç çekişi küçümseyiciydi. "Elektrik ekibi bugün bu avizeyle uğraşıyordu."

O sırada havalandırma boşluğundan buz gibi bir hava gelince tüylerim diken diken oldu. "Peki, bunu açıklamak ister misin?"

"Neyi?"

"Boş ver." Sesim sadece Julian'ın duyabileceği kadar alçalmıştı. "Bence burada."

"Kim burada?"

"G.B.," diye fısıldadım.

"G.B. mi?" Birkaç saniye duraksadı. "Ah. Gerald Baker mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Kaburgasını dürttüm.

Acıyan yerini ovuşturdu. "Ah! Neydi bu şimdi?"

"Adını anma sakın."

"Artık saçmalamaya başladın sen."

Kaşlarımı çattım. "Yemin ederim, sanki hayatında hiç korku filmi izlememiş gibisin."

"Neden?"

"İzlemiş olsaydın bunu demezdin de ondan."

"Bu tarz laflar edenlerin başına ne geliyor?" diye sordu duygusuz bir sesle ama suratında sinsi bir gülümseme vardı.

"G.B. gibi oluyorlar." Orta parmağımı boğazımdan geçirip kesilme sesi çıkardım.

"Sen tam bir–" dediği anda elektrikler kesildi.

"Julian!" diye bağırıp kollarımı beline doladım.

Telefonunu çıkarıp feneri açınca neredeyse kör oluyordum. Merdivene doğru giderken bebek maymun gibi bedenine tutunup onunla beraber yürüdüm.

Ayaklarımı yerde sürüyerek onu durdurmaya çalıştım. "Nereye gidiyorsun?"

"Sigorta kutusunu bulmaya gidiyorum," dedi beni kendinden ayırmaya çalışırken.

"Hayır!"

Evin içinde tüyler ürpertici bir ses yankılandı.

Julian'ın gözleri büyüdü.

Sesim alçaldı. "O da neydi öyle?"

Âdemelması oynadı. "Bilmiyorum."

"Ryder mıydı sence?"

"Belki tavan arasına yaralı bir hayvan girmiştir?"

"Peki ne yapmış olabilir? Elektrik kablolarını kemirip elektriği mi kesmiştir?"

Yüzünü buruşturdu. "Mantıklı. Bir keresinde bir kertenkele elektrik kutusuna düştüğünde de aynısı olmuştu."

Zonklayan şakaklarımı ovuşturdum. "Bir kere de bu kadar mantıklı konuşmasan olmaz mı?"

"İstersen ben de senin gibi sinir krizi geçireyim?"

"Ben sinir krizi *geçirmiyorum!*"

O sırada yukarıdaki koridordan bir kez daha tüyler ürpertici bir ses geldi, ardından boğuk bir öksürük yankılandı.

Julian daha bir basamak bile çıkamadan tırnaklarımı koluna geçirdim.

"Oraya çıkamazsın."

Elimi korkmuş bir çocuğun elini okşar gibi sıvazladı. "Merak etme. Geri döneceğim."

"Hayır! Öyle söyleme!"

"Gerçekten türünün son örneğisin," dedi gülümseyerek, başını sallayıp elinde telefonuyla basamakları koşarak tırmandı.

Ben de kendi telefonumun fenerini açıp olduğum yerde bekledim. Julian merdivenden çıkıp doğu kanadına yönelerek gözden kayboldu.

Bir dakika sonra, "Julian!" diye fısıltıyla bağırdım ama yanıt alamadım.

"Cidden, bu kadar saçmaladığın yeter. Sabah olunca elektriği düzeltiriz. Lütfen geri gel." Bu sefer daha yüksek sesle konuşmuştum.

Yukarıda bir şey yere düşünce yüreğim ağzıma geldi. "Julian?"

Ne elektrik ne de bir yaşam belirtisi olmadan tam dört dakika bekledikten sonra daha fazla dayanamayıp merdiveni çıkmaya başladım.

"Oraya vardığımda hâlâ hayattaysa onu kendi ellerimle öldüreceğim." Kalp atışlarım öyle gürültülüydü ki kendi sesimi zor duyuyordum.

"Julian? Neredesin?" diye seslendim sahanlığa vardığımda.

Telefonunu çaldırdım ama direkt telesekretere düştü.

Lanet olsun.

Üst kattan ağır bir mobilyanın çekilişini andıran bir ses daha geldi.

"Tavan arası olmaz," diye inledim kendi kendime.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. İzleniyormuşum gibi bir hisse kapılmamla kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Her ne kadar arkamı dönüp bakmak istesem de kendimi tuttum. "Hey, Gerald. Biz kötü niyetli değiliz. Lütfen beni ya da hayaletlere inanmayan şu saftirik arkadaşımı öldürme. Hayaletlerin gerçek olmadığını söylerken ciddi değildi."

O izlenme hissi tavan arasına çıkan merdivene doğru yürürken hiç eksilmedi.

Basamakların dibinde durakladım. "Julian? Yukarıda mısın?"

Tavan arasının kapısı kapalıydı ve kapının altından Julian'ın fenerinin ışığı süzülüyordu.

Elimi kalbimin tam üzerine koydum.

Sen Dahlia Muñoz'sun. Hiçbir şeyden korkmazsın.

Dedi gençliğinde anksiyete teşhisi konan kadın, diye karşılık verdi iç sesim.

Midem sıkışmış olsa da merdiveni tırmandım ve kapının önünde durdum. Bir an duraksayıp omuzlarımı geriye attım ve kolu çevirdim.

Kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriye temkinli bir adım attım. Tam o sırada ardımdan buz gibi bir hava akımı geldi ve kapı gürültüyle kapandı. Olduğum yerde sıçradım.

"Merhaba?" Sesimdeki kırılgan tınıdan, bir tane daha esrarengiz olay olursa ağlamaya başlayacağım belli oluyordu.

Hafif bir hışırtıyla birlikte fenerimi sesin geldiği yöne çevirdim.

"Ah, siktir!" Ben çığlık atarken telefon elimden düştü.

Yumruğum kadar gözü, uyluklarım kalınlığında bacakları olan tüylü devasa bir örümcek bana bakıyordu.

Hareket ettiği anda kendimi kaybettim.

"Julian!" diye bağırdım.

Tavan arası aydınlandı ve birkaç saniye sonra destek kolonlarının ardına saklanmış iki adamın kahkahasını işitince olan biteni idrak ettim.

Rafa'yı tamamen görmezden gelip Julian'ın üzerine atıldım. Boğazına sarılmama fırsat bile vermeden beni yakalayıp kollarımı arkamda kıstırdı.

"Yakaladım seni."

"Senden nefret ediyorum!" Ayağını ezmek için ayağımı kaldırdım ama Julian yana kaçınca ıskalayıp ahşap zemine vurmuş oldum.

Beni göğsüne çekip sarıldı. "Ayıp ediyorsun ama."

"Asıl senin bana yaptığın ayıptı! Öldüğünü sandım!"

Rafa, Julian'ın adını haykırışımı kaydettiği videoyu izleyip kıkırdadı.

"Ona yardım ettiğine inanamıyorum," dedim parmağımı Rafa'ya doğrultarak.

Omuz silkti. "Julian haklıydı. Bu *eğlenceliydi*."

"Eğlence mi? Bana *travma yaşattınız*, seni densiz!"

Rafa çığlıklarımı tekrar tekrar oynatırken kahkahalarını bastıramayıp merdivene doğru ilerledi. "Bunu aile grubuna göndermek için sabırsızlanıyorum."

"Rafa! Geri gel!" Julian'ın kollarından kurtulmaya çalıştım. Yerdeki telefonum bildirim sesiyle titredi. "Yolladın mı?!"

Rafa çenesiyle Julian'ı işaret etti. "Davet için teşekkürler."

"Julian'ın cenazesi için de sana bir davetiye gönderirim," diye seslendim arkasından.

Rafa merdivenden inerken omzunun üzerinden, "Pazar günü görüşürüz, Dahlia," dedi.

Julian'ın kollarından kurtulmak için çırpındım ama hareketlerim sert olmaması gereken bir şeye temas edince duraksadım.

"Sertleştin mi sen?"

"Birkaç dakikadır bana sürtünüp durduğun düşünülürse evet, sertleşmemek çok zor," dedi.

Daha sert mücadele ederek onu inlettim.

Oh olsun. Bunu hak etti.

"Şunu yapmayı kesersen seni bırakırım," dedi beni daha da sıkı tutarak.

Kollarında duruldum. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

"Ofisime yaptığının intikamı olarak düşün," dedi ve geri çekildi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Benim yaptığım şey sevimli bir şakaydı! Bu... bu hastalıklı bir şeydi!"

"Korktun mu?"

"Korkmak da laf mı?"

Kafasını yana eğdi. "Ama korkmana rağmen yardımıma geldin."

"Büyük bir hataydı."

"Yaralanmamdan mı korktun?"

Kaşlarımı çattım. "Daha çok bir iblis tarafından ele geçirilmenden korktum, gerçi senin doğuştan ele geçirildiğini hatırlamam gerekirdi."

Gülümseyerek öfkemi hafiften de olsa dindirdi. "Korktuğunda adımı seslendin."

"Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken söylediğim şeylerin hesabını verecek değilim."

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ne gördün?"

Ellerimi yavaşça göğsüne koyduğumda derin bir nefes aldı. "Seni."

Yanaklarıma dokundu. "Nasıl?"

"Beni böyle tuttun." Ellerini belime koydum.

"Sonra?" Parmak uçlarını tenime bastırdı.

"Seni böyle boğdum." İki elimde boğazına sarılıp hafifçe sıkınca gözleri bir anlığına fal taşı gibi açıldı.

Ellerini benimkilerin üzerine koyup biraz daha bastırdı. "Fantezilerinden birini yaşamak istiyorsan sorman yeterdi."

Parmağımı göğsünden aşağıya indirdim. "Kolum iyileşmeden istediğim herhangi bir şeyi yaparmışsın gibi."

"Hazır söz açılmışken..." Eli sol kolumdan aşağı kaydı.

Kasıklarını bana doğru ittiğinde titredim.

"Yazık oldu, bu gece için plan yapmıştım ben de."

"Neden geceyi bekliyoruz ki?" diye fısıldadım, kemerine uzanıp çözmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Geri çekilmeye çalıştı ama kemerin tokasından tutarak onu durdurdum.

"Hâlâ anlamadın mı?" Kemerini çıkarıp kenara fırlattım.

"Senin için başka planlarım vardı aslında." Boğuk sesi içimi bir hoş etti.

"Onları sonra yaparsın."

"Dahlia..."

Açılan fermuarın sesi içimin ürpermesine neden oldu. Diz çöküp pantolonunu aşağı çekerken karın kasları gerildi, baksırına baskı yapan ereksiyonunu açıkça görebiliyordum.

"Beni korkutmak seni tahrik mi etti?" diye sordum, parmağımı baksırının incecik kumaşının üzerinde gezdirerek.

"Olması gerekenden fazla."

"Bu çok saçma." Parmaklarımı hafifçe ereksiyonunda gezdirdim.

"Farkındayım."

Dizlerimin üstüne çöküp baksırını indirdim.

Çenemi sertçe kavradı. "Ödülü bu olacaksa belki de seni daha sık korkutmalıyım."

Ona ters ters bakabilmek için başımı hafifçe geriye yatırdım. "Suskun Julian'ı tercih ederim."

"Ama–"

Dilimi aletinin üzerinde gezdirip ucunu emdim. İniltisi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olurken aynı hareketi tekrarladım.

O da saçlarıma gömülen elleriyle beni yerimde tuttu. "Önce seni yemeğe çıkarsam?"

"Randevuya çıkarız dememiştik." Dilimi aletinin başında gezdirerek sızan uyarılma sıvısını yaladım.

"Aç," dedi neredeyse buyururcasına.

Dudaklarım itaat etmekten çok şaşkınlıktan aralandı. Julian'sa bunu umursamadan aletini ağzıma soktu. Öğürür gibi oldum ve alışana kadar parmaklarımı bacaklarına gömdüm.

Aletinin iriliğine alışmam zaman aldı ama o gözlerim yaşarmayı kesene kadar sabırla bekledi.

"Ne ilginçtir ki ben de suskun Dahlia'yı tercih ederim," dedi ve ardından aynı hareketi tekrar etti ama bu kez aletini köküne kadar ağzıma almaya hazırdım.

Julian temposunu bularak ağzımı kışkırtıcı şekilde becerdiğinde kontrolümü kaybettim. Kontrolü kaybetmekten nefret etmem gerekirdi ama –Julian'ın beni bu şekilde kullanmasına rağmen– bu durum beni tahrik etmişti.

Bakışları kalbimi delip geçerken bacaklarımı birbirine bastırdım. Dilimle dokunuşlar yapıp iyice emerek boğazından bir inilti kopardım.

Adımı boğuk bir sesle söylemesi içimi bir hoş ediyordu. Saçlarımı neredeyse kökünden çektiğinde acıya karşılık tırnaklarımı kalçasına geçirip iz bıraktım.

"Bir daha yaparsan ellerini meşgul tutmanın daha iyi bir yolunu bulurum," dedi.

Hadi oradan. Yap da görelim.

Eteğimi kaldırıp sırılsıklam olan iç çamaşırımı ortaya çıkardım.

Her hareketimi dikkatle izliyordu. İç çamaşırımı kenara itip klitorisime dokunmamaya dikkat ederek elimi yarığımda gezdirdim, bu süreci olabildiğince uzatmak istiyordum.

Aletini ağzıma iterken durdu, kasları gerilmişti. "Göster bana."

Islaklığımla parlayan parmağımı gösterdim.

"Hasiktir."

Vücudum resmen alev aldı.

"Bana nasıl dokunulmak istediğini göster."

Talebi bir nevi sınav gibi gelmişti ve ben bu sınavı geçmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Geri çekilip kendimi toplamam için bana birkaç saniye verdikten sonra ağzımı yeniden ele geçirdi.

Tanrım. Bu çok yanlış geliyor.

Bacaklarımı iyice açarak temposuna ayak uydurdum. Parmaklarımın her hareketinde omurgamdan aşağı yeni bir kıvılcım dalgası yayılıyordu ve bir dakika sonraysa kaslarım titremeye başladı.

Klitorisimle oynamaya başlayıp kasıklarımdaki gerilimi artırdım.

"İşte böyle, güzellik." İyice hızlandı.

Bana taktığı lakabı duyunca karnımdaki kelebekler özgür kalmak için öfkelenip isyan ettiler. İniltileri eşliğinde kendimi okşarken gözlerim yuvalarında kaydı.

Dudaklarımı aletinin etrafına sarıp onu titremesine neden olacak kadar sertçe emdiğimde, "Dahlia," diye inledi.

"Siktir, güzellik. Bu sikik işte bayağı iyisin."

Julian'ın bir nefeste iki kez küfrettiği görülmüş şey değildi ama bir kız buna da alışabilirdi.

"Sikerler." Aletini ağzımdan çekip aldı ve beni ayağa kaldırıp göle bakan pencerenin olduğu duvara yapıştırdı.

"Ne yapıyorsun se–" derken lafımı kesti ve dizlerinin üzerine çöküp iç çamaşırımı çıkardıktan sonra bir bacağımı omzunun üzerine attı.

Kadınlığıma bir sanat eserine bakar gibi hayranlık ve tutkuyla bakıyordu. Bacaklarım titreyince trans hâlinden sıyrıldı.

Dilini yarığımda gezdirerek bedenimi ateşe verdi.

"Ah, siktir." Başımı duvara çarptım.

Julian'ın kontrolü tamamen dağılmıştı. Dilinin sert darbeleriyle beni yavaş yavaş çözüyordu. En sevdiği konu buymuş

gibi tepkilerimi inceliyor; bakışları yüzümden hiç ayrılmıyordu. Gözlerine yansıyan şey, beni olması gerekenden çok daha fazla heyecanlandırdığı için göz temasını birkaç kez kesmek zorunda kaldım.

Parmağıyla sert darbelere devam ederek klitorisimi emdiğinde patladım. Onu boynuna doladığım bacaklarımın arasına hapsettim ve orgazm beni ele geçirirken olduğu yerde kalmaya zorladım.

Zevkin içinde o kadar kaybolmuştum ki Julian'ın titreyip inlediğini ve yeri batırdığını fark etmedim bile.

Lanet olsun.

Julian, sırf sesimle ve tadımla boşalmıştı. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Dizlerinin üstündeydi, orgazmın ardından hâlâ titrerken bana öyle bir bakıyordu ki yüzündeki ifadeyi adlandırmaya korktum.

Julian beni bir kere umutlandırmıştı, aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

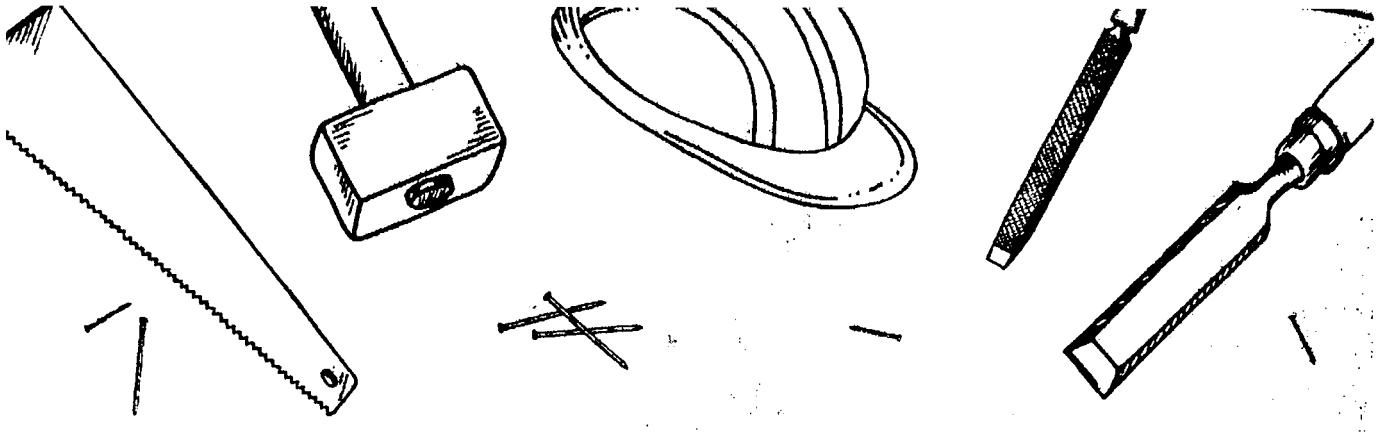

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Julian

Yeri temizleyip üstümüze başımıza çekidüzen verdikten sonra Dahlia'nın orgazm sonrası tatlı dalgınlığından faydalanıp kendine gelmeden önce harekete geçtim.

Elinden tutup onu tavan arasından indirirken ağzımdan, "Benimle yemeğe çıkar mısın?" sözleri dökülüverdi.

Gözleri büyüdü. "Ciddi miydin yani?"

"Evet."

"Nerede?"

"Benim evde."

Kaşlarını çattı. "Bu gece yaptığınız şakadan sonra aslında *hayır* demeliyim."

"Ama demeyeceksin." Parmaklarını öptüm.

Kaşını kaldırarak sessizce meydan okudu. "Bundan emin misin?"

"Beni yalvartma."

"Aslında seni yalvartmaktan daha çok istediğim bir şey yok." Parmağıyla hafifçe omzumdan dürttü. "Tekrar sor. Ama bu kez dizlerinin üstünde."

Dahlia, uğruna diz çökeceğim tek kadındı ve bunu da ona kanıtlayarak emrini yerine getirip diz çöktüm.

Parmaklarımı bacaklarına gömerek, "Beni bu sefil durumdan kurtar ve evet de artık."

"Seni bu sefil durumdan kurtarmak mümkün mü ki?" Gözleri parladı.

"Çok komiksin."

"Peki. Ama sadece o zavallı köpek yavrusu bakışların için evet diyorum."

Öyle baktığımdan haberim yoktu ama onun üzerinde işe yarıyorsa demek ki cephaneliğimde sağlam bir silah daha vardı.

"Kararımı değiştirmeden önce gidelim." Dahlia parmaklarını benimkilere kenetledi ve birlikte evden çıktık. Arabasına vardığımızda sürücü tarafında durduk.

"Akşam yemeğinde ne yemeyi düşünüyorsun?" diye sordu, anahtarlarını çantasından çıkarmaya çalışırken.

Onu kapıya yaslayıp son bir kez öptüm. "Paket servis söyleyelim."

"Edepsiz konuşmayı seven birine göre epey kötü bir seçim."

"Bana *akşam yemeğinde* ne yiyeceğimizi sordun. Tatlıyı sormadın."

Yanakları utançtan hafifçe pembeleşti. "*Ah.*"

Başparmağımla yanağını okşadım. "Özellikle canının istediği bir şey var mı?"

"Aomi'den suşi harika olurdu."

Bir an duraksadım. "New York'taki o pahalı yerden mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Ama şaka bir yana, benim için hiç fark etmez. Sürpriz yap."

"Olur." Alnına bir öpücük kondurup anahtarlığımdan evin anahtarını çıkardım. "Al bakalım."

Anahtara bakakaldı. "Fazla hızlı gitmiyor muyuz?"

"Al ve sus, yoksa evimi izinsiz karıştırma hakkını geri alırım."

Yüzü aydınlandı. "*¿Neta?*[51]" Sesinin hafifçe yükselmesi, bu anahtarı vermeye fazlasıyla değdiğinin kanıtıydı.

Dahlia'nın araştırma tutkusu, çocukken kütüphaneden aldığı Nancy Drew kitabıyla başlamıştı ve o günden beri hiç hız kesmemişti.

Anahtarı önünde sallarken kaslarımın seğirmemesi için elimden geleni yapıyordum. "Üst kata çıkmamak şartıyla."

"Yukarıda ne saklıyorsun bakalım?" dedi kaşını kaldırarak.

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Bekle ve gör."

Dahlia benim eve doğru yola koyulduğunda ben de kasabaya sürdüm. Aomi'den ona suşi alma ihtimalim olmasa da Wisteria'nın en iyi –ve tek– suşi mekânı kapanmadan önce sipariş vermiştim.

Başta ona eve iyice bakınması için zaman kazandırmak adına yolu uzatmayı düşünsem de son anda fikrimi değiştirdim. Merakına yenik düşüp yukarı çıkarak yatak odamı karıştırmaya kalkışabileceğinden korkuyordum.

Garaj yoluna girdiğimde o alışıldık iç karartıcı yalnızlık yerini tatlı bir heyecana bırakmıştı. Arabamı garaja park edip ışıl ışıl aydınlatılmış eve adım attım.

Beni uzaktan gelen bir ses karşıladı. Dahlia piyanoda gelişigüzel notalara basıyordu. Nico'nun aksine doğru dürüst eğitimi ya da yeteneği olmadığından "Twinkle, Twinkle, Little Star" parçasını fena hâlde katlediyordu.

Uzun koridordan geçip oturma odasına yönelirken omurgamda tatlı bir ürperti hissettim. Bir iş gününün sonunda eve döndüğüm için hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Bir an durup bunun nedenini düşündüm.

---

51 (İsp.) ***¿Neta?:*** Gerçekten mi?

Ne acıtan sessizlik vardı ne de ürkütücü yalnızlık. İçeride beni bekleyen kadını düşündükçe büyük bir huzur hissediyordum.

Bağlanıyorsun, diye fısıldadı içimdeki temkinli ses.

Ama bu bağlanmaktan da öte bir şeydi.

Bu... *aşktı.*

İçimde bir şeyler değişmişti –neredeyse on yıl uzak durduktan sonra marangozluğa dönmemden belliydi zaten– ve bunun *tamamen Dahlia'yla ilgili* olduğunu inkâr edemezdim.

Son notaya bastığında odaya girdim.

Dahlia irkilip parmaklarını tuşlara çarptı. "Ödümü kopardın."

"Etrafta dolanıp eğlendin mi bari?"

"Deli gibi! Bak, *Küçük Prens* koleksiyonunun yanında ne buldum." Ayağa kalkıp onun bana verdiği *İkinci En İyi* ödülünü gösterdi.

Kahretsin. Dahlia'yı yatak odamdan uzak tutmaya o kadar odaklanmıştım ki o utanç verici kupayı oradan kaldırmayı unutmuştum.

"Bunca zaman saklamış olmana sevindim," dedi görünmeyen bir lekeyi ovarken.

"Başarısızlık hissinin neye benzediğini hatırlamak için," dedim istemsizce.

"En değerli eşyalarının yanına koyarak mı? Bu kadar büyük bir evde başka yer bulamadın mı?"

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım.

Sırıttı. "Fizik finalinde bilerek çaktığını biliyorum."

"Kanıtlayamazsın."

"Fizik senin en güçlü, benimse en zayıf dersimdi. Başka türlü seni asla geçemezdim."

Bu konuda susma hakkımı kullandım.

"Neden yaptın?" diye sordu.

Kaloriferin uğultusu evde yankılandı.

Kaşlarını çattı. "Yoksa bana acıdığın için mi?"

"Hayır," deyiverdim.

"O zaman neden?"

"Senden *hoşlandığım* için."

Gözleri büyüdü. "Ne zaman böyle hissetmeye başladın?"

"Ne zaman başladığını tam bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Neden hiçbir şey demedin?"

"Ben risk almaktan hoşlanmazdım, unuttun mu?"

Başını iki yana salladı ama yüzündeki hayret dolu ifadeyi silemedi. "O Stanford Cadılar Bayramı partisinde seni öpmemiş olsaydım adım atar mıydın?"

"O zaman ne istediğimi hiç bilmiyordum."

Kaşlarını çatıp kafası karışmış gibi yüzüme baktı. "Ama benden hoşlanıyordun."

"Evet."

"Peki, baban öldüğünde neden beni uzaklaştırdın?"

"Biraz yanlış anlaşılma oldu ama en büyük neden acımı olması gerektiği gibi yaşamak yerine kendimce bastırmaya çalışmamdı."

Ağzı açık kaldı.

"Bir anda her şeyin yükünü sırtlandım. Batmak üzere olan şirketi toparlayıp depresyonda olan anneme yardım edersem belki kendi acım da yok olur sandım."

Alt dudağı titredi. "Ama ben dikkatini dağıttığım için bunları yapamazdın, değil mi?"

"Sana asla öyle bir şey dememeliydim."

Elimi tutup sıktı. "Davranışlarını doğru adlandıramadığım için üzgünüm."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ne?"

Ona acı çektiren *bendim.*

Onu başka birinin kollarına atan da *bendim.*

Korkularıyla yüzleşmek yerine kendini yetersiz hissedip kaçmayı seçtiği için ondan özür dilemesi on yılını alan korkak da *bendim.*

"Söylediklerin canımı yakmış olsa da duygularımı bir kenara bırakıp olgun davranan taraf ben olmalıydım. Çünkü her ne kadar beni hayatından uzaklaştırmış olsan da bunun hep böyle kalmasına bile isteye izin veren bendim."

Göğsüm sıkıştı. "Hiçbiri senin suçun değildi."

"Senin de suçun değildi."

"O zaman geçmişi geride bırakalım mı artık?"

"Anlaştık."

Kolumu beline doladım ve birlikte mutfağa geçtik. O, mutfak adasında benim her zamanki köşeme otururken ben de iki bardağa su doldurdum.

"Ne aldın?"

Kâğıt torbaya uzandı.

"Suşi."

"Yaşasın!"

Üstteki kabı kaptı ama ben hemen onun yerine alttakini verdim.

"Ne?!"

"O benim."

Kaşlarını çattı.

"Onda krem peynir var."

Burnunu hafifçe kırıştırarak verdiği tepkiyi görünce içten içe güldüm.

Kapağı kaldırıp içine baktı. "Karides tempuralı mı?"

"Al," dedim, ona acılı mayonez dolu büyük bir kap uzatarak.

"Ne zaman ne isteyeceğimi bu kadar iyi bilmen bazen sinir bozucu oluyor," dedi gözlerini kısarak.

Ona bir çift çubuk uzattım. Hemen ayırıp ilk parçayı ağzına attı.

Ben hâlâ yemeğime başlamadığımdan bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Yemeyecek misin?" dedi kabı işaret ederek.

"Yiyeceğim."

"O zaman başla." Çubuklarını birkaç kez birbirine vurarak tıklattı.

"Bu acele neden?"

"Biri bana tatlı sözü vermişti."

Kalbim bir anlığına dursa da sonra tekrar normal hızına döndü.

"Sadece ânın tadını çıkarıyorum," dedim.

Dahlia sözlerimi sindirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Altı üstü akşam yemeği yiyoruz."

Kendi kabımın kapağını açtım. "Biliyorum."

"İstersen yarın da beraber yiyebiliriz." Boynu kızarmaya başladı.

"Sen ister miydin?"

"Bu gecenin nasıl geçeceğine bağlı." Göz kırptı.

Bunu sadece takılmak için söylediğini biliyordum ama sözleri göğsümde görünmez bir boşluk açmıştı ve bu boşluk giderek daha da ağrılı bir hâl alıyordu.

Kaşlarını çattı. "O bakış ne öyle?"

"Ne?"

Yüzümdeki ifadeyi taklit etmeye kalkıştığında kendimi on kat daha zavallı hissettim.

"Hiçbir şey." Başka bir şey söylemekten kaçınmak için ağzıma bir lokma sushi attım.

"Üzgün gibisin."

"Ben..."

"Yalnız mı hissediyorsun?" diye tamamladı.

Yumruğumu o kadar sıkıyordum ki az kalsın ahşap çubuk kırılacaktı.

Yüzünde çok kötü bir ifade belirdi.

Acıma.

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?" diye sordu.

Çok uzun zamandır.

"Yalan yok, şimdiye evlenip çoluk çocuğa karışırsın sanmıştım."

"Evlenirdim, evet. Ama çocuk? Pek sayılmaz."

"Gerçekten çocuk istemiyor musun?" Yutkunurken boğazı gözle görülür biçimde gerilmişti.

"İstemiyorum."

Kaşlarını daha da çattı. "Ne zamandan beri?"

"Annem, kız kardeşim olmadan hastaneden döndüğünden beri."

Koluma dokunup hafifçe sıktı. "Üzgünüm."

Umursamazca omuz silktim. "Geçmişte kaldı."

Bana şöyle bir baktı. "Biz seninle iyi bir ikiliyiz."

"Bilmez miyim?"

Elini geri çekti. "Bir keresinde bilge bir adam bana çocuk sahibi olmanın bin tane yolu olduğunu söylemişti."

"Öyle miymiş?"

"Öyleymiş."

"Önce bir eş bulayım da hayat beni nereye götürüyor, sonra bakarız."

"Tabii." Parmakları çubukları daha sıkı kavradı.

Sevimli.

İçimde sıcak bir kıpırtı hissettim. "Belki de sen San Francisco'ya dönünce annemin çöpçatanlık hizmetlerini yeniden değerlendirebilirim."

"Daha bir saat önce dizlerimin üzerine çöküp seni tatmin etmişken karşıma geçmiş başka kadınlarla görüşmekten mi bahsediyorsun?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Burnunu kırıştırdı. "*Öf.* Tam bir pisliksin."

"Ama *kıskanıyorsun.*"

"Hayır, kıskanmıyorum."

"Bir kez olsun kıskanılan taraf olmak güzel." Parmaklarını açıp sımsıkı kavradığı çubukları bıraktırdım.

Gözlerini kıstı. "Bunların hepsini bilerek söyledin, değil mi?"

"Evet."

"Bir dahaki sefere bana oral seks yaptığında seni bacaklarımla boğarak öldüreceğim."

Elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Daha iyi bir ölüm şekli düşünemiyorum."

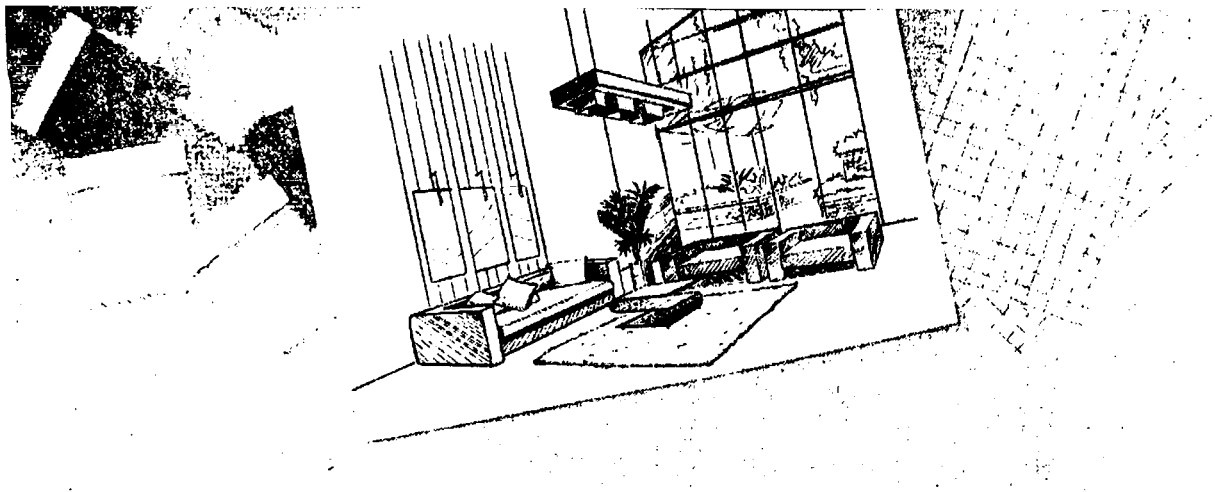

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Yani şimdi yatak odanı görebilecek miyim?" dedim boş kapları tezgâhın yanındaki gizli çöp kutusuna atarken.

"Daha iyi bir fikrim var." Julian belimden kavrayıp beni tezgâha oturttu. İnce elbisem beni mermerin soğuk yüzeyinden pek de korumuyordu, bilhassa da Julian eteğimi sıyırınca.

"Burada mı?" dedim pencerelerde perde olmadığını fark edince.

Ama o çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü bile.

"Biri iskeleden bizi görebilir," diye itiraz ettim.

"Sakin ol," dedi iç çamaşırımı yavaşça çıkarıp cebine atarak.

"Dur–" diyecek oldum ama ayırdığı bacaklarıma öpücükler kondururken içimdeki direnç sönüverdi.

Hedefine, yani ilgisini arzulayan noktama yaklaşırken sakalları tenime sürtündü. Dilinin bir hareketiyle yerimden sıçradığımda beni olduğum yere geri çekti.

"Durmamı ister misin?"

"Sakın ha!" O beni bir kez daha yalayarak ödüllendirirken başımı geriye attım.

"Emin misin? Birinin seni böyle görmesi hoşuma gitmez," diye fısıldadı, sonra dilini tam olması gereken noktaya bastırdı.

"Kes sesini," dedim parmaklarımı saçlarına geçirerek.

"Emir de verirmiş." *Cık cık*ladıktan sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Emir vermek neymiş göstereceğim ona. Bacaklarımı omuzlarına dolayıp onu açıklığıma çektim. "Yala."

Göz temasını hiç kesmeden diliyle ıslaklığımı yalayıp yuttu. Bütün tüylerim diken diken olmuştu, bir yandan elini pürüzlü tenimde gezdirirken diğer yandan dilini içime daldırdı.

"Siktir." Kontrolü ele almadan önce birkaç dakika daha benimle oynamasına izin verdim. Her şey harika hissettirse de onu saçından tutup klitorisimin üzerine çektim. "Yala dedim."

Gözleri parladı ve klitorisime yumulup emmeye başladığında bedenim tezgâhtan sıçradı.

Dişlerini kullanması yeni bir şeydi ve bedenim buna çok olumlu bir tepki veriyordu.

Lanet olsun. Bunun için cehenneme gidecek.

"Ah, Tanrım," diye inledim, diliyle daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey yaparken. Titremeye başladığımda başını bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

Geri çekildi. "Şehvet düşkünü amın tezgâhımı mahvetti."

"Bununla mı?" dedim parmağımı ıslaklığımda gezdirerek. Bacaklarımın arasında diz çöktüğü yerde inledi.

"Hepsini sana yalatıp temizletmeli miyim?"

"Tadımı sevdiğine göre neden sen yapmıyorsun?" diye karşılık verdim.

Keskin bir nefes alınca gülmeden edemedim.

"Hoşuna giderdi, değil mi?" dedim parmağımı ona uzatırken.

Parmağımı ağzına aldığında bedenimi keyifli bir ateş bastı, yalayıp temizledikten sonra parmak ucumu ısırdı. "Konuşmaya devam et de bak o ağzını nasıl kapatıyorum."

"Aletinle mi yapacaksın?" dedim kışkırtarak.

"Beni zorlama," dedi. Bir parmağını içime daldırdığında bu haz dolu duygu karşısında gözlerim yuvalarında döndü. İniltimi ödüllendirircesine başparmağıyla klitorisimi okşarken ikinci parmağını içime kaydırdı.

"Eğer bir dakika içinde içime girmezsen kendi başımın çaresine bakarım," dedim başımı geriye atarak.

"Parmaklarım içindeyken beni tehdit etme istersen. Yoksa dururum."

Ah, lanet olsun.

"Anladın mı?" dedi parmaklarını kıvırıp en hassas noktama dokunarak.

"Evet," dedim inleyerek.

Parmağını çekip dudaklarını büktü. "Bir dakikaya dönerim."

Julian arkasına bile bakmadan koşup gitti. Elinde parlak paketli prezervatifle geri döndüğünde nefes nefeseydi ve yolda pantolonunu çıkararak baksırını geren ereksiyonunu gözler önüne sermişti.

"Sadece bir tane mi?" dedim kaşımı kaldırarak.

"Yukarıda fazlası da var." Elbisemi başımdan çıkardığında saçlarım darmadağın oldu.

Bakışları üzerimde gezinip her bir detayımı özümsedikten sonra bunu bir öpücükle mühürlediğinde nefesim kesildi.

"Ne yaptım da bunu hak ettim bilmiyorum ama şu an dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum," dedi sonunda geri çekilerek.

İçimde kelebekler çırpınıyor, başım dönüyordu.

"Sana yapmak istediğim şeyler..." Parmağını boynumdan bacaklarımın arasına doğru kaydırdı.

Yıllarca görmezden geldiğimiz çekim gün yüzüne çıkıyordu. Avucuyla bacaklarımın arasını kavradığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Julian'ı istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki yıllarca aksini istiyormuşum gibi davranmıştım.

Bu gece artık her şeyi açık etme zamanıydı.

"Seksi konuşmaları bir kenara bırakıp işe koyulsan iyi olur çünkü ben fena hâlde hazırım."

Parmağını içime daldırarak, "Ânın tadını çıkarmayı tercih ederim," dedi.

"Son zamanlarda bunu çok sık yapmaya başladın."

"Hepsi senin suçun."

Benimle böyle konuşmaya devam ederse bu gece buradan sağ çıkamayabilirdim.

Göğsümde dalgalanan duygularla mücadele ederken prezervatif paketine uzandım. O kadar baştan çıkarıcı bir şov sahneliyordum ki Julian'ın kasları seğirdi ve ben paketi yırtıp prezervatifi çıkarırken gerildi.

Prezervatifi takmak için aletini kavrayıp onu kendime doğru çektiğimde nefesi kesildi.

"Güzelce rica edebilirdin."

"İniltini duymak varken neden öyle yapayım?" dedim. Prezervatifin üzerinden aletini okşadığımda bacakları gerildi.

İçini çekerek başını geriye attı.

Belki de Julian yavaş gitmek istemekte haklıydı. Yine de bu gecenin her saniyesini hafızama kazımak ve anı kumbarama saklamak istiyordum çünkü onunla sonsuza dek birlikte olamazdım ama anılarımız bende kalabilirdi.

Ellerim titriyordu. Bacaklarımı beline doladı ve aletinin başını klitorisimin üzerinde gezdirince bacaklarım da titremeye başladı.

Bir eliyle yanağımı kavrayıp diğer eliyle aletini sıvazlarken, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Julian'la seks yapmak istediğime emin miydim? Kesinlikle. Çünkü eğer hemen sevişmezsek patlayacakmışım gibi hissediyordum ve vajinam buna katılırcasına zonkluyordu. Aramızdaki bu bulanık çizgiyi geçtikten sonra neler olacağını kestirebiliyor

muydum? Hayır. Ama belirsizliklerin bu geceyi mahvetmesine izin veremezdim.

Elimi elinin üstüne koyup aletini girişime yönlendirdim ve ucu içimde kaybolana kadar ittim. "Bu soruna cevap olur mu?"

Gözlerini yumdu. "*Dahlia.*"

Daha önce adımı böyle söylememişti ve evet, bunu bir daha duymaya ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı beline sıkıca dolayarak onu kendime doğru çektim. "Tekrar söyle."

Eliyle kalçamı kavradı. "*Dahlia.*"

Sırtımdan aşağı kıvılcımlar yayıldı ve ben daha bu hissi sindiremeden Julian içime öyle sert girdi ki nefesim kesildi.

Boğuk bir sesle inledi. "Lanet olsun."

Gözlerindeki o sevgi dolu ifadeye bakarak aldığım her solukta göğsüm yükselip alçalıyordu.

Her şeyi fazla düşünmeyi bırak.

Julian'ın üzerimde kurduğu büyü, içimden çıktığı anda bozuldu.

Tekrar girdiğinde ikimiz de titriyorduk. Bu defa mükemmel ve baştan çıkarıcı bir ritim bulması uzun sürmedi. Bu ritmi sonuna kadar korumak için her şeyi yapmaya razıydım.

Parmaklarını kalçama gömmüş, onu gerçekliğe bağlayan tek şey benmişim gibi aklını kaybetmişçesine beni beceriyordu.

Ona sıkı sıkıya sarılıp topuklarımı poposuna bastırdığımda ritmini değiştirdi ve hareketleri öyle sertleşti ki tezgâhın üzerinden kaydım.

Omuzumla boynum arasındaki hassas noktayı bularak tenimi emdi.

"Hey," dedim hafifçe koluna vurarak.

Yalnızca kalçasını oynatarak karşılık verdi. Parmaklarını popoma iyice gömerek beni sabit tutup kendimden geçercesine becermeye devam etti.

Kararan gözleriyle sanki vajinam tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Islaklığımı klitorisime yayarak, "Aletimden hoşlandın mı?" diye sordu.

Yapmacık bir şaşkınlıkla, "Yoksa sırılsıklam olmam beni ele mi verdi?" dedim.

"Şu dilin bir gün başını belaya sokacak," dedi parmağını alt dudağımda gezdirerek.

"Umarım," dedim ve dilimi parmağına dokundurdum.

Boğuk kahkahası o anda tek uyarım oldu. Sonra birden çekildi –içeride sadece ucu kalmıştı– ve tam itiraz edecekken tek seferde var gücüyle yeniden içime girdi.

Nefesim kesildi.

Bu fazlaydı. Aletiyle beni zorladığı her saniye yok olup gidiyordum.

Aletinin etrafında kasılmaya başlayıp yüksek sesli bir çığlık attım. Gözümün önü karardı, gerçeklikle bağımı koparırken doruğa ulaştım.

"*Hermosa*[52]," diye fısıldadı başımı geri yatırırken.

Derin ve tehlikeli sulara gömülüyordum. Julian, dudaklarımı morartacak kadar sert bir öpücükle iniltimi bastırdı.

Ben orgazm olurken kulağıma tatlı sözler fısıldayarak beni becermeye devam etti.

"Aferin kızıma," dedi ritmini bozmadan. "Bana bak." Gözlerimi açana kadar saçımı çekiştirdi.

Kulağıma, "*Mi preciosa*[53]," diye fısıldadıktan sonra kulak mememi ısırdı.

Bulanık zihnim, o inleyerek boşalırken kelimeleri tam olarak algılayamıyordu.

---

52 (İsp.) ***Hermosa:*** Güzelim.

53 (İsp.) ***Mi preciosa:*** Kıymetlim.

Hızlı hareketleri yavaşladı ve sonunda tamamen durdu. O çıktığı zirveden dönerken parmaklarımı saçlarında gezdirerek saçlarını düzelttim.

"Lanet olsun," dedi alnını alnıma dayayarak.

"Hoşuna gitti mi?" dedim. Bu tür şeylerde bu kadar talepkâr olmak bana göre değildi ama Julian beni her konuda o kadar zorluyordu ki üzerinde biraz baskı kurabilmek için kendimi paralıyordum.

Bunu düşünmek beni güldürdü.

Julian'ı kimse kontrol edemezdi, özellikle de ben. Ama belli ki içindeki gizli bir tarafı ortaya çıkarmıştım ve bunu yeniden görmek için can atıyordum.

Bu oyunu kazanamazsın, dedi içimdeki temkinli ses.

O zaman Julian'ın da kazanamamasını sağla.

Başımın üzerine bir öpücük kondurup iç çekerek geri çekildi. "Sanırım diğer kadınlarla seks hayatımı tamamen mahvettin," dedi.

Hayatımda duyduğum en güzel haber.

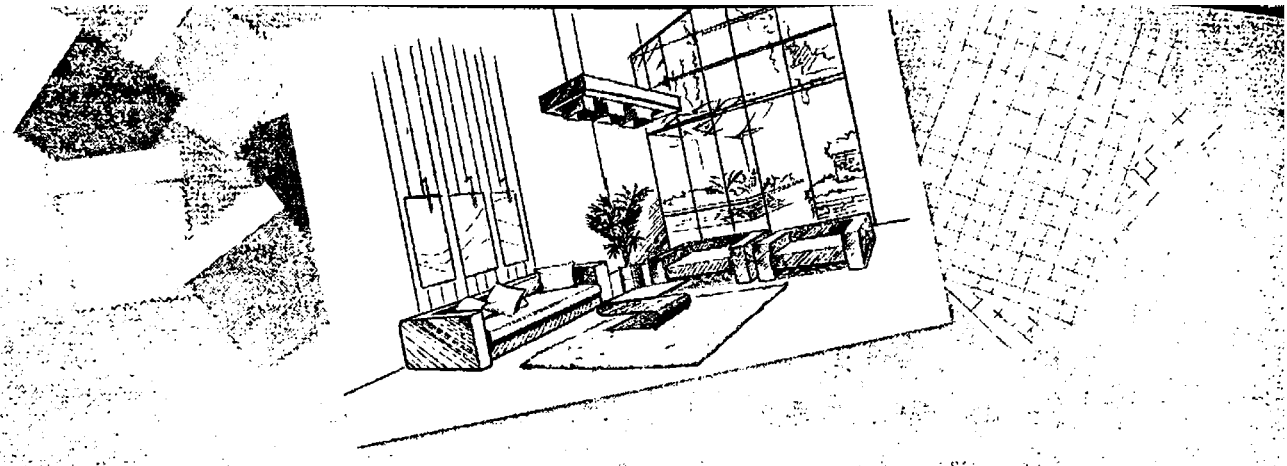

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Dahlia

"Şey... odamla ilgili..." Julian yatak odasının kapısında durakladı.

"Bunu bu kadar büyütmene neden olacak ne olabilir ki?" Kapının koluna uzandım ama o, geniş gövdesiyle önüme geçerek beni durdurdu.

Ensesini kaşıdı. "Yani..."

"Biblo koleksiyonun hâlâ duruyor mu yoksa?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yıllar önce onlardan kurtuldum."

"Şükürler olsun çünkü bayağı ürkütücü görünüyorlardı."

Bana sert bir bakış attı.

"Odanda porno dergileri ya da posterler falan mı var?" diye sordum.

"İnternetten önce doğmuş biri olmadığıma göre o tip şeylere ihtiyacım yok."

"O zaman baş ucu çekmecende bir cep vajinası var?"

Yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. "Cep ne... Ya da boş ver ya." Kapıyı açıp kenara çekildi. "Gir hadi."

Odasına göz gezdirirken ayaklarım yere çakılıp kaldı. Emin olmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım.

"Sen... Bu..."

Julian gözlerini kapadı. "Açıklayabilirim. Bu..." Sesi, özgüveniyle birlikte silinip gitti.

Her şey.

Odanın içine doğru birkaç adım attım ve Curated Living için tasarladığım el dokuması yün halının önünde durdum. O halıyı kusursuz hâle getirmek bir ayımı almıştı. Yüzlerce taslak çizmiş, onlarca numune incelemiştim.

Yatak odasına serpiştirilmiş mobilya ve özel yapım aksesuarların çoğu da aynı özeni taşıyordu. Her bir parça kariyerimden izler taşıyordu. Şu âna dek çıkardığım koleksiyonun her bir parçasını incelerken gözlerim doldu.

Her şeyi almamıştı –ki öylesi saçmalık olurdu– ama neredeyse her koleksiyonumdan en az bir favori seçtiği ortadaydı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Sanki içime bir güneş doğmuş gibiydi.

Sen farkında bile değilken hayallerini desteklemiş.

Yaşarmaya başlayan gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm.

"Hoşlanmadığını sanıyordum." Sesim çatallandı.

"Programından mı? Hayır. Hiç." Kaşlarını çattı.

"*Benden.*"

Bakışları parke zemine kaydı.

Şifonyerin yanına gidip üzerine yerleştirdiği tasarımı bana ait olan seramik kâseye dokundum. "Mabedine vereceğim tepki seni korkuttu mu?"

"Hayır, alakası yok," dedi ama sesi tereddüt doluydu.

Gülümsedim. "Peki, odanın bu hâlini nasıl açıklıyorsun?"

"Takdiri hak eden birine saygı gösterisi diyelim."

Eğer böyle konuşmaya devam ederse yine aptalca bir şey yapıp ona âşık olabilirdim.

Boşuna kural koymadınız. Onlara sadık kal.

Odayı dolaşıp seçtiği parçalara içten içe delirirken boğazımdaki düğüm büyüdü.

Zaten düzgün olan abajuru düzeltip düğmesine bastım.

"Bunlar ilk çıkardığım parçalar."

"Biliyorum."

"İşlerimi ne zamandır takip ediyorsun?"

"Sanırım sen alfabeyi öğrenmeye başladığından beri?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Ciddiyim."

"Ben de. En başından beri başarılarını önemsiyordum."

"Her konuda beni geçmeye çalıştığın zamanlarda bile mi?"

"O zamanlarda bile."

"Bunca zamandır benden nefret ettiğini sanıyordum..."

Bana yaklaşıp kollarını bedenime doladı. "Senden hiçbir zaman nefret etmedim, Dahlia. Tek bir gün, tek bir saniye bile."

"Peki o zaman neden bu kadar uzun süre beni görmezden geldin?"

"Çünkü sana yeniden yaklaşırsam neler olacağını çok iyi biliyordum."

"Ne olacaktı ki?"

Sorumu yanıtsız bırakıp eğilerek beni öptü. Ama bu kez farklıydı –*o* farklıydı– ve ben her ayrıntısına takılmadan edemedim.

Dünyadaki en değerli şeymişim gibi yüzümü kavradı.

Başparmağıyla yanağımı okşaması içimi titretti.

Sorumu tek kelime etmeden yanıtlaması yüreğimi hoplattı.

Aramızda büyüyen bu ciddi duygularla yüzleşmekten ölesiye korkuyordum. Bir kere bana yaklaşmış, sonra da hayatından uzaklaştırmıştı. Aynı şeyi tekrar yapmayacağının garantisini kim verebilirdi?

Anda kal ve ânı yaşa. Terapistimin o bilgece sözleri kulaklarımda çınladı.

Ama beni böyle sanki çoktan onunmuşum gibi öperken olanları görmezden gelmek her geçen saniye zorlaşıyordu.

Bu hislerle bir noktada yüzleşmek zorundasın, dedi mantıklı tarafım.

Yüzleşeceğim zaten... ama bu gece değil.

İkinci tur seksten sonra yarı emekleyip yarı sendeleyerek banyoya gittim ve temizlendim. Geri döndüğümde kıyafetlerimi aramaya başlamıştım ki Julian beni yakalayıp tekrar yatağın ortasına fırlattı.

"Bir şeyler aç." TV kumandasını bana uzatıp yatağa tırmandı.

"Ne kadar evcimeniz." Sesimdeki titremeyi bastırmayı umarak olabildiğinde alaycı konuşmaya çalıştım.

"Daha hiçbir şey görmedin." Komodinin çekmecesinden gözlüğüyle birlikte bir kitap aldı.

Gözlüklü Julian'ı, hele de üstü çıplak kitap okurken görmeye ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum ama sanırım bu görüntü beynimin kimyasını kalıcı şekilde bozmuştu.

Kendimi göğsüne sokulmuş, eski *Silver Vixens* bölümlerinden birini izlerken buldum. Julian'sa bana hiç aşina gelmeyen ciltli bir kitap okuyordu.

Diziyi duraklatıp, "Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Gayriresmî bir Wisteria Gölü tarih kitabı."

"Ne?" Bir anda doğrulmamla kitap elinden fırladı. Neyse ki düşmeden önce yıpranmış sırtından tutarak yakaladı.

"Pardon."

Kitabı tekrar yanındaki komodinin üzerine koydu. "Merak etme. Göründüğü kadar heyecanlı değil. İlk birkaç çilek sezonunun acıklı tarımsal raporlarını okuyayım derken iki gece üst üste uyuyakaldım."

Kıkırdadım.

"Çilek Festivali'nin yüz yıl önce, çiftçileri bu kasabaya çekmek amacıyla başlatıldığını biliyor muydun?"

"Harika bir bilgi ama ben Gerald ve Francesca hakkında bir şeyler var mı asıl onu merak ediyorum!"

Yüzünü buruşturdu. "Gerald'ın geçmişini ve kardeşlerinin Wisteria'ya taşınma nedenini okuyunca o evleri yıktığım için neredeyse kendimi kötü hissetmeye başlayacaktım."

"Gördün mü?! Tarih bilmek tam da bu yüzden önemli."

"*Neredeyse* demiştim."

İç geçirdim. "Ne öğrendin peki?"

"Kız kardeşi bir adamla samanlıkta basılınca yaşadıkları kasabadan sürüldükleri için buraya taşınmışlar. Ardından Yukarı Bölge'de kalmak yerine buradaki plajları duyunca bu tarafa göç etmişler."

"Yok artık."

Başını aşağı yukarı salladı. "Bakerlar dört erkek kardeşmiş. Bir de kız kardeşleri Wisteria varmış. Ama herkes ona Ria dermiş. Her şeyi detaylıca kaydeden bir kâtipmiş."

"Kasabaya onun adını mı vermişler?" diye haykırdım. "Peki nasıl olur da kimse bize bundan bahsetmez?"

Omuz silkti. "Büyük ihtimalle insanların gerçek adını bilmesini istememiştir. Wisteria fazla süslüymüş, kişiliğine uymuyormuş."

Koluna yapıştım. "Başka ne yazmış?"

"En büyük abisini yere göğe sığdıramamış. Her eve emek ve sevgi kattığını anlatıp durmuş."

"Tıpkı senin gibi biriymiş."

Julian, göğsümde öyle bir noktaya dokundu ki kahkahalarla yatağın içinde debelenecek hâle geldim.

Kendimi toparladıktan sonra elimi göğsüne götürüp parmağımla teninde düzensiz desenler çizmeye başladım. "Peki, Francesca hakkında bir şey var mı?"

"Ah, orası fena."

"Ne olmuş?"

"Hikâye gittikçe budaklanıyor. Meğer belediye başkanının kızıymış."

Alt dudağım titredi. "*Hayır.*"

"Bu Gerald'ın neden kimseyle evlenmediğini açıklıyor."

"Ne büyük haksızlık. Gerald ve ailesi iyi insanlara benziyorlarmış." Sesim öfkeden titriyordu.

"Öylelermiş ancak elden ne gelir? O dönem insanlar şimdiki kadar açık fikirli değildi."

"Kasabanın kurulma hikâyesini dinledikten sonra Gerald'ın mirasını bir bir yıkman cidden çok üzücü."

Kaşlarını çatmasıyla içimi bir ürperti kapladı. "Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

"Onları dışlayan kasabayı bul ve git oradaki evleri yerle bir et." Gülümsedim.

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bu çok hoşuna giderdi, değil mi?"

"Elbette. Wisteria ne pahasına olursa olsun korunmalı, özellikle de senin gibilerden."

"Peki, *seni* benim gibilerden kim koruyacak?" Julian üzerime çıkıp ellerimi başımın tepesinde kenetleyerek vücuduyla beni yatağa hapsetti.

Bacaklarımı beline dolayıp onu iyice kendime yaklaştırdım. "Asıl senin *benim* gibilerden korunmaya ihtiyacın olacak. Bunu unutma."

Julian dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturduğunda Gerald'ı, kasabaları, hatta kendi adımı bile unuttum.

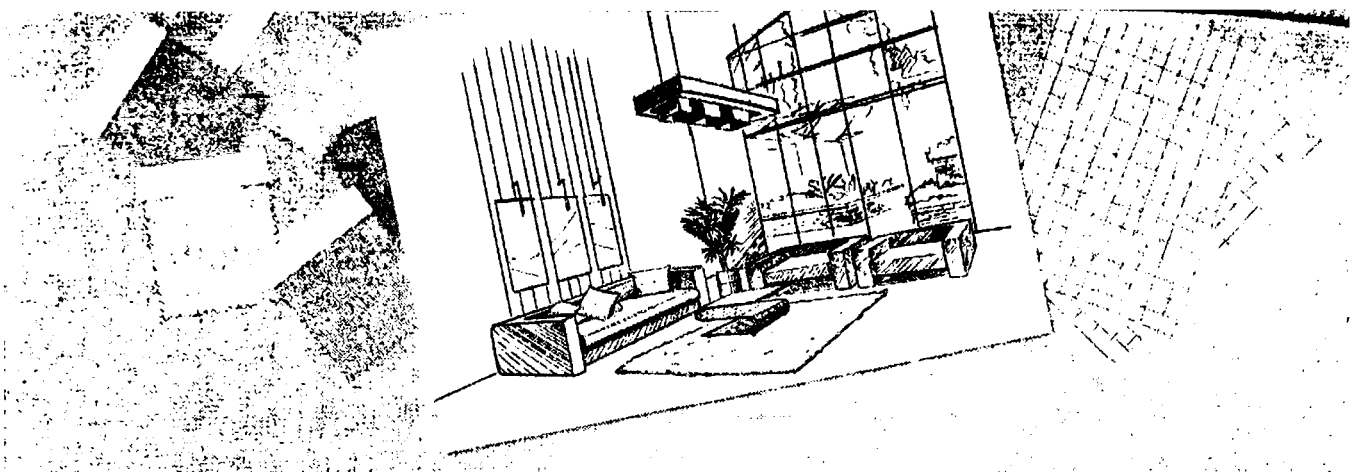

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Akılalmaz bir seks turunun ardından kapı zili duyuldu. Julian'ın dayanıklılığı on triatlon şampiyonuna bedeldi ve her ne kadar ona ayak uydurmak istesem de bu gece benim için resmen bitmişti. Hiçbir kayganlaştırıcı ya da oral seks fikrimi değiştiremezdi.

"Birini mi bekliyordun?" Kalkabilmesi için üzerinden yuvarlandım.

"Hayır." Telefonuna uzandı ve ardından küfretti.

"Ne oldu?"

"Annem."

Bir anda doğrulup oturdum. "Bu saatte burada ne işi var?"

Ön kapıdan gelen yumruk sesleriyle gözlerimiz fal taşı gibi açık hâlde birbirimize baktık.

"Arabam dışarıda."

Başıyla onayladı.

"Sence şüphelenecek mi?"

"Senin burada olduğunu anladığı anda çoktan kafasında kurmuştur bile."

Yorganı başımın üstüne çektim. "Ben yokum, beni unut. Sonsuza dek burada kalacağım."

Gülerek yorganı aşağı çekti. "Ona olay çıkarmamasını söylerim."

"Bahsettiğimiz kişi annen. Büyük ihtimalle çoktan *Wisteria Weekly*'yi arayıp haberi vermiştir bile."

"Ona gizlilik yemini ettiririm."

"Burası buz gibi!" Kapının güvenlik uygulamasından annesinin sesi yankılandı.

Julian telefonunda bir tuşa bastı. "Geliyorum."

"Ya Dahlia?"

Onunla yüzleşmekten kaçabileceğini sanıyorsan bol şans.

"Seni duydum," dedi annesi. Sesi bir anda içimi ürpertti.

Bunu gerçekten sesli mi söyledim?

Julian kahkahasını yumruğuyla bastırırken ben telefon ekranına ters ters baktım.

"Hemen geliyorum," dedim neşeli bir tonda ama çabam tam bir fiyaskoydu.

Julian kıyafetlerimizi topladı ve beni rekor sürede giydirip aşağı indirdi. O kapıyı açtığı sırada elbisemin tam ortasındaki kırışıklığı düzeltmeye çalışıyordum.

"Anne? Burada ne işin var?"

"Dahlia!" Josefina hızla oğlunu es geçip boynuma sarıldı. "Ne hoş bir sürpriz."

Julian'a bir bakış attım.

Josefina hafifçe geri çekti. "İyi misin?"

"Evet? Kötü olmam için bir neden mi var?"

Oğluna insanın tüylerini diken diken eden bir bakış attı. "Rafa'nın videosunu gördüm." Bana döndü. "Aslında Julian'a hesap sormaya gelmiştim ama sanırım gerek kalmadı." Yüzündeki sırıtışa "tehlikeli" etiketi konmalıydı.

"Ah, olur mu öyle şey? Ben onu haşlamana hiç engel olmayayım." Kollarını kavuşturmuş hâlde köşede duran Julian'ı işaret ettim.

"Beni kışkırtma." Josefina ellerini beline koydu. "Luis Julian Lopez Junior, senin aklın yok mu çocuğum? Kızı nasıl böyle korkutursun!"

Julian tek kelime etmedi.

Elimi Josefina'nın omzuna koydum. "Sorun yok, Josefina. Julian'la konuştuk, hallettik."

Bana döndü, gözlerinde kalpler belirmiş gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ben de elbisenin neden ters olduğunu merak ediyordum..."

"Ne?!" Boynumu çevirip etiket aradım.

"Şaka yaptım!"

"*Anne...*" diye söylendi Julian.

Omuz silkti. "Ne var yani? Bir şeyi netleştirmek istedim."

"Deli olduğunu mu?"

Kahkahayı bastı.

Julian, annesinin omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

"Josefina," dedim.

Ciddileşti. "Evet?"

"Bu aramızda kalabilir mi?"

İrkildi.

"Kimlere söyledin?" diye homurdandı Julian.

"Rosa."

Sinirlenmek istedim ama bunun Josefina'nın elinde olmadığını biliyordum. Kadının dili de kalbi gibi kocamandı.

Julian annesine ters ters baktı.

Josefina ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim sadece Rosa'ya söyledim."

Julian kapıya yöneldi. "Yolda Rosa'yı ara, kimseye bir şey söylememesi gerektiğini tembihle."

Kadının kusursuz kaşı yay gibi kalktı. "*Neyi* söylememesi gerektiğini?"

"Gördüğünü." Annesinin başına bir öpücük kondurup hışımla kapıyı açtı.

Josefina dışarı çıktı. "Peki ben ne gördüm?" Kirpiklerini kırpıştırarak oğluna baktı.

"Çok fazla şey."

"Sakın–"

"*Te quiero. Cuídate.*[54]" Kapıyı kapayıp dış dünyayı ardında bıraktı.

Tam da istediğim gibi.

Julian o gece onda kalmam için çok uğraştı ve az kalsın pes ediyordum ama sonra aklıma anlaşmamız geldi. Eğer yeniden kalbimi kırmasını istemiyorsam sarılmalardan, gece sohbetlerinden ve yatıya kalmalardan uzak durmalıydım.

Ertesi sabah uyandığımda annemi mutfakta beni beklerken buldum.

"*Mami?*" Gözlerimi ovuşturdum. "Dükkânda olman gerekmiyor muydu?"

"Uyandığında burada olmak istedim."

Lanet olsun. Josefina dün gece beni Julian'ın evinde yakaladıktan sonra bu konuşmanın geleceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olmasını beklememiştim.

Annemin Nespresso makinesine bir kapsül yerleştirip arkamı döndüm. "Bu şekilde öğrendiğin için özür dilerim."

"Kızgın olduğumu mu sanıyorsun?"

"Evet?"

"Hayır, *mija.* Endişeliyim."

---

54 (İsp.) ***Te quiero. Cuídate:*** Seni seviyorum. Kendine dikkat et.

Ama bu, annemin alışıldık endişesi gibi değildi.

"Buraya döndüğünde... çok üzgündün. Seni bir daha öyle görmek istemiyorum."

Kahveme bir kaşık şeker ekledim. "Artık daha iyiyim."

"Biliyorum. Bu yüzden endişeliyim zaten."

"Bu sefer farklı."

"Nasıl yani?"

"Şey..." *Evet, cinsel hayatım hakkında konuşmak hiç kolay değil.*

"Henüz çok ciddi değil," dedim.

Gırtlağından derin bir homurtu çıktı.

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," diye ekledim.

Başını salladı. "Artık kendi kararlarını verecek yaştasın."

Şaşkınlıkla sustum. Bu kadarını beklemiyordum. Evlenmeden seks yaptığım için beni haşlamasını ve ruhumu kurtarmak için kilise düğünü diye tutturmasını falan bekliyordum ama bu?

"Yani bu kadar mı?" diye sordum.

Tabureden kalkıp başıma bir öpücük kondurdu. "Bu kadar."

"Kalbim kırılmasın, salaklık yapmayayım diye uyarmayacak mısın?"

"Julian kalbini kırmaz."

İrkildim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana baktığında hislerini yüzünden okuyorum."

Kalbim bir an durdu. "Nasıl yani?"

"O çocuk seni üzmektense kendi kalbini kırmayı tercih eder."

Dizlerimin bağı çözüldü. "*Mami.*"

"Julian çocukken bile böyleydi."

"Sence..." Cümlem havada asılı kaldı.

"Bence *ne?*"

Sence o doğru kişi olabilir mi?

Ciddi misin, Dahlia? Daha beş ay önce ciddi bir ilişkiden çıkmadın mı sen?

Başımı iki yana salladım. "Boş ver."

Lily, öğleden beri beşinci kez çığlık attığım videoyu izliyordu. Öğle yemeğinde kimi yakaladıysa o videoyu izletmişti.

Bu gidişle akşam beşe kadar kasabadaki herkes benim hayalet sandığım ama aslında Rafa'nın, Josefina'nın garajında bulduğu Cadılar Bayramı süsüne çığlıklar atışımı izlemiş olacaktı.

Garsonla Lily'nin kahkahaları arasında masadan kalktım.

"Hey! Bekle!" diye seslendi Lily arkamdan.

"Hayır." Lokantadan çıktım.

Lily hemen peşimden geldi. "Dur!" Kolumdan tuttuğu gibi beni arabamdan uzaklaştırdı. "Bu neyin tavrı şimdi?"

Kollarımı iki yana açtım. "Bu videoyu görmekten bıktım artık."

"Hadi ama. Komik olduğunu kabul et."

"Komik falan değil, *utanç verici.*"

"Ben aynı fikirde değilim. Julian diye ağlarken o kadar tatlı görünüyorsun ki." Gözyaşlarımı zor tuttuğum kısmı tekrar oynattı.

Kan tadı alana kadar dilimi ısırdım. "Bu videoyu gruba attığı için Rafa'yı gebertmek istiyorum."

"Bu cevheri bizden saklamak suç olurdu." Lily, ekran kilidine koyduğu o sahnenin görüntüsünü gösterdi.

"İntikamımı alana kadar gözüme uyku girmeyecek."

Ellerini ovuşturdu. "Ne planlıyoruz?"

"Biz mi?"

"Bensiz eğlenceli bir şey yapacağını düşünmüyorsundur herhâlde."

"Ne kadar az şahit varsa o kadar iyidir."

Göz kırptı. "Tam da sevdiğim gibi."

"Yardım etmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki. Biz suç ortağıyız."

"Suç demişken, senin bir arkadaşının erkek kardeşi şerif yardımcısıydı, değil mi?"

Gülümsedi. FBI'ın En Çok Arananlar listesine girecek kadar şeytaniydi. "Evet."

"Peki, sence gerçekten suç işlememiş birini tutuklar mı?"

"Kasabanın kitapçısından hediye çeki ya da benzeri bir şeyle kandırılabilir. Neden sordun? Plan ne?"

"Kimseye söyleyemezsin."

Çocukken yaptığımız gibi serçe parmağını uzattı. "Serçe parmak sözü."

Parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Şükran Günü'nü beklemeyi düşünüyorum, böylece Julian hiçbir şeyden şüphelenmez..."

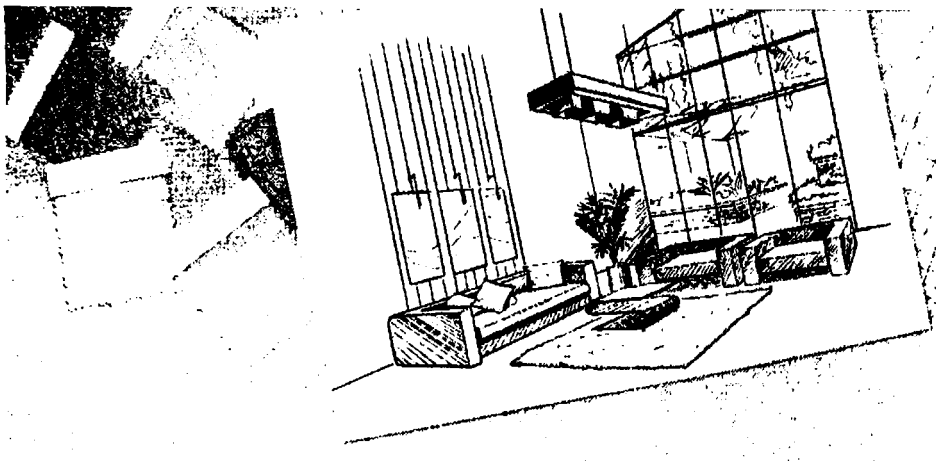

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Julian'la son birkaç haftadır keyifli bir rutine girmiştik. Yoğun iş programına rağmen her akşam bana vakit ayıracak bir denge kurmayı başarıyordu, böylece birlikte takılıyorduk.

Gündelik ilişkilerde standart nedir bilmiyordum ama Julian'ın birlikte akşam yemeği yiyip seviştikten sonra bir saat boyunca sarılarak yatakta yatma ısrarının standardın dışına çıktığına dair ciddi şüphelerim vardı.

Ona karşı büyüyen duygularının da öyle.

Fırının süresi dolunca çalan zil düşüncelerimi dağıttı. Fırını açıp hindiyi kontrol ettim.

"Hey." Mutfak kapısı Julian'ın ardından kapandı.

Elimin tersiyle terli alnımı sildim. "Daha geç geleceksin sanmıştım."

"Lily'nin aile grubuna attığı son fotoğrafa bakılırsa yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu."

"Hatırlat da bir daha asla Şükran Günü yemeği hazırlamayı teklif etmeyeyim."

"Düşünceli bir teklifti."

Son on Şükran Günü'nü Oliver ve ailesiyle geçirdikten sonra bu kez yemeği benim hazırlamamın hoş olacağını *düşünmüştüm.*

Ellerimi önlüğüme silerken iç çektim. "Bu iş için fazla beceriksizim."

"Ne yapmamı istersin?" Daha cevabımı bile vermeden kollarını sıvamaya başladı.

"Şimdiden uyarayım, bunu sorduğuna pişman olacaksın."

"Uyarın anlaşıldı. Şimdi beni işe koş yoksa teklifimi geri çekeceğim."

Bir dizi talimat sıraladım. Julian, annemin tariflerini harfi harfine uygularken bu süreci benim için on kat daha eğlenceli hâle getirdi.

Ve ondan uzak durmamı on kat daha zorlaştırdı.

Julian, yemek yapmayı âdeta romantik bir randevuya çevirmek için elinden geleni yaptı. Onayımı almak bahanesiyle bana kaşıkla yemek yedirdi. Listede en sevdiğim şarkı çaldığında beni dansa kaldırdı. Lily'nin kısa ziyaretleri arasında –ki yardımdan çok tadım yaptığı söylenebilirdi– çaktırmadan dudaklarıma öpücükler kondurdu.

Tüm yemekler hazırlandıktan sonra beni tezgâha yaslayıp bir kez daha öptü. Julian'a bu kadar kısa sürede böylesine bağlanmam inanılmazdı. Tek öpücükle başımı döndürmesi, *daha fazlasını* istememe neden olması...

Parmaklarını daldırdığı saçlarımın dağınıklığını düzeltmek için bandanamı yeniden bağladı. "Bugün sana çok güzel göründüğünü söyledim mi?"

Göğsümdeki hafif kıpırtı şiddetlendi. "Sadece bir ya da iki kez."

Gülmemek için direndi ama başaramadı. "Saydın yani?"

"İltifatlar benim sevgi dilimdir."

Elini enseme doladı. "Bu, sevişirken sana *aferin kızıma* denmesini neden bu kadar sevdiğini açıklıyor."

Arkamda biri öksürünce döndüm. Kız kardeşim yumruğunu göğsüne vuruyordu.

"Lily." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Julian, panikle uzaklaşmaya çalışırken dengesini kaybetti ve bu da Lily'nin kahkahalara boğulmasına neden oldu.

"Annem Julian'ın yardıma geleceğini söyleyince bir gariplik olduğunu anlamıştım. Öğleden beri sizi iş üstünde yakalamaya çalışıyordum."

"Şimdi neden saat başı tadıma geldiğini anlayabiliyorum."

Julian sus pus oldu, yüzü asıldı ama Lily hâlâ sırıtıyordu.

Eliyle bizi gösterip, "Siz ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu.

"Değiliz," diyerek söze atıldım.

Julian kollarını göğsünde kavuşturduğunda kasları gerildi, damarları belirginleşti.

Lily kaşını kaldırdı.

"En azından o anlamda değil," diye ekledim.

"Hımm." Julian'a göz attı. "İlginç."

"Sizi baş başa bırakayım da konuşun..." dedi Julian kardeşime doğru.

"Beni de götür!" diye elimi ona uzattım ama sıyrılıp geçti.

Julian, salona açılan kanatlı kapıdan geçerek gözden kayboldu.

"Bana her şeyi anlat," dedi Lily, ben daha Julian'ın yüzünde gördüğüm tuhaf ifadeyi anlamlandıramadan.

"Burada olmaz." Kardeşimin elini tutup onu dışarı çektim ve kapıyı ardımızdan kapadım. Taze kar, verandanın her noktasını beyaz bir battaniye gibi örtmüştü.

"Burası buz gibi!" diye sızlandı kollarını ovuşturarak.

"O zaman kısa keselim."

"İyi de neden burada konuşuyoruz ki?

"Annemin bizi duymasını istemiyorum da ondan?"

"O bilmiyor mu?"

"Detayları değil."

Kaşlarını çattı. "İlk bana anlatmadığın için bozuldum."

"Anlaşmamızı kimse bilsin istemedik."

"Bunun için artık çok geç, dökül bakalım."

"Anlatacak pek bir şey yok. İlişkimizi sıradan tutmakta anlaştık."

"Sence bu sıradan mı? Çünkü bana hiç öyle görünmüyor da."

Öyle hissettirmediğinden emindim ama bunu kendime bile itiraf edemezken Lily'ye nasıl edecektim?

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Konuşuyorduk sadece."

"Kendine daha ne kadar yalan söyleyeceksin. Günlerce mi? Haftalarca mı? Yoksa *aylarca* mı?

"*Lily.*"

Ofladığında havada buhar bulutu oluştu. "Şaka yapıyorum. Sadece senin için endişeleniyorum.

"Neden?"

"Çünkü sen sıradan ilişkiler yaşayacak bir kadın değilsin."

"Haklısın ama bugüne dek sıradan bir ilişki yaşayacak şansım pek olmadı."

Şimdi bak bakalım kendini neye bulaştırdın.

Yüzünden garip bir ifade geçti. "Sana şu kadarını söyleyeyim, göründüğü kadar eğlenceli ve rahat bir şey değil."

Midem buruldu. "Her şey yolunda mı? Hayatında yani?"

Lily yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette. Neden olmasın ki?"

"Emin misin?"

"Evet. Ben daha çok senin için endişeleniyorum, bu işin sonunda kalbin kırılabilir."

Öyle bir ofladım ki önümde kocaman bir bulut oluştu. "Öyle bir şey olmayacak."

Gözlerini devirdi. "Hep böyle derler."

"Evet ama bu farklı. İkimiz de ciddi bir şey istemiyoruz."

"Bundan emin misin?"

Boş yüzük parmağımı gösterdim. "Eminim."

"Bunu ona da söyle o zaman."

Midem düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Julian sıradan ilişkiler yaşamaz. Evet, annesini memnun etmek için bazı randevulara çıkmış olabilir ama aslında geçici şeylerle ilgilenmiyor. O kadarından eminim."

Gözlerim yere kaydı. "Uzun vadeli bir ilişkiyi yürütemeyiz."

"İyi de neden?"

"Birinci neden iş yerlerimizin farklı eyaletlerde olması." Designs by Dahlia programımı ve ilişkimi kaybettikten sonra elimde kalan tek şey mesleğimdi ve bunu bir erkek uğruna bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Başını iki yana salladı. "Mesafe sadece aşılması gereken bir engel, ayrılık nedeni olamaz."

Ağır bir iç çekip buhar bulutu üfledim. "Beni bir daha incitmeyeceğine güvenemiyorum."

"Bence senin asıl sorunun *kendine* güvenememen."

Uzun bir ıslık çaldım. "Vay be, bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı."

Koluma girip beni eve doğru sürükledi. "Seni düşündüğüm için bu kadar yükleniyorum. İkinizin de incindiğini görmek istemiyorum."

Başımı omzuna yasladım. "Seni bu yüzden seviyorum."

"Kıyafetlerini çalsam bile mi?"

Dolabımdan aldığı pastel renkli cekete baktım. "O zaman bile."

"Sabah pahalı yüz kremini ödünç alıp hepsini yanlışlıkla döksem bile mi?"

İrkildim. "Yapmadım de."

Boğazına sarılmama fırsat vermeden kaçıp gitti.

"Lily!" peşinden koştum.

"Özür dilerim!" diye bağırarak kırmızı tabanlı botlarının izlerini bırakarak eve girdi.

"Bulaşıklar Nico ve bende." Rafa ayağa kalkarken Nico inleyerek karşılık verdi.

"Dert etme, ben bulaşık yıkamayı severim." Julian yerinden kalkıp kirli tabak ve çatal bıçakları toplamaya başladı.

Lily, sandalyemi öyle sert tekmeledi ki sarsıldım.

"Ben yardım ederim." Sandalyemi parke zeminde kaydırarak ayağa kalktım.

Annem şimdiye kadar onda gördüğüm en onaylayıcı ifadeyi takınırken Josefina bana göz kırptı. Rafa bir bana bir Julian'a baktı, en sonunda kaşlarını çatarak kuzenine döndü.

Herkesin her şeyi öğrenmiş olması beni utandırmaktan çok geriyordu. Çünkü ne düşündüklerini kestiremiyordum. Kimsenin –özellikle de göz göze geldiğimiz anda yüzünde bir gülümseme yeşeren Josefina'nın– boş yere umutlanmasını istemiyordum.

Onların dik bakışlarını görmezden gelip bardakları topladım ve Julian'la birlikte dağılmış mutfağa geçtim. Normal bir günde bulaşık katlanılır bir şeydi ama bütün gün yemek pişirdikten sonra bir de mutfağı temizlemek tam bir kâbustu.

Yeni takma tırnaklarımla gözümü oymayı tercih ederdim.

Julian, bulaşıkları lavaboya yerleştirip musluğu açtıktan sonra elimden kirli bardakları aldı.

"Bu işe gönüllü olmanın özel bir nedeni var mıydı?" diye sordum.

"Üç saatlik Pictionary oyununa başlamadan önce seninle biraz baş başa vakit geçirmek istedim." Belimden kavrayıp beni kendine çekti.

"Zaten bütün öğleden sonrayı beraber geçirmedik mi?"

Cevap olarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücük başladığı kadar hızlı biterken ben daha fazlasını ister hâlde kalakaldım.

"Yardım etmek zorunda değilsin." Julian kalan bulaşıkları lavaboya koyup musluğu tekrar açtı.

"Harika çünkü buraya sadece seni çalışırken izlemeye geldim." Bulaşıklıktaki pembe eldivenleri alıp eline tutuşturdum.

Kafasını sallayarak gülümsedi.

"Sen başlarken ben de son birkaç tabağı toparlarım."

"Teşekkür ederim." İlk şarap kadehini alıp suyun altına soktu.

Ben son birkaç tabağı üst üste dizerken ailemiz salonda toplanmış, Pictionary için gerekli şeyleri kuruyordu.

"Siz Julian'la eş olacaksınız," dedi Lily.

Kaşlarımı çattım. "Kimse onu kendi takımında istemediği için kabul ediyorum."

Rafa omuz silkti. "Köstek olmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Dediğini duydum!" diye bağırdı Julian mutfaktan.

Josefina ellerini havaya kaldırdı. "Geçen seferden sonra onu tekrar takımıma almam mümkün değildi."

"Kedi çizimini hatırlıyor musunuz?" dedi annem gülerek.

"Ya da çizdiği şeyin uzay gemisi olduğunu iddia ettiği zamanı?"

"Gerçekten bu dünyadan değildi," dedi Lily kaşlarını kaldırarak.

Gülerek koridora döndüğüm sırada Nico önüme atladı.

Aniden durunca tabaklar sallandı. "Hey."

Ayakkabılarının topuklarıyla yerde patinaj çekti. "Bu seni üzüyorsa bizimle oynamak zorunda değilsin."

"Neden öyle bir şe–" Sözümü bitiremeden ne demek istediğini anladığımda dizlerim titredi. "Seninle oynamak beni üzmez ki."

Gözlüğünün ardından kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Göz hizasında olalım diye diz çöktüm. "Evet. Eskiden o kadar üzgündüm ki hastalanmıştım ama şimdi... çok daha iyi hissediyorum."

Ninova

"Babama da kendini nasıl daha iyi hissedebileceğini öğretir misin?"

Yüreğim sızladı.

Gözlerindeki parıltı solarken başımı iki yana sallayarak, "Keşke yapabilsem," dedim. "Ama o tür bir üzüntüye yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

Spor ayakkabılarına bakarak, "Peki, tamam," dedi.

Bulaşıkları yere koyup onu kollarımın arasına aldım. "Ama baban bunu kendi başına aşacaktır çünkü o tanıdığım en güçlü insanlardan biri."

"Süper kahraman gibi mi?"

"Çok daha iyisi. O bir baba."

Nico kollarını sıkıca bana doladıktan sonra bıraktı.

Titreyen bacaklarla doğrulup eğik duran gözlüğünü düzelttim. "Bu bulaşıkları amcana götürsem iyi olur."

"Tamam. Seni seviyorum!" dedi ve salona doğru koşarak uzaklaştı.

Birkaç saniye nefeslenip kendime geldikten sonra kalan bulaşıkları alıp mutfağa döndüm.

"Siktir." Julian suratını buruşturup elini salladı.

"Ne oldu?" Tabakları tezgâha bırakıp hemen yanına koştum.

"Tencereyi alırken elimi ocağa değdirip yaktım."

"Ah, affedersin! Kapamayı unutmuş olmalıyım." Düğmeyi çevirip elini tuttum. "Ne kadar kötü?"

"Çok mühim değil." Elini geri çekmeye çalıştı.

Sıkıca kavrayarak çekmesini engelledim. "Kımıldama."

"İyiyim ben."

Ama avucunu okşarken çıkardığı inilti aksini söylüyordu. "Lily'nin saç maşası kazasından sonra aldığımız o gümüş renkli yanık kremini kullanalım." Onu buzdolabına doğru çektim.

"Şu minicik iz için hiç gerek yok." Parmaklarını oynattı.

"Dırdır etmeyi kes de yardım etmeme izin ver."

Boyun eğen iç çekişi tatlı gelmemeliydi ama Julian, sıradan şeyleri bile çekici hâle getirmeyi başarıyordu.

Kremi bulup kavanozu açtım.

Elime uzandı. "Ben hallederim."

Elimi çektim. "Cidden, neyin var senin? Yardım etmeye çalışıyorum."

"Zahmet etmene gerek yok," diye mırıldandı kendi kendine.

Sözümün böyle bir tepki yaratacağını beklememiştim, bu da beni bir anlığına suçlu hissettirdi.

"Yardım istemekte sakınca yok. Hatta bence olabildiğince *yük* ol çünkü bu egoma çok iyi geliyor."

"Babam kimsenin yardımına ihtiyaç duymazdı."

"Alınma ama baban aynı zamanda tam bir *cabeza dura*ydı.[55]"

Güldü. "Hiç alınmadım."

"Babanı hayranlıkla anabilirsin ama bu, her yönüyle ona benzemeye çalışman gerektiği anlamına gelmez, biliyorsun değil mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet, farkındayım. Çocukken edindiğim kötü bir alışkanlıktı ama şimdi gurur meselesine dönüştü."

"Çocukken ne oldu?" diye sordum.

Kapıya kederli bir bakış attı.

"Bana anlatabilirsin," dedim. Elimi kirli sakallı yanağına koydum. Dokunuşum sadece bir saniye sürdü ama Julian'ın açılmasına yetmişti.

"Annemin depresyon geçirdiği sır değil," dedi. "Ben doğduktan sonra doğum sonrası depresyonla başladı ama ardından düşükler, ölü doğum ve ailemin yaşadığı maddi sıkıntılar derken daha kalıcı hâle geldi."

Burnumun direği sızladı. Josefina'ya ve onun depresyonla mücadelesine hep hayranlık duymuştum ama bunu bizzat ya-

55 (İsp.) ***Cabeza dura:*** İnatçı biri.

Ninova

şadıktan sonra ona bambaşka bir saygıyla bakıyordum. Zamanla ben de Julian'ın annesi kadar kaygısız ve korkusuz biri olabilmeyi umuyordum.

Julian yüzünü avucuma bastırdı. "Başta babam annemin krizleriyle uğraşıyor diye onun endişelerine bir de kendi dertlerimi eklemek istemedim. Ama sonra Rafa bizimle yaşamaya başlayınca kendi ailemin ortasında sıkışmış gibi hissettim ve dert yanmak bana bencilce geldi. Çünkü annemin sorunları benimkilerden çok daha büyüktü. O yüzden annemle babam çok daha kötü durumdayken yardım istemek bencilce görünüyordu."

Gözlerimin yaşarmasına engel olamadım.

Bakışları sertleşti. "Üzülecek bir şey yok."

"Üzgün değilim. Ben..." *Lanet olsun, üzgünsün işte.* "Duygusalım sadece."

Julian'ın yüzü hiçbir şey yansıtmıyordu. "Neden?"

"Çünkü sen hep başkalarını kendinden önce düşündün. Kendi başın dertteyken bile."

Omuz silkti. "Hiç değilse *İkinci En İyi* ünvanımı layıkıyla taşıyorum."

Kalbim sökülüyormuş gibi hissettim. "Yarışmalarımız güvensizliklerini daha da mı kötüleştirdi?"

"Hayır. Daha iyi olmamı sağladılar."

"Sen her zaman en iyiydin, Julian. Kupaların ya da ödüllerin olsa da olmasa da."

Yanakları kızardı.

"Duygularımızı ifade etmekte hiçbir zaman iyi olmadık ama bu söylediklerimde çok samimiyim. Sen tanıdığım en iyi evlat, en iyi kardeş, en iyi vaftiz baba ve en iyi iş insanısın."

"Ben en iyi vaftiz *ebeveynim* ama bu konuda aynı fikirde olmamayı kabul edebiliriz."

Güldüğümde kararan bakışları yüzümde gezindi.

"Yardım istemek seni kimseye yük yapmaz ya da eksiltmez." Yanık kreminden biraz alıp kızarmış tenine sürdüm. "O yüzden bunu söyleyip durma."

Kremi sürmeyi bitirene kadar gergince bekledi.

"Tamamdır." Bileğini nazikçe sıktım, sonra bir adım geri çekildim.

Elimi yakalayıp beni yerimde tuttu. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edeceksen Pictionary'de içindeki Picasso'yu ortaya çıkararak et."

Güldü. "Anlaştık."

Julian'la *birlikte* kaybetmek, ona karşı kazanmaktan çok daha güzeldi.

Ve haftaya bunu tekrar yapmayı dört gözle bekliyordum.

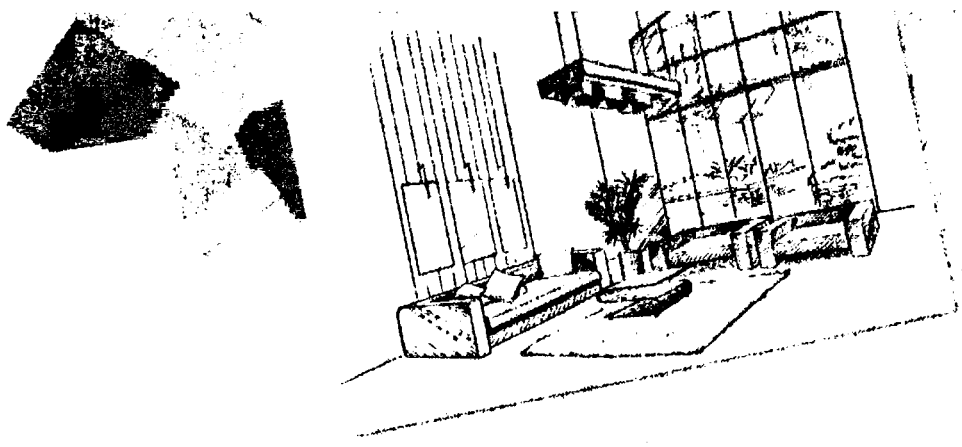

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

"Seni bir yere götürmek istiyorum." Julian elimi çekiştirdi.

"Şimdi mi?" Boş oturma odasını kontrol ettim. Josefina, Rafa ve Nico on dakika önce birlikte sinemaya gitmişti, Lily ve annemse Şükran Günü'nden kalan tüm yemekleri buzdolabına sığdırmaya çalışmakla meşguldü.

"Evet."

Yeterince hızlı cevap vermemiş olmalıyım ki aceleyle, "Bir sürprizim var," dedi.

"Ne tür bir sürpriz?"

"Ne olduğunu söylersem sürpriz olmaktan çıkar." Beni ön kapıya doğru yönlendirdi ama kapıyı açmadan önce askıdan kabanımı aldı ve giymeme yardım etti.

En küçük jestleri bile kalbimin hızlanmasına yetiyordu, mesela atkımı boynuma sarması ya da sormadan saçımı düzeltmesi gibi.

Kusursuz biri.

Tam da bu yüzden tehlikeliydi. Bana ne kadar iyi bakarsa aramızdaki bu anlaşmadan o kadar şüphe etmeye başlıyordum.

Oturma odasına yeniden göz attım. "Ama annem–"

"Gecenin geri kalanını kız kardeşinle pembe dizi izleyerek geçirmeyi planlıyor."

"Beni ikna etmeye çalışıyorsan berbat bir iş çıkardığını söyleyebilirim."

"Bu fedakârlığa değecek. Söz veriyorum."

"Büyük bir vaat bu."

Gülümsemesi, bu sözü yerine getireceğini söylüyordu.

"Bu akşam... güzeldi," dedim ilk şarkı bittiğinde.

Julian sesi biraz kıstı. "Bence de ama hindin biraz kuruydu."

Omzuna hafifçe vurdum. "Aptal! Uzun süre fırında tutmamı söyleyen sendin."

"Onu sırf ikide bir fırına bakmak için eğil diye söylemiştim."

Ciğerlerim acıyana kadar güldüm.

"Böyle güldüğünde hoşuma gidiyor," dedi o usul ve çekingen sesiyle.

İçime yayılan sıcaklık ayak parmaklarıma kadar ulaştı.

"Ama bunun sebebinin ben olduğumu bilmek daha da güzel."

Sıcaklığı falan unutun. Julian'ın sözleri resmen içime yayılan bir yangın gibiydi, kalbimi koruyan son buz parçasını da eritiyordu.

Pencereden dışarı baktım. "Böyle şeyler söylediğinde..."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Ne?" diye sordu.

"Bana hissetmemem gereken *şeyleri* hissettiriyor."

"Kime göre hissetmemen gerekiyor?" Sesi göğsüme saplanan bir bıçaktan farksızdı.

"Bana göre."

"Korktuğun için mi?"

"*Darmadağın* olduğum için."

Yola odaklandı, çenesinin gerildiğini görebiliyordum. "Sen her şey olabilirsin ama darmadağın değilsin."

Gözlerim kucağıma kaydı. "Ancak yeni yeni kendimi bulmaya başladım." O zihinsel sisi aşıp da kendime ulaşmışken o karanlık çukura geri dönmek istemiyordum.

Julian'nın sessizliğini koruması bana daha çok cesaret verdi.

"İyileşmek için elimden geleni yapıyorum. Terapi. Antidepresanlar. Ayrılıktan sonraki beni keşfetmek, eski beni affetmek istiyorum."

Direksiyonu biraz daha sıkı kavradı. "Peki, nasıl gidiyor?"

"Nihayet mutluyum." Derin bir nefes aldım. "Hem deli gibi mutluyum hem de bu hissin yok olmasından ve o karanlığa yeniden düşmekten korkuyorum."

"Ama bu olabilir. Tekrar depresyona girebilirsin, bu senin kontrol edebileceğin bir şey değil."

"Biliyorum," dedim ellerimle oynayarak.

Elini uzatıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Ama artık bu hislerle tek başına mücadele etmek zorunda değilsin." Elimi sıktı.

"İnsanlara güvenmekten korkuyorum."

"Senin sorunun güvenmek değil, güvenilecek *doğru* insanları bulmak."

Bu düşünceyi zihnimde oturtmam biraz zaman aldı. "Yani benim görmediğim bir şeyi herkes görebiliyor mu?"

"Hayır, keşke görebilseydim." Elimi bırakacak gibi olunca sıkıca kavradım.

"Yine de bilemezdin." Yıllar içinde yalanlarla yaşamayı âdeta bir sanata dönüştürmüş; kaygılarımı, güvensizliklerimi ve ilişki sorunlarımı gizleyebilmek için taktığım maskenin ardını kimsenin görmemesine dikkat etmiştim.

"Belki. Belki de bilirdim. Ama yaptıklarımın sorumluluğunu almadığım, seninle yeniden iletişim kurmadığım için pişmanım."

Derin nefesler işe yaramıyor, göğsümdeki sızı geçmiyordu. "İlerlemek istiyorsak ikimiz de geçmişin yükünü ardımızda bırakmalıyız."

Konuşması bir dakikasını aldı. "O kadarını yapabilirim."

"Sence..." Dudaklarımı ısırdım.

Göz ucuyla bana baktı. "Bence *ne?*"

"Eğer San Francisco'ya geri dönersem arkadaş kalabilir miyiz?"

"Eğer mi?" Direksiyondaki parmakları hareket etmeyi bıraktı.

"*Döndüğümde* diyelim," diye düzelttim, kendi kendimi sorgulamadan. "Ailelerimiz sonunda bir araya gelmişken yeniden aramız bozulsun ya da işler tuhaflaşsın istemem."

"*Döndüğünde* ya da *eğer* dönersen, eskisi gibi olmaya niyetim yok."

Söylediği bu cümleye takılı kaldım. Düşünceler aklımda dört dönmeye başlamıştı ki Julian, arabasını kasabanın çıkışındaki kavşakta durdurarak düşüncelerimi susturdu. "Bunu tak."

İpek göz maskesine baktım. "Bu sürpriz biraz *sapıkça bir şey* mi?"

"Çıkarma sakın." Maskeyi indirip görüşümü kapadığında gördüğüm son şey alev alev yanan gözleri oldu.

Vücudum ürperdi ve boğuk kahkahasına bakılacak olursa Julian bunu fark etmişti.

Motor yeniden kükredi ve yaklaşık yirmi dakika daha sürdükten sonra sonunda araç durdu.

Julian'ın planladığı sürpriz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı açıp inmeme yardımcı oldu.

"Artık göz bandını çıkarabilir miyim?"

"Bana bir dakika ver." Dirseğimden tutup beni bilinmeyene doğru yönlendirdi. İki ay önce gözüm açıkken bile ona güvenmezken şimdi isteyerek gözüm kapalı hâlde onunla birlikte adım atmam çok tuhaftı.

Yokuş yukarı çıkarken ayağımın altında çakıllar eziliyordu.

Kulak kesilip nereye geldiğimizi anlamaya çalışırken, "Neredeyiz biz?" diye sordum.

"Aurora Gölü."

"Neden?"

"Birazdan anlayacaksın."

Julian'ın beni neden buraya getirdiğini bilmiyordum ama içimdeki beklenti ayaklarıma hükmediyordu. Londra mimarisinden güçlü şekilde etkilenen Aurora kasabası, Wisteria'dan on yıl sonra kurulmuştu. Rengârenk evlerin bulunduğu sokakları, kilometrelerce uzanan sıra sıra malikâneleriyle burası her tasarımcının rüyasıydı.

On adım sonra Julian verdiği sözü tutarak göz bandımı çıkardı. Gözlerim alışana dek birkaç kez kırpıştırdım, sonra karşımızda yükselen devasa malikâneyi gördüm. Kraliçe Anne tarzı yapı, kurucunun evine benziyordu ama bu ev biraz daha bakımlıydı.

"Ne oluyor?"

Bir yığın anahtarı havaya kaldırdı. "Canının çok sıkıldığını söylemiştin."

"Bana ev mi aldın?"

"Beraber yenileriz diye düşündüm."

"*Beraber* mi?"

Boynundaki kaslar gerginliğini ele veriyordu.

"Mahalleyi yeniden inşa etmek için evleri yıkma planın ne oldu peki?"

"O planım hâlâ geçerli."

"Demek öyle."

"Ama bizim kasabanın aksine Aurora'daki araziler daha geniş. O yüzden tarihi evleri yıkmak zorunda kalmıyorum."

"Bu planı gittikçe daha çok sevmeye başladım."

Ay ışığı, yanaklarına yayılan hafif pembeliği ortaya çıkardı. "İçini görmek ister misin?"

Sanırım utangaç Julian'ı sevmeye başlamıştım, özellikle de böyle sürprizler yaptığında.

Elimi avucuna koyup parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Hadi içeri girelim."

Girişte temizlik malzemelerinin keskin kokusu burnuma çarptı. Julian'ın bu evi önceden hazırlaması için birini tuttuğunu düşündükçe göğsümdeki sıkışma, göz ardı edemeyeceğim kadar arttı.

Bu mükemmel malikânenin içinde gezerken tepkilerimi büyük bir iştahla izlediğini fark ettim.

Boş raflarla dolu oda, kitaplar ve aksesuarlarla doldurulmayı bekliyordu. Göl ve çevresindeki ağaçlık alana bakan oturma odası, arka duvar boyunca uzanan pencereler sayesinde ay ışığının içeri dolmasına olanak tanıyordu.

Gezdiğim her odayla birlikte mülke daha çok âşık oluyordum. Elbette içerisi biraz iç mimari dokunuşlarına ihtiyaç duyuyordu ama yapı harikaydı, göl manzarası da zaten en büyük satış kozuydu.

"Kurucunun evi ve Gerald'ın hikâyesi fikrimi değiştirmiş olabilir," dedi.

"Gerçekten mi?"

Yutkunurken âdemelması oynadı. "Ve sen."

"Ben mi?"

"Evet."

"Böyle iyi bir etki yaratabildiğimi kim tahmin ederdi?"

Belimden kavrayıp beni sıcak kollarına çekti. "Beğendin mi?"

"*Bayıldım.*"

"İyi çünkü artık buranın sorumlusu sensin."

"Ben mi?"

Sağ kaşını kaldırdı. "Zor bir iş istememiş miydin?"

"Bu..." *Hayal edebileceğim her şeyden öte.*

Gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Peki, teslim tarihi nedir?"

"Ekip haftaya demo çalışmasına başlar diye düşünmüştüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "O kadar çabuk mu?"

Bakışlarını kaçırdı. "Burada sıkılmanı istemiyorum."

"Neden?"

Cevaplaması o kadar uzun sürdü ki az kalsın beklemeyi bırakıyordum.

"Çünkü sana kalman için yüzlerce neden sunmak istiyorum."

Bekle bir dakika? Ne?

"Julian," diye fısıldadım.

Çenemi avuçlayıp sertçe tutarak sözümü kesti. "Bunu söylemem gerekiyor." Derin bir nefes almak yerine uzun bir soluk verdi.

"Bu akşam Lily'ye birlikte olmadığımızı söylediğinde sana kızmadım..."

Nefesim kesildi.

Beni olduğum yere çivileyen bakışlarını bir an bile kaçırmadı. "Sadece gerçekten birlikte olmamızı çok istediğim için hayal kırıklığına uğradım."

"Seni üzmek istememiştim," dedim alelacele.

Alnını alnıma dayadı. "Biliyorum. Kurallarımız vardı ama ben onları hiçe saydım."

Geri çekilerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken cümlemin sonunda sesim çatallandı.

"Sana âşık oluyorum, Dahlia. Bu yıl yaşadığın onca şeyden sonra hemen karşılık vermeni beklemiyorum ama sana hislerimi açıklamadan bir gece daha geçiremezdim. Tıpkı bu ilişkiyi sıradan tutuyormuş gibi davranarak bir gün daha geçirmek istemediğim gibi."

Por Dios.[56]

Bulutların arasından süzülen ay ışığıyla gözleri parladı. "Seni daha önce kendime ait kılamadığım için pişmanım ama

56 (İsp.) ***Por Dios:*** Aman Tanrım.

aynı hatayı bir daha yapmayı düşünmüyorum. Biz gerçeğiz, güzellik. Artık sana aksini düşündürmeyeceğim."

Kalbim, on yıllık bir esaretin ardından kafesinden salıverilmiş bir kuş gibi çırpınarak yükseldi.

Julian cevap vermemi beklemeden eğilip dudaklarıma kapandı. Sarf ettiği sözlerin ardından gelen öpücükle başım döndü; Julian'ın beni öpüş şekli, söylediklerinin doğruluğunu *hissettiriyordu.*

Her öpücüğü bir söz, her dokunuşu bir yemindi. İster inanayım ister inanmayayım, Julian'ın beni seveceğine, koruyacağına ve değer vereceğine dair bir vaatti.

İçimde büyük bir şeylerin değiştiğini hissediyordum ve bunun sorumlusu Julian'dı.

Sen de ona âşık oluyorsun.

Bu düşünce korkutucuydu ama gerçekler genelde korkuturdu.

Zihnimde dönen düşünceleri fark etmiş gibi alt dudağımı ısırarak beni kendime getirdi. Önce kanattı sonra da dilinin ucuyla kanı temizledi.

Aynı şekilde karşılık verip klitorisimde hissettiğim bir sesle inlemesine neden oldum. Popomdan kavrayıp beni kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Sırtımı duvara yaslayarak beni ağzıyla hapsetti.

Kalçamı kıpırdatınca inledi. Aletine sürtünürken tırnaklarını etime geçirdi.

Ne kadar süre bu şekilde oynaştık bilmiyorum ama öpüşmeyi yalnızca boynuma eğildiğinde kesti.

"Sana doyamıyorum." Sesinde duyduğum hayranlıkla boğazım düğümlendi. Boynumu öyle bir hırsla emiyordu ki kesin iz bırakacaktı.

"Âşık olmamız plan dâhilinde değildi." Saçından tutup onu kendime çektim.

Lanet olsun!

Söylediğim şey yüzünden panikleme fırsatı bulamadan kulağımın altına bir öpücük kondurarak titrememe neden oldu.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ama beni orgazma ulaştırdıktan sonra bir daha sor."

Tenime karşı güldü. "Anlaştık."

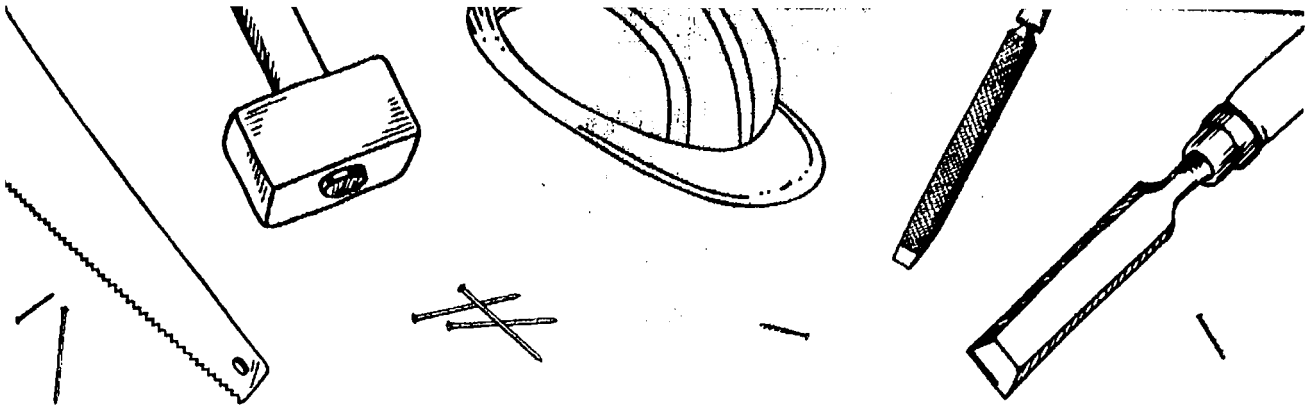

KIRKINCI BÖLÜM

Julian

Bu geceki planlarım arasında Dahlia'ya âşık olduğumu söylemek yoktu ama onun Lily'yle yaptığı konuşmaya öyle bir tepki vermek de planlarım dâhilinde değildi. Birlikte olmadığımızı söylediğinde biri göğsüme füze atmış gibi hissetmiştim, dolayısıyla duygularımı itiraf etmek dışında hiçbir şey içimdeki acıyı dindiremezdi.

Artık sıradan bir ilişki istemiyordum ve başka türlü davranmaya da niyetim yoktu.

Dahlia'nın benimle aynı duyguları paylaşmamasından korkuyor olsam da onu kaybetme korkumun davranışlarımı yönlendirmesine izin verirsem pişman olacağımı biliyordum.

Söz konusu Dahlia'ya âşık olmaksa gurura ve inkâra yer yoktu. Onu kazanmak için ikinci bir şans elde etmişken bunu egoma ya da inadıma kurban etmeyecektim.

Onu oturma odasına kadar kucağımda taşıyıp öpüşmeyi sadece ayaklarının üstüne koymak için kestim. Hafifçe sendeledi ve dengesini bulmak için kanepenin arkasına uzandı.

İşte bu iyi fikir.

Onu çevirdim. "Eğil." Elimi beline bastırdığımda kanepenin minderi üzerine eğildi.

Elbisesinin eteğini kaldırıp poposunu ortaya çıkardım.

Avucumla pürüzsüz tenini okşadığımda kıpırdandı. "Bütün bunlar planın parçası mıydı?"

"Öyle olmasını umuyordum." Ayakkabımın burnuyla bacaklarını ayırdım. "Hazırlan."

İç çamaşırının içine soktuğu eli titriyordu. Kendimi ona dokunmaktan alıkoymak için cüzdanımdan prezervatifi çıkarıp kemerimi açmaya odaklandım.

Kemer tokasının şıngırtısı onu durdurdu.

Poposuna iz bırakacak kadar sert bir şaplak attım. "Kendine dokunmayı bir daha kesersen seni buradan beceririm." Parmağımı poposunun yarığında gezdirdiğimde tatlı bir titremeyle karşılık verdi.

Külotunu tamamen indirdi. Ayak bileklerinin etrafına düşen dantel parçasıyla sanki bağlanmış gibi görünüyordu.

Gözümü üzerinden ayırmadan kot pantolonumun düğmesini çözüp indirdim ve sancıyan ereksiyonumu özgür bıraktım. Ucundan gelen sıvı parlıyordu, avucuma alıp masaj yaptığımda sıvı arttı.

Hasiktir.

Dahlia'nın eli durakladı, ona baktığımı fark ettiğinde tekrar hareketlendi.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" Elimi aşağı yukarı aletimde gezdirdim.

Gözleri alt bölgeme kaydı. "Biraz daha yaklaşırsan daha iyi görebilirim."

"Olduğum yerde kalıp manzaranın tadını çıkarmak istiyorum."

Parmaklarını kadınlığında gezdirdiğini daha iyi görebilmem için biraz daha öne eğildi.

Ben aletime asıldığımda Dahlia da içine tek bir parmak sokarak hareketlerime uyum sağladı.

"Aynen öyle." Sözler ağzımdan güç bela döküldü.

Yavaş ve sabit ritmime ayak uydurdu.

"Bir tane daha," diye emrettim.

Yanağının iç kısmını ısırarak ikinci parmağı ekledi. Tempomu yavaşlattıkça çıkardığı hırçın homurtular beni gülümsetti.

"Julian. *Lütfen.*"

Elim aletimde kayarken durakladım. "Dur."

Kaşlarını çattı.

"Bana elini göster."

Elini kaldırdı.

"Ne kadar pisletmişsin." Alt dudağımı yaladım.

"Temizle o zaman," dedi.

Eğilip parmaklarını ağzıma aldım. Beklenmedik iç çekişi doğrudan aletime nüfuz edince zaten taşlaşan ereksiyonum çelik gibi oldu.

Geri çekilip prezervatifi taktım, ardından bacaklarının arasına yerleştim. Aletimin başını girişine kaydırdığımda ürperdi. Boydan boya kadınlığında gezdirdiğimde çıkardığı seslere bakılacak olursa bu onu çıldırtmıştı.

Sabrı tükendi. Parmaklarını kanepeye geçirip aletim içine girene kadar kendini itmeye devam etti.

"Seni becermemi istiyorsan tek yapman gereken kibarca istemekti." Kalçasını böyle bir kavramıştım ki morarması garantiydi.

"Kibarlık devri bitti." Kendini geriye doğru iyice bastırdığında daha da derinlerine daldım.

"Siktir." Öyle bir ittim ki hem Dahlia hem de kanepe sarsıldı. Kanepenin minderini kavradığında aletimi köküne kadar içine gömüp onu olduğu yere çiviledim.

Tam da ait olduğu yere.

Henüz kendine itiraf edememiş olabilirdi ama yakında edecekti. İçten içe onun da benimle aynı hisleri paylaştığını biliyordum ama kızım inatçı mı inatçıydı. Geçmişimize bakıldığında aramızdaki şeyi inkâr etmesi beklenen bir şeydi... ama zaferim de kaçınılmazdı.

İçinden tamamen çıkınca inledi. Islaklığını kayganlaştırıcı olarak kullanıp aletimi yukarı aşağı sürttüğümde sırtımın karıncalandığını hissettim. Kalçasının her hareketinde onu becerme isteğine boyun eğecek gibi oluyordum.

Onu bu şekilde oyalamak çok adice bir davranıştı ama sonuç buna değecekti. O kadarını biliyordum.

"Lütfen becer beni," dedi sesi çatallaşarak.

"Son zamanlarda duymayı en sevdiğim üç kelime." İçine girdim.

Bu ricası, duymayı umduğum şey olmasa da şimdilik yeterliydi.

İkimiz de zevkle inledik ama ben Dahlia'dan daha hızlı toparlanıp tempomu buldum ve her seferinde ritmimi değiştirerek doruğa ulaşmasını geciktirdim. Ağlasa da zırlasa da sadece kendim de hazır olduğumda çözülmesine izin vermeye kararlıydım.

Elimi altından geçirip klitorisini birkaç kez okşayınca bedeni kasıldı. Sadece birkaç sarsak darbeyle küfürler savurarak arkasından ben de boşaldım. Bu dayanılmaz zevk karşısında âdeta gözlerim kardı ama Dahlia'nın tembel tebessümü kendimden geçmeme engel oldu.

Gülüşü en parlak mücevherleri bile sönük bırakırdı. Bir daha onun mutluluğunu tehdit edecek biri olursa gününü gösterecektim. Benim için her şeyden değerliydi ve bunu fark etmesi an meselesiydi.

Çünkü fark etmesini sağlayacaktım.

Temizlendikten sonra Dahlia'yı Aurora Gölü'ne bakan pencerenin önündeki kanepeye sürükledim. Bir noktada onu eve bırakmam gerekecekti ama şu an kollarımdan ayrılmasını istemediğim için bunu ilk önerecek kişi ben değildim.

"Sırf canım sıkılıyor diye göl kenarında bir malikâne satın aldığına inanamıyorum." Dahlia başını omzuma yasladı.

"Herkese iyilik ettim say. İnsanlar genelde sıkıldıklarında başlarına ya tutuklanacak ya da ceza yiyecek işler açarlar."

"Rafa *sen* onu yangın musluğunu kırmaya ikna ettiğin için tutuklanmıştı."

"Sen başta o şakayı yapmasaydın asla böyle bir şeye kalkışmazdı."

Saçını omzunun üzerine attı. "Şimdiye dek yaptığım en iyi şeylerden biri olabilir."

"Bir sonraki planından korkuyorum."

Gülümsemesi şeytaniydi. "Korkma."

"Barış sağlamak için çok mu geç?" Beyaz dantelli iç çamaşırını cebimden çıkarıp salladım.

Kahkahayla elimden aldı. "Tavan arasındaki rezaletinden sonra hiçbir şey seni kurtaramaz."

Başımı geriye yaslayıp iç geçirdim. "En azından şansımı denedim."

Omuz silkti. "Eninde sonunda beni affedeceksin."

"O kadar eminsin yani?"

"Elbette. Çünkü bana âşık oluyorsun."

"Bunu söylediğime beni pişman edeceksin, değil mi?"

"Asla. O kıymetli küçük kalbin bende güvende." Göğsümün üstüne hafifçe vurdu.

İçimde sinsice dolanan o buz gibi korku yerine ona inanmayı seçtim.

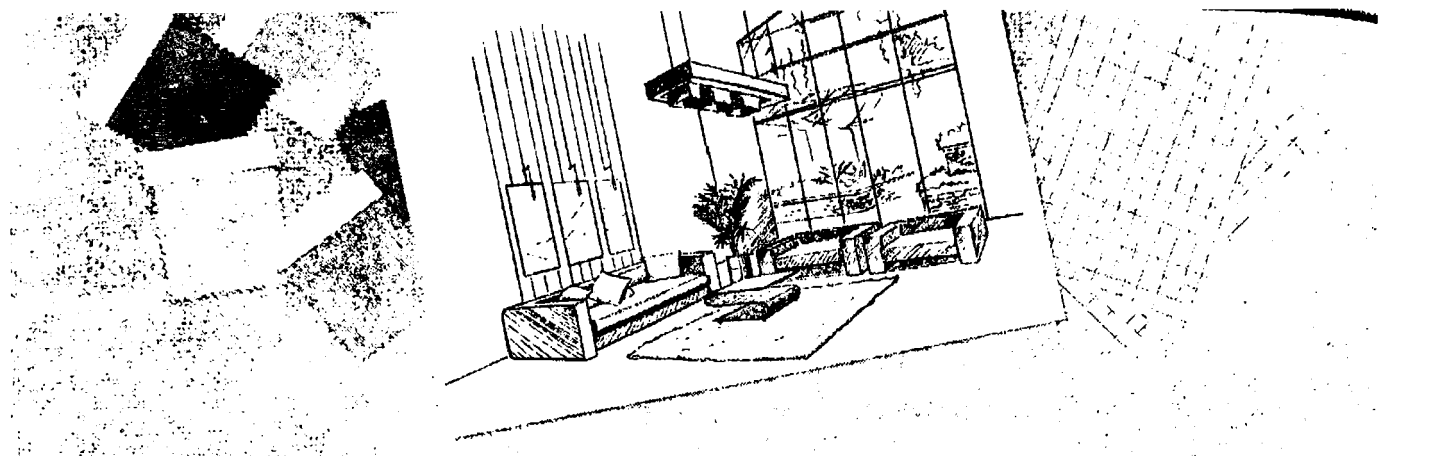

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Julian, her yıl yaptığı Şükran Günü hafta sonu tatili için Rafa ve Nico'yla birlikte Aurora'daki kulübeye giderek beni yalnız bırakmıştı. Böylece onun yokluğuyla başa çıkmanın nasıl bir his olduğunu düşünme fırsatım oldu. Julian'ı neredeyse her gün gördüğüm için yokluğunu daha ilk günden hissetmek –itiraf etmesi zor ama– oldukça sarsıcıydı.

Annem ve Lily'yle birlikte en sevdiğimiz pembe dizinin son sezonunu art arda izleyerek kafamı bir iki günlüğüne meşgul etmeyi başardım. Ama bu, Julian'ın gidişinden beri içimi kemiren boşluğu asla yatıştıramadı.

Çünkü o, başkasının dolduramayacağı bir boşluğu işgal ediyor.

Yaşadığım onca şeyden sonra böyle bir gerçekle yüzleşmek korkutucuydu.

Böyle bir şeyin yaşanabileceğini biliyordun.

Evet ama bilmekle yaşamak arasında dağlar kadar fark vardı.

Canımın yanmasından korksam da artık onun ne hissettiğini bildiğimden hislerimi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Sana âşık oluyorum.

Hafta sonu boyunca o an zihnimde dönüp durmuştu ama bunun eninde sonunda geçip gideceğini umuyordum. Pazartesi geldiğinde içimdeki heyecan bir nebze olsun dinmemişti.

Julian, kurucunun evinin mutfağına elinde o tanıdık kâğıt torbayla girerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Poşetin içinde ne olduğumu görmek için hemen örnekleri elimden bırakıp yanına koştum.

"Yok artık!" diye haykırdım bana Aomi'nin paket servis torbasını uzatırken. "Paket servis yapmıyorlardı ki?"

"Yapmıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Bazen istisna yapıyorlar."

"Ücret karşılığında mı?"

Başını onaylarcasına salladı. Durumun saçmalığına gülmeye başladım.

Torbayı tezgâha koyup hemen açtım.

"Hangisini sevdiğini bilmediğim için birkaç farklı *roll* sipariş ettim."

"Şaka mı yapıyorsun? Aomi'den ne olsa yerim." İlk kutuyu açıp iç geçirerek içindekilere baktım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Aomi New York'ta."

Aomi, Amerika'nın en lüks ve pahalı suşi restoranıydı. Yemeklerin kişi başı fiyatı genelde bin doları geçiyordu çünkü deniz mahsullerini doğrudan Japonya'dan ithal ediyorlardı. Bir keresinde çalıştığım kanal ödediği için gitmiştim ama bir daha da orada yemek için bütçe ayıramamıştım.

Julian bakışlarımdan kaçındı. "Gidip alacak birini tuttum."

"Ne yani, özel jetle mi?" diye güldüm.

Dudakları, incecik beyaz bir çizgi hâlini aldı.

Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım. Lütfen yapmadım de."

Sessizliği yeterince açıklayıcıydı.

"Bu çevre için korkunç bir şey."

"Bir daha yapmayacağıma söz mü verdireceksin?"

"Tabii ki hayır. Bir dahakine birlikte gidelim ki karbon ayak izine değsin."

Başını salladı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

"İşte bu yüzden benden hoşlanıyorsun. Meydan okumayı severim, unuttun mu?!"

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra birkaç adım geri çekildi. "Afiyet olsun."

Julian kapıya yönelirken yedi yüz dolarlık suşi yemenin verdiği heyecan bir anda sönüp gitti.

"Tüm hafta sonu seni göremedim," dedim arkasından seslenerek.

Dönüp baktı. "Beni özledin mi?"

Dilimi ısırdım.

"Özlemişsin," diye sırıttı.

"Sus," dedim tersleyerek.

"Dört günlüğüne benden uzak kalamadığını itiraf etmeye hazır olduğunda beni bul." Gözleri ışıltıyla parladı ve kemerli kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!"

Durdu. "Ne?"

"Peki. Seni özledim. Hem de *çok.*"

"Ben de. İkinci gün Nico'yla Rafa'yı ekip dönmeyi düşündüm."

"İşte tam da bu yüzden Nico'nun favori vaftiz ebeveyni benim," dedim dilimi çıkararak.

Bana buz gibi bir bakış attı. "Daha çok onların güvenliği için dönmeliydim. *S'mores* yaparken seninle geçirdiğim geceyle ilgili hayallere dalıp neredeyse Nico'nun gözünü çıkarıyordum."

Yanaklarım kızardı.

Başıyla yemek kabını işaret etti. "Umarım yemek hatırladığın kadar güzeldir. Yemek odasının tavan pervazları bitince seni kontrol etmeye uğrarım."

"Bana katılmak ister misin?" Hafta sonunun tamamını onsuz geçirdikten sonra üç dakikadan fazlasına ihtiyacım vardı.

"Teklif etmeni umuyordum." Göz kırptı. Dünyam bir anlığına durduktan sonra kendimi toparladım.

"Ev yavaş yavaş ortaya çıkıyor." Tezgâhın öbür tarafında durmuştu.

Yarısı tamamlanmış mutfağa göz gezdirip geçen hafta Ryder ve ekibinin yerleştirdiği sıcak tonlardaki meşe dolaplara baktım.

"Tezgâhın rengine bayıldım." Julian, koyu mavi duvar boyasını gösterdi. "Mermer tezgâh da güzel bir dokunuş olmuş."

"Sarkıt lambalar hakkında ne düşünüyorsun?" Başımla beyaz tezgâhın üzerindeki abajurları gösterdim.

"Modern ve Viktoryen tarzını harmanlama fikrine uyuyor ama en çok lavabonun üstündeki vintage lambayı sevdim."

"Ben de. Another Man's Treasure'da bulunca hemen aldım, tam ihtiyacımız olan şeydi."

Tezgâhtan uzaklaşarak birkaç boya kartelasına göz attı. "Şunu sevdim." Benim en az beğendiğimi işaret etti.

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü, "Olmaz mı?" diye sordu.

"Fazla karanlık. Özellikle tezgâhın rengini dengelemeye çalışıyorsak."

"Doğru."

Öğle yemeğimizi yerken bir yandan da evin diğer bölümleri hakkında sohbet ettik. Birbirimizin kutusundan suşi çalarken Julian, Oliver'ın *sen bu işin de üstesinden gelirsin, bebeğim* tarzı kayıtsızlıklarına hiç benzemeyen bir tavırla hem ilgilendi hem de fikir verdi. Artık tam bir *takım* olmuştuk.

Bir ara kendi çubuğuyla benimkini iterek bir parça suşi alıp ağzıma tuttu. Tenime yayılan ürpertiyle sıradan öğle yemeğimiz bir ön sevişmeye dönüştü.

Onun bu küçük ama önemli jestlerine bayılıyordum: En sevdiği suşi *roll*unun son parçasını bana vermesi ya da tatlıdan

minicik bir ısırık alıp geri kalanını bırakması gibi. Oysa ikimiz de tatlıya bayılıyorduk.

Yemek için teşekkür mahiyetinde tatlının son lokmasını ona elimle yedirdim. Benden bir öpücük çalıp ağzımı şeftali tadıyla doldururken gözleri karardı.

Onu kendime çektim, bırakmak istemiyordum.

"Yukarıda insanlar çalışıyor." Beni kollarına aldı.

Gömleğine uzandım. "Sessiz olabiliriz."

"Sadece gitmemi istemiyorsun."

Hem de hiç istemiyordum. Julian'la zaman geçirdikçe onsuz kalmak daha da zor geliyordu. Birine bu kadar bağlanmak beni en çok korkutan şeydi.

Julian, Aomi'den özel olarak suşi getirttiğinde Lily'yle birlikte planladığımız şaka için *neredeyse* kendimi kötü hissetmiştim.

Ama bugünkü görevimi hatırlamam için elemanlardan birinin videomu izlerken katılarak gülmesi yetmişti. Lily planın hâlâ geçerli olduğunu söylemişti; tek yapmam gereken Julian'ı doğru pozisyona getirmekti, gerisi zaten kendiliğinden hallolacaktı.

Çadıra girdiğimde kanatları arkamdan birbirine çarptı. "Ah, güzel. Hâlâ buradasın."

Julian, yarısı oyulmuş ahşap direkten başını kaldırdı. "Evet, neden?"

Geçici marangozhanenin içinde dolaştım. Yanındaki düzgün direk yığınlarına bakınca Julian'ın öğlenden beri neredeyse hiç ara vermeden çalıştığını fark ettim.

"Bu akşam için planın var mı diye soracaktım."

"Olmadığını ikimiz de biliyoruz." Koluyla terli alnını silince testerenin talaşı alnına yapıştı.

Yaklaşıp alnındaki talaşı sildim. "Buradan kaçmak ister misin? Karnım acıktı."

Alnındaki elime doğru eğildi. "Olur."

"Yolda bir şeyler alıp senin evde yiyebiliriz diye düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Nereden mesela?"

"*Çok* da gösterişli bir yer olmasın."

"İyi olur çünkü bu saatte kasabadaki lüks yerlerin hepsi kapalıdır zaten."

"Belki başka bir zaman." Göz kırptım.

"Erkenci Kuş nasıl olur?"

"Harika olur."

Julian çadırın perdesini benim için açınca midem düğüm düğüm oldu.

Her şeyi iptal etmek için geç değil.

Başımı iki yana salladım. Hayatımın en iyi şakasından tırsıp kaçmak yoktu, hele de tavan arasında bana yaptıklarından sonra.

"Ayrı mı gidelim yoksa tek arabayla mı?" dedim kirpiklerimi kırpıştırarak.

Yutkunması o kadar etkiliydi ki neredeyse bütün maskemi düşürecekti. "Senin arabanı evine bırakalım, sonra benimkiyle devam ederiz."

"Bana uyar," dedim.

Telefonumu çıkarıp Lily'ye mesaj attım.

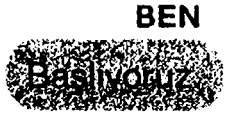

Kapıdan çıkmadan hemen önce ajansımdan gelen bir aramayla telefonum titredi.

"Bir saniye," dedim Julian'a, cevap vermeden önce. "Merhaba, Jamie."

"Dahlia! Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"Ben de iyiyim. Gece olduğunun farkındayım ama yarına kadar bekleyemedim, seni aramam gerekiyordu."

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne oldu?"

"Yeni bir teklif aldık."

"Gerçekten mi?"

Julian dinlemeye çalışırken yüzünü buruşturdu, bu yüzden Jamie'yi hoparlöre aldım. "Kimden geldi bu teklif?"

"Archer Media."

"Yok artık." Creswell ailesi her zaman bu büyüyen medya ağından ve rekor kıran izlenme oranlarından şikâyet edip dururdu.

Julian telefonunu çıkarıp bir şeyler yazarken ben de Jamie'nin söylediklerini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Elime bir sözleşme geçmeden Archer Media'nın benimle çalışmak istediğine inanmayacaktım, özellikle de bu sektörde daha önce canım pek çok kez yanmışken.

Jamie güldü. "Tadilat temalı yeni kanalları için tam da seninki gibi bir program arıyorlarmış."

"Vay canına."

"En güzel kısmı da ne biliyor musun? Son sözleşmenden aldığının tam iki katını ödemeye hazırlar."

Dudaklarım aralandı.

"San Francisco'da çekim için yer bakmaya başlayabiliriz. Bir an önce başlamak istiyor gibiler."

Julian yüzünü bana çevirmedi. Belki bana mahremiyet tanımak için, belki de hayal kırıklığını saklamak içindi. Omuzlarının her inip kalkışıyla içimdeki heyecan sönmeye başladı.

"İlgileniyorsan eğer detayları konuşmak için bir toplantı ayarlayabiliriz."

Kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Evet. Tabii ki ilgileniyorum."

Peki, neden sesin o kadar hevesli çıkmıyor?

Belki de sebebi kurucunun evini yenilerken o evi satın alan adama âşık olmamdı.

Böyle bir televizyon programı fırsatını Julian için kaçırmayı mı düşünüyorsun?

Evet? Hayır? Bunu kabul etmekten nefret etsem de muhtemelen. Ailelerle bağ kurmak ve onların hayalindeki evleri birer televizyon programı bölümüne dönüştürmek bana ne kadar keyif veriyorsa Julian ve ekibiyle çalışmak da aynı şekilde yürekten yaptığım bir şeydi. Tıpkı Wisteria'da ailemle olmayı sevmem gibi.

San Francisco, Stanford'a başladığımdan beri evim olmuştu ama kalbim daima Wisteria'da... ve Julian'la birlikteydi.

Fakat yıllarca hayatımı başkalarının ihtiyaçlarına göre şekillendirdikten sonra aynı hatayı tekrar etmekten korkuyordum.

Jamie konuşmaya devam etti. "Her şey çok hızlı ilerleyecek çünkü Archer, Noel'den sonra potansiyel ev sahipleriyle röportajlara başlamak istiyor."

"Nasıl yani?" Başımı salladım. "Bir ay sonra mı?"

"Evet, çok erken olduğunun farkındayım. Her şey biraz fazla hızlı ilerliyor olabilir ama seninle çalışacakları için son derece heyecanlılar."

"Harika." Neşeli bir ses tonuyla cevap vermeye çalıştım.

"En kısa sürede seninle görüşmek istiyorlar."

"Ben hazırım, istersen önümüzdeki hafta bile görüşebilirim."

"Mükemmel. Tarihi netleştirdiğimde asistanım sana ulaşır."

"Harika bir plan. Teşekkür ederim, Jamie."

Jamie telefonu kapadığında Julian'a döndüm. Yüz ifadesini hemen toparladı ama aramızdaki o garip enerji hâlâ hissediliyordu.

"Julian."

"Gözün aydın," dedi dudaklarına yerleşen zoraki bir tebessümle. "Yeni bir teklif almanın an meselesi olduğunu biliyordum."

Tanrım. Şimdiden benden uzaklaşmaya başladı. "Ama–"

Beni bir öpücükle susturdu. Bu öpücük, bambaşka bir çaresizlikten besleniyordu; öyle tutkuluydu ki bir yandan ayak parmaklarım kıvrılırken diğer yandan göğsüm sıkıştı.

Mutluluk, hüzün, korku ve belirsizlikten oluşan bir duygu seline kapılmıştım.

Her şeyi tam olarak çözememiş olabilirdim ama bir şeyi artık çok iyi biliyordum: Lily haklıydı. En büyük sorunum Julian'a güvenmemem değildi. Ben *kendime* güvenmiyordum.

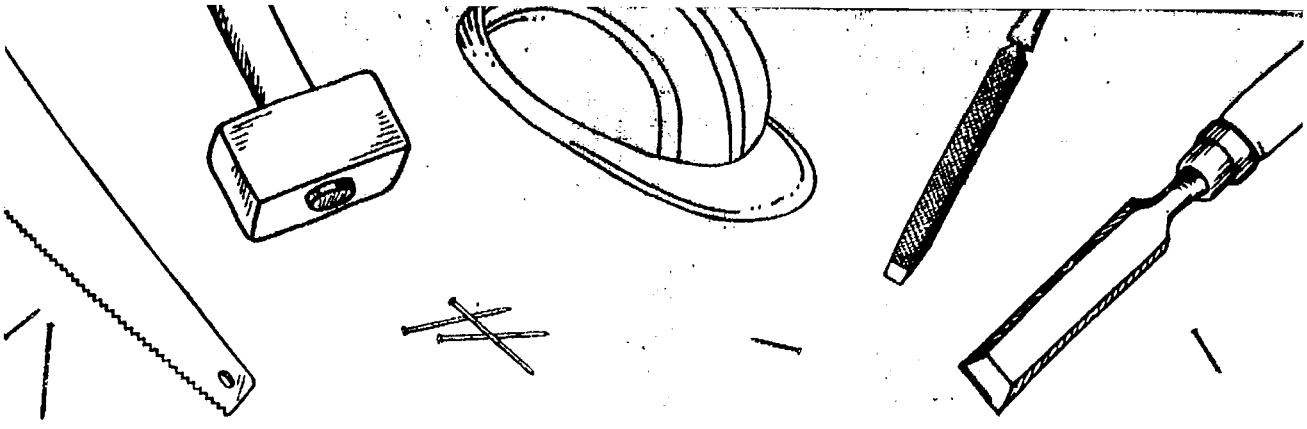

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Julian

Kamyonette Dahlia'yla birlikte kasabada ilerlerken aldığı haber karşısında gerçek duygularımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Ne kadar desteklenmeyi hak ettiğini bilsem de yeniden gidecek olması beni rahatsız ediyordu.

Sorulması gelen soruları sorup yanıtlarını dikkatle dinledim ama heyecansızlığı içimi kemirdi. Acaba duygularımı belli etmeme oyunumda başarısız mı oluyordum?

Onun için özel olan bu ânı saçmalıklarınla berbat etme.

Söylemesi kolaydı tabii. Özellikle de kamyoneti lokantanın neredeyse bomboş arka otoparkına çektikten sonra bana imkânsız bir soru sorduğunda.

"Peki ya biz ne olacağız?" Göz ucuyla beni süzdü.

Yanağımın içini ısırdım.

Bir şey söyle.

Ne kadar *istesem* de söylememem gerektiğini biliyordum. Dahlia bu başarıyı çoktan hak etmişti ve bu geceyi kendi güvensizliklerimle mahvetmek istemiyordum.

Bu yüzden emniyet kemerini çözüp onu kendime doğru çektim.

Elini göğsüme koyup beni durdurdu. "Ne–"

Daha sorusunu sormadan onu öperek susturdum ve kucağıma çekip bana doğru çevirdim. Tempomu yakalayarak dudaklarını benimkilere öyle bir bastırdı ki canımı acıttı.

Bedenine dudaklarımla taptım. Dilimle. Ellerimle. Ulaşabildiğim her noktaya dokundum, çaresizliğime kendininkiyle karşılık verdi.

Parmaklarını omuzlarıma gömüp pantolonumun önü ıslanana kadar kendini bana sürttü. Kalçasını sıkı sıkı kavrayıp onu ileri geri hareket ettirdiğimde saçlarıma yapışarak kendini sertleşen aletime bastırdı.

"Julian." Saçlarımdan kavrayıp başımı kendine çekti. "Konuşmamız lazım."

"Sonra konuşsak? Lütfen." Onu koltuğa yatırdım.

Bacaklarını araladı. "Peki, tamam ama ya biri bizi görürse?"

"Buralarda kimse yok." Bacaklarımı gaz pedalıyla koltuğun arasındaki daracık yere sokup yüzümü bacaklarının arasına yerleştirdim.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup otoparkı kontrol etti. "Şimdilik yok."

Vajinasına vurmamla nefesi kesildi. "Bana odaklan, güzellik."

Dahlia teklifi kabul ettiğinde bize ne olacağını bilmek istiyordu, bense niyetimi açıkça göstermekten yanaydım. Hiçbir zaman kelimelerle aram iyi olmamıştı, ben eylemlerimle konuşmayı tercih ederdim.

Eteğini karnına doğru kaldırdığımda bana öyle bir bakış attı ki... Öne doğru eğilip burnumu iç çamaşırının üzerinde gezdirerek derin bir nefes aldığımda gözleri kocaman açıldı.

İç çamaşırını dişlediğimde iç geçirerek başını geriye attı. Sırılsıklam olan külotunu bacaklarından aşağı indirdim. Nasır tutmuş ellerimi tekrar yukarıya, ıslak bacak arasına doğru kaydırdığımda tüyleri diken diken oldu.

Bacakları iki yana ayrılınca arasına geçip onu öptüm.

Parmaklarını saçlarıma geçirip çekiştirdi. "Bunu hızlıca yapmamız gerekiyor."

"Neden?"

Cevabı beni kendine bastırmak oldu. Sonrasında onu dilimle doyuma ulaştırmaya odaklandım. İniltileri beni ateşleyerek aklımı kaçırma noktasına getirdi.

Dilimi içine ittiğimde aniden soluğunu tuttu. Sonra dilimin yerini parmaklarım aldı ve hızla işe koyularak gösterdiğim eforla onu darmadağın ettim.

Doruğa yaklaştığı her an geri çekilerek orgazmı geciktirmeye çalıştım.

"Julian," diye fısıldadı nefes nefese.

Klitorisini emip parmaklarımı içinde kıvırdım.

Başını iki yana salladı. "Bu çok fazla."

Söz konusu o olduğunda çok fazla diye bir şey yoktu.

"Kaldırırsın." İçindeki hassas noktaya dokunarak sert bir inilti kazandım.

Ellerimi kavradı. "Lütfen boşalmama izin ver."

"Ne hoş davranışlar bunlar." Başparmağımı klitorisine bastırdım.

Bacakları hem kendi ıslaklığı hem de ter yüzünden deri koltuğa yapışmıştı. Aynı noktaya tekrar dokunduğumda titreyerek parmaklarımın etrafında kasıldı. Hemen doğrulup pantolonumu prezervatif takabileceğim kadar aşağı indirdim.

Dahlia zirveden inerken titriyordu ama onun kendine gelmesine izin vermeden tekrar işe koyuldum.

"Hasat Festivali'ndeki yarışmayı nasıl kazandığımı hatırlıyor musun?"

Bir anlığına yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Evet."

"Bana ne istersem vereceğine söz vermiştin."

"Sonunda kararını verdin mi?" Sesinde şaşkınlık vardı.

Kalçasını sıkı sıkı tutarken, "Evet. Senden tek bir soruya dürüstçe yanıt vermeni istiyorum," dedim.

"O kadarcık mı?"

Başımı onaylarcasına salladım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana âşık mısın?"

Duraksamadım. Derin bir nefes almadım. Kendimi sorgulamadım ya da sorduğum için pişmanlık duymadım.

Bunu aklımda kurup kurmadığımı bilmem gerek.

Bir şansımız daha olacağına dair umudumu kaybetmeden önce bana tutunacak bir şey ver.

Bana tüm mesafelere, güven sorunlarımıza rağmen bu ilişkiyi yürütebileceğimizi göster.

Kalbimin çarpıntısı öyle gürültülüydü ki verdiği yanıtı neredeyse duyamadım.

"Evet."

Göğsüme bir sıcaklık yayılarak kalbimden karnıma doğru indi.

Tüm vücudu titreyen Dahlia dizlerinin üzerine kalkıp yavaşça aletime yerleşti. Altında bacaklarım sarsılırken hissettiğim haz mantığımı gölgeliyordu.

Dahlia benim için yaratılmıştı ve o bunu bilmeden bir gün daha geçsin istemiyordum.

"Duymak istiyorum," dedim tırnaklarımı tenine gömerek.

"Evet, sana âşık oluyorum ama bunu nasıl aşacağımı—"

Sözünü bitiremeden onu yukarı kaldırıp tekrar indirdim. "Gerisini birlikte hallederiz."

"Ama—"

Aynı hareketi bu kez açıyı değiştirerek yeniden yaptım. Her santimimi içine alması bende yıldırım etkisi yaratıyordu.

Omuzlarıma tutunarak ritmime ayak uydurdu. Aletimin üzerinde inip kalkarken zevkten zirveye yaklaşıyordum.

Temposu değişti, Dahlia doruğa ulaşırken çaresizlik hat safhaya çıktı. Ben de boşalmak üzereydim ama o doruğa ulaşmadan kendimi bırakmamak için direniyordum.

Bir noktada kontrolü elime aldım. Omuzlarından tutup onu kendime çekerek sertçe içine girdim. Kaslarıyla aletimi sıkıp tatlı tatlı inlerken gözlerimin ardında yıldızlar kaydı.

Şu anda bulunduğumuz açı onu hazzın doruklarına çıkarıyordu ve birkaç darbenin ardından haykırarak boşaldı. Orgazmla sarsılırken onu becermeye devam ettim. Parmaklarımı omuzlarına gömerek onu olduğu yere sabitledim. Aletimin etrafında kasılmaya devam ettikçe aklımı kaybedecek gibi oluyordum.

Omzuma gömülüp sessizce inledi. Tepkisi bedenimi titretti. Ritmimi tekrar bulduğumda, içine girip çıkarken kasılmaları bu kez her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Alnıma, yanağıma, boynumun kıvrımına ve kulağımın hemen dibine küçük öpücükler konduṛarak içimi titretti.

Dahlia'yla sevişmek her zaman büyüleyiciydi ama bu... bu bambaşka bir boyuttu.

Sana âşık oluyorum. Bu cümlesi zihnimde yankılandı.

Kalçasını sıkıca kavradım ve daha önce hiç boşalmadığım şekilde boşaldım. Zihnim kapandı, görüşüm kardı, tüm sinir uçlarım aynı anda tutuşmuş gibiydi.

Bu orgazm hayatımı değiştiren bir andı ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Siktir," diye homurdanıp başımı geriye yasladım.

Elleriyle yüzümü kavrayarak alnımı öptü.

Kendimi toparlamak için tüm irademi kullandım. "Az önceki mevzuyla ilgili–"

Tam da o sırada cam sert bir şekilde tıklatıldı. Gözlerimiz büyüdü. Dahlia çığlık attı. Elinde el feneri, otuz beş yaşındaki uyuz Şerif Yardımcısı Roberts karşımızdaydı.

Mierda. Kasabadaki onca kişi arasından tabii ki o olmak zorundaydı.

Hadi bu işten de paçayı sıyır da görelim.

"Üstünüze başınıza çekidüzen verin ve elleriniz havada arabadan inin." Arkasını dönerek bize mahremiyet tanıdı.

"Hay sikeyim."

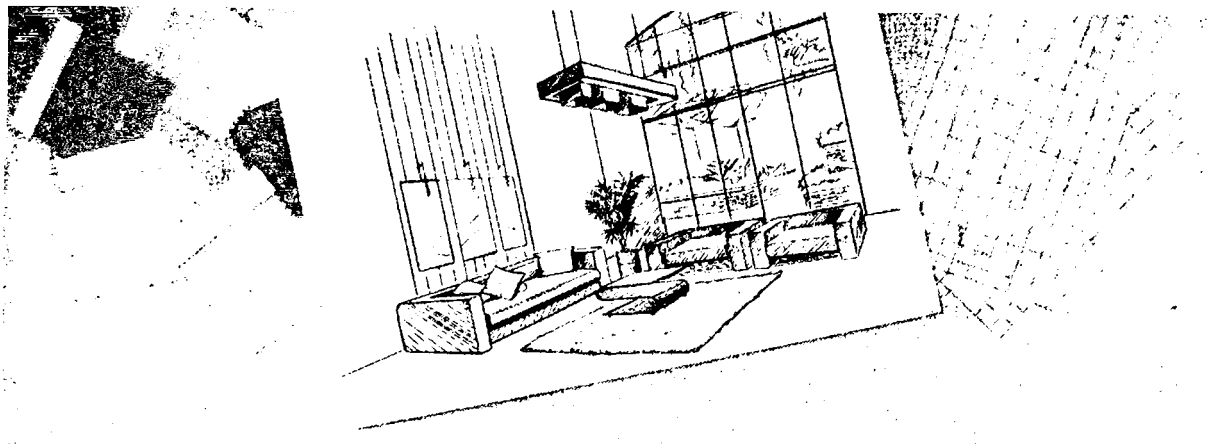

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Kollarımda derman kalmamıştı, bu yüzden Julian beni dikkatle kucağından indirip koltuğa yerleştirdi, ardından kullanılmış prezervatifle ilgilendi.

Kamyonetin önünde sırtı bize dönük bekleyen şerif yardımcısının varlığı kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. Lily'yle şaka planını konuşmak için buluştuğumuz adama hiç benzemiyordu, bu da midemdeki yanmayı daha beter hâle getirdi.

"Ne yapacağız?" Nasıl doğru düzgün cümle kurabildiğimi bilmiyordum ama kurmuştum.

Julian başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Harika." Panik içimde kabarmaya başladı, her sığ nefesle birlikte gerilim katlanılmaz hâle geliyordu. "Bizi tutuklayacak mı?"

Yüzüne mavi ve kırmızı ışıklar yansıyordu. "Tutuklarsa şaşırmam doğrusu."

"İçimi rahatlattın, sağ ol."

"Her şey yoluna girecek."

"Yoluna mı girecek?" Sesim tizleşti. "Bu durumda işler nasıl *yoluna* girebilir?" Baş dönmesiyle birlikte torpido gözüne

uzandım. "Beni tanıyacak ve sonra bu olay haberlerde yer alacak, tanıdığım herkes öğrenecek ve Archer anlaşmasını aldıktan sadece yarım saat sonra o fırsatı da kaybedeceğim."

Julian parmaklarını benimkilere kenetleyip elimi göğsüne bastırdı. "Nefes al," dediğinde söylediğini yaptım.

"Yanında ben olduğum için her şey yoluna girecek, sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi derin nefesler arasında. "Bu olay haber değeri bile taşımayacak ve Archer da bu saçma yanlış anlaşılmayı öğrenmeyecek."

Julian'ın kendinden eminliği, paniğimi biraz olsun yatıştırdı. Ellerim o kadar titriyordu ki kıyafetlerimi de düzeltmesine minnet duydum.

"Dahlia." Çenemi kaldırdı ama gözlerine bakmaktan kaçındım.

İç çekti. "Az önce söylediklerin–"

"O konuda konuşmak istemiyorum," dedim. Ne şimdi ne de başka zaman.

Duygularımı açık etmek istememiştim. Zaten kendim bile tam anlayamıyordum. Ama Julian bana pek seçenek bırakmamıştı.

Başına açtığın işe bak.

"Bana âşık olduğunu itiraf etmemiş gibi mi davranacaksın yani?"

"Tam da bana yakışır bir hareket."

"Saçmalığın daniskası."

İrkildim. Titreyen elime uzandı ve hak etmediğim biçimde güven verircesine sıktı.

İşte bu yüzden ikinizden birinin canı yanmadan valizini toplayıp San Francisco'ya geri döneceksin.

Ama tıpkı yıllar önce onun beni hayatından uzaklaştırdığı gibi benim de Julian'ı kendimden uzaklaştırdığımı düşününce göğsüm ağrımaya başladı ve planım yavaş yavaş suya düştü.

O bu davranışından daha iyisini hak ediyor.

Şerif yardımcısı el feneriyle camı tıklatınca yerimden sıçradım. "Gösteriniz her ne kadar eğlenceli olsa da bu kadar yeter. Hava buz gibi ve sabrım tükeniyor."

Tırnaklarımı bacaklarıma gömdüm. "Tanrım. Bu adamı daha tanımadan nefret ettim."

"Bu iyi bir şey."

Titreyen bacaklarla kamyonetten indim. Sert aralık rüzgârı üzerime çarpınca içim ürperdi.

"Dahlia Muñoz?" dedi tanımadığım şerif yardımcısı. "Seni burada görmek şaşırtıcı."

Julian'ın kamyonetinin yanındaki polis aracına bakınırken, "Şey, Ben nerede?" diye sordum.

Adam şaşkın bir ifadeyle baktı. "En son bir başka ihbara cevap veriyordu."

"Ya. Sana yardımcı olmak için buraya gelecek mi?" Belki de Lily, hiçbir şeyi açık etmeyeyim diye planı son dakikada değiştirmişti.

Pislik. Bunu onun yanına bırakmayacaktım.

"Bu toplum huzurunu bozma vakasını kendi başıma halledebilirim."

Midem burkuldu. "Toplum huzurunu bozma mı?"

"Birileri halka açık bir otoparkta cinsel ilişki yaşandığını bildirmiş."

Hava buz gibi olmasına rağmen yüzüm kıpkırmızı kesildi.

Julian kamyonetin arkasından dolanarak gelip yanımda durdu. "Şerif Yardımcısı Roberts," dedi.

"Julian," dedi şerif yardımcısı tiksintiyle. "Sen olduğunu tahmin etmiştim ama camlardaki koyu renk filmden emin olamadım."

Yandık.

Julian'ın gergin duruşundan ve Şerif Yardımcısı Roberts'ın şok tabancasına uzanmasından geçmişte bir şeyler yaşadıklarını anlamıştım.

Hem de *bayağı* sert şeyler.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Julian ve parmağını hafifçe benimkine değdirdi.

Sessizce, *Buradayım*, diyordu.

Ama bu küçük temas göğsümdeki sıkışmayı daha da kötüleştirdi.

"Uygunsuz davranış ve kamuya açık alanda çıplak dolaşmakla ilgili bir şikâyet aldım."

Julian ensesini kaşıdı. "Anlıyorum."

"Kamuya açık alanlarda cinsel ilişkiye girmenin yasal olmadığının farkındasınız, değil mi?"

"Evet, farkındayım."

"Julian!" diye bağırdım. Polislerle konuşurken bir numaralı kural suçunu asla kabul etmemekti.

Hatasını geç de olsa anladı.

Şerif Yardımcısı Roberts kelepçelerine uzandı. "Arkanı dön, Lopez."

"Affedersin?"

"Uzun zamandır bu ânı bekliyordum."

Ne?

Julian memurun talimatına uymadı. "Gerçekten bu yüzden beni tutuklayacak mısın?"

"Aslında seni gözaltına almayı düşünüyordum ama diline sahip çıkmazsan suçlamada da bulunurum."

Julian gözünü bile kırpmadı. "Bu meseleyi kapatmanın bedeli ne olur?"

Çaresizlikle elimi boğazıma götürdüm ve kesiyormuş gibi yapıp dudaklarımı oynatarak, *Sus! Sus! Sus!* diye içten içe haykırdım.

"Bu geceki suç listene memura rüşvet teklif etmeyi de ekleyelim madem. Şimdi dön arkanı ve ellerini arkanda birleştir," dedi kelepçeyi işaret ederek.

"Bu saçmalık," dedi Julian.

"Dediğini yap," diye fısıldadım.

Arkasını dönüp ellerini arkada birleştirdi.

Şerif Yardımcısı Roberts hızlıca onu kelepçeledi, sonra da bana döndü. "Sıra sende."

"Ben mi?" Sesim tizleşti.

"Bay Lopez kendiyle sevişmiyordu, öyle değil mi?"

Baştan ayağa kıpkırmızı oldum.

Roberts kelepçeleri gösterip, "Tıpkı onun gibi ellerini arkanda birleştir," dedi.

"Onu bu işe bulaştırma." Julian'ın sert sesi tüylerimi diken diken etti.

"Seni kudurtma fırsatını kaçıracağımı mı sandın? Hiç zannetmiyorum."

Gözlerimi kocaman açtım. "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Julian'ı işaret etti. "Ona sor."

Julian, Şerif Yardımcısı Roberts'a dik dik baktı. "Annem Roberts'ın eski sevgilisini bana ayarlamaya çalıştı."

Roberts kelepçeyi takarken bundan zevk alıyor gibiydi. Julian'ınsa bir anlığına beyin damarları patlayacak sandım.

Polis aracına bindirildikten hemen sonra, "Üzgünüm," dedi Julian.

Arabada geçen yolculuk boyunca Julian birkaç kez iyi olup olmadığımı sordu ama kaygım beni tamamen ele geçirmişti ve hiçbir çıkış yolu göremiyordum.

Julian'a duyulan kişisel nefret yüzünden nezarethaneye atılmak ruh hâlime pek iyi gelmemişti. Kamyonette hissettiğim o tatlı duygular çoktan uçup gitmişti. Şimdi sabırsız ve öfkeli hâlde volta atıyordum.

Roberts hakkımızda resmî işlem başlatmamıştı ama nezarethanede çektiği fotoğrafımız yeterince kötüydü. O fotoğrafın internete düşmemesi için dua ettim.

Demir parmaklıklara sarılıp, "Bu yasalara aykırı!" diye bağırdım.

Julian rahatsız mı rahatsız metal banka oturdu. "Wisteria'ya hoş geldin."

Parmaklıklara tutunup sallamaya çalıştım ama fayda etmedi. "Roberts! Telefon hakkımız ne olacak, ya kefalet hakkımız?"

Sorumu cevaplamadı.

Şerefsiz.

Alnımı soğuk metal çubuğa yasladım. "Peki şimdi ne olacak? Sırf senden nefret ediyor diye burada çürümemize izin mi verecek?"

"Annelerimizi arayıp bizi almalarını istemesi için ona birkaç saat veriyorum."

"Annelerimizi mi?" diye tiz bir çığlıkla ona döndüm.

"Sen kendi kendini yerken onun diğer memurlara öyle dediğini duydum." Gülümsemesi endişelerimi dindirmedi.

Yüzüm o kadar yanıyordu ki makyajım eriyip akacak sandım. "Annem buraya atılma nedenimizi öğrenince beni öldürecek."

"Şanslısın. Benimki şimdiden düğün planları yapmaya ve bütün kasabayı da davet etmeye başlamıştır bile."

Tanrım, bu geceyi evlatlıktan reddedilmeden ya da geberip gitmeden atlatmam için bana yardım et.

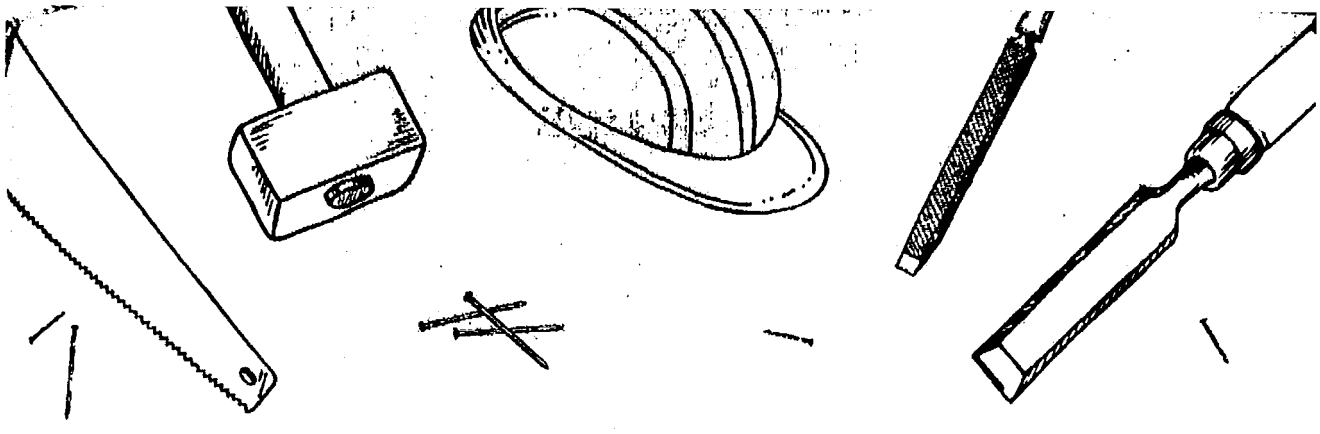

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Julian

Dahlia'nın aklını içinde bulunduğumuz durumdan uzaklaştırmak için elimden geleni yapsam da gece boyunca sık sık düşüncelere daldığını fark ettim. Onun tekrar o düşünce sarmalına düştüğünü görmek canımı acıtıyordu ama bir hücreye tıkıldığımdan pek bir şey yapamıyordum.

Bana âşık olduğunu itiraf ettiği için pişmanlık duyduğunu biliyordum. Tıpkı bu gerçeği kabullenene ya da ben pes edene kadar benimle her adımda savaşmaya kararlı olduğunu bildiğim gibi.

Sözler bir yere kadar işe yarıyordu. Bu yüzden ona inanmayacağı bir söz vermek yerine Roberts geri dönene kadar sıkıca sarılıp sessizlik içinde yanında kaldım.

Şerif yardımcısı yanımıza gelmekte hiç acele etmedi. Nihayet kapının önünde durup Dahlia'ya döndü. "Ben, planladığınız şakadan bahsetti. Kusura bakma, bozmuşum."

Herifin sesinde en ufak bir pişmanlık dahi yoktu.

"Ne şakasından bahsediyor bu?" diye sordum Dahlia'ya.

Banktan kalkıp bacaklarını esnetti. "Aptalca bir şeydi."

Roberts parmaklıklara yaslandı. "Dahlia, seni sirenler eşliğinde polis arabasıyla annenin evine götürtüp tüm komşuların bunu görmesini planlamış."

Annem büyük ihtimalle her ânını zevkle kaydederdi ama ben, daha yolun yarısına bile gelmeden utançtan ölürdüm.

Roberts omuz silkti. "Çilek Güzeli'nin planını bozduğum için üzgünüm."

Dahlia'nın yanakları kızardı.

"Onunla düzgün konuş," diye çıkıştım.

Gülümsedi. "N'oldu, damarına mı bastım?"

Ağzımı sıkıca kapadım.

Dahlia bana gözlerini kırpmadan on saniye boyunca baktı. "Çilek Güzeli mi?"

Ellerimi yumruk yaptım.

Kaşlarını çattı. "Telefonunda adım Şeytan'ın Dölü falan diye kayıtlı değil, değil mi?"

Mierda. Âşık olmaya çekinmesinin nedeni buydu işte, onu telefonuma böyle kaydettiğimi sanıyorsa pek de haksız sayılmazdı.

Roberts, gözlerindeki o iğrenç parıltıyla kapıyı açtı. "İkiniz de serbestsiniz ama annelerinizi görünce keşke serbest bırakılmasaydık diyebilirsiniz, şimdiden uyarayım."

"*Gracias por eso, pendejo,*[57]" diye mırıldandım.

Roberts bizi karakolun kapısına kadar geçirirken Dahlia arkamda ayak sürüyordu. Tuvaleti kullanmak ve biraz su içmek bahanesiyle karakoldan çıkmayı geciktirmesi Roberts'ı daha da mutlu etti.

"İyi şanslar." Masasına döndü, oradan annelerimizin tepkilerini izleyebilecekti.

Rosa'nın yüzündeki ifadeyi görünce Dahlia'nın yüzü ekşidi. "*Mami.*"

---

57 (İsp.) ***Gracias por eso, pendejo***: Bunun için sağ ol, şerefsiz.

"Burada değil," diye fısıldadı annesi, sonra dışarı çıktı. Hava hâlâ karanlıktı, demek ki hücrede o kadar uzun kalmamıştık. Ama bana sonsuzluk gibi gelmişti.

Dahlia, omuzları çökmüş hâlde annesinin ardından yürürken benim annem koluma girip ıslık çaldı.

"*¿En la camioneta de tu papá? ¿En serio?*[58]"

"Anne..."

"Bu tarz bir şey yapabileceğini hiç düşünmezdim."

Ayağım tökezledi.

Koluma hafifçe vurup güldü. "Sorun değil. O kamyonet yıllardır birçok yola dayandı, o yüzden seni yargılayamam ama içini yeniden yaptırman iyi olmuş."

Dışarı çıkarken vücudumdan tam anlamıyla bir ürperti geçti. Rosa, kollarını havaya kaldırmış fısıltıyla kızını azarlıyor, Dahlia'ysa bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

"Ben seni böyle yetiştirmedim."

Dahlia irkildi.

"Böyle şeyleri Lily yapsa yadırgamam. Ama sen? *Nunca en mi vida.*[59]"

"*Perdón, Mami.*"

"Yarın sabah tüm kasaba bu olayı duyacak."

Dahlia'nın yüzündeki ifade, bu fikre en az benim kadar bayılmadığını gösteriyordu.

Rosa ellerini havaya savurdu. "Peder Anthony, evlilik dışı ilişki yaşadığı için cehenneme gidecek kızımla ilgili ne düşündüğümü sorduğunda ona ne diyeceğim?"

"Bana bir iyilik yapıp ona cehennemde havaların nasıl olduğunu sorar mısın? Ona göre yanıma kıyafet alacağım da."

---

58 (İsp.) ***¿En la camioneta de tu papá? ¿En serio?:*** Babanın kamyonetinde mi? Gerçekten mi?

59 (İsp.) ***Nunca en mi vida:*** İhtimal vermezdim.

"Dahlia Isabella Muñoz! *¡No empieces conmigo!*[60]"

Annem dirseğiyle beni dürttü. "Hadi gidelim yoksa Dahlia buraya taşındığına pişman olacak."

Archer haberinden sonra bu konuşma için biraz geç kaldık sanki.

"Rosa!" Annem ellerini çırptı. "Sakin ol. Onlar daha çocuk. Bu yaşta onlardan daha fazlasını bekleyemeyiz ki."

"Çocuk mu? Ben Dahlia'yı onun yaşlarında doğurmuştum."

"Ve çok da güzel büyüttün... kamyonet meselesi dışında." Annem, kolunu çocukluk arkadaşının omzuna dolayarak onu arabasına doğru yönlendirdi. Rosa'yı iki dakika içinde susturmayı başaracağına emindim.

Ben de kolumu Dahlia'nın beline dolayarak onu annemin arabasına değil, kaldırıma doğru yönlendirdim. "Ne dersin, yürüyerek mi dönsek?"

Gözleri birkaç kez annemin arabasıyla benim aramda gidip geldi. İçini çekerken yanağını ısırdı. "Olur."

Lokantaya doğru yürürken hiç konuşmadı. Sessizliği bozmam yaklaşık altmış saniyemi aldı. "Annen gerçekten senin bekâretini evleneceğin adama saklayacağına mı inanıyordu?"

"İnanıyorsa bile –ki büyük ihtimalle inanmıyordu– artık inanmıyor."

İrkilerek geri çekildim. "Şimdi benden nefret edecek."

"Muhtemelen. Kızının cennete giden biletini çalan adamsın sonuçta."

"Ben yıllar önce cehennemlik olmuştum. O yüzden zedelenen itibarının sorumluluğunu seve seve alırım."

"Bu çok utanç verici." diye inledi. "Herkes ne düşünecek?"

"Nihayet diye düşünecekler."

Yolun ortasında durdu.

---

60 (İsp.) ***¡No empieces conmigo!:*** Açtırma ağzımı.

"Altı üstü otoparkta sevişirken yakalandık. Yılın skandalı değil ya." Elimi beline koyup onu hafifçe ileri ittim.

"Birlikte olduğumuzu kimse bilmiyordu."

"Artık bilecekler."

"Julian," dedi yalvarırcasına ama neye yalvardığını ben bile anlayamadım. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aramızdaki bu şey yürümez."

"Mesafeler yüzünden mi yoksa güven sorunların yüzünden mi?" Laf ağzımdan kaçmıştı bir kere.

Adımı sekteye uğradı, nefesi de öyle.

Küfrederek yüzümü ovuşturdum. "Bir yolunu buluruz."

Kalan yolu sessizlik içinde yürürken durumu sindirmeye çalıştım.

Dahlia'nın bana karşı hislerini fark ettiğinde benden uzaklaşmasını bekliyor muydum? Evet, bekliyordum. Ama mesafeler nedeniyle aramıza girebilecek birkaç engel yüzünden bu kadar kolay vazgeçtiğini görmek yine de canımı yakmıştı.

O benim yıllar evvelki Julian olduğumu sanıyordu ama ben değişmiştim ve bunu ona göstermek için her adımı savaşarak geçmem gerekiyorsa buna hazırdım.

Lokantanın otoparkına vardığımızda aklımda bir plan şekillenmişti bile.

"Aç mısın?" Kamyonetin kilidini açıp yolcu kapısını tuttum.

"Hayır." Uzun uzun ofladığında ağzından buhar çıktı.

Onun basamağa tırmanmasına fırsat vermeden belinden tutup koltuğa oturttum.

Motor çalıştığında hemen ısıtmayı açtım. "Bir şeyler yemelisin."

Burnunu kırıştırdı. "Yerim."

Mesaj gayet net ve açıktı.

"Yani planın bu mu?" Sesimde sert bir ton vardı.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Duygularınla yüzleşmek istemediğin için beni kendinden uzaklaştırmak."

"Ben... Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

Burun delikleri genişledi. "Madem her şeyi biliyorsun, ne düşündüğümü de söyle o zaman."

"Ne düşündüğünü anlamak için zihnini okumama gerek yok. Korkuyorsun."

"Ben korkmuyorum, Julian. *Ödüm kopuyor.*"

Kaşlarım çatıldı.

"Sana âşık olmak istemiyorum."

Kesik nefesi benimkiyle uyum içindeydi.

"Aslında kimseye âşık olmak istemiyorum. *Nokta.* Bir kere âşık olmak beni mahvetti ve bir daha öyle bir acıyı kaldırabileceğimden emin değilim." Sesi çatallandı. "Sana güvenmemi istiyorsun ama ben kendime bile güvenemiyorken bunu yapabileceğimden emin değilim."

Göğsümdeki sızı tam anlamıyla kalp kırıklığına dönüşmüştü. "Yaşadığın acıyı yok edemem. Ne kadar istersem isteyeyim, o yarayı kapayamam ama sana Oliver gibi zarar vermeyeceğime söz verebilirim."

"Bunun için biraz geç kalmadın mı?" Benimle bir saniyeden fazla göz göze gelmeye dayanamıyordu.

"Dahlia." Göğsümdeki acıya rağmen çenesini kavradım. "Sırf sen benim eskisi gibi olacağımı düşünüyorsun diye vazgeçecek değilim."

"Zorlukları sevdiğin için mi?"

"Hayır. *Sana* değer verdiğim için. Savaşmaya değdiğini bildiğim için."

Pencereden dışarı baktı. "Ocakta yeni programım için San Francisco'ya dönüyorum."

Nezarethanede geçirdiğimiz son birkaç saatte bunu zaten anlamıştım.

Peki sen ne yapacaksın?

Kısa bir süre içinde hayatımın geri kalanını Wisteria'da geçirme hayalinden vazgeçip yanımda oturan kadın için her şeyi riske atacak noktaya gelmiştim. Dahlia San Francisco'ya dönmek istiyorsa ben de onunla giderdim. Ve hiçbir mantıklı sebep beni bu kararımdan vazgeçiremezdi.

Sıkıca yumduğu eline uzandım. "Anneme taşınma haberini verirken bana âşık olduğunu da söylersen çok mutlu olurum. İşimizi kolaylaştırır."

Bulutlu bakışları içimi burktu. "Taşınmayı cidden düşünmüyorsun, değil mi?"

"Düşünüyorum."

"Peki ya şirketin?"

"Seninle bir yuva inşa etmek, tek başıma bin tane evi yeniden yapmaktan daha anlamlı."

Burnunu çekip başını çevirdi.

Çenesini kavrayıp yüzünü kendime çevirdim. "*Sana âşık oluyorum* lafının neresini anlamıyorsun?"

"Buradaki bütün hayatını geride bırakma kısmını."

"Sen olmayınca bu hayat zaten eksik. Seninle San Francisco'ya gitmek benim için bir kayıp değil."

"Evet kayıp. Benimle olmak, bir aile kurma şansını da elinden alacak." Sanki dünyanın bütün cevapları orada yazılıymış gibi kucağına bakıyordu.

"Davranışlarının sebebi bu mu?"

Yüzü duygusuzdu ama boynundaki damar belirginleşmişti.

Bunu neden daha önce düşünemedin?

"Çocuk doğuramayacağın için seninle bir hayat kurmaktan pişman olacağımı mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum, biliyorum. Çünkü bunu daha önce de yaşadım."

"Çocuk sahibi olmak istemediğimi sana en başında söylemiştim zaten."

Başını iki yana salladı. "Bu lafları daha önce de duydum."

Her koşulda onu seçecek kadar önemsediğimi anlatmanın yüzlerce yolunu bulabilirdim ama bunların hiçbiri, ona bunu gerçekten göstermedikçe bir anlam ifade etmeyecekti.

Artı: *Belki listemi romantik bulur.*

Eksi: *Belki de listemi gördükten sonra en büyük sırrımı öğrenince beni tamamen reddeder.*

Kapa çeneni ve göster ona.

Telefonumu çıkarıp notlar kısmını açtım. "Al, bak."

Telefonu elimden kapıp ilk birkaç satırı okudu. "Benim için artılar-eksiler listesi mi hazırladın?"

Başımla onayladım.

"*Artı: Satrançta kötü.* Ciddi misin?" Kaşlarını çattı.

"Her oyuna vezir piyonu hamlesiyle başlıyorsun. Arada bir farklılık yapsan iyi olur."

Listeye dönüp okumaya devam etti. "*Artı: Ondan, peşinden Stanford'a gidecek kadar hoşlanıyorum.*" Yüzüme birkaç saniye gözünü kırpmadan baktı. "Stanford'u benim yüzümden mi seçtin?"

"Sen Kaliforniya'dan hoşlanıyordun, ben de senden hoşlanıyordum. Doğru olan buydu."

Başını inanmıyormuş gibi iki yana salladı. "Bu listeyi ne zamandır yapıyorsun?"

"Çilek Güzeli yarışmasına katıldığın zamandan beri."

Gözleri büyüdü. "İyi de o on yıl önceydi."

"Farkındayım."

"Peki neden?"

"Artıları eksileri bilerek karar vermek benim işim."

Listedeki maddeleri okurken kendi kendine mırıldandı. "Burada yazan bazı şeyleri artık yapmıyorum bile."

Biliyorum. Nostalji sevdam anneme çekmişti, kurtulamıyordum, ne yapayım. Ne kadar denesem de bu listeyi silememiştim.

Birkaç dakika sonra notun sonuna geldi. "Sadece bir tane eksi madde var."

"Zamanla eksilerin hepsi sinir bozucu şekilde artı tarafına geçti."

Kahkahası daha çok hıçkırığa benziyordu. "Bu saçmalık."

"Hayır, Dahlia. Bu *aşk*."

"Duygularının asla karşılık bulamayabileceğini bile bile sıradan bir ilişki yaşamayı kabul ettin, farkında mısın?" Sesinde inançsızlık vardı.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bazı insanlar her türlü riske değer."

Alt dudağı titredi.

"Sensiz hayat bir artılar ve eksiler dizisiydi. Riskler ve ödüller. Birkaç gri tonun olduğu siyah beyaz bir düzen. Ama sonra sen geri döndün ve içimde bir şey değişti. On yıllık karanlığın ardından hayatıma renk geldi. Bundan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Şu an söylediklerime inanmıyor olabilirsin ama seni ikna edene kadar durmayacağım. Yani istersen beni kendinden uzaklaştır ama geçmişimize bakarak seni haksız çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı zaten biliyorsun."

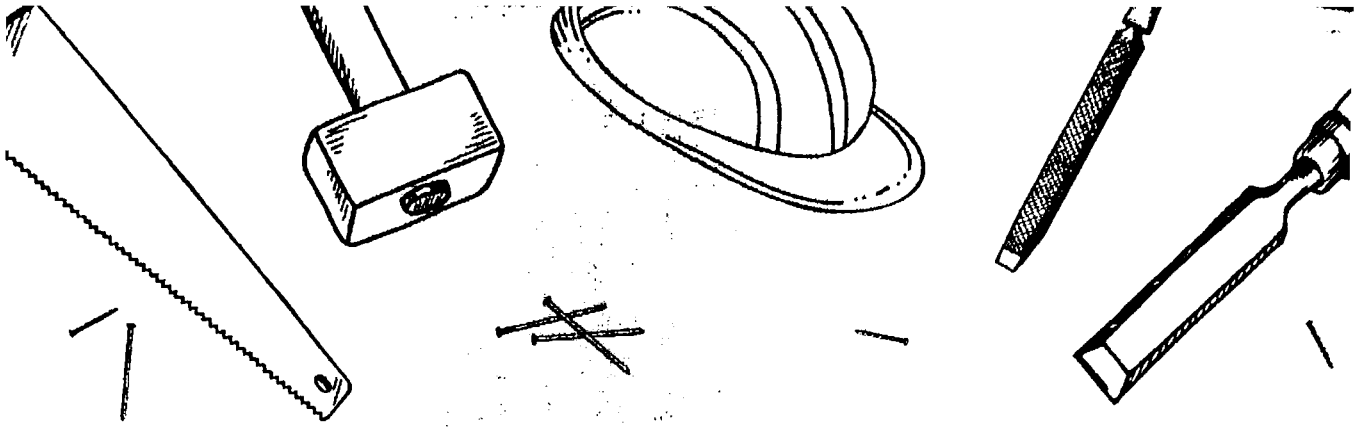

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

Dahlia'nın evine sessizlik içinde döndük. Yol boyunca camdan dışarıyı izlemişti, ben de gözümü yoldan ayırmamıştım. Her ne kadar konuşmak istesem de sessiz kalmayı tercih etmiştim, onu daha fazla üzmek istemiyordum.

Arabayı evinin önünde durdurana kadar tek kelime etmedi ve sonunda konuştuğunda şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"Özür dilerim."

Yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Ne iç–"

"Sen iyi birisin. Beni deli etmeni saymazsak belki de tanıdığım en iyi insansın." Yüzüklerinden biriyle oynamaya başladı. "Listen... Tanrım. O listeyi on yıldan fazla süredir tuttuğuna inanamıyorum."

"On iki yıl oldu ama kim sayıyor ki?"

Çenesi titredi. "Her şey farklı olsaydı belki biz de–"

"Dur."

"Ama–"

"Hayır. Yol boyunca kafanda kurduğun bahaneleri duymak istemiyorum."

Omuzları gerildi. "Açık olan gerçeği görmezden gelemezsin."

"Sonunda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Gözlerini kaçırdı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Zaman? Biraz yemek ve deliksiz bir uyku? Bu hâlde konuşmayı geçtim, düşünmek bile zor."

"Tamam." Bunları ona verebilirdim... en azından bir günlüğüne.

Ağır bir iç çekişle omuzları düştü.

Elini tutup tersine bir öpücük kondurdum. "Her şey yoluna girecek."

"Sen öyle diyorsun."

"Çünkü yoluna girene kadar pes etmeyeceğim."

Kapısını açıp inmeden önce bana son bir kez baktı. Ardından evine yöneldi.

Bense aklımda dönüp duran düşünceler yüzünden eve nasıl vardığımı hatırlamıyordum. Çözmeye çalıştığım bin türlü şeyle uğraşırken ne ara geldiğimi anlamamıştım bile.

Ev beni cenaze sessizliğiyle karşıladı. Mutfağa gidip kendime bir şeyler ısıttım. Yemeğimden birkaç lokma almıştım ki tezgâhın üstünde duran telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Muñoz-Lopez aile grubunda Lily'den bir mesaj vardı:

LILY

Bir haftada çifte kumrulardan nezarethane kuşlarına.

Mesajın hemen ardından hücrede çekilmiş fotoğrafımızı göndermişti. Rosa, Peder Anthony'yle günah çıkarma randevusu için bağlantı linki yollamış, annem de kalp gözlü bir GIF'le birlikte şu mesajı yazmıştı:

ANNEM

Bonnie ve Clyde gibisiniz.

RAFA

O ikili çatışmada öldü.

ANNEM

Ama birlikte.

RAFA

Hatırlatın da bir daha asla âşık olmayayım.

Herkese o fotoğrafı hem sohbetten hem de telefonlarından silmelerini söyledim ve ardından o gece ikinci kez karakola gidip Roberts'a görünmeye karar verdim.

"Ne çabuk döndün?" Roberts tezgâha yaslandı.

"Fotoğrafı kaç kişiye gönderdin?"

"Sadece Lily'ye."

"Telefonundan sil."

"Haberi yapacak muhabir benden fiyat alınca sileceğim."

"Kaça satmayı düşünüyorsun?" diye çıkıştım.

"On bin dolar."

Bir post-it yaprağı yırtıp ona uzattım. "Numaranı ver, bir saat içinde parayı havale edeceğim."

Kaşları kalktı. "Pazarlık etmeyecek misin?"

Not kâğıdını işaret ettim. "Numaran."

"On iki bin olsun."

"Konuşmaya devam edersen yedi bine düşürürüm."

Gülümsemesi soldu, kâğıda numarasını yazıp bana uzattı.

Numarasını ceketimin iç cebine koyarken, "Sil," dedim.

"Şimdi mi?"

Ayağımı yere vurdum. İç çekip telefonunu çıkardı, sonra adım adım nasıl sildiğini gösterdi.

İşini bitirir bitirmez karakoldan çıktım, Dahlia'ya mesaj atıp fotoğraf meselesini hallettiğimi söyledim ve sonra eve dön-

düm. Eve vardığımda Dahlia hâlâ ne grup mesajına ne de özel mesajıma cevap vermişti ki bu onun tarzı değildi.

Yediğim yemek mideme taş gibi otururken duşa girdim, ardından yatağa geçtim.

Karanlıkta kendi kendime, *Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaksın*, diye mırıldandım.

Tek yapmam gereken bunu çözmekti.

Dahlia, ertesi sabahın büyük kısmını ofisinde saklanarak geçirdiğinden onu ancak bir hafta önce planladığımız ekip toplantısına geldiğinde görebildim.

Başta bu işleri ekiple özel olarak halletmeyi düşünmüştüm ama Dahlia'nın güven sorunları ve benden kaçma çabaları farklı bir zorluğu beraberinde getiriyordu.

Onunla bir gelecek kurmak istediğimi göstermek istiyorsam San Francisco'ya taşınacağıma söz vermekle yetinemezdim. Yıllardır ertelediğim şeyle başlayarak hayatımda bazı köklü değişiklikler yapmam şarttı.

Toplantının başlamasından yirmi dakika sonra Dahlia başka şeylere dalmıştı bile. Ryder, Mario ve ben Aurora'daki tadilatla ilgili lojistik sorunlarını tartışırken o da zamanını dekorasyon koleksiyonu için taslaklar çizerek geçiriyordu. Her seferinde yeteneğiyle dikkatimi dağıtıyordu.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordu Mario.

"Evet." Ryder'a döndüm. "Mario çıktıktan sonra sen biraz daha kalabilir misin?"

Başıyla onayladı.

Dahlia, son bir düzenleme yaptıktan sonra tabletini kolunun altına alıp ayağa kalktı.

"Senin de kalman gerek," dedim.

Kafası karışmış hâlde yerine geri oturdu.

"Haftaya görüşürüz." Mario başıyla selam verip toplantı odasından ayrıldı.

"Hayırdır?" diye sordu Ryder.

Yeniden sandalyeme oturdum. "Düşünüyordum da..."

Dahlia, dirseklerini masaya koyup öne doğru eğildi.

Proje yöneticim kulağının arkasına bir kurşun kalem iliştirdi. "Hangi konuda?"

Boğazımı temizledim. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

Dahlia'nın gözleri büyüdü.

"Neye ihtiyacın varsa ben buradayım," dedi Ryder tereddüt bile etmeden. Bu beni şaşırtmıştı.

"Ne istediğimi daha söylemedim bile."

"Fark etmez. Şimdiye kadar benim için çok şey yaptın. Ben de senin için elimden geleni yaparım."

Yüzüne şaşkın şaşkın baktım. Dahlia da en az benim kadar şaşkındı, bakışları bir ona bir bana kayıyordu.

Ryder devam ederek, "Beni işe aldığında, ordudan döndükten sonra sivil hayata alışmakta zorlanıyordum. Başvuruda bulunduğumda arabada yaşıyordum ve Travma Sonrası Stres Bozukluğuyla mücadele ediyordum," dedi.

İrkilmemi gizledim. "O kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Dahlia elini uzatıp elimi sıktı, ardından tekrar arkasına yaslandı.

"Patron, kasabadaki tek gururlu adam sen değilsin," dedi Ryder hafif bir gülümsemeyle.

"Hayır, değil," dedi Dahlia. "Ama *en gururlusu* o."

Ona ters bir bakış attım.

Ryder'ın yumuşak kahkahası sert ifadesiyle hiç uyuşmuyordu. "Sana çok şey borçluyum. Yardımımı istiyorsan seve seve ederim."

Dahlia'nın alt dudağı titredi.

Kahretsin.

Utangaçlıkla minnettarlık arasında kaldıktan sonra ikisinin arasında bir yerde durdum. "Bana borcun yok."

"Yardımımı istiyor musun istemiyor musun?" diye sordu.

"Şu konuşmayı yapması bile yeterli bir kanıt," dedi Dahlia, yüzündeki ifade gururu bir kenara bırakıp yıllardır alıştığım şeyden vazgeçmeye değdiğini söylüyordu.

"Evet, yardımını istiyorum." Omuzlarım gevşedi, içimdeki gerilim azaldı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Aramızda kalsın ama önümüzdeki ay taşınmamı gerektiren bir durum çıktı. Bu yüzden şirkette fiziksel olarak bulunmadan da işleyebilecek bir yapı kurmam gerek."

Kaşları kalktı, Dahlia'nın da yüzü buruştu.

"Taşınıyor musun?" diye sordu Ryder.

"Evet. Toplantılara sanal olarak katılacağım ve her şeyi kontrol edebilmek için iki haftada bir uçakla gelip gideceğim. Bu yüzden gündelik operasyonlarda ve işlerin takibinde yardımına ihtiyacım var."

Dahlia'nın dudakları aralandı.

Ryder başını onaylarcasına salladı. "Elbette."

"Harika. Aklımda şöyle bir plan var..." dedim ve planımı Ryder'a anlatırken Dahlia da izliyordu. Ryder önerilerini sundu, oldukça işe yarar fikirler verdi ve onun yönlendirmeleri doğrultusunda planımı revize ettim. Dahlia da işime yarar birkaç öneride bulundu.

Bir saat boyunca Lopez Luxury'nin işleyişini yeniden yapılandırdıktan sonra Ryder sırtıma vurdu. "Sonunda şirket yerine kendin için iyi olanı seçeceğin günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Dahlia'ya göz attı. "Muhtemelen bu terfi ve zam için sana teşekkür etmem gerekiyor."

Dahlia'nın yanakları hafifçe pembeleşti. "Benim bu işle bir ilgim yok."

"*Tabii,*" dedi Ryder.

Dudaklarımı oynatarak, *İnatçı,* dedim.

Ryder onaylarcasına başparmağını havaya kaldırdı.

İkimiz de biliyorduk ki şirketin tüm yapısını değiştirmemin tek nedeni Dahlia'ydı. Ama o bunu kabul etmiyordu çünkü bu ihtimal, zayıf savını tehlikeye atardı.

Ryder odadan çıkarken Dahlia da peşinden çıkmak için ayağa kalktı fakat ben ondan önce davranıp yolunu kestim.

"Seninle işim bitmedi."

Yüzünü buruşturup gözlerini bana çevirdi. "Ne istiyorsun?"

"Senin fikrin önemli."

Yüzüklerinden biriyle oynamaya başladı. "Gerçekten San Francisco'ya taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Son bir saattir konuştuklarımız senin için yeterince açık olmadı mı?" dedim.

Bana ters ters baktı.

İç çektim. "Benimle bu konuda daha ne kadar savaşmayı planlıyorsun?"

"Bunun büyük bir hata olduğunu sana kanıtlayana kadar." Gözleri belirsizlikle doluydu, içindeki kaygının onu nasıl yıprattığını görmek canımı yaktı.

"Hatalardan mı konuşmak istiyorsun? Güzel. Hadi konuşalım."

Yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Yıllar önce seni kendimden uzaklaştırmamın birkaç nedeni vardı. Yas. Zor durumdaki bir şirketi yönetmenin stresi. Uzak mesafenin ve diğer tüm engellerin bizi mahvedeceği korkusu. Ama en büyük hatam, bensiz daha iyi olacağını sanmamdı. Sana layık olmadığımı düşündüm. Kendime olan güvensizliğim ve değersiz hissetmem, seninle bir gelecek kurma arzumu bastırmama neden oldu. Ama sana yemin ederim, aynı hatayı senin yapmana izin vermeyeceğim. Hatta bunu yasaklıyorum. Çünkü seni on yıl daha beklemek istemiyorum."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Seni karşıma almak pahasına bizim için en iyisi neyse onun için savaşacağım." Başını öptüm ve sözlerimi sindirmesi için sevdiğim kadını ardımda bırakarak odadan çıktım.

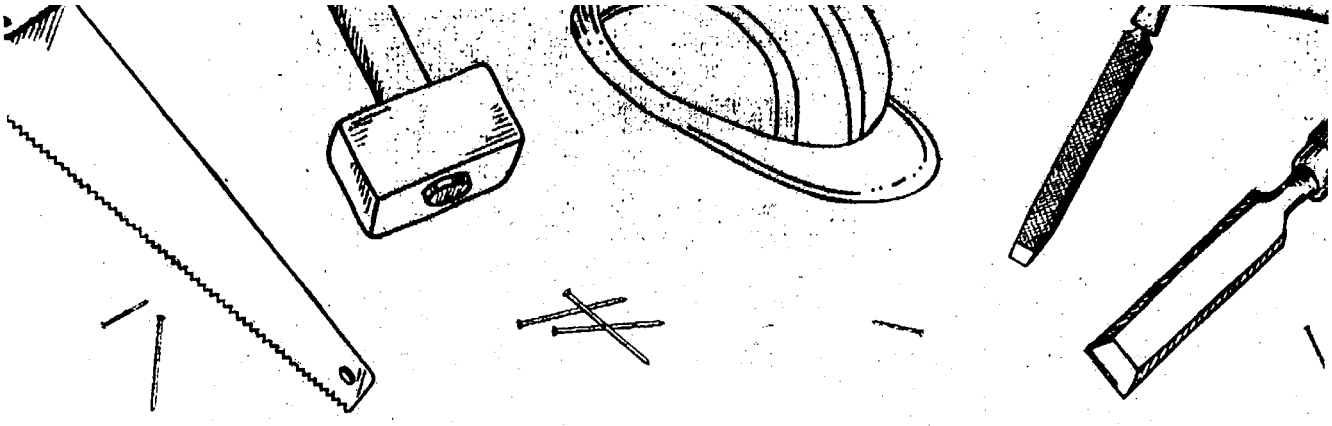

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Julian

Ofisten ve kurucunun evinden uzak durmaya karar verdim çünkü hem Ryder'a Lopez Luxury'nin günlük işleyişini benim müdahalem olmadan yürütme şansı vermek hem de Dahlia'ya işleri uzaktan yönetme konusunda ciddi olduğumu göstermek istiyordum.

Gerginliğimi atmak için spor yaptım, birkaç çalma listesi hazırladım ve annemle öğle yemeği yedim ama rahatlama uzun sürmedi. Özellikle Dahlia, San Francisco seyahat programını gönderdikten sonra.

Çok geçmeden kendimi evin uzun koridorlarında volta atarken buldum, düşüncelerim karmakarışıktı.

Dahlia'ya, onunla kavga etmem gerekse bile her zaman mücadele edeceğimi söylediğimde samimiydim.

Ama önce geçmişimle olan savaşımı bitirmem gerekiyordu. Yıllardır güvensizliklerimle boğuşuyordum ve artık uzun süredir ertelediğim şeyle yüzleşmenin zamanı gelmişti...

Yeterli olduğumu kabullenmek. Yalnızca Dahlia için değil, daha çok kendim için.

Bu yüzden bu gece, uzun zamandır adım atmadığım o yere, babamın marangozhanesine gitmeye karar verdim.

Yıllarca oraya dönmeye çalışmış ama her seferinde yapamayıp vazgeçmiştim. İçeri adım atmadan geri dönmüştüm çünkü orası babamla birlikte çalıştığımız yerdi. Marangozhaneye ilk kez onun büyük büyükbabasından kalma geleneği devam ettirmek için girmiştim.

Oradan özellikle uzak durmamın büyük bir sebebi vardı. Sebep de duvarda asılı duran aletler ve onların taşıdığı anlamlardı.

Anahtarı kilide yerleştirip çevirdiğimde ellerim titriyordu. Nabzım kulaklarımda uğuldadığından kilidin şıngırtısını ve kapının gıcırtısını uzaktan duyuyormuş gibi hissettim.

Aldığım beş derin nefesin ardından ışığı açmak için düğmeye uzandım. İçeri adımımı atar atmaz bakışlarımı yerde gezdirdim. Etrafı süzerken annemin titiz toz alma rutini sayesinde içerisi tertemiz görünüyordu, yerde tek bir toz bile yoktu.

Babam burada olsaydı bundan hiç *hoşlanmazdı.*

Ayaklarım, sanki beton bloklar bağlıymış gibi ağır geliyordu ama yine de içeri bir adım daha attım. Buraya ait çok fazla anı vardı, öyle ki burada bulunmak yüreğimi ağırlaştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Te extraño, Papi.[61]

Arka duvara doğru yürüdüğümde babamın aletlerini tıpkı bıraktığı gibi buldum. Bu, insanda her an çıkıp gelecekmiş gibi bir his yaratıyordu.

Tanrım, keşke öyle olsaydı.

Onunkilerin yanına bir takım daha asılmıştı.

Bir Lopez aile yadigârı, demişti gülümseyerek, her bir aleti gösterirken. Her biri nesilden nesile aktarılmıştı.

Küçüklüğümde sürekli babama o aletleri ne zaman bana vereceğini sorardım. Cevabı hiç değişmezdi.

---

61 (İsp.) ***Te extraño, Papi:*** Seni özledim, baba.

Ne zaman hak edersen o zaman.

Öldüğü gün bu şansı kaçırmış olabilirdim ama o günden sonra Lopez ailesini ve onu gururlandırmak için elimden geleni yapmıştım; deneyimim ve diplomam eksik olsa da aile işini devralmıştım.

Göğsümdeki o hafif sızı şiddetlendi. Tezgâha sıkıca tutunarak ayakta durmaya çalıştım. Gözlerimin yanması, boğazımdaki düğüm ya da kalbimin çarpıntısı, alerjiden ya da havadaki talaş tozundan değildi.

Yanaklarımdan bir damla yaş süzüldü. Tavanda bir sızıntı mı var diye yukarı bakarken gözyaşlarım görüşümü buğulandırdı.

Derken yaşlar yağmur gibi inmeye başladı. En son babamı toprağa verdiğimizde bu şekilde ağlamıştım. Göğsümdeki o boşluk zamanla kapanmış olabilirdi ama sızısı, en olmadık anlarda geri dönüyordu.

Omuzlarım titredi.

Beşe kadar say. Babam her seferinde omuzlarımı kavrayarak onun gibi derin nefesler almamı isterdi.

Bir daha, derdi beş nefes yeterli olmadığında. Gözyaşlarım durmasa da her derin nefeste paniğim biraz olsun hafifledi.

Otuz beşinci nefesin sonunda kendimi toparladım ve gözüme ilk çarpan Lopez yadigârına uzandım. Parmaklarım titriyordu ama elimdeki çekici sımsıkı kavrayarak titremeyi durdurdum.

Eski çalışma tezgâhıma doğru ilerledim. Annem bazı aletleri yanlış yere koymuş olabilirdi ama onlar dışında her şey –üniversiteye gitmeden önce üzerinde çalıştığım son projeye kadar– bıraktığım gibiydi.

Yarı bitmiş mücevher kutusu, Dahlia'ya özel bir Noel hediyesi olacaktı. Yıllarca genelde komik hediyelerle ya da annelerimizin seçtiği ufak tefek şeylerle yetinmiştik ama her şeyin mahvolduğu o Noel'in farklı olmasını hayal etmiştim.

Biz farklı olacağız sanmıştım.

Öpüşmeden sonra her şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordum, zaten olmasını da istemiyordum. O öpücükten çok daha *fazlasını* istiyordum.

Ama sonra babam ölmüş ve annem tekrar derin depresyona sürüklenmişti. Onu toparlamak bana düşüyor gibi hissetmiştim. Yas tutmayı bir kenara bırakıp –uzun vadede son derece aptalca bir karardı– Dahlia'ya dikkatimi dağıttığını söyleyerek onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Özgüven sorunlarım isteklerimin önüne geçmişti. Yeterince iyi olmama korkusu beni öyle bir sarmıştı ki onunla birlikte olma fikrine bile tahammül edememiştim. Onun hayalleri vardı, bense paramparça bir enkazdım, daha en başından bir sıfır mağluptum.

Şimdi hatalarını düzeltebilirsin.

Yarım kalmış mücevher kutusunu elime alınca göğsümde yeniden acı tomurcuklandı. O cesareti tekrar bulmak istiyordum ve buna, bugüne kadarki en büyük engelimle yüzleşerek başlayacaktım.

Geçmişimle hesaplaşarak.

Titreyen ellerimle ve deli gibi atan kalbimle birkaç Lopez aleti daha aldım ve kutuyu tamamlamak üzere çalışmaya koyuldum. Projeye ne kadar süre odaklandığımı bilmiyordum ama damarlarımda akan adrenalin bağımlılık yapmıştı.

İş bittiğinde, maraton koşmuş gibi terden sırılsıklam olmuştum ve nefes nefeseydim. Tişörtümün ucuyla alnımdaki teri silip kutunun son hâline göz attım.

Bir gün bu mücevher kutusunu Dahlia'ya vermeyi planlıyordum. Ama o günün ne zaman olacağını henüz bilmiyordum.

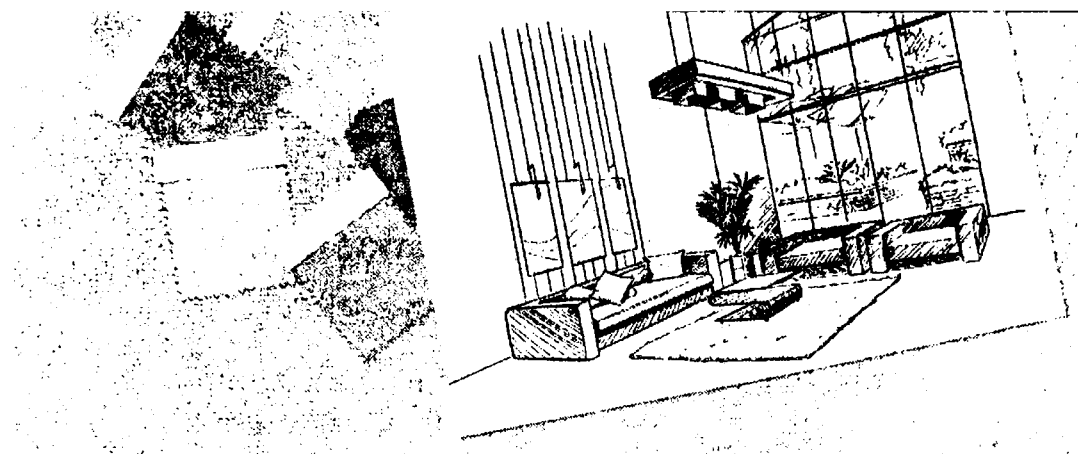

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Reality şov prensesi sonunda tekila tahtına dönmeye karar vermiş gibi görünüyor." Lorenzo yanımdaki tabureye oturup viski bardağını tezgâha bıraktı.

Gözüm nispeten boş olan bara kayarken, "Burada pineklemek yerine yapacak başka bir şeyin yok mu senin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"İşe ihtiyacın var."

Kaşını kaldırdı. "Salı akşamı saat sekizde mi?"

"En azından bir hobi edin."

"Düşmanlarıma karşı plan yapmak hobi sayılıyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Wisteria'da düşmanın mı var?"

Viskisini yudumlarken attığı kahkaha samimiyetten uzak, soğuk ve kasvetliydi.

Başka soru sormama fırsat bırakmadan, "*Senin* burada ne işin var?" diye sordu.

"Kız kardeşimle buluşacağım." Telefonuma son on dakikada üçüncü kez baktım. Acil durum kız gecesi buluşması için aradığım Lily, canının kıvırcık patates çektiğini söyleyerek çiçekçiyi kapadıktan sonra Son Çağrı'da buluşmayı önermişti.

"Adı Lily'ydi, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Neden soruyorsun?"

Sorumu cevapsız bırakıp kendi sorusunu sordu. "Yalnız mı?"

Gözlerimi kıstım. "Hayır."

"Hımm. Kiminle çıkıyor peki?"

"Tanrım, boşuna ona yürümeye kalkışma."

"Rahibe mi olmak istiyor yoksa?"

"Sayılır. Evliliğe kadar beklemeye kararlı." Kendimi ele vermeden önce kahkahamı bastırdım.

Lorenzo'nun üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Harika."

Henry'ye el sallayıp iki votka soda söyledim.

Birkaç dakika sonra barın kapısı açıldı ve kız kardeşim üzerinde en sevdiğim kabanım ve yine benden çaldığı özel yapım botlarımla içeri daldı. Kabanımı omzundan indirdiğinde altında yine bana ait olan bir kıyafet olduğunu fark ettim.

"Onu öldüreceğim."

Bakışlarıyla kardeşimi baştan aşağı süzen Lorenzo'nun gözleri karardı.

Başının arkasına bir şaplak indirdim. "Kardeşime bakmayı kes!"

Viskisinin kalanını kafaya dikip yeni bir kadeh istedi.

Gözlerimi devirerek bar taburesinden indim ve Lily'yi barın öteki tarafına, Lorenzo'nun yakıcı bakışlarından uzağa çektim.

Lily kaşlarını çatarak, "Lorenzo'yla ne zamandır arkadaşsınız?" diye sordu.

"Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Burnunu kırıştırdı. "Her cuma gelip çiçekçiden özel aranjman alır."

"Eee?"

Omuz silkti. "Onunla ilgili pek iyi şeyler hissetmiyorum."

Belki de Julian, Lorenzo konusunda haklıydı. Ondan uzak durmak en iyisiydi.

En azından Lily ondan hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Lily bölmede karşıma oturdu. "Peki, bu acil toplantının sebebi ne?"

Açılmamış votka sodayı ona uzattım. "Çıkmazdayım."

Kendi kendine güldü. "Sen hep çıkmazdasın zaten."

"Ciddiyim."

Bir yudum aldıktan sonra içkisini masaya bıraktı. "Pekâlâ, ne oldu?"

"Çok istediğim bir yerden yeni bir program için teklif aldım."

"Harika!" İçeceğinin kutusunu benimkiyle tokuşturduktan sonra gözlerimin içine baktı. "Yoksa harika değil mi?"

Omuzlarım düştü. "San Francisco'da."

"Uzakmış."

Omuzlarım daha da çöktü. "Julian taşınabileceğini söylüyor ama..."

"Ama ona inanmıyor musun?"

Montumun fermuarıyla oynamaya başladım. "Daha çok... verdiği sözü tutar diye korkuyorum."

Başını yana eğdi. "Bunun seni mutlu etmesi gerekmez mi?"

"Bütün hayatını benim için değiştirmesini istemiyorum." Aslında daha sonra pişman olmasından ve bu yüzden içten içe beni suçlamasından korkuyordum. İkinci bir kalp kırıklığını atlatabileceğimden emin değildim.

Lily elimi tuttu. "Belki de bunu sadece senin için değil, aynı zamanda kendisi için de yapıyordur. Hiç böyle düşündün mü?"

Sessiz kaldım. Lily boşluğu başka bir şok edici gerçekle doldurdu. "Julian yıllardır işini azaltmak istediğini söylüyor ama bir türlü adım atamıyordu, oysa herkes onun bunu çoktan yapması gerektiğini biliyordu."

Şaşırmıştım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu yüzden seninle bir proje üzerinde çalışmaya başlaması, şantiyeye uğraması ve seninle yeni evler üzerinde çalış-

maktan bahsederken gülümsemesi hepimizi şaşırttı çünkü en az iki yıldır onu hiç böyle görmemiştik."

Boğazıma bir yumru oturdu. "O... ben..."

Lily elimi sıktı. "Marangozluk kısmından bahsetmiyorum bile. Bütün kasaba onun seni ne kadar kıskandığını konuşuyor, sırf senden uzak durması için adamın tekini terfi ettirdiğini söylüyorlar."

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

"Bunu nereden duymuşlar?" dedim.

"Terfi ettirdiği marangoz *chisme*yi Josefina'dan daha çok seviyor."

İçkimden bir yudum aldım. "Julian'dan bunu yapmasını ben istemedim."

"İşte tam da bundan bahsediyorum. Bunları, onu mutlu ettiği için yaptı. Neden şu anda onu ve seçimlerini sorguluyorsun ki?"

Masaya baktım. "Aylar geçip mutlu günlerimiz sona erdiğinde pişman olacağından ve bunun için beni suçlayacağından korkuyorum."

"Ya pişman olmazsa?" Lily arkasına yaslandı. "Alınma ama benim asıl endişem *senin* yanlış bir karar vererek onu kendinden uzaklaştırman."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Julian gibi adamlar nadir bulunur. Hâlâ bu kasabada yaşadığı için şansına şükretmelisin. Taşınmış olsaydı çoktan kapılırdı. Bundan eminim."

Onun bir başkasıyla olma düşüncesi midemi kaldırıyordu.

Çünkü onu seviyorsun.

Ama sevgim daha önce yıkıma mahkûm bir ilişkiyi kurtarmaya yetmediyse bu sefer nasıl yetecekti ki?

Julian'a âşık olmak kolaydı ama kendimi affetmek ve hâlâ peşimi bırakmayan geçmişle vedalaşmak?

İşte o neredeyse imkânsızdı.

Eve dönmek yerine Rafa'ya gittim. Ziyaretime daha çok kimin şaşırdığını bilmiyordum –ben mi yoksa o mu– ama bunu büyük bir mesele hâline getirmeden beni içeri davet etti.

Nico'yla birkaç dakika lafladıktan sonra Rafa onu yatağa yolladı.

"Seni seviyorum!" Nico, son bir kez kollarını boynuma doladıktan sonra odasına koştu.

"Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim," dedim hızlıca, Rafa beni oturma odasına geçirirken.

"Nico mutlu oldu, o yüzden sorun yok ama alışkanlık hâline getirme," dedi.

Güldüm. "Getirmem."

"Bir şey içer misin? Su, *aguas frescas* ya da alkol var."

"Böyle iyiyim."

"Sen bilirsin." Kanepenin karşısındaki deri koltuğa oturup bu akşam ikinci kez telefonunu çıkardı.

Kanepeye geçip dimdik oturdum, Rafa'ysa telefonunu kurcaladıktan sonra birasını aldı.

"Beni kovmadığın için tekrar teşekkür ederim."

"Kovsam da gider miydin bilemedim." Şaka yollu içkisini kaldırdı. "Eee, ne oldu, anlat bakalım?"

"Bunu kaba olmadan nasıl soracağımı bilemiyorum ama–"

"Biz aile sayılırız, dolayısıyla seni affetmek benim görevim," dedi.

"Doğru diyorsun."

"Gelişin kuzenimle mi ilgili?" diye sordu.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bir bakıma evet."

"Tahmin etmiştim."

"Ama biraz da şeyle ilgili... hani sana söylediğim şeyle..." diye kekeledim.

"Çocuk sahibi olamayacağınla ilgili mi?"

Derin bir nefes verdim. "Evet."

"Eee, ne olmuş?" Sesi umursamazdı.

"Bu haberle baş etmekte zorlanıyorum."

"Anlayabiliyorum. Ben de Nico'nun göz rahatsızlığı teşhis edildiğinde aynı zorlukları yaşadım."

"Nico'yu öğrendikten sonra sen de..." Cümlemi toparlamakta zorlandım.

"Bir daha çocuk istemekten vazgeçmeyi düşündün mü diye mi soracaksın?"

Omuzlarım düştü. "Evet."

"Evet, boktan ailemden miras kalan genetik bozukluk yüzünden oğlumun kör olacağını öğrenince böyle düşünmemek imkânsız olurdu."

"Baba tarafında böyle bir genetik bozukluk olacağını nereden bilecektin ki?"

İçeceğinden büyük bir yudum aldı. "*Biliyorum* ama ebeveynler çocuklarının başına gelen her şeyden suçluluk duyar, bizim hatamız olsun ya da olmasın."

Bakışlarımı yere indirdim. "Tahmin edebiliyorum."

"Asıl soruna gelirsek, Nico'nun rahatsızlığını öğrendikten sonra vasektomi yaptırmaya karar verdim."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

"Doğru olan buymuş gibi geldi. Eğer bir gün başka çocuk istersem –*eğer* diyorum– evlat edinirim."

"Bu Josefina'yı mutlu ederdi."

"O, *herhangi* bir torunla bile mutlu olurdu. Yıllardır Nico'ya kardeş yapmam için başımın etini yiyor ve evet, sormadan önce söyleyeyim, çocuk sahibi olamayacağımı biliyor." Rafa'nın delici bakışı, göğsüm ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

İkinci sorumu sormak için cesaretimi topladım. "Sence Julian, uzun vadede kendi çocuğu olmamasını umursar mı?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyecek diye korktum.

Tekrar konuştum. "Seninle hiç çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini konuştu mu ya da–"

"Bunu ona sorman gerekmez mi?"

"Sordum."

Bakışları bir an yüzümde gezindi. "Ama ona güvenmiyorsun."

"Ben kendime güvenmiyorum, onunla bir ilgisi yok."

Bira şişesini sıkıca kavradı. "Kuzenimin bazı hatalı yanları olsa da sözünün eridir. Eğer sana biyolojik olarak çocuk sahibi olmayı umursamadığını söylediyse bu konuda ciddidir."

Boğazım kurudu.

"Ama yıllar içinde bu konuda birkaç şey söylediğini hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hislerimiz hakkında çok konuşmayız ama geçmişte yaşadıklarının zor olduğunu söyleyebilecek kadar çok şey biliyorum."

Ellerimi o kadar sıkı kenetlemiştim ki parmaklarımın beyazladığını fark ettim. "O zamanlar yaşananların onu nasıl etkilediğini anlayamayacak kadar küçüktüm."

"Julian duygularını başka şeylere yönlendirme konusunda oldukça yeteneklidir."

"Yeni yeni öğreniyorum," diye fısıldadım kendi kendime.

"Julian'a inanmadığını biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Bizim gibiler... başımıza gelenlerden sonra artık kimseye kolay kolay güvenemiyor." Gözlerini uzaklara dikti.

Onun içindeki hayaletlerle boğuşmasını izlemek, aynadaki yansımama ilk kez bakmak gibiydi.

En büyük kusurumla yüzleşmeye başladığım için tüylerim diken diken oldu.

Rafa'yı seviyordum ama onun gibi olmak istemiyordum. Yıllar önce bitmiş bir ilişkinin suçunu hâlâ kendimde arayarak güven sorunları içinde boğulmak istemiyordum.

Tanrım, hayır.

Kapının çalınma sesiyle irkildim

"Başka birini mi bekliyordun?"

Rafa ayağa kalktı. "Hayır ama sen bekliyorsun."

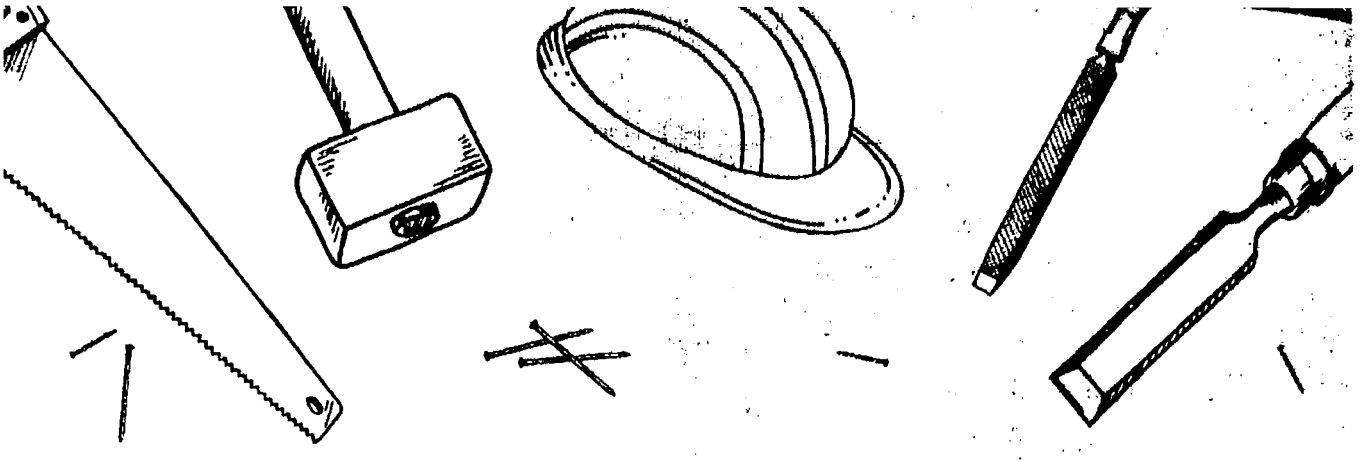

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Julian

Rafa on dakika önce bana mesaj atıp Dahlia'nın ona uğradığını haber verince doğrudan oraya gittim. Mesajındaki o belirsiz ton içime kurt düşürmüştü.

Kapıyı tekrar yumruklamak için elimi kaldırmıştım ki kapı açılıverdi.

Dahlia dışarı çıkıp kapıyı ardından kapadı. "Rafa sana mesaj mı attı?"

"Evet. İyi misin?" Yüzünde bir sıkıntı belirtisi aradım.

"Şey... iyiyim?"

"Bana ağladığını söyledi."

"Ağlıyor muymuşum?" Sesi de ifadesi kadar şaşkındı.

"Yani... ağlamıyor musun?"

"Seninle kafa bulmuş."

Sikeceğim belasını.

"Sırf üzgün olduğumu düşündüğün için mi buraya geldin?"

Elimi enseme götürüp ovuşturdum. "Evet."

Yüzündeki okunaksız ifade üzerine tekrar konuştum. "Yani iyisin, öyle mi?"

"Evet. Ona sormak istediğim birkaç soru vardı."

"Ne hakkında?"

Ellerini montunun ceplerine soktu. "Yürürken konuşsak olur mu?"

"Olur tabii."

"Hayvanlara da bakabilir miyiz? Penelope'yi görmeyeli epey oldu." Dahlia başıyla ahırın olduğu yönü işaret etti.

Ayaklarımızın altında ezilen çimenlerin hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu ama bir dakika daha dayanamayıp sessizliği bozdum.

"Test yaptırdığını biliyor mu?"

"Evet." Gözlerini ileri dikti.

"Ne zamandır?"

Hiç duraksamadan cevap verdi. "Ben döndüğümden beri."

Bunu gizlediği için ona saygı duysam da içten içe bunu bana *söylememiş* olmasına biraz kırılmıştım. "Hiçbir şey söylemedi."

Göz ucuyla bana baktı. "Söylememesine şaşırdım açıkçası."

"Rafa güvenilir biridir."

"Ne tesadüf, o da senin için aynısını söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

"Ben *sana* inanmak istiyorum."

Ahıra girerken sessizliğimi korudum. Dahlia ilk bölmede durup elini uzattı.

"Selam, güzel kız."

Emekli bir yarış atı olan Penelope, başını Dahlia'nın avucuna yasladı. Dahlia'nın arkasına geçip onu bedenimle kapının arasına hapsettim.

"Rafa gibi olmak istemiyorum." Fısıltısı, atın ağır soluklarından ötürü zor duyuluyordu.

Nefesim kesildi.

"Hayatımın geri kalanını her şeyi ve herkesi sorgulayarak geçirmek istemiyorum. Güvenmek istiyorum. Sevmek istiyorum. Canımın yanmasından, terk edilmekten, aldatılmaktan korkmadan özgürce yaşamak istiyorum."

Onu kendime döndürdüm. "Kuzenim iyileşecek, sen de öyle."

Bölmeye yaslandı. "Korkuyorum."

Başını öptüm. "Biliyorum."

Kollarını kendi etrafına sardı. "Bir çocuk evlat edindiğimizde senin mutlu olacağını nereden bileceğim?"

"Rafa'yı evlat edindikleri için annemle babama daima hayranlık duydum."

Aldığım tek cevap burnunu çekmesi oldu.

"Bana nasıl davrandılarsa Rafa'ya da öyle davrandılar. İlgi. Disiplin. *Sevgi.* Bizi asla birbirimizden ayırmadılar. Ama içten içe Rafa'nın annemin hayatındaki bir boşluğu doldurduğunu biliyordum, ne kadar çabalarsam çabalayayım benim asla dolduramayacağım bir boşluktu o. Yıllarca düşükler ve ölü doğumla geçen mücadelelerin ardından içindeki bir şey değişmişti ve Rafa, onun eksik parçası hâline gelmişti. Annemin hayatının, hepimizin hayatının eksik parçasıydı."

Dahlia yaşlı gözlerle bana baktı.

"Evlat edinmek benim için hiçbir zaman ikinci en iyi seçenek olmadı. Hiçbir zaman da olmayacak. Çünkü öyle hissetmek, ailemin inandığı her şeye ve bizi biz yapan değerlere ihanet etmek olurdu."

Saniyeler acı verecek kadar yavaş geçerken korkunç sessizliği bir şey söyleyerek bozmak üzereydim ki Dahlia beni durdurdu.

Avucunu yanağıma koydu. "Sana inanıyorum."

Dün gece Rafa'nın evindeki konuşmanın ardından Dahlia'yla doğru yönde ilerlediğimizi biliyordum – her ne kadar o, bu hafta içinde Archer Media'yla görüşmek üzere San Francisco'ya dönüyor olsa da.

İçimde biriken enerjiyi atmam gerektiğinden babamın marangozhanesine gidip yeni bir projeye başladım. Cumartesim ahşapları kesmek, şekillendirmek ve zımparalamakla geçti. Tele-

fonum arada bir titrese de gelen mesajları umursamadım, nasıl olsa Ryder pazartesi gereken her şeyi halledecekti.

Kendimi işe o kadar kaptırmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Ta ki kapıya vuran yumrukların sesi neredeyse parmağımı testereye kaptırmama sebep olana kadar.

"Julian! Aç şu kapıyı!" diye bağırdı annem, kapıyı yumruklarken.

Koruyucu gözlüğümü ve maskemi çıkarıp kapıyı açtım. "Ne işin var burada?"

Elinde plastik bir kapla içeri süzüldü. "Sana yemek getirdim."

Kabı elinden aldım. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Birkaç yıl önce kurduğun güvenlik kamerasından uyarı geldi." Marangozhaneye bakınan gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Tozla kaplı tişörtümü elimle çırptım. "İçerisi biraz dağınık."

Gözlerini birkaç saniyeliğine kırpıştırdıktan sonra dönüp hafifçe gülümsedi. "Buraya ne zaman döneceğini hep merak ediyordum."

"Yıllardır temiz ve düzenli tutmuşsun."

"Baban bundan hiç hoşlanmazdı," dedi.

"Hem de hiç."

İkimiz de güldük.

"Er ya da geç geri döneceğini biliyordum, bu yüzden ortalık dağınık olsun istemedim."

Göğsüm duygularla kabardı. "Her şeyi düşünmüşsün."

"Şimdi gel de yemek soğumadan tadına bak." Annem beni bir tabureye oturtarak meşhur *pozole*sinden yemeye zorladı.

Tam kaşığı ağzıma götürürken duraksadım. "Yalnızca yemek getirmek için gelmedin, değil mi?"

Parmağını masanın üstüne bastırıp talaşları ve kırıntıları topladı. "Dahlia için ne yapıyormuş bu kanun kaçağı oğlum, onu görmeye geldim."

"Onun için olduğunu söylemedim."

Burnundan güldü. "Tabii."

Ben yemeğimi bitirene kadar planlarımı ve notlarımı karıştırmaya başladı. Hiç yerinde duramazdı zaten.

Üzerinde bir sürü ölçü ve not bulunan sayfayı kaldırdı. "Bunu mu yapıyorsun?"

"Hı hı."

"Kurucunun evi için mi?"

"Aynen."

Annem mutluluktan küçük bir çığlık attı. "Buna bayılacak."

"Sakın Dahlia'ya bundan bahsetme."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bahseder miyim hiç?"

Ben yemek yerken onun dikkati hızla kulübenin arka tarafındaki rafa kaydı.

"Ah, Julian. Bu harika bir şey!" Mücevher kutusunu eline aldı, ardından kolu birkaç kez çevirip kutuyu çalıştırdı. "Müzik çalıyor bu!"

Şarkının ilk birkaç notası çalarken gözleri doldu. "Mükemmel olmuş."

Elimi enseme götürdüm. "Cidden öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette." Kutuyu yerine koyduktan sonra başımı öptü. "Şimdi seni gizli projenle baş başa bırakayım."

"Bana yardım etmek ister misin?" diye soruverdim birden.

"Sen benden yardım mı istiyorsun?" Elinin tersiyle alnıma dokunup ateşimi ölçmeye çalıştı. "İyi misin?"

Gülerek elini ittim. "Unut gitsin."

"Hayır! Yardım etmek isterim elbette."

"Daire testereyi hâlâ kullanabiliyor musun?" Bitmemiş parçayı kaldırdığımda hemen elimden kaptı.

"Babanın kutsal mekânında bana bunu sorarak hakaret etme."

Derinden gelen bir kahkaha göğsümde yankılandı.

Tahta cetveli bana doğrultarak, "Sen doğmadan önce ben bu marangozhanede babana yardım ederdim, bunu aklından çıkarma, *mijo*," dedi.

Yemeğimi bitirdikten sonra saatlerce yan yana çalıştık. Yaptığım marangozluk hatalarını düzeltip tahtaları yanlış seçtiğimi söylemesi bana babamı anımsatıyordu.

Gönülsüzce geceyi bitirmeye karar verdim çünkü annem iyice yorulmuştu ve ben de artık ellerim titremeden testereyi kullanamıyordum.

"Çok eğlenceliydi!" Talaşla kaplı kollarını bana doladı. "Beni de projene dâhil ettiğin için teşekkür ederim."

İçimde biriken suçluluk hissini bastırmaya çalışarak onu sıkıca kucakladım. "Yardımın çok makbule geçti."

"İstediğin zaman yardım edebilirim." Gözleri dolu dolu bana baktı. "Keşke baban da burada olsaydı. Dahlia için özel bir şey yapmana yardım etmekten büyük mutluluk duyardı."

Ciğerlerim sızladı.

Kollarımdan sıyrılıp babama ait eski aletlerden birine uzandı, eli titriyordu.

"Bunları kullandığına sevindim."

Konuşamadım, hatta nefes bile alamadım.

"O bunları bir gün senin kullanmanı isterdi."

Ellerim titremesin diye yumruk yaptım.

Hareketimi fark edip bana döndü. "Mezun olduğunda sana vermeyi planlıyordu..."

Ama hiç şansı olmadı.

"Bizi izlediğini biliyorum ve eminim okulu bırakmana sebep olmaktan hiç hoşlanmıyordur." Kesik bir nefes aldı. "Ama aynı zamanda işleri üstlenmenden ve benimle ilgilenmenden dolayı da seninle gurur duyuyordur. Bu kadar kısa sürede hayal edebileceğimizin de ötesinde bir başarı elde ettin."

Boğazım düğümlendi.

Annem yumruğumu gevşetip çekici elime tutuşturdu. "*Te quiero con todo, mi corazón.*[62]"

---

62 (İsp.) ***Te quiero con todo, mi corazón:*** Seni her şeyimle seviyorum, kalbim.

Yanağına son bir öpücük daha kondurduktan sonra marangozhaneden çıkarak bana yalnız kalma fırsatı verdi.

Puslu gözlerle babamın çekicini tutuyordum.

Te extraño mucho, Papi.[63]

Arka duvara doğru yürüyüp çekici ait olduğu yere koydum. Üstümdeki lambalar iki kez yanıp söndü, kollarımda bir ürperti hissettim.

Yoksa bu...

Hayır, Dahlia, kurucunun evindeki hayalet hikâyesiyle beynimi bulandırmıştı.

Ama inandığım her şeye rağmen sesli konuşmaktan kendimi alamadım.

"*Te quiero, Papi.*"

63 (İsp.) ***Te extraño mucho, Papi:*** Seni çok özledim, baba.

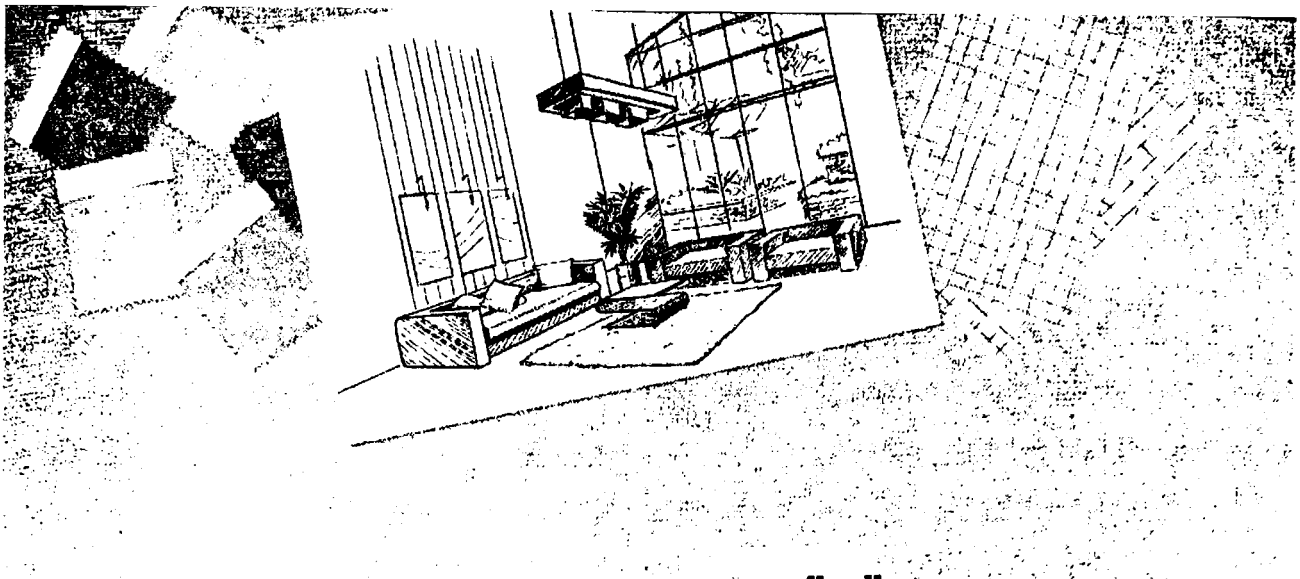

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Dahlia

"Senin neyin var böyle?" Lily, kumandayı elimden kaptığı gibi dizinin ortasında televizyonu kapayıverdi.

"Neden kapadın?"

"Çünkü dikkatini vermiyorsun."

Kollarımı pijamamın üstünde kavuşturdum. "Hayır, veriyordum."

"Tabii tabii. Mafya babası adamın kafasını palayla uçurduğunda gözünü bile kırpmadın."

"Eee, ne olmuş yani?"

Kaşını kaldırdı. "Sen kanlı sahnelerde hep gözlerini kaçırırsın."

Lily parmaklarını şıklatırken ofladım.

"Bak! Bu akşam kaçtır bunu yapıyorsun."

Başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Bu hâllerinin yarın San Francisco'ya gidecek olmanla bir ilgisi var mı?" Kanepede yan döndü.

"O kadar mı belli ediyorum?"

"Azıcık."

"Her şeyin bu kadar hızlı ilerlemesine sevinmem gerekirdi ama ne zaman gitmeyi düşünsem..."

"Keşke kalabilseydim diyorsun, değil mi?"

Göğsümdeki ağrı katlanmıştı. "Evet ama bu sefer de hem programıma bağlı kalmak hem de burada yaşamak istemek arasında bocalıyorum."

Programımı ve markamı büyütmeyi sevsem de Wisteria'da kalma fikrini daha çok seviyordum.

Lily şaşırmış görünüyordu. "İkisini birden yapsan olmaz mı?"

Kaşlarımı çattım. "Yapım şirketi Kaliforniya merkezli."

"Eee? Bir sürü program başka eyaletlerde ya da ülkelerde çekiliyor. İki tarafı da memnun edecek değişiklikler yapabilirler bence."

Homurdandım. "Ben şu an şirkete şart koşacak konumda değilim." Önceki yapım şirketim anlaşmadan çekildiğinden beri Archer'ı kızdıracak hiçbir değişiklik yapmak istemiyordum.

"Hiç değilse sor, bakalım ne diyecekler."

"Ama–"

Lily düşüncemi tamamlamama bile fırsat vermedi. "En kötü ne olabilir ki?"

"*Defol git* diyebilirler?"

Omzunu silkti. "O zaman uğraşmaya değecek bir şirket olmadıklarını kanıtlarlar." Masanın üzerindeki telefonumu kapıp kucağıma attı. "Menajerini ara."

Karanlık ekrana bakakaldım.

"Hadi, yap şunu. Yap, yap," diye tempo tutturdu.

Ya Archer Media bunu kabul etmez de projeden çekilirse? Kafamın içindeki o kuşkucu ses yine devreye girmişti.

Julian benim için bunca çaba gösterip Kaliforniya'ya taşınmayı bile teklif etmişken benim de en azından bu riski göze alıp sormam gerekiyordu.

Telefonumu açtım. "Aman, sikerler."

Menajerimi ararken Lily beni izledi.

"Dahlia! Nasılsın?" diye açtı Jamie.

Boğazımı temizledim. "Bir süredir aklımı meşgul eden bir şey var. Toplantımızdan önce sana bir sormak istedim."

"Nedir?"

Kalbim deli gibi atıyordu. "Sence Archer çekim yerini değiştirmeyi kabul eder mi?"

"Nereyle?"

"Wisteria."

Lily başparmağını onaylarcasına havaya kaldırdı.

"Burada restore edilmeyi bekleyen bir sürü tarihi ev var. Yani içerik aynı olur ama ben çekimler için memleketimde kalmış olurum."

Jamie birkaç saniye sessiz kaldı, beklentiden nefesim kesilecek gibi hissediyordum.

"Bilmiyorum. Bu orijinal sunumun bir parçası değildi ve kanalın diğer programı için San Francisco'da hâlihazırda kurulmuş bir ekip var, bu yüzden büyük ihtimalle hayır diyeceklerdir."

Heyecanım sönmüştü. "Anladım."

"Yine de ne yapabileceğime bir bakayım."

"Soracak mısın?" Sesimdeki umut artmıştı.

"Soracağım ama evet diyeceklerini garanti edemem."

İçime çöreklenerek nefes almamı zorlaştıran o korkunun yerini heyecan aldı. "Etraftaki mülklerin videolarını çekmem işe yarar mı sence? Belki onlara üzerinde çalıştığım birkaç projeyi gösteririm. Wisteria ve çevresindeki kasabalar restore edilmeyi bekleyen evlerle dolu, üstelik burada yaşayanlar da tam televizyonluk tipler."

"İletişime geçerim, bakalım ne diyecekler."

"Teşekkürler, Jamie! Gerçekten harikasın."

Telefonu kapamadan önce duyduğum son şey kahkahası oldu.

"Başardın!" Lily kollarını boynuma doladı.

İçimdeki sevgi ve hayranlığın her zerresiyle kardeşime sarıldım.

Burada bir program çekmeyi düşündüğüm olmuştu ama Lily beni cesaretlendirmeseydi bunu sormaya asla yeltenemezdim.

Boşuna umutlanma.

Ama artık çok geçti.

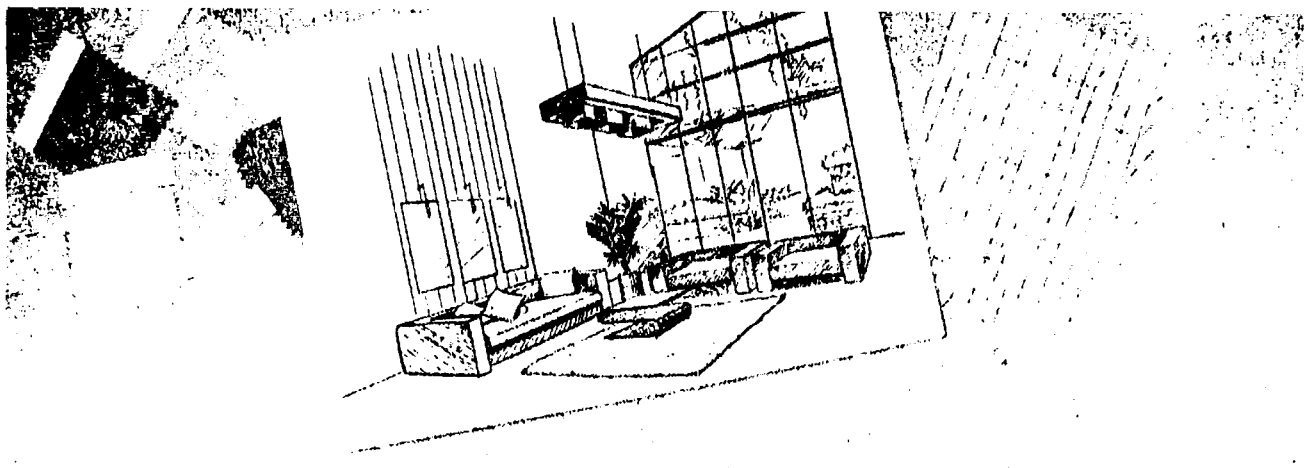

ELLİNCİ BÖLÜM

Dahlia

Lake Wisteria'dan ayrıldığımdan beri içimde beliren o ağırlık, San Francisco'da geçirdiğim her saatle birlikte daha da dayanılmaz hâle gelmişti. Aşina olduğum şehre döndüğüm için sevinmem gerekirdi belki ama en sevdiğim restorandan alınmış balıklı bowl bile boğazımı düğümleyen o kasvetli hüznü dağıtmaya yetmiyordu.

Archer Media binasına girdiğimde bu hissin hafiflemesini beklemiştim ama öyle olmamıştı.

Asansör kapısı kapandığında, "Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu menajerim. Sarı bukleleri yüzünü bir hale gibi sarıyordu. Ona sahte bir tatlılık kazandıran bu görüntü, Archer Media'dakilere kök söktüren kadın imajıyla pek uyuşmuyordu.

"Emin değilim." Lobiye inmeye başlayan asansörün demirine yaslandım.

Kaşlarını kaldırdı. "Archer hakkında mı, program hakkında mı?"

"İkisi de."

"Wisteria'da çekim yapmak istediğini biliyorum ama keşif ekibi San Francisco'nun ilk sezon için harika bir yer olduğu

konusunda hemfikir. Sonrasında eğer ikinci sezon için onay alırsa –ki ikimiz de alacağını biliyoruz– o zaman yeni konumu seçme hakkı sende olacak."

Kulağa çok iyi geliyordu ama ne zaman San Francisco'ya dönmeyi düşünsem midemdeki boşluk daha da büyüyordu. Yıllarımı burada geçirmiş biri olarak böyle hissedeceğimi hiç düşünmezdim.

İçimdeki ses Archer Media'nın teklifini kabul etmememi söylüyordu ama bunun tek sebebi Wisteria'da beni bekleyen adam değildi.

Yaşadığın bunca şeyden sonra hâlâ sezgilerine mi güveniyorsun?

Hayır, ama artık başlamamın vakti gelmişti çünkü sürekli her kararımdan şüphe etmekten yorulmuştum. Oliver'ın ve Creswelllerin yargılayıcı bakışlarının, yorumlarının beni uzun süre rahatsız etmesine izin vermiştim, hem de ne uğuruna? Kendimi verdiğim her karardan şüphe ederek cezalandırmak uğuruna mı?

Designs by Dahlia'yı sıfırdan inşa eden *bendim*. Evet, bir fotoğraf paylaşmam için beni cesaretlendiren Oliver olmuştu ama ismimi bir markaya dönüştürmek için onca emek veren bendim. Programımın yapımını Cresweller üstlenmiş olabilirdi ama izleyiciler benim ve işim için izlemeye devam etmişti, projeye para yatıranlar yüzünden değil.

Geçmişte yaptıkların için kendini affederek hayatına devam etme vakti geldi artık.

"Onlara ne söylememi istersin?" dedi Jamie telefonunda bir şeyler yazarken.

"Biraz daha düşünmek istiyorum."

"Ne kadar sürecek bu düşünme?"

"Emin değilim. Belki bir hafta?"

Islık çaldı. "Tarihle ilgili sıkıştırabilirler."

"Biliyorum. Kararımı erken verirsem sana bildiririm ama bu kararı iyice düşünüp taşınmak istiyorum."

Gerçi kararımı çoktan vermiş gibiydim.

Boş eve dönmek, San Francisco'ya geri taşınma konusundaki endişelerimi daha da sağlamlaştırdı. Kafamı dağıtmak için yemek pişirme, eski dizilerden birinin tekrarını izleme ve parmaklarım buruşana kadar duşta kalma rutinime geri dönmüştüm ama ne yaparsam yapayım göğsümdeki ağırlık bir türlü hafiflemiyordu.

Yatağa tırmanıp beynimde durmaksızın dönen düşüncelerden kurtulmak için uykunun hemen gelmesini umdum.

Böylesine yalnız ve mutsuz hissedeceksen program için buraya geri dönmenin anlamı ne?

Son üç ay içinde Wisteria gerçek yuvammış gibi gelmeye başlamış, San Francisco'ysa gitgide silikleşen bir anıya dönüşmüştü.

Gelen yeni mesaj sesiyle telefonumu komodinin üstünden kaptım.

JULIAN

Toplantı nasıl geçti?

Göğsüm sıkıştı. Telefon rehberimdeki adını yakın zamanda değiştirmiş olsam da son hâlini sevip sevmediğimden hâlâ emin değildim. Hızlıca cevap yazdım.

BEN

İyiydi.

Yeni mesajımı yazmaya fırsat bulamadan ondan bir mesaj daha geldi.

JULIAN

O kadar mı kötüydü?

BEN

Aslında kötü değildi...

Parmaklarım ekranın üzerinde hızla hareket etti.

BEN

Planlarını anlattılar ve menajerim de sorması gereken soruları sordu.

JULIAN

Ama...

Onu umutlandırmayacak bir yanıt bulamadığımdan mesajına dönmedim.

Telefonum bir dakika sonra gelen aramayla titredi. Julian'ın aramasını açıp açmama arasında kaldım ama sonunda iç sesime güvenip açtım. "Alo."

"Selam." Sesindeki şaşkınlık kendimi her zamankinden daha kötü hissetmeme neden oldu.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi."

"Ne açıklama ama."

Kendimi yatağa *küt* diye bırakıverdim.

"Konuşmak ister misin?"

"Bilmiyorum. Bütün gece düşündüm ama anlaşmayla ilgili henüz bir karara varamadım."

"Sen? Gelecekle ilgili kararsız kalıyorsun? İnanmam."

Güldüm. "Yemin ederim normalde böyle kararsız değilimdir."

"Bir odayı yumurta kabuğu beyazı mı yoksa yumurta kabuğu kırığı beyazı mı yapacağına karar veremeyip bir saat bo-

yunca düşündüğünü görmüşlüğüm var. Ki bu arada ikisi de aynı renk oluyor."

"Hiç de bile. Biri saten bitişliydi, diğeri yarı mat. İkisi aynı şey değil. Hem sen ne anlarsın."

Kahkahasıyla içimi bir hoş etti. "Son zamanlarda her şeyi fazla düşünüyorsun, ki böyle olman hiç sorun değil."

"Evdeki her yere *artılar-eksiler listeleri* yapıştıran adam mı diyor bunu?"

"O listeleri gördün mü?"

Tavana dik dik baktım. "Meraktan soruyorum, hangi tuvalet kâğıdı markasının en iyisi olduğuna karar verebildin mi?"

"Sana yedek anahtar verdiğime pişman oldum."

Bu kez ikimiz birden güldük.

"Dahlia?"

"Efendim?"

"*Te amo.*[64]"

Her şey durdu. Kalbim. Ciğerlerim. Konuşma yetim.

"Senden aynı şekilde karşılık vermeni beklemiyorum ama bunu söylemeden bir gün daha yaşamak istemedim." Bu itirafı kalbimin her bir teline dokunuyordu.

Onun o gösterişsiz ama derin sevgisi –yıllarca arayıp da bulamadığım şey– işte şimdi, en sonunda karşıma çıkmıştı.

On yıl boyunca karanlıkta yaşayan tek kişi Julian değildi.

Ben de öyleydim.

Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım ama kendime engel olamayarak burnumu çektim.

"Ağlama."

"Ağlamıyorum..." Sesim çatallandı.

"Bana öyle gelmedi."

"Sus ve tekrar söyle."

"Bana öyle gel–"

---

64 (İsp.) ***Te amo:*** Seni seviyorum.

"Hayır, öbür şeyi."

"*Ağlama* mı?"

Burada olsaydı yüzündeki o pis sırıtışı öperek söküp alırdım.

"Tamam, boş ver," diye homurdandım.

"Seni seviyorum. İyi geceler," dedikten sonra telefonu kapadı.

Julian'ın itirafından sonra bir daha uyuyamadım. Bunun yerine konuşmamızı düşünüp durdum, her cümleyi yüz kez tekrarladım.

Onun beni sevdiğini ruhumun ta içinde hissediyordum. Şimdi sıra bendeydi. Ona aynı şekilde hissettiğimi göstermeliydim, kalbimi bir kez daha riske atmam gerekse bile. Onun sevgisini bir anlığına yaşamak dahi ona bir şans vermediğim takdirde ömrüm boyunca içinde kalacağım o bilinmezlikten çok daha iyiydi.

Ertesi gün telefonuma bir mesaj geldi, menajerim cumartesi günkü partiye gidip gitmeyeceğimi soruyordu.

BEN

Hangi parti?

Creswell ailesinin beşinci geleneksel sezon bitimi partisinin fotoğrafını yolladı.

JAMIE

Archer'la görüşmeyi önümüzdeki hafta yerine bu hafta yapmak istemenin nedeni bu sanmıştım.

BEN

Davetiyem herhâlde postada kayboldu.

JAMIE

Kahretsin. Davetli listesindeymişsin.

Telefonum tekrar titredi, bu kez gelen bir aramaydı.

"Hey, Jamie."

"Sikerim bunları!"

Gözlerim kocaman açıldı.

"Sen bilmiyor muydun?"

"Yani... Daha önceki partiye katılmıştım ama bu yıl olanlardan sonra artık düzenlemezler diye düşünmüştüm."

"Şerefsizler." Öfkeli sesi telefonda yankılandı.

"Önemli değil."

"Hayır, önemli! Bunu seni utandırmak için bilerek yapıyorlar."

"Ancak izin verirsem bunu başarabilirler."

Volta atarken topuklarından çıkan sesler telefonda yankılanıyordu. "Gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Sessiz kaldım.

"Dahlia, ciddi olamazsın. Tanıştığımızdan bu yana ne kadar yol katettin. Bu ilerlemeyi tehlikeye atmana gerek yok."

Jamie'yle ilk tanıştığımda, ona önceki menajerimin beni temsil etmeyi nasıl bıraktığına dair hikâyeyi ağlaya ağlaya anlatmıştım. O zamanlar depresyondaydım ama bunun farkında bile değildim, duygularım kontrolden çıkmıştı.

Ama bir de şimdiki hâline bak.

"Onlara beni yıkamayacaklarını göstermek istiyorum." Çok yaklaşmış ama başaramamışlardı, ben hâlâ buradaydım, kendim ve hak ettiğim gelecek için mücadele ediyordum.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Bir an düşündüm ama sonra vazgeçtim. "Aslında... Yanımda götüreceğim biri var."

"Yakışıklı mı?"

"Kesinlikle," dedim gülerek.

"Zeki mi?"

Burnumu buruşturdum. "Sinir bozacak kadar."

"Lütfen zengin olduğunu söyle."

"Oliver'ın mirası onun serveti karşısında çerez parası gibi kalır."

Jamie ıslık çaldı. "Aferin sana. Kıymeti bilinecek birine benziyor."

Biliyordum ve artık bunu ona da söyleme vakti gelmişti.

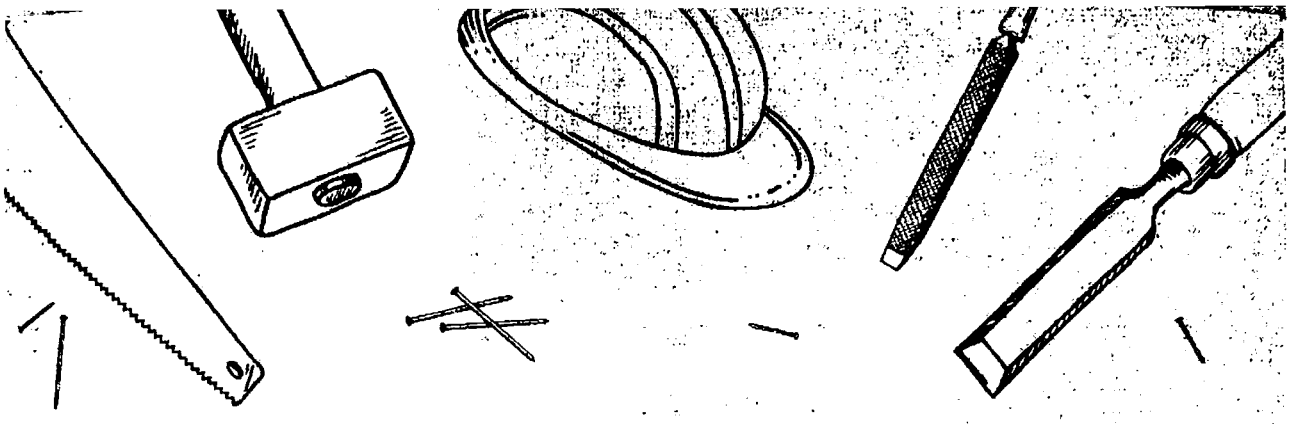

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Julian

Telefonum çalınca kesmekle uğraştığım ahşap bloku bırakmak zorunda kaldım.

"Dahlia?" diye açtım.

"Hayır deme hakkın var ama biraz çılgınca bir ricam olacak–"

"Tamam."

O an attığı kahkaha dünyanın en tatlı sesiydi.

Sakinleştikten sonra, "Henüz ne olduğunu duymadın bile," dedi.

"Duymam mı gerekiyor?"

Ne dediğini tam anlayamadığım bir şeyler homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Ne dedin?"

"Creswellller sezon sonrası geleneksel kapanış partisi veriyormuş ve nedense ben de davetliler listesindeymişim."

Hiç şaşırmadım. Oliver'ın Las Vegas'ta gizlice evlenmesi ve geçen sezon yaşanan rezaletten sonra medya Dahlia'ya arka çıkmıştı. Creswelllerin imajlarını toparlamak için böyle bir hamle yapması kaçınılmazdı.

"Ne zaman?" Ahşap bloku kenara bıraktım ve tezgâhı toplamaya başladım.

"Yarın akşam."

"Sabah ilk iş orada olurum. Smokin mi getireyim, takım elbise mi?"

"*Julian.*"

Talaşla kaplı ellerimi tişörtüme silerken, "Güzel seçim. İkisini de alayım, sen hangisini istersen onu giyerim," diye cevapladım.

"Gerçekten o partiye gitmek istiyor musun?"

"Sen gidecek misin?"

Kısa bir duraksamadan sonra, "Evet," dedi.

"O hâlde evet, ben de gidiyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve telefonu kapadı.

San Francisco'ya en son geldiğimde, Noel tatilinde eve dönmek için güç bela ekonomi sınıfından bir bilet alabilmiştim ama şimdi özel jetimi özel bir piste indiriyordum.

Sam, son dakika bir pilot ayarlayıp bana birkaç arabamın toplam değerinden daha pahalı olan kırmızı bir Ferrari kiralayarak kendine güzel bir yılbaşı primi kapmıştı.

Arabayı Dahlia'nın evinin önüne park edip motoru kapadım. Viktoryen tarzındaki ev, bembeyaz ahşap çerçeveleri, mavi dış kaplaması ve çok sevdiği cumbalı pencereleriyle tam da Dahlia'nın tarzını yansıtıyordu.

Basamakları tırmanıp solmuş *mi casa es tu casa*[65] paspasının üstünden geçerek zile bastım.

"Geliyorum!"

Birkaç dakika sonra kapı açıldı.

Dahlia gözlerini ovuşturuyordu. "Gelmişsin."

---

65 (İsp.) *Evim evindir* anlamına gelen, misafirperverliği vurgulan bir deyim. *–ç.n.*

"Sana geleceğim demiştim." Beline sarılıp dudaklarımı onunkilere bastırarak Wisteria'dan ayrıldığından beri hayalini kurduğum o öpücüğü verdim.

Ama öfkemi ve kaygımı dudaklarından çıkarmaya kalkıştığımda bu öpücük aniden bir cezaya dönüştü, ta ki Dahlia acıyla inleyene kadar.

Geri çekilip alnımı alnına yasladım. "Seni özledim."

"Daha bir hafta bile olmadı."

"Dört gün yeterince uzundu."

"Abartıyorsun."

"Abartmıyorum."

Esnedi. "Sabah geleceğini söylediğinde daha geç geleceğini düşünmüştüm."

"Günü birlikte geçiririz diye düşündüm."

"Aklında ne var bakalım?"

"Ne istersen."

"Öncelikle kahvaltı."

"Evet, lütfen." Karnım tam zamanında guruldadı.

"Pedikür?"

Yüzümü buruşturdum. "Neden olmasın?"

Ellerini birleştirip, "Alışveriş?" dedi.

"O kadarını tahmin etmiştim."

Yüzündeki o saf mutluluk sabahın köründe kalkmama kesinlikle değmişti.

Elimden tutup beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapadı. "Hemen üstümü değiştirip geliyorum. Bu sırada etrafı istediğin gibi kurcalayabilirsin."

Ben de bu fırsatı değerlendirmeye niyetlenmiştim zaten ama kapının yanındaki bantlı koliler gözümden kaçmadı.

"Oliver'ın eşyalarını göndermek istemiştim."

"Adresini yanlış yazmışsın. Cehennemin posta kodu 666."

Kollarını belime doladı. "Sen geleli iki dakika bile olmadı ama şimdiden kendimi her açıdan daha iyi hissediyorum."

"Burada Oliver'a ait başka bir şey var mı?"

"Hayır. Burası hep bana ait oldu, her ne kadar o ayrı yaşamamız fikrine katlanamasa da."

"Hatırlat da annene evlenmeden biriyle yaşamana karşı çıktığı için teşekkür edeyim."

"Bence bir gün bu cümleyi söylediğine pişman olacaksın."

"Ne demek istiy–"

O sırada telefonu çalınca dikkati dağıldı ve beni aşağıda yalnız bırakıp merdiveni tırmandı. Sıcak tonlardaki dekorasyon, parke zemin ve mobilya... Dokuların karışımı Dahlia'nın tarzına mükemmel uyum sağlamıştı, her odanın ortasında duran koliler dışında.

Pencerelerden içeri dolan güneş ışığı, düzgünce yan yana asılmış çerçeveleri aydınlatıyordu. Her birinde farklı bir eskiz vardı.

Annesinin çiçekçi dükkânı. Kurucunun evi. Koleksiyonundaki farklı parçaların yer aldığı şimdiki oturma odası.

"Hazır mısın?"

Dahlia soğuk havaya uygun şekilde giyinip gelmişti.

"Taşınıyor musun?" Yanındaki kolileri işaret ettim.

"Evet."

İçim sıkıldı. "Nereye?"

"Hiç duydun mu bilmiyorum ama Michigan'da Wisteria diye küçük bir kasaba var–"

"Ne?" Yanlış duymuş olmalıydım.

"Sana küçük olduğunu söylemiştim."

"Evine mi dönüyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Archer Media'yla olan anlaşmayı reddettim."

Şoka uğramıştım. "Neden?"

"İçime sinmedi."

"Peki ya programın?"

Omuz silkti. "Doğru anlaşma geldiğinde bakacağız."

"İkinci kez düşünmedin mi?"

"Hayır. Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım."

Ellerimi kalçasına koyup onu kendime çektim. "Wisteria'ya dönmene gerek yoktu aslında. Burada da yaşayabilirdik–"

Kollarını boynuma dolayarak beni iyice yakınına çekti. "Ben San Francisco'da yaşamak istemiyorum."

"Ama–"

"Julian?"

"Efendim?"

"*Te amo también.*" Parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpücüğü derinleştirdikçe sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Dillerimiz nefesimiz kesilene kadar birbirine dolandı.

Sonra gülerek uzaklaştı. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

"Önce nereye gitmek istersin?" Arka cebimden anahtarlarımı çıkardım.

"Eskiden gittiğimiz yerlere."

"Sen önden git, ben seni izlerim."

Dışarı çıktık, çantasından anahtarlarını alıp kapıyı kilitledi.

Düğmeye bastığımda Ferrari'nin kilidi öttü.

Dahlia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sürebilir miyim?"

"Tabii." Anahtarı ona attım.

Son anda yakalayabildi. "Ciddi misin?"

Sürücü kapısını açtım. "Tabii ki. Zaten kiralık."

Dahlia koltuğunu boyuna göre ayarladı.

"Ama bugün kaza yapmayalım, olur mu?" diyerek yolcu koltuğuna atlayıp emniyet kemerimi bağladım.

Güneş gözlüğünü taktı ve dikiz aynasını ayarlayıp arabayı çalıştırdı. Tekerleklerin cayırtısı eşliğinde yola çıktığımızda kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

"Hatırladığın kadar güzel mi?" diye sordu Dahlia.

Buzlu kahvemden bir yudum daha aldım. "Fena değil."

"Fena değil mi? En iyisi bu!" Pipetimi kaptığı gibi bir yudum aldı. "Harika olmuş, aksini asla kabul etmiyorum."

"Nostaljik hissettiğin için sana öyle geliyor." Kolumu omzuna dolayıp onu kendime çektim ve Hoover Kulesi'ne bakarak, "İlk yılımızda ne kadar büyük gelmişti," dedim.

Güldü. "Bu kampüsteki her şey bize fazla büyük ve korkutucu gelirdi."

"İlk yıl o kadar çok ev özlemi çekmiştin ki eve yakın bir üniversiteye geçiş yapacağını sanmıştım."

"Senin sayende dayandım."

"İlk yıl birbirimize destek olduk ama diğer üç yılı sen tek başına atlattın."

Omuz silkti. "Zamanla San Francisco'ya alışmaya başladım."

"San Francisco demişken, şimdi nereye gitmek istersin?"

"Biri alışverişten mi bahsetmişti?"

Cüzdanımı cebimden çıkarıp siyah kartımı uzattım. "Bu gece için ne istersen al."

"Zaten giyeceğim bir elbise vardı ama..." Parmaklarımın arasından kartı kaptı. "Madem ısrar ediyorsun!"

Göğsümdeki sıcaklık bedenime yayılıyor, içimi yakıp kavuruyordu.

On yıl boyunca bana Dahlia'nın hissettirdiklerinin sadece küçücük bir kısmını tattıracak birini aradıktan sonra şimdi tek istediğim hayatımın geri kalanını onunla geçirmekti.

Butikten aldığı o pahalı elbisenin faturasını ben ödemiş olsam bile Dahlia evden çıkana kadar aldığı şeyi görmemi istemedi.

Topuklu ayakkabılarının sesi merdivende yankılandı ve ben ancak basamakların ortasında durduğunda başımı çevirdim.

Gözüm ondan başka hiçbir şey göremez oldu. "*Preciosa.*"

Mükemmel yapılmış saçı ve makyajından ipek elbisesine kadar her şeyiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Küçük bir dönüş yaptı ve ışıkla birlikte renk değiştiren elbisesi etrafında süzüldü.

"Ay sonunda kredi kartı ekstresini görünce bunu unutma," dedi.

Elini yakalayıp küçük bir öpücük kondurdum ve karşılığında çok güzel bir kahkaha duydum. "Tasarımcısı kimmiş?"

"Neden soruyorsun?"

"Her renginden bir tane almak istiyorum, fiyatı umurumda değil." Kolumu ona uzattım. "Gerçekten gitmek istiyor musun?"

"Evet." Kolunu koluma doladı ve birlikte kapıya doğru yürüdük.

"Sadece emin olmak istedim." Onu Ferrari'nin yolcu koltuğuna yerleştirip direksiyonun başına geçtim.

"Biraz müzik açar mısın?"

"*Stresli ve Depresif* çalma listesini mi yoksa *Aşk Şarkılarının Canı Cehenneme* listesini mi dinlemek istiyoruz?"

"Kesinlikle ikincisi."

Creswell malikânesine doğru yola çıktığımızda hoparlörlerden rap müzik yükseliyordu. Malikâne şehrin en lüks bölgesindeydi, oradaki arsaların fiyatı civarda yaşayan insanların ruhları kadar pahalıydı.

Vale kapıya koşup arabadan inmemize yardımcı olurken koluna uzandığımda Dahlia'nın teni ürperdi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye yeniden sordum.

Omuzlarını geriye atıp başını dikleştirdiğinde gözle görülür bir değişim oldu. "Evet, eminim."

Rujunu bozmamdan yakınıp beni itmeden önce dudaklarından bir öpücük koparabildim. "Senin için buradayım."

"Bana bir şey için söz verebilir misin?" İşaret parmağını kaldırdı.

"Ne?"

"Oliver'ı görünce onu yumruklama."

"Onu yumruklama şerefini sana mı bırakayım?"

"Hayır. O bir gecelik nezarethane deneyimi bana ömür boyu yetti."

Elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Söz veriyorum, onu yumruklamayacağım."

Ne kadar çok istesem de.

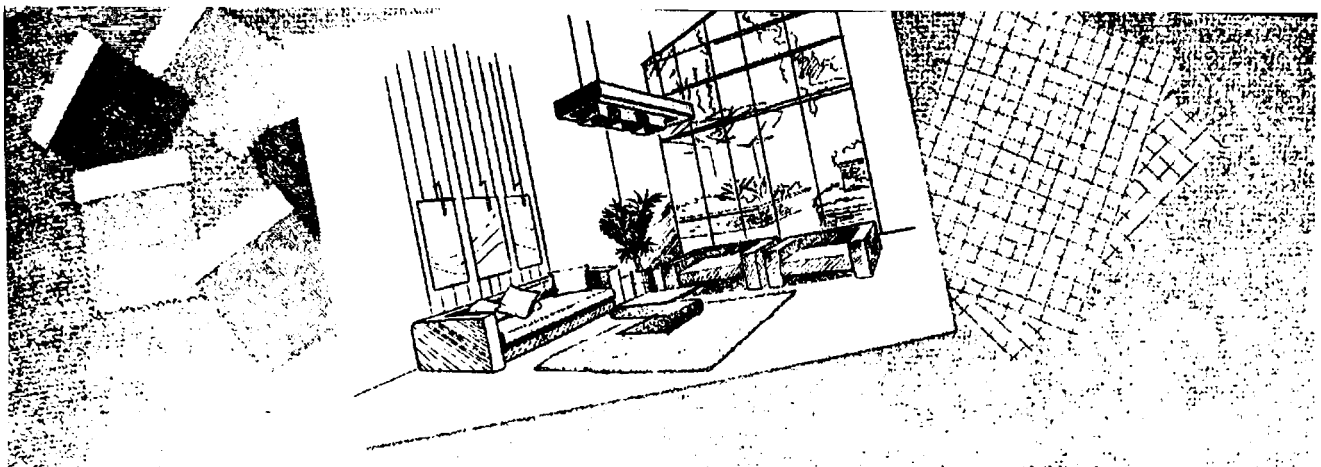

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Dahlia

"Dahlia!" Çekim ekibimizden Reina bana sesleniyordu. Dönüp baktığımda Hannah, Reina ve Arthur'un bana el salladıklarını gördüm.

Julian kulağıma eğilip, "Onlar da kim?" diye fısıldadı.

"Çekim ekibindenler."

"Onları seviyor muyuz?" *Biz* vurgusu içimi bir hoş etti.

"Evet, onları çok seviyoruz." Son altı aydır pek iyi bir arkadaş olduğum söylenemezdi. Yanımda olmayı denemişlerdi ama depresyonla başa çıkabilmek için kendimi hayattan tamamen soyutlamak daha kolay gelmişti.

Julian'ın elini tutup onu eski ekibimden arkadaşlarımın yanına götürdüm. Yanlarına varır varmaz dört bir yanımı sararak beni grup kucaklaşmasının ortasına çektiler.

Mor röfleli saçları ve dilindeki *piercing*iyle makyözüm Hannah, "Seni çok özledik!" diye çığlık atarken gerçek bir Malibu Barbie bebeği gibi görünen Reina bana ikinci kez sarıldı. "Mesajlarımıza dönmedin."

Yüzüm kızardı. "Ben..."

"Country müzik mi dinliyordun?" Hannah'nın sorgulayan bakışları gözlerimle buluştu.

"Aynen öyle."

"Anladık, erkekler berbattır." Programdaki kuaförüm Arthur saç uçlarıma göz gezdirdi. "Uçlarından biraz aldırma vaktin gelmiş."

"Yarın yola çıkıyorum yoksa senden randevu alırdım," dedim.

"İstersen birkaç gün daha kalabiliriz," dedi Julian.

"Bu yakışıklı beyefendi de kim?" diye sordu Arthur, Julian'ı süzerek.

Julian misafir odamdan üzerindeki özel dikim smokinle salınarak çıktığında ben de benzer bir tepki vermiştim.

"Erkek arkadaşıyım. Julian." Elini uzattı ama Arthur elini görmezden gelip onu kucakladı.

"Duydunuz mu?" Açık artırma sunucusu gibi Julian'ı etrafında döndürüp arkadaşlarıma gösterdi. "Dahlia'nın bir erkek arkadaşı var!"

"Dahlia'nın bir erkek arkadaşı olduğunu herkese duyurmak için mikrofon ister misin?" diye sordu Hannah.

"Erkek arkadaş mı?"

Arkama dönüp de elinde kadehi, sol yüzük parmağında ışıl ışıl parlayan alyansıyla ağzı açık kalmış Oliver ile göz göze geldiğimde tüylerim diken diken oldu. Bir zamanlar yakışıklı olduğunu düşünürdüm ama artık varlığı bile midemi bulandırıyordu.

Mide bulantısını kalp kırıklığına tercih ederdim. Yani bu şekilde tepki vermek bile benim için bir zafer sayılırdı.

Oliver'ın yanında duran Olivia, zarif elbisesine ve parmağındaki –benimkine benzer– göz kamaştırıcı yüzüğe rağmen sessiz ve sakindi. Yine de başıyla hafifçe selam verdiğini fark ettim.

Julian kolunu belime dolayıp başparmağını kalçamda usulca gezdirerek içimdeki huzursuzluğu yatıştırdı. Oliver asla böyle

bir şey yapmazdı, o benim huzursuzluğumu fark etmezdi bile. Tek derdi etrafındaki insanları etkilemek olurdu.

Julian'ı onunla kıyasladığına inanamıyorum...

Elimi Julian'ın elinin üzerine koyup sıkıca bastırdım.

Oliver'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Julian?"

"Oliver."

Eski sevgilimin çenesi kasıldı. "İkinizin çıktığını bilmiyordum."

"Adını artı birim olarak listeye eklemiştim, davet mailine yaptığım dönüşü almış olmam gerekirdi."

Yüzündeki ışıltı bir anda soldu. "Şey... annem–"

"Buradayım!" dedi Bayan Creswell, sarı saçları kusursuzdu, gülümsemesiyse aldatıcı bir tatlılıktaydı. Ağzına atıştırmalıklardan tıkıştıran eşi de hemen arkasından geliyor, bir yandan da karısına hayranlıkla bakıyordu.

"Dahlia." Elini uzattı ama ben görmezden geldim.

Julian, kahkahaya çok benzeyen tuhaf bir ses çıkardı.

Kadının kolları iki yanına düştü. "Gelebilmene sevindim."

"Benim yerime daveti kabul ettiğine göre öyle olmalı."

Oliver'ın babası kuzu şişten aldığı bir lokmayla az kalsın boğuluyordu.

Bayan Creswell ellerini birbirine kenetledi. "Eh, son sezonun bitiş partisine geldiğin için gerçekten çok heyecanlıyız."

"Gerçekten mi?"

Kadının sağ gözü hafifçe seğirdi. "Tabii ki. Gösterinin başarılı olmasının nedenlerinden birisin."

"*Asıl* sebepti," diye atıldı Julian.

Bayan Creswell'in bir süre afallayıp kalması hiç ona göre değildi. "Siz kimsiniz?"

"Julian Lopez. Dahlia'nın yeni erkek arkadaşı ve benim eski oda arkadaşım," dedi Oliver, alaycı tonunu zar zor bastırarak.

"Erkek arkadaşın mı var? Bu ne hız?"

"Sanırım Oliver, insanın ruh eşiyle tanışmasının nasıl bir şey olduğunu bizzat anlatabilir, sonuçta aynı gün içinde nişanlanıp evlendi." Julian beni kendine doğru çekti.

Gerginliği hisseden Bayan Creswell, ortalığı yatıştırmak adına pek başarılı olmayan bir girişimde bulunarak kameramanı yanına çağırdı. "Harika, hadi basın için bir fotoğraf çektirelim. Herkes buraya gelsin."

Julian, flaş patlamadan hemen önce beni kenara çekti. Creswellller hayretle bize bakakaldı.

"Gidelim dediğinde gitmeye hazırım." Çenemi kavradı.

"Oliver'ın suratındaki ifadeyi gördün mü?"

Parmağını alt dudağımda gezdirdi. "Gördüm."

"Sen bir harikasın."

Benimkine benzer bir ifadeyle gülümsedi. Flaş patladı ve o samimi ânımız ölümsüzleşti.

Julian omzumun üstünden bakarak, "Oliver bu ânın her saniyesinden nefret ediyor," dedi.

"On üzerinden kaç verirdin?"

"En az dokuz."

"Daha iyisini yapabiliriz. Onun bir köşede zırıl zırıl ağlamasını istiyorum."

"Sen küçük bir şeytansın ama seni bu yüzden seviyorum."

"Şeytanlığımı asıl şimdi göreceksin." Ellerimi smokininin yakasına geçirip onu kendime çekerek dudaklarına yapıştım.

Julian'ın eli belimin ortasına kaydı, bedenini benimkine sıkıca bastırarak acımasız ritmime ayak uydurdu. Öpücüğü tutkulu ve sahipleniciydi; bedenimi titreten, başımı döndüren bir şeydi.

Julian bu öpücüğe her şeyini katarak beni sevdiğini, takdir ettiğini, değer verdiğini hissettirdi.

Tam da hayalimdeki gibiydi. Bir insandan isteyebileceğim her şeydi ve hayatımızın bir sonraki aşamasının nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Siktir. Beni böyle öpen birini nereden bulabilirim acaba?" diye bağırdı Arthur, beni utandırarak.

Julian saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "On yılı öyle birini arayarak geçirdim, o yüzden bol şans."

Arthur kendini yelledi. "Julian'la sen evlenmezsen ben evlenebilirim."

"Onunla evlenmeyi bir daha dile getir de neler oluyor gör."

Arthur ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, *küçük şeytan*. O yapma tırnaklarını geri çek."

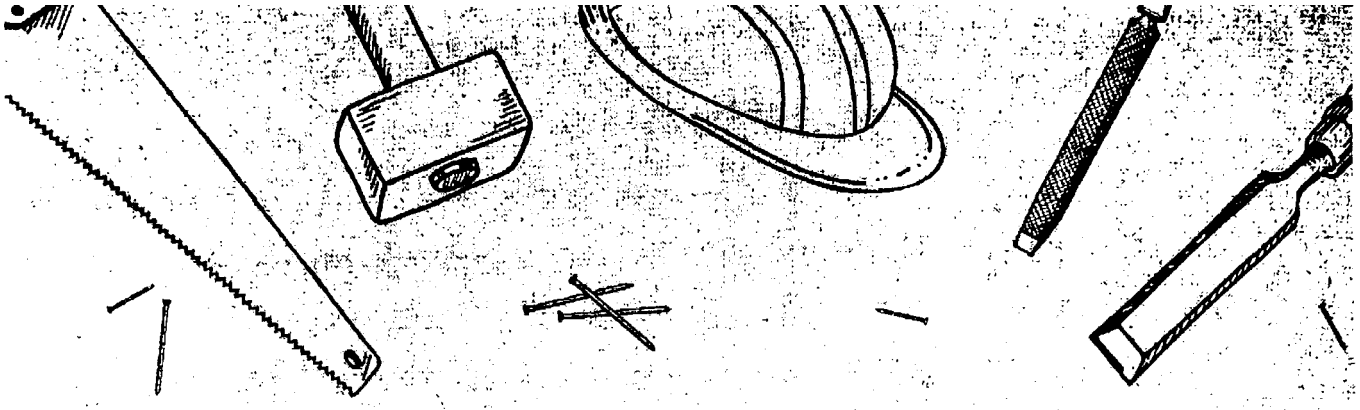

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julian

Dahlia'yı sadece içki almak için yalnız bıraktım. Neyse ki çevresinde iyi insanlar vardı da barda endişelenmeden bekleyebildim.

"Oliver evi aldı mı?" diye sordu yanımdaki kadın.

"Sonunda satıcıyı ikna etti, pazartesi günü sözleşme imzalayacağız," dedi narin sesli biri, ki bu sesin Olivia'ya ait olduğunu tahmin ediyordum.

Oliver'ın adı kulağıma çalınınca hemen dikkat kesildim. Sırtımı onlara dönerek dinlemeye başladım.

"Evi kaça satıyorlarmış?"

"Sekiz milyona."

"Şanslı kaltak!" diye bağırdı diğer kadın.

Olivia güldü. "Presidio Heights'ta ev bulabileceğimizi hiç düşünmemiştim ama bir gün arabayla Clay Caddesi'nden geçerken köşebaşında bir yer gördük ve bayıldık. Oliver da bana düğün hediyesi olarak söz verdi."

"Böyle birini nerede bulurum?" diye sordu kadın, ben telefonu elime alıp uygulamayı açarak admin bilgilerimle giriş

yaparken. Clay Caddesi'nde şu anda hiç ilan yokken sadece dört köşebaşı vardı.

"Daha önce bahsettiğin Edward dönemi tarzında olan yer mi?"

"Hayır. Onun aileye kalmasına karar verdiler. Bu biraz daha Avrupa stiline yakın."

Olivia'nın bahsettiği evi bulmak birkaç tıka baktı. Rafa'yla mesajlaşmamı açıp ondan bir iyilik istediğimi yazdım.

RAFA

Ne lazım?

Ona Dwelling linkini ve bir davet gönderdiğimde, *Bana yirmi dakika ver,* diyerek cevap verdi.

Dahlia'yı ve arkadaşlarını bulmam uzun sürmedi, buradaki en gürültülü grup oldukları kesindi. Ben yokken dışarıdaki ısıtıcılardan birini masaya doğru çekmişlerdi, bu da dördünün üzerine sıcak, turuncu bir ışık yayıyordu.

"Tanrı'ya şükür." Dahlia, benim sipariş ettiğim havalı mocktaili kaptığı gibi yarısını bir dikişte bitirdi.

"Susadın mı?" diye güldüm ve bira şişemden bir yudum aldım.

"Feci şekilde susuz kalmışım, sorduğun için teşekkür ederim." Kadehini benimkine dokundurup, "Şerefe," dedi. Ardından gözlerini kapayıp bir yudum aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"İçinde alkol varmış gibi kendimi kandırmaya çalışıyorum."

"İstersen–"

"Hayır. İlerlememi mahvetmeye değmez." Bir yudum daha alırken sandalyemi yanına çekip kolumu sandalyesinin arkasına attım.

Arkadaşları yeni başlayacakları programdan ve hiç kimsenin Dahlia'nın yerini tutamayacağından konuşmaya devam etti. Bense arkama yaslanıp onları izlemeyi tercih ettim. Sohbet sonunda yine Hannah, Reina ve Arthur'ın tartışmasına dönüştü.

Dahlia'nın mutluluğu gülümsemesine, kahkahasına ve şakalarına yansıyordu. Onu burada, hayatını mahvetmeye çalışan bir ailenin önünde böyle parıldarken görmek benim için büyük bir gururdu.

Arthur'un bir şakasının ardından Dahlia başını geriye atıp öyle bir kahkaha koyverdi ki Oliver da dâhil herkes ona döndü.

Oliver'a kötü bir bakış atıp Dahlia'nın sandalyesini tuttum.

Kötü bakışmamız telefonunun çalmasıyla kesildi. Cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı.

Dahlia'ya yaklaşıp, "Güçlerimizi birleştirip eşek şakalarımızı başkaları üzerinde kullanmaya ne dersin?" diye fısıldadım.

Gözleri irileşti. "Ne yaptın?"

"Olivia'nın, Oliver'ın Presidio Heights'ta bir ev aldığına dair söylediklerini duydum. Düğün hediyesiymiş." Çenemle Oliver'ı işaret ettim.

Dahlia başını hızla ona çevirdi.

"Ne demek evi başkası satın aldı?" diye bağırdı Oliver telefona.

Bir grup insan kafasını çevirip şaşkın ifadelerle ona baktı.

"O ev artık senin demiştin," diye bağırdı karşı yöne doğru yürürken, sonra bir anda durdu. "On milyon dolar mı?"

Dahlia şok içinde bana baktı. "Yapmadım de."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Merakımdan soruyorum, İtalyan Rönesansı'ndan esinlenen mimari yapılar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Öyle bir nefret ediyorum ki varlıklarına dahi tahammül edemiyorum."

"Harika. Ben de."

Kahkahası öyle içtendi ki evi satın almaya fazlasıyla değmişti.

Nefesini toplayarak, "Yani, ikimizin de nefret ettiği rastgele bir evi sırf ona kin beslediğin için mi satın aldın gerçekten?"

"Hayır. İkimizin de nefret ettiği bir evi sana deliler gibi âşık olduğum için aldım."

Dahlia'nın ısrarı üzerine bir taşıma şirketiyle anlaşmak yerine eşyalarla dolu nakliye kamyonunu bizzat kendimiz Wisteria'ya sürdük. Eşyaları arasında çok değerli şeyler varmış gibi davransa da aslında seyahati mümkün olduğunca uzatmak istediği için böyle yaptığını biliyordum.

Üç gün sonra nakliye kamyonunu Muñozların evinin önüne park ettim. Dahlia'yla birlikte araçtan indik; ikimiz de uykusuzluktan ölecek hâlde kapıya doğru yürüdük.

Elini tutup onu yanıma çektim. "İstersen benim eve taşınabilirsin."

"Üzgünüm ama bir saat önce sorduğunda verdiğim cevap hâlâ geçerli."

"Ama evi Noel için dekore etmeyi planlıyorum."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Aynen. Bu yıl *posada*[66] benim evde olacak, yani bana yardım edeceksin."

Güldü. "Şükran Günü'nde bana ettiğin onca yardımdan sonra hakkın var."

---

66 Meksikalıların Noel'den önceki dokuz gün boyunca (16-24 Aralık) İsa'nın doğumundan önce Meryem ile Yusuf'un barınacak yer arayışının temsili canlandırmaları, evlerde yapılan partiler, yemekler ve *pinata* kırma gibi geleneksel eğlencelerle kutladığı bayram. –*ç.n.*

"Yapılacak işler yüzünden en iyisi benimle kalman. *Süresiz olarak.*"

Başını iki yana salladı.

"Peki." İç geçirdim. "Evlenmeden birlikte yaşamak istememene saygı duyacağım."

"Tabii evlenirsek."

Burnuna dokundum. "Seçme şansın varmış gibi davranman çok sevimli."

Neredeyse homurtuya benzer bir sesle hafifçe güldü. "Tanrım, seninle ne yapacağım ben?"

"Birkaç fikrim var." Sol elinin arkasını öptüm.

"Dahlia!" Rosa, ayağında tüylü terlikleri ve saçında bigudileriyle evden dışarı fırladı.

"*Mami.*"

Kızına sımsıkı sarıldıktan sonra kollarını bana da dolayıp aralarına sıkıştırarak ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttı.

Sanırım seni nezarethane olayı için affetti.

Rosa geri çekildi. "Kızımızı eve sen getirdin."

"Kararı kendi başına verdi. Ben sadece kamyonu sürmekle görevliydim."

Rosa, Dahlia'yı hatırlatan o parlak kahverengi gözlerle bana baktı. "Yaptığın şey bunun çok ötesindeydi."

Dahlia arkasını dönüp yanağını sildi.

"Ağlıyor musun sen?" diye güldüm.

Bana orta parmağını gösterip, "Senden nefret ediyorum," dedikten sonra içeri girdi.

Bazı şeyler asla değişmez.

Geçen yaz Callahan Kane'in evini neredeyse rekor bir sürede yenilemesine yardım ettiğimde bir gün borcunu ödemesi için

onu arayacağımı biliyordum ama bu hakkımı Dahlia için kullanacağımı hiç düşünmemiştim.

Planım elbette suya düşebilirdi ama Dahlia yüzde yüz mutlu olacağı bir televizyon programı anlaşması yapabilsin diye bana borçlu birinin kapısını çalmam gerekiyorsa bunu hiç düşünmeden yapardım.

Callahan Kane ulaşılması zor bir adamdı. Tüm aramalarım telesekretere düşüyordu, bu da geçen her gün beni daha da kaygılandırıyordu.

Bu süreçte projeme ve Noel hazırlıklarına odaklandım. Dahlia'yla birlikte evimi süsleyip onu Noel ağacının dibinde sevişerek ödüllendiriyordum, sonrasında favori pembe dizisinden birkaç bölüm izliyorduk.

Sam çok nadir arıyordu, bu da Lopez Luxury'yi Ryder'la birlikte yürütebileceğimiz konusunda bana güven veriyordu. Beni yüzüstü bırakmayacağını biliyordum, zaten insanların onunla ilgili söyledikleri de bu güvenimi destekliyordu. Bu yüzden artık Dahlia'yla birkaç özel projeye başlamaya hazır hissediyordum.

Bugün Callahan Kane'i ikinci kez aramayı denedim ve üçüncü çalışta açtı.

Mucizeler gerçekmiş.

"Julian Lopez. Sen beni pek aramazsın, aramanı neye borçluyum?"

Boğazımı temizledim. "Hani bana bir iyilik borcun vardı ya..."

"Doğrudan konuya giriyorsun. Sevdim bunu. Bana abimi hatırlattı–"

Daha fazla zırvalamasına izin vermeden onu durdurdum. "Bana olan borcunu hatırlıyor musun?"

"Hafızamı tazelesen iyi olur."

Parmaklarımı tezgâha vurarak, "Evinin tadilatını yaptığımda karşılığında bana bir iyilik borcun olduğunu söyledin, bu iyilik benim istediğim bir şey olacaktı," dedim.

"Ah, doğru. Peki, benden ne istiyorsun? Seni Declan ya da Rowan'la irtibata geçirmemi mi?"

"Kane Şirketi'nin DreamStream bölümünü kim yönetiyorsa onunla görüşmek istiyorum."

"Televizyon yayın departmanıyla mı görüşmek istiyorsun yani? Ne için?"

Sessiz kaldım.

"Bir müteahhit neden böyle bir şey ister–" Cümlesini yarıda kesip anladığına dair bir ses çıkardı. "Aa. Sanırım nedenini anladım."

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ederim ama önce üç soruma cevap vermen gerekiyor."

"Ne?" diye sordum.

"Yayın departmanımızla görüşmek istemenin nedeni Dahlia mı?"

"Evet."

"Ona âşık mısın?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi–"

"Durumu ne kadar ciddiye almam gerektiğini anlayabilmem için soruma cevap ver."

Este pendejo.[67] "Evet, ona âşığım."

"Harika. Demek ki ona yardım etmek için her şeyi yaparsın."

"Son sorun ne?"

"Bu akşam müsait misin?"

"Bu akşam mı?"

"Olmaz mı?"

"Olur." Ama Dahlia'yla planladığımız akşam yemeğini iptal etmek için iyi bir bahane bulmam gerekecekti.

"Güzel. Saat yedide özel havaalanında buluşalım."

---

67 (İsp.) ***Este pendejo:*** Dangalağa bak.

Neye bulaştığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bildiğim tek şey, Dahlia'nın tüm bu uğraşa değdiğiydi. Callahan Kane'le ve onun sinir bozucu neşesiyle uğraşacak olsam bile.

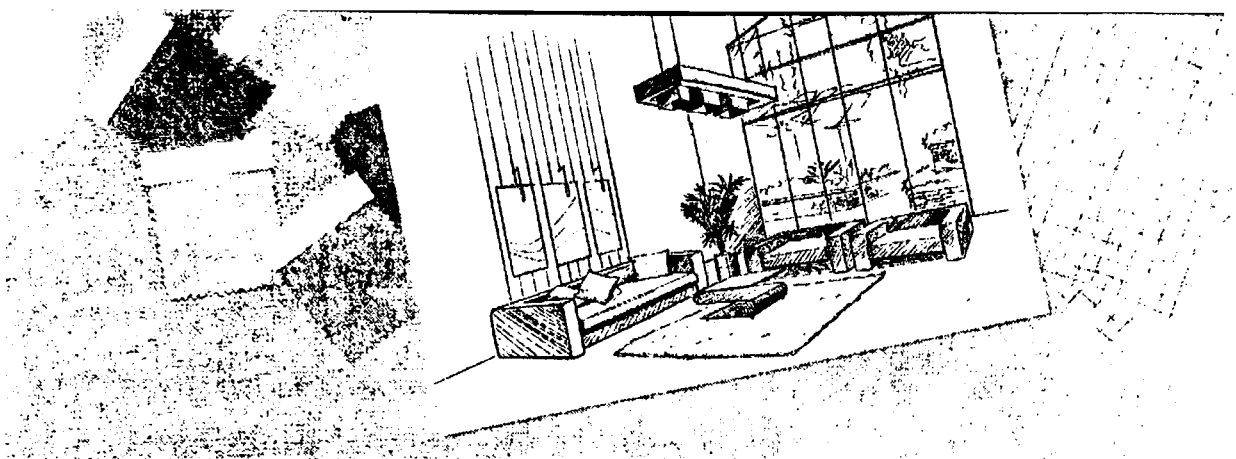

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahlia

Ryder'la Aurora yenileme projesinin takviminden bahsederken telefonum çaldı.

"Affedersin." Toplantı salonundan çıkıp menajerimin telefonunu yanıtladım.

"Az önce kiminle konuştuğuma inanmayacaksın!" diye çığlık attı Jamie.

Kulak zarlarımı korumak için telefonumu uzaklaştırdım. "Kim?"

"DreamStream!"

"Kane Şirketi'nin alt kuruluşu mu?"

"Evet! Onları duymuş muydun?"

"Duymayan kaldı mı?"

Jamie güldü. "Doğru. Neyse, bana ulaşıp akıllarında bir program fikri olduğunu, senin müsait olup olmadığını sordular."

"Seninle iletişime mi geçtiler?"

"Biliyorum, ben de hâlâ şoktayım. Harika biri olmadığını söylemiyorum ama DreamStream'den teklif almak çok büyük bir olay. Senin programını böyle bir şirket yaparsa her evde tanınan biri olursun."

Dizlerimin bağı çözülmeden önce duvara yaslandım. "Ne tarz bir program düşünüyorlarmış?"

"İşin en güzel tarafı da bu. Sen ne istersen, nerede istersen onu çekmeye hazırlar, yeter ki onların yapımcılığı üstlenmesine ve yayımlamasına izin ver."

"Şaka yapıyorsun." Böyle bir anlaşma kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Muhtemelen öyle olduğundandır.

Hayır. Bu kaygılı düşünce zihnime kök salmadan önce hemen kovuşturdum.

Ama yine de bu teklifte bir bit yeniği var gibi geliyordu.

Program üzerindeki bütün kontrol sende olacaksa teferruatın ne önemi var?

Yine de bu teklifin nereden çıktığını merak etmeden duramadım.

"Sana ulaşan kişi kimdi?" diye sordum.

Jamie tereddüt etmeden, "Declan ve Callahan Kane," dedi.

"İkisi birden mi?"

"Evet. Callahan Kane, DreamStream'e danışmanlık yapıyormuş. Kasabadan birinden senin bir program fikri üzerinde çalıştığını duymuş, abisinin de ilgilenmek isteyeceğini düşünmüş çünkü karısı senin büyük bir hayranınmış."

"Kasabadan biri mi?"

Parçaları birleştirmem yalnızca birkaç saniyemi aldı.

Vay canına. Bu gerçekten oluyor demek.

Yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki Jamie güldü. "Evet. Gerçekten oluyor."

Göğsüme bir yumruk atıp nefes almaya çalıştım. "Projeyi gözden geçirmek için onlarla ne zaman görüşebiliriz?"

Jamie teklifle ilgili daha ayrıntılı bilgi verirken her dakika artan bir heyecanla onu dikkatle dinledim. On dakika sonra sözleşme hazır olur olmaz göndereceğine söz verip telefonu kapadı.

Şimdi tüm bunlardan sorumlu olan o kasabalıyı bulmam gerekiyordu. Gerçi onu nerede bulabileceğimi aşağı yukarı biliyordum.

Wisteria'ya dönmeye karar verdiğimde Julian'ın işteki eski pozisyonuna döneceğini düşünmüştüm. Ama o verdiği sözü tutup planına sadık kalmıştı. Şimdi ofisine haftada yalnızca üç kez gidiyor, kalan zamanındaysa inşaatları gezip sahada çalışıyordu.

Ayrıca Aurora'daki evi proje liderleri olarak birlikte yürütüyorduk.

Onu en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum, belki de *hiç* görmemiştim.

Julian'a mesaj attım.

Sadece birkaç saniye içinde yanıt verdi.

Julian'ın ofisine doğru ilerledim, Sam'e selam verdikten sonra odasına girdim ve ağır kapıyı arkamdan kapadım.

Julian sandalyesine yaslanmıştı. "Öğlene kadar görüşmeyeceğimizi sanıyordum?"

Gelecek hafta başlayacak Noel tatilinden önce işleri biraz olsun toparlayabilmek adına böyle bir karar vermiştik ama Julian hayatımla ilgili konulara burnunu soktuğu anda o plan yerle bir olmuştu.

Masanın önündeki koltuğu boş verip doğrudan kucağına oturdum. Kollarını boynuma attığında ben de bacaklarımı beline dolayıp dudaklarını öpmek için eğildim.

Dilimi dudaklarının arasına kaydırmamla birlikte hafifçe inledi ve parmaklarını kalçama bastırırken öpücüğü derinleştirdi.

Ağzımı her seferinde ilk öpüşmemizmiş gibi istila ediyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına, içimin ürpermesine sebep oluyordu.

Bir dakika sonra istemeye istemeye geri çekildi. "Sürpriz ziyaretini sevsem de on dakika sonra bir aramam var."

Dudaklarının kenarındaki ruj lekesini sildim. "Sorun yok. Sadece teşekkür etmek istemiştim."

"Ne için?"

"DreamStream'le yaptığım anlaşmaya neden olacak ne yaptıysan onun için."

Kolları gerildi. "Ben–"

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Yalan söyleme ya da şu alçakgönüllü sevgili numarasını oynama." Ona ilk kez sevgilim diyordum ve yüzündeki şaşkınlık buna fazlasıyla değmişti.

"Sevgili mi?"

"Bu ünvanın başını döndürmesine izin verme."

"Artık çok geç. Bu ünvan ömür boyu geçerli mi peki?"

Kaburgalarını dürttüm. "Anlatmaya başla yoksa devam ederim." Aynı hareketi tekrarlamak üzereyken ellerimi yakaladı.

"Kararını benden etkilenmeden vermeni ve sana en uygun olanı seçmeni istedim."

"Yani sürece bir şekilde dâhil olduğunu kabul ediyorsun?"

"Eğer *dâhil olmak*tan kastın doğru kişinin senin yeni bir program çekmeye müsait ve istekli olduğunu öğrenmesiyse o zaman evet. Suçumu kabul ediyorum."

Omzuna hafifçe vurdum. "Biliyordum!"

"Nasıl anladın?"

"Sadece tahminde bulundum ama sağlam bir tahmindi. Callahan Kane'le olan bağlantını ve yeni program fikrimi kasabada bilen tek kişi olmanı birleştirdim."

Kulaklarının uçları pembeleşti. "Bana borçluydu."

"Ve bu borcu benim için mi kullandın?"

"Kendi programını yapmayı ne kadar istediğini biliyorum."

Kane ailesi birine öyle kolay kolay iyilik yapmazdı. Julian'ın o hakkını benim için kullanması dünyalara bedeldi.

Göğsüm sıkıştı. "Bana DreamStream'le bir anlaşma ayarladığına hâlâ inanamıyorum."

Ellerini başımın iki yanına koyup yüzümü kavradı. "Ben sadece Declan'la konuşup ona program fikrini anlattım. Şirketin sana anlaşma teklif etmesi, tamamen yıllarca verdiğin emek sayesinde oldu." Duraksadı. "Declan Kane'in eşinin senin ikinci en büyük hayranın olmasının da payı var tabii."

"Birinci kim?"

"Ona âşıksın." Parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp dudaklarımdan bir öpücük daha kopardı.

Masasındaki telefon çalmaya başlayınca bir iç çekişle öpüşmemiz yarım kaldı.

"Şuna bir bakayım."

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe dokundurdum. "Baksan iyi olur."

İç çekti. "Bu işi daha da zorlaştırma."

Elimi pantolonunun önüne indirdim. "O kadar da kolay olmayabilir."

"Dahlia," diye inledi, bense parmaklarımla aletini okşadım.

Telefon tekrar çalınca kucağından kalktım. Kapıya doğru yürürken karanlık bakışları vücudumda gezindi ve yine o gitmek bilmeyen kelebekler midemde dönüp durmaya başladı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bir saat içinde görüşürüz."

"Gel şunu yarım saat yapalım. İç çamaşırını da çıkarmış ol."

"Anlaştık."

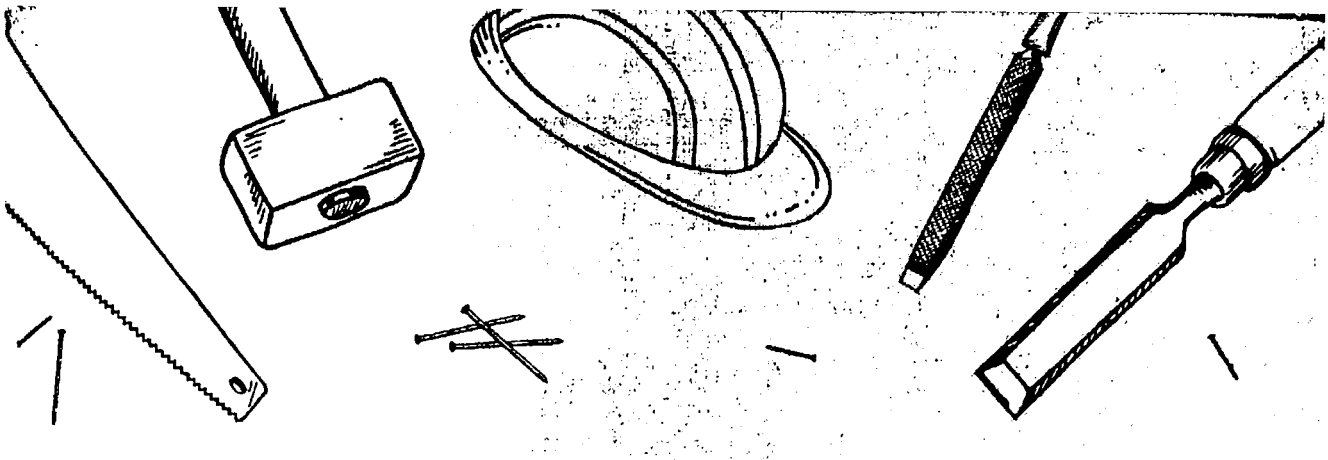

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Julian

BİR HAFTA SONRA

Hayatımda ilk kez Noel arifesinde –annem ve Dahlia'nın yardımıyla– evimde kutlama yapmıştım. Hepimizin bayramda bir araya geldiği son seferde babam henüz hayattaydı, bu yüzden sabahın köründe mutfağıma doluşup *tamales* yapmaya gelen kalabalık yüzünden biraz bunalmıştım.

Yemek pişirme işi; müzik, kahkahalar ve çocukluğumuzdan kalma utanç verici anılarla dolu tam günlük bir şölene dönüşmüştü. Akşam yemeğini bitirip saat gece yarısını gösterdiğinde, yerinde duramayan Nico hepimizi oturma odasına sürükleyip hediyeleri açmaya başladı.

Vaftiz oğlum, paket kâğıdını bir süper kahraman hızıyla açıyordu. Hediyesini görür görmez sevinç çığlıkları eşliğinde kucağıma atladı. "Sen dünyanın en iyi *tío*susun!"

Dahlia, yere düşen Formula 1 VIP padok kartlarını topladı. "Güzel seçim."

"Sen de gelmiş geçmiş en iyi *madrina* olabilirdin," diye takıldım ona.

Bu yıl Nico'nun hediyesi için yarı yarıya ödeme teklif ettiğimde, Dahlia kaşlarını çatıp vaftiz oğluna ucuz bir şey almayı asla düşünmeyeceğini söylemişti.

Şu an sevgili olabiliriz ama bu, seninle yarışmaktan vazgeçtiğim anlamına gelmez, demişti.

Sekiz yıldır birbirimizle daha iyi hediyeler almak için yarıştığımız için ondan böyle bir yanıt bekliyordum ama yine de şaşırmıştım.

Kalçasıyla beni dürttü. "Yarıştan hâlâ çekilmiş sayılmam."

Benim hediyemi geçebileceğini sanmıyordum. Son bir aydır Nico'nun favori Meksikalı pilotu Elías Cruz hakkında konuşmalarını dinledikten sonra ona padoka giriş için VIP Formula 1 bileti almam gerektiğini anlamıştım. Deli bir Formula 1 hayranı olan dadısı Ellie sayesinde kısa sürede fanatik bir yarış tutkununa dönüşmüştü.

"Bol şans." Dahlia'nın başına bir öpücük kondurup kanepeye oturdum.

"Sana ve Ellie'ye bir şey aldım." Nico'nun hediyesinden sonraya sakladığım paketi koltuğun arkasından çıkarıp Rafa'ya uzattım.

"Ellie için mi? Neden?" Rafa suratını buruşturdu.

"Şey... çünkü Nico Ellie'nin yaz tatilinde sizinle seyahate çıkacağını söyledi."

Kuzenimin boynundaki damar gerildi, oğluna bakarak, "Doğru mu bu?" diye söylendi.

"Ne istersem yapabileceğimi söyledin," dedi Nico ve VIP yaka kartını boynuna geçirdi.

"Yapabileceğini söyledim, *istediğini* davet edeceğini değil." Nico, annem fotoğraf çekerken yanımda poz verdi.

Hediye paketinden iki padok geçiş kartı daha çıkaran Rafa'nın gözleri seğirdi ve homurdanarak teşekkür etti. İçten içe bundan nefret etse bile sırf Nico mutlu olsun diye bakıcısını dünyanın öbür ucuna seyahate götüreceğini herkes biliyordu.

"Kartlar için rica ederim. Nico'yla Ellie'nin çığlık çığlığa tezahürat yaparken çektiğin fotoğraf ve videolarını atmayı unutma," dedim göz kırparak.

Orta parmağıyla kaşını kaşıdı.

"Noel gecesi tantana istemiyorum," dedi annem, *cık cık*-layarak.

"Özür dileriz, anne," diye aynı anda cevap verdik Rafa'yla.

"Sıra bende," dedi Dahlia, Nico'ya kırmızı beyaz çizgili kâğıda sarılmış küçük bir kutu uzatırken. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim!" Kâğıdı yırtıp atarken gözleri parladı, ardından sevinçle çığlık attı.

"Ne oldu?" Rafa, Nico'nun demir gibi tuttuğu biletleri görmek için eğildi.

Vaftiz oğlum, Dahlia'nın boynuna atılıp öyle bir sıktı ki kızı boğacak sandım.

"Sakin ol." Onu usulca geri çektim. "Ne almış?"

"Duke Brass konser bileti!"

"Ne?" dedi annem hayretle.

"Vay canına." Lily'nin gözleri büyüdü. "Hepimizin itibarını yerle bir ettin."

Lanet olsun. O konsere bilet bulmak neredeyse imkânsızdı. Nico'ya almak için uğraşmıştım ama başaramamıştım.

Rafa'nın gözleri kısıldı. "Bunları nasıl aldın?"

Dahlia omuz silkti. "Bir tanıdığım var."

"Hangi organını sattın?"

"Hayati olmayan organımı."

Dahlia'nın kulağına eğildim. "Dalga geçiyorsan gebertirim seni."

Gözünü bile kırpmadı. "İki böbrekle doğmamızın bir sebebi var, Julian."

"*Dahlia.*"

Omuz silkti.

Ona kötü kötü baktım.

Dirseğiyle beni dürttü. "Programımın teknik ekibinde çalışan ışıkçılardan biri konser turunun prodüksiyon ekibinde çalışıyormuş. Onunla iletişime geçip iki bilet için yalvardım."

"Hayatımda aldığım en iyi hediye!" Nico kollarını havaya savurarak sevinçle zıpladı.

Dahlia kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "Ayy. *Padrino*ların en iyisi olabilirdin ama hayır. Yardımına gerek yoktu."

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, "Böyle konuşmaya devam edersen popon seçtiğin hediye paketinin rengini alacak," diye fısıldadım.

Yüzü pancar gibi kızardı. Annemin dikkatini çeken de tam olarak bu oldu ve o ânın fotoğrafını çekti.

"Fotoğraf albümü için!" dedi annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Herkes hediyelerini açmaya devam etti. Her birine kutu uzattığımda Dahlia'nın heyecanla doğrulup ardından o hediyeyi başkasına verince buruk bir ifadeyle arkasına yaslanması gözümden kaçmadı.

Ancak ağacın altındaki hediyelerin çoğu açıldığında elini uzatıp üstünde adımın yazılı olduğu kutuyu aldı. "Bu benden."

"Bana da mı hediye aldın?"

Yanakları pembeleşti. "Evet."

Dahlia'nın nadir görülen utangaç tavırlarını sevdiğim için hediye paketini yavaşça açtım.

"O kadar da özel bir şey değil," dedi, ben kâğıdı sonra tekrar kullanmak üzere düzgünce katlarken.

"Biraz acele eder misin? Bazılarımız Noel Baba gelmeden yatmak istiyor," dedi Lily.

"Evet!" Nico ona beşlik çaktı. "Aynen dediği gibi!"

"Peki peki." Kutunun kapağını açıp içine baktım. "Bana ne aldın..." Sözüm yarım kaldı çünkü Dahlia'nın hediyesini elime aldım.

Dahlia'nın mezuniyet hediyesi olarak verdiği *İkinci En İyi* kupasıyla bu yeni kupa arasında iki temel fark vardı. İlki, bu kupanın çok daha büyük olmasıydı. İkincisiyse, plaketin üzerindeki yazı farklıydı.

İlk Tercih.

Dahlia göz ucuyla bana baktı. "Beğendin mi?"

Boğazımdaki düğümü bastırarak yanıtladım. "Bayıldım."

"Aptalca olduğunu biliyorum ama geçen seferkini sakladığını bildiğim için..." Sesi yavaş yavaş azaldı.

"*Mükemmel.*" Kolumu beline dolayıp onu öptüm. Bu, Nico'nun kusacak gibi bir ses çıkarmasına, annelerimizin koro hâlinde *aaah* demesine, Lily'nin iç çekmesine ve Rafa'nın kendi kendine homurdanmasına neden oldu.

İlk çekilen Dahlia oldu. "Sence öpüşmemize bu tepkileri vermeyi tahmini ne zaman keserler?"

"Telafi etmeleri gereken neredeyse on yıl var, o yüzden en azından birkaç yıl daha böyle devam ederler diye tahmin ediyorum."

Dahlia inledi. "Tanrım, bize yardım et."

"Yine mi bu?" Siyah göz bandını elimden aldı.

Gaz pedalına basıp Tarihi Bölge'ye doğru yola çıktım. "Noel sürprizini bozmak istemem."

Dahlia göz bandını gözlerinin üzerine yerleştirirken dizininin titrediğini fark ettim. Buzlu yollar ve keskin virajlara dikkat ederek kurucunun evine doğru kamyoneti dikkatle sürüyordum.

Bir sonraki şarkı bitene kadar Dahlia tek kelime etmedi. "Hediye falan vermeyince benim için bir şey planlayacağını tahmin etmeliydim."

"Gerçekten sana hiçbir şey almadığımı mı sandın?"

"Bilmiyorum ama DreamStream olayı o kadar iyiydi ki şikâyet edecek değilim."

Kurucunun evinin önüne park edip motoru durdurdum. "Sana daha önce de söyledim. DreamStream anlaşması tamamen senin yeteneğin sayesindeydi, benim değil."

Noel tatilinden sonra kendileriyle yüz yüze görüşene kadar buna inanmayacaktı, biliyordum ama özgüvenini kaybetmeye başladığında başarısını hatırlatmakta fayda vardı.

Dahlia, ben kapısını açmak için kamyonetin etrafından dolaşırken aracın içinde bekledi. Onu dışarı çıkardığımda üşüyerek bana sokuldu.

Kollarımızı birbirine kenetledim ve onu eve doğru yönlendirdim.

Eldivenlerini montunun ön ceplerine soktu. "Bana bir ev daha mı aldın?"

"Hayır."

Bahçeye çıkan kapıdan geçerken dişleri birbirine çarpıyordu. "Özel bir jet mi?"

"İster misin?"

Güldü. "Hayır ama istesem kesin alırdın."

Kızaran burnunun ucuna parmağımla dokundum. "Nihayet anlamaya başladın."

"Bu kadar zengin olman da biraz abartı."

"Ama sevgim de öyle. Ve bundan hiç şikâyetçi olduğunu duymadım."

"Yoo, neden olayım?"

Sırtının alt kısmına hafifçe bastırdım. "Sadece birkaç adım daha." Onu istediğim noktaya varana kadar yönlendirdim ve bırakmadan önce, "Şimdi, tam orada dur ve göz bandını çıkarma," diye tembihledim.

"Tamam." Nefesi beyaz bir buhar hâlinde havaya karıştı. Dış aydınlatma düğmesine basmak için gittim ve döndüğümde onu bıraktığım yerde buldum.

Göz bandını başının üzerinden sıyırırken parmaklarım titredi.

Şok içinde nefesini verdi. "Julian."

Göz bandını ceketimin cebine sıkıştırdım. "Ne düşünüyorsun?"

Birkaç adım atıp kamelyanın önünde durdu. "Bunu sen mi yaptın?"

Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine soktum. "Evet."

Ekibim her şeyi bir araya getirmeme yardım etmiş olabilirdi ama bütün sürece bizzat ben dâhil olmuştum.

"Muhteşem." Uzanıp sütuna dokundu.

"Beğenmene sevindim." Basamaklardan çıkıp platformun tam ortasında durdum.

Dahlia her bir detayı inceleyerek büyülenmiş bir hâlde peşimden geldi. "Bu tıpkı Gerald'ın Francesca için tasarladığına benziyor."

"Ufak birkaç değişiklik yaptım." Orijinal planda gül olması gerekirken annemin fikriyle *dahlia*[68] çiçeğine dönüşen süsü gösterdim. Böylece parça daha kişisel bir anlam kazanmıştı.

Gözleri parladı. "Pek çok nedenden ötürü buna bayıldım ama en çok da senin ellerinden çıktığı için bayıldım."

Onu kollarımın arasına çektim. Birbirimizde kaybolurcasına öpüşmeye başladık.

Bir noktada çardağın üzerine pudra şekeri misali ince ince kar yağmaya başladı.

"Karlı Noel! Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım!" dedi ve koşarak uzaklaştı.

Kamelyanın altında durup Dahlia'nın kendi etrafında dönüp kar tanelerini diliyle yakalamaya çalışmasını izledim.

---

68 Yıldız çiçeği. –*ç.n.*

Bu dünyada yuva hâline getirmeye çalıştığım bu evin önünde durmuş, gökyüzüne bakarak gülen Dahlia'dan daha güzel hiçbir şey yoktu.

Biraz eğlenmesine izin verdikten sonra kolumu beline dolayıp onu kurucunun evine doğru çektim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Ne? Neden? Daha yeni geldik!"

"Hiçbir yere gitmiyoruz." Arka kapıyı açıp onu da arkamdan içeri sürükledim.

İçeri girip de ellerimiz ve ayaklarımız ısınmaya başlayınca rahatladık.

Dahlia göğsüme parmağıyla dokundu. "Eve gidiyoruz derken ne demek istedin?"

Elimle oturma odasını işaret ettim. "Zaten içindesin."

Gözlerini kırpıştırdı.

Sonra bir kez daha.

"Evi satmıyor muyuz?"

"Satmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı ki." Dilimi ısırdım.

"Hiç mi?"

Başımı iki yana salladım.

Bakışları odada gezindi, muhtemelen aklındaki sorulara cevap arıyordu. "Neden?"

"Yıllardır benimdi."

"*Yıllardır* mı?"

"Evet."

Ağzı açık kaldı ama bir kelime bile edemedi.

Derin bir nefes aldım. "Çilek Güzeli yarışmasında üç dileğin olsaydı ne isterdin sorusuna verdiğin cevabı hatırlıyor musun?"

Gözleri büyüdü.

Dahlia'yı gafil avlamak kolaydı ama onu konuşamayacak hâle getirmek... işte bu, başarmayı hiç ummadığım zorlu bir görevdi.

Son dileğim de şu mavi kurucunun evinin benim olması, demişti, kansersiz bir dünyada yaşamamızı ve babasıyla son bir kez konuşmayı diledikten sonra.

Gözleri parladı, pencerelerden süzülen ay ışığından değil, içinde yükselen yoğun duygular yüzündendi.

"Hiç unutmadım."

Yanağından bir damla yaş süzülünce öperek sildim.

"Ben daha farkında bile değilken sen dileğimi gerçekleştirmişsin." Sesi çatallandı.

Birkaç yıl önce kurucunun evi satışa çıktığında hiç tereddüt etmeden satın almıştım. Başta hayatımdan çekip giden bir kadından intikam alma arzusuyla yapılmış aptalca bir hareketti. Ama ne zaman yıkmayı düşünsem Dahlia'nın buraya döndüğünde o evi yerinde bulamamasının onu ne kadar inciteceğini düşünerek vazgeçmiştim.

Neyse ki o planı asla hayata geçirmemiştim. Belki Dahlia beni asla affetmeyecekti ama her şeyin geldiği şu nokta çok daha güzeldi.

"Peki ya o *Satılık* tabelası? Hani şu nişan yüzüğümden kurtulmama yardım ettikten sonra önünden geçtiğimizde gördüğüm?"

"Cisco's'ta *nieve* yerken Sam'e mesaj attım, tabelayı oraya yerleştirdi."

"Dalga mı geçiyorsun?" Bir an duraksadıktan sonra yeniden konuştu. "Bir de bana bu evin tasarımında yardım etmemi istedin..."

"Çünkü annem zor bir süreçten geçtiğini söyleyerek seni meşgul edecek bir iş bulmam için bana yalvarmıştı."

Alt dudağı titredi. "İstediğin herhangi bir evi seçebilirdin ama bunu seçtin."

"Evet."

"Neden?"

"Bu eve karşı koyamayacağını biliyordum... beraber çalışmamız gerekse bile."

"Peki, neden yıllar önce yıkmadın?"

"İlk planım yıkmaktı."

"Seni durduran ne oldu?" Kollarını boynuma doladı.

"Gerald'ı kızdırmak?"

Güldüğünde sesini dudaklarımla örttüm. Alnına öpücük kondurdum. Ardından yanaklarına. Dudaklarının köşesine, boynunun kıvrımına. Ağzımın ulaşabildiği her yeri öptüm. O da aynı şeyi yaptı.

"Bu yeri bizim yapmaya ne dersin?" Boynunun köküne bir öpücük bıraktım.

"Cazip geliyor ama annemin evlenmeden biriyle yaşamak konusundaki düşüncelerini biliyorsun."

"Bu kolayca halledilir."

Gözlerini devirdi. "Bana bir yıl sonra tekrar sor."

"Söz veriyorum, soracağım."

O vakte kadar bu kadını her anlamda kendime ait kılmayı planlıyordum.

Sevmek için. Evlenmek için. Yaşadığımız sürece değer vermek için.

SON

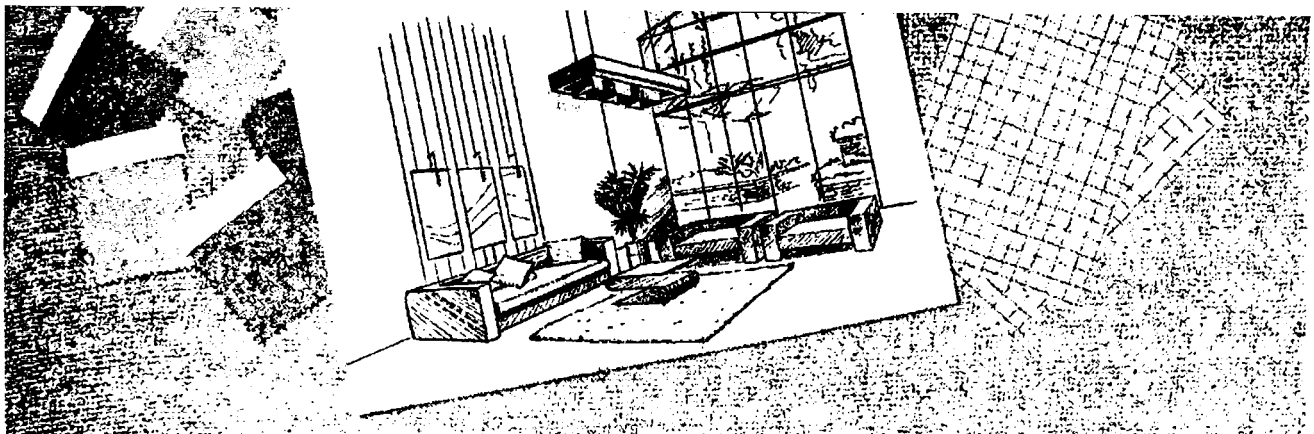

SON SÖZ

Dahlia

ALTI AY SONRA

Sıcaklık etrafımı sararken iç geçirip ısının kaynağına doğru sokuldum. Etrafımı saran kol belimi sıkarak beni bilinçsizlik bulutundan çekip aldı.

Yanlış yatakta irkilerek doğruldum. "Lanet olsun!"

Bu ay üçüncü kez Julian'la birlikte çok geç saatlere kadar annemin kiliseye gitmesine neden olacak şeyler yaptıktan sonra uyanık kalmayı başaramamıştık. Ve bu, önümüzdeki beş ila on yıl boyunca sürecek bir alışkanlık gibi görünüyordu.

Julian gözlerini ovuşturduktan sonra doğrulup başlığa yaslandı. Sırtının arkasındaki yastığı düzeltirken göğsündeki ve kaslarındaki hareketlenme hemen dikkatimi dağıttı.

Yanaklarımdan birini avucunun içine aldı. "Bana böyle bakmaya devam edersen annen uyanmadan buradan çıkıp eve varmamız imkânsız olacak."

Kalbim birkaç kez tekledi. Eline iyice sokularak, "Gitmeliyim," dedim. Ama Julian'ın dokunuşundan uzaklaşacak iradeyi kendimde bulamadım.

Annemin evlenmeden biriyle yaşamamızı yasaklaması çoğuna epey çağ dışı gelebilirdi, ki ben de buna tamamen katılıyordum ama birkaç ay sonra işler değişeceğinden o Eski Ahit inancına karşı çıkmak istememiştim.

Julian, ben daha yataktan kalkmaya fırsat bulamadan elimi yakaladı. "Bu can sıkıcı sorunu bugün evlenerek çözebiliriz."

Kahkahayı bastım ama Julian aynı şekilde gülmeyince durdum.

"Bekle. Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Yüzük parmağıma dokundu, bu da içimin ürpermesine neden oldu. "Kesinlikle şaka yapmıyorum."

"*Bugün* mü evlenmek istiyorsun?"

"Dünkü hava raporuna göre güneşli bir gün olacak, bulut ya da öğleden sonra fırtına ihtimali yok," dedi gayet rahat bir tonda.

Konuşmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Dün gece hava durumunu mu kontrol ettin?"

"Önceki gece de."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Gözünü bile kırpmadan, "Sana yüzük aldığım günden beri," dedi.

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yüzük mü?" Üstüne atlayıp bedenini altıma aldım. "Bana yüzük mü aldın?"

Parlak gözleri, yanımızdaki jaluzinin aralıklarından süzülen güneş ışığına rakip olabilirdi. "Evet ama sen önümüzdeki yıla kadar beklemek istediğini söylemiştin–"

"*¡Vete a la chingada! ¡Necesito verlo ahora mismo!*[69]"

Kahkahası o kadar içtendi ki sanki içinden taşıyordu. "Önce bulman gerekecek."

"Sakladın mı?"

---

69 ***¡Vete a la chingada! ¡Necesito verlo ahora mismo!:*** O yüzüğü hemen şimdi görmem gerek!

"Tabii ki. Geçen hafta seni yatak odasında gizlice bir şeyler ararken yakaladım, bu yüzden riske giremezdim."

Yanaklarım ısındı. Rafa'yla Detroit'te geçirdiği hafta sonunun ardından kamyonetinin koltuğunun altına sıkıştırılmış bir mücevher sigortası fişi bulduğumda ne aldığını merak etmiştim. Aklıma hemen yüzük olabileceği gelse de kendimi doğum günüm için klasik bir pırlanta küpe aldığına ikna etmeye çalışmıştım.

Yine de odasını aramış ama hiçbir şey bulamamıştım.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Eğer bulursan tamamen senindir."

Çığlık atarak yerimden fırlayıp Julian'ın yatak odasını baştan sona aramaya koyuldum.

Ortaya çıkan karmaşa, kız kardeşimin odasıyla yarışır cinstendi. "Aşağıda bir yerde–"

Julian'ı arkamda bırakıp merdivene yöneldiğimde arkamdan geldi ama kahkahasından anladığım kadarıyla hiç de şikâyetçi değildi.

Julian'ın evinde yüzük kutusunun sığabileceği her yere, büyük piyanonun içinden tutun da tuvaletin arkasındaki daracık boşluğa kadar her noktaya, her tencere, tava ve küçük ev aletinin içinde baktım.

Nerede olabilir?

Ya evin dört bir yanına sakladığı o artılar-eksiler listelerini bulduğum için akıllanmıştı ya da yüzüğü buraya saklamamıştı.

Seni kandıracağını tahmin etmeliydin.

Merdivene yönelirken ayaklarım ağırlaştı, artık yenilgiyi kabul etmeye hazırdım.

"Buldun mu?" Julian'ın tok sesi yüksek tavanda yankılanınca irkildim.

Sesini takip ederek oturma odasına yöneldim. Onu, *Küçük Prens* kitap koleksiyonuyla birlikte birkaç değerli kupasını

sergilediği rafa yaslanmış hâlde buldum. O rafta aynı zamanda benim ona verdiğim iki kupa da vardı.

Bir dakika...

Kupaların arkasına bakmıştım ama içlerine hiç bakmamıştım.

Aferin sana, Dahlia.

Parmak uçlarımda yükselip *İkinci En İyi* kupasını raftan aldım.

Boştu.

Eminim ki–

Yerine bırakıp geçen yıl Noel'de verdiğim *İlk Tercih* kupasını aldım.

İçindeki tahta kutuyu görünce gözlerim büyüdü. Elimi uzatıp özel yapım mücevher kutusunu alırken parmaklarımın titremesini engelleyemiyordum.

"Sen..." Cümlenin gerisini getiremedim çünkü Julian bir dizinin üstüne çökmüştü.

Kupayı yere bıraktıktan sonra elini bana uzattı. Mücevher kutusunu avucunun içine yerleştirdim. Bu açıdan, yaptığı işçiliği tüm ayrıntılarıyla görebiliyordum; kusursuz ve ince oymalarla bezeliydi.

Kutunun kapağını açtığında içinden kadife bir yastığa yerleştirilmiş zarif bir pırlanta yüzük çıktı. Eski tarz bir tasarımı vardı, bir çiçeği andırıyordu; ortasında parlak bir tektaş, çevresindeyse yaprak şeklinde dizilmiş markiz kesimli taşlar vardı.

Gözlerim bulanıklaştı, gözyaşlarımı zor tutarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Yüzük kusursuzdu.

O kusursuzdu.

Ve ikisi de artık benimdi.

Elindeki kutu titriyordu. "Söyleyeceklerimi yüzlerce kez prova yaptım ama hiçbir söz yeterince doğru gelmedi. O yüzden doğaçlamama güvenip evet demeni umacağım."

Yarım saat önce beni bu küçük hazine avına çıkardığında evet demiştim zaten ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Evlilik konusunu açmadan önce bir yıl beklemek istediğini söylemiştin ama bırak yüz seksen yedi günü, bir gün daha sana evlenme teklif etmeden dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kutunun yan tarafındaki kolu çevirdiğinde ciğerlerim sıkıştı. İçinden en sevdiğim şarkının açılış notaları yükseldi. Daha iyi görebilmem yüzüğü kutudan çıkarıp havaya kaldırdı, tam da benim seçeceğim tarzdaydı.

"Beni rakibin olarak görebilirsin ama sen benim için çok daha fazlasısın. İş ortağım ve en yakın arkadaşımsın. En büyük mücadelem ve oradaki en parlak, en güzel yeşil bayrağımsın... ve umarım gelecekteki eşimsin."

Boğazımdaki yumru dağıldı ve bir kahkaha patlattım. Yüzüğü tutan eli titriyordu, bana parlayan gözlerle ve yumuşacık bir gülümsemeyle bakıyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Evet."

Dudakları benimkilere çarpınca yüzüğü tamamen unuttuk. Beni söylenmemiş binlerce sözü dile getirircesine öpüyordu.

Julian, geçmişte ve gelecekte her zaman benim ilk tercihim olmuştu ve hayatımızın geri kalanında bunu ona göstermeyi planlıyordum.

Beni nefessiz bırakan öpücüğü yarıda kesti ve yüzüğü parmağıma taktıktan sonra parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. "Bugün evlenmeye ne dersin?"

Nefesim kesildi. "Gelinlik olmadan mı?"

"Evet ya da hayır diyeceksin, Dahlia?"

"Geleneksel bir düğün yapmamanın artılarını ve eksilerini konuşmamız gerekmiyor mu sence de—"

Homurtuyla karışık iç geçirdiğinde kahkaha krizine girdim.

"Pekâlâ. Hadi evlenelim o zaman."

Artık *yuvamız* olan kurucunun evi, ailelerimizin ani düğün hazırlıkları koşuşturmasıyla kaynıyordu. Kimsenin pek şaşırmış görünmemesi, Julian'ın bütün bunları en başından beri planladığının kanıtıydı. Kız kardeşimin gelin buketini çoktan hazırlamış olması, Josefina'nın cumartesi günü –hem de ayın en zor gününde– nikâh günü almayı kolayca başarması... bütün taşlar yerli yerine oturmuştu.

"Harika." Kız kardeşim, pencereden kamelyaya bakarken fotoğrafımı çekti.

Josefina ve annem birbirlerine sarılmış gözlerini silerek bana bakıyorlardı.

"Makyajınızı mahvedeceksiniz," dedi Lily, bir kare daha çekmeden önce.

"*Que bella.*[70]" Josefina burnunu çekti.

"*Mija.*" Annem yanıma gelip beni kollarına aldı ve Lily bu anı ölümsüzleştirdi.

Ellerimi uzatıp Lily ve Josefina'ya doğru işaret ettim, onlar da kucaklaşmamıza katıldı.

"Saçına dikkat et."

"Ve gelinliğine." Josefina, saten kuyruğu kenara çekti.

Kız kardeşim Pinterest hesabımı resmen ezberlemiş gibiydi; dantelli duvaktan, gardırobunda *tesadüfen* bulduğu beyaz elbiseye kadar her şey, benim hayalimdekiyle birebir örtüşüyordu.

Dışarıdan gelen piyano sesi bizi anın büyüsünden çekip aldı.

Lily kamerayı yan rafa koydu. "İşte başlıyoruz! Julian şimdi dışarı çıkıyor olmalı."

Pencereden gözlerimi ayıramadım ama Lily beni çekip uzaklaştırdı ve gelecekteki kocamı gizlice izlememe fırsat vermedi.

---

70 (İsp.) ***Que bella:*** Nasıl da güzel.

Kız kardeşim bizi odadan çıkarıp merdivenden aşağıya, arka bahçeye açılan çift kanatlı kapıların önüne kadar götürdü.

Yol boyunca dizilmiş çiçekler ve mumlar âdeta başka bir Pinterest panosundan fırlamış gibiydi. Ben gözümü dikmiş ona bakarken kamelyadan aşağıya sarkan çiçeklerin altında duran Julian, göle karışan koyu mavi takım elbisesiyle hiçbir şeyin farkında değildi.

İşte gelecekteki kocam.

Gözlerim buğulandı, Lily'yse onuncu kez makyajımı mahvetmemem için beni uyardı.

Elbisesinin cebine uzanıp sarı bir gül tomurcuğu çıkardı. "O burada olamadığı için buketinde babamdan küçük bir parça güzel olur diye düşündüm." Tomurcuğu tam ortaya yerleştirdi.

Gözlerim yanmaya başladı. "Ağlamamı istemediğini sanmıştım."

"Üzgünüm! Ama dikkat et, yavaş yavaş yürü, düşüp yüzünü gözünü kırma sakın."

"Çok komik."

Duvağımı düzelttikten sonra kıkırdayarak dışarı çıktı ve kamelyanın çevresinde toplanmaya başlayan küçük kalabalığa katıldı. Plansız düğünümüzde yirmiden az kişi vardı ama ben inanılmaz mutluydum.

Tek ihtiyacım olan Julian, bir nikâh memuru ve şahitlik yapacak iki kişiydi, ki onlar da ailemizdendi.

Rafa çenesiyle vaftiz oğluma işaret verinde Nico ilk melodi için piyanonun tuşlarına bastı.

"Sakın ağlama," dedim kendi kendime, dışarıya adımımı atarken.

Herkesin başı bana döndü. Küt küt atan kalbimin sesinden müziği zar zor duyuyordum ve ayaklarımı hareket ettiren tek şey, kamelyanın altında ayakta duran ve bana sanki ayı gökyüzüne ben asmışım gibi bakan adamdı.

Topuklarım ahşap basamaklarda tıkırdadı, Julian'ın kendi elleriyle yaptığı ahşap kamelyanın altına girerken etrafı saran mumlara ve çiçeklere göz gezdirdim.

Julian duvağımı kaldırırken Lily buketimi almak için uzandı.

Julian eğilip kulağıma, "*Eres la mujer más hermosa de todas,*[71]" diye fısıldadı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, gülümseyerek ona yaslandım.

Julian'ı daha önce gülümserken görmüştüm ama şu an, içinden taşan duygularla neredeyse titriyordu.

"Hazır mısın?" Elimi sıkıca tuttu.

Josefina'ya baktım, belli ki bir yerlerden nikâh memurluğu lisansı almıştı. Başımı bu operasyonun arkasındaki dâhiyane beyne çevirdim.

"Bunu önceden planlamıştın, değil mi?"

Elimi tuttu ve öptü. "*Jaque mate, cariño.*[72]"

İçimdeki kelebekler uçuşarak midemde tatlı bir kıpırtı hissi yarattı.

"Bugün burada, kaderleri birbirine bağlı iki ruh eşinin evliliğini kutlamak için toplandık. Bugün bazılarımız fiziksel olarak aramızda olamasalar da biliyoruz ki kalben yanımızdalar." Josefina başıyla yan tarafı işaret etti.

Bakışlarını takip ederek gözlerimi kamelyanın yanındaki masaya çevirdim. Biri, Wisteria Gölü'nün önünde sarılan babalarımızın bir fotoğrafını oraya yerleştirmişti.

Suya dayanıklı maskaramı test etmek istemediğim için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra yeniden Julian'a döndüm.

Göz göze geldiğimiz anda dünyadaki her şey durdu. Josefina'nın söylediği sözlere neredeyse hiç dikkat etmiyordum çünkü

---

71 (İsp.) ***Eres la mujer más hermosa de todas:*** Sen dünyadaki en güzel kadınsın.

72 (İsp.) ***Jaque mate, cariño:*** Şah mat, güzellik.

kendimizi anda öyle bir kaybetmiştik ki geleneksel yeminleri umursamıyorduk bile. Julian'la saatler önce birbirimize özel sözler vermiştik –o bana evlenme teklif ettikten sonra seviş-miştik– bu tören artık sadece ailelerimiz içindi.

Julian elimi sıktıkça Josefina'nın sözlerini tekrarladım.

Josefina telefonunu elbisesinin cebine koyduktan sonra, "Gelini öpebilirsin," dedi.

İçimi saran duyguların şiddetiyle kalbim patlayacak gibi hissediyordum ama nefes almaya bile fırsat bulamadan Julian kolunu belime dolayarak kocam olarak bana ilk öpücüğünü verdi.

Şah ve matın en güzeli.

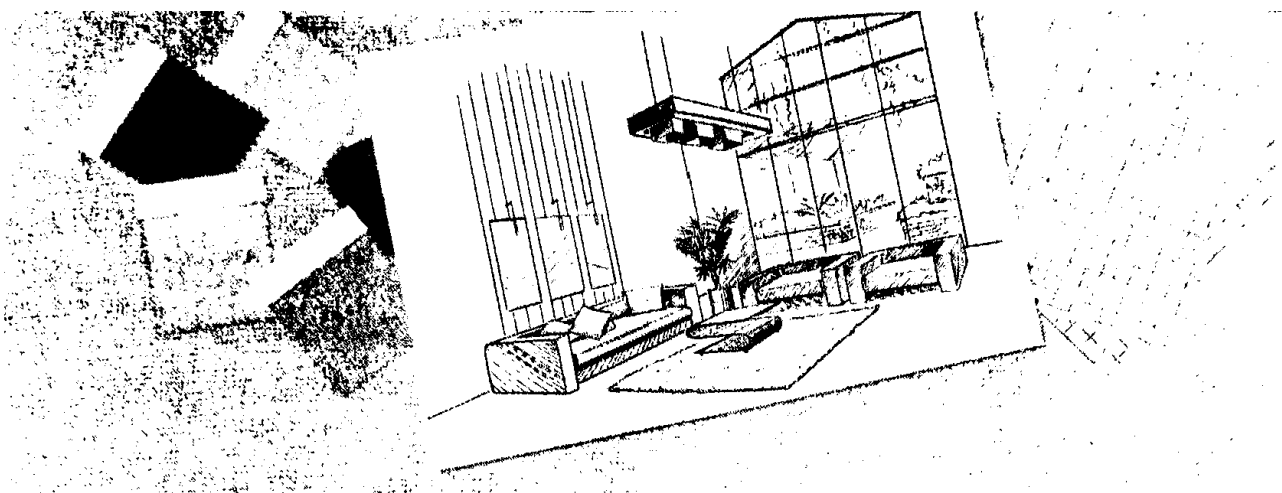

EK BÖLÜM

Dahlia

ÜÇ YIL SONRA

"Sen... Bu..." Sezonun son bölümünde evini yenilediğim son kişi –aile içi şiddetten sağ kurtulmuş bir kadın– oturma odasını incelerken elini ağzına kapadı. "Muh-te-şem!" Kollarını boynuma doladı.

Tepe mikrofonlarından biri sözlerimi yakalamak için aşağı indi.

Mindy'yi nazikçe uzak tutarak, "Umarım bu, hayalini kurduğun yeni başlangıçta sana yardımcı olur," dedim.

Mindy'nin bölümü, otuz yıllık yıkıcı bir evliliğin ardından gelen özsevgi ve güçlenme teması üzerineydi. Birlikte hayalindeki evi inşa ederken, kendini yeniden keşfetmenin ve özgüvenini tekrar kazanmanın nasıl bir şey olduğunu konuştuk – ki bu, benim de içtenlikle bağ kurabildiğim sancılı bir süreçti.

Dahlia Redesign sadece ev yenileme üzerine bir program değildi. Aynı zamanda hayat tecrübelerini paylaşmak ve yaşananlardan ders çıkarmak, karmaşık ilişkileri keşfetmek ve ruh sağlığı konularını konuşmayı normalleştirmek üzerineydi. Ağır

konulardan çekinmiyorduk, ki önceki kanalımda bu yasak bir şeydi. Şimdiyse, seçtiğim mobilyalar ve takıntılı olduğum detaylar kadar ön plandaydı.

İzleyiciler bu fikri çok seviyor ve reytinglerim Archer Media'nın ya da başka herhangi bir şirketin yaptığı ev yenileme programlarını geride bırakıyordu. Kane ailesi ve DreamStream prodüksiyon ekibiyle çalışmak harika bir deneyimdi, seneye dördüncü sezonumuzu çekmek için sabırsızlanıyordum.

Mindy'nin gözleri yaşlarla doldu. "Tüm kalbimle teşekkür ederim. Hep kendime ait bir yuvam olmasının hayalini kurmuştum ama bu... bu, hayallerimin de ötesinde bir şey."

"Kestik!" Yönetmenin sesi duyuldu ve ekip alkışlar ve övgülerle ortalığı inletti.

Mindy'yi son kez sıkıca kucakladım. "Senin adına öyle mutluyum ki."

"Bu hisler karşılıklı. Seni ikinci programından beri takip ediyorum, ne çok yol katettin."

Elini tutup sevgiyle sıktım. "Teşekkür ederim."

Mindy, yenileme sonrası röportajını vermek üzere götürülürken ben tek başıma kaldım.

Reina yanıma gelip kemiklerimi çatırdatan bir kucaklamayla sardı. "Dahlia! Burası büyüleyici olmuş. En çok hangi odayı sevdiğime karar veremiyorum."

"Kendini aştın," dedi Hannah, Julian'ın bana özel yaptığı yerden tavana meşe kitaplıklara göz gezdirirken.

Kocamın programda görünmesi gizlilik sebepleriyle sınırlansa da Marangoz Ken'im nadiren görünen birkaç sahnesiyle bile izleyicileri ekran başına kilitliyordu.

"Onu bırak, bütün emeğimi mahvedeceksin şimdi." Arthur, kemerinden bir saç fırçası çıkararak yanıma geldi.

Hannah, gözümün kenarındaki yaşları bir mendille sildi. "Son röportajını verdikten sonra ağlayabilirsin ama şimdi olmaz."

"Üçünüz de bir harikasınız." Kollarımı onların etrafına dolayıp sıktım. "Sizi çok özleyeceğim."

"Sadece dört ay," dedi Reina, kalçasıyla beni hafifçe dürterek.

Arthur saçımı düzeltti. "Dört ay çok uzun. Avrupa'da bizsiz nasıl idare edeceksin?"

"Avrupa mı?"

Hannah, dirseğiyle onun kaburgasını dürterken Reina'nın gözleri âdeta zehir saçtı.

"Dahlia."

Julian'ın sesiyle vücuduma bir elektrik akımı yayıldı. Dönüp baktığımda onun raflardan birine yaslanmış hâlde beni izlediğini fark ettim.

Yanına gidip, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kolunu belime dolayıp beni göğsüne bastırdı. "Sezonun son çekiminde yanında olmak istedim."

Tepemden tırnağıma kadar bir ürperti yayıldı. "Neredeyse bitti."

"Ne kadar kaldı?"

"Bir röportaj daha. Sonra tamamen seninim."

Bakışları kararardı. "Harika, çünkü jet kalkışa hazır."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Yunanistan olabilir," dedi ve dudaklarını benimkine hafifçe dokundurdu. Hannah hemen makyajımla ilgili onu uyardı.

"Yapılacaklar listesi kilometreler uzunluğunda olan birine göre bayağı tatil yapıyorsun."

"On yılın acısını çıkarıyorum sadece."

Kaşımı kaldırdım. "Yedi yıl sonra hangi bahaneye sarılacaksın bakalım?"

Sırıttı. "Aile tatilleri bahanesine?"

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Bu fikri sevdim. *Bir gün.*" Programım bu kadar başarı yakalamışken evlat edinme sürecine başlamaya hiç hazır değilim. O da değildi.

Birkaç ayımı alsa da ailelerimiz artık çocuk sahibi olmamaya dair kararımı biliyordu. Test sonuçlarım hakkında konuşmak zordu ama Julian yanımdayken bu çetrefilli konuyu onlara açıklayabilmiştim ve bu sayede aile bağlarımız daha da güçlenmişti. Artık annelerimiz torun konusunu hiç açmıyordu – ki bu başlı başına bir rahatlıktı.

Hamilelik riskini en aza indirmek için gerekli adımları atmıştık. Hatta Julian içimin rahat etmesi için vasektomi olmuştu. Bu yüzden şimdilik, teyze ve amca olmaktan gayet memnunduk.

Çocukları sevsek de henüz bir çocuk büyütmeye hazır değildik.

Geriye dönüp baktığımda hayalini kurduğum hayatla şu an sahip olduğum hayatın aynı olmadığını fark ediyordum; elimde şahane bir kariyer ve hayallerimin erkeği vardı.

Bir zamanlar tüm bunların asla mümkün olamayacağını düşünüyordum ama Julian her fırsatta beni haksız çıkarmaya bayılıyordu.

Evlilik ve ortak iş hayatına rağmen bazı şeyler hiç değişmemişti.

Ve umarım hiçbir zaman değişmezdi.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap pek çok insanın katkısıyla ortaya çıktı, şimdi onlara teşekkürlerimi iletme vakti geldi.

Sevgili okurlarıma; sizin sayenizde yazarlık hayalim gerçeğe dönüştü. Kitaplarıma bir şans vermeniz benim için dünyalara bedel ve bunu asla hafife almayacağım. Sevginiz ve desteğiniz için yürekten teşekkür ederim. Umarım *Aşk Projesi*'ni beğenmişsinizdir!

Kimberly Brower'a; bir yazarın isteyebileceği en iyi ajan olduğun için teşekkür ederim. Sürecin en başından beri yanımda olduğun için çok minnettarım. Bu kitabı sensiz bitirmeyi başaramazdım.

Ve Brower Literary ekibindeki Joy da dâhil olmak üzere diğer herkese; *Lakefront Milyarderleri* (ve diğer tüm kitaplarım) için bu kadar emek verip özen göstererek pek çok okura ulaşmasını sağladığınız için sonsuz teşekkürler.

Christa, Letty, Gretchen ve Bloom ekibindeki diğer herkese; Julian ve Dahlia'nın hikâyesine en başından beri yürekten sahip çıktığınız için teşekkür ederim. Pam, Katie ve Madison'a; kitap lansmanını başarılı bir şekilde atlatmamızı sağladığınız için minnettarım.

Dom'a; beni Bloom ailesine kabul edip hikâyelerime inandığın için teşekkür ederim. Sizin yarattığınız bu inanılmaz mirasın bir parçası olmak gurur verici.

Piatkus ekibinden Ellie ve Anna'ya; kitaplarımı sadece Birleşik Krallık'ta değil, dünya genelinde yayınlamama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Hayallerimi gerçeğe dönüştürdünüz ve bu maceraya sizinle devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Nina, Kim ve Valentine PR ekibine; sizler olmasaydınız şu an nerede olurdum bilmiyorum ama bunu hiç öğrenmem gerekmeyeceği için mutluyum. Her birinize, perde arkasında yaptığınız her şey için ayrı ayrı teşekkür ederim. Sayenizde şu an bugünleri yaşıyorum.

Erica'ya; bunun birlikte çalıştığımız sekizinci kitap olduğuna inanamıyorum. Eğer *Efsane* olmasaydı muhtemelen şu an bu işe devam etmezdim ve desteğini asla unutmayacağım. Seni seviyorum (M'yi de).

Becca'ya; minnettarlığımı birkaç satıra sığdırmak çok zor, bu yüzden sana sesli bir mesaj göndermem gerekecek. En iyi hâlime dönüşmem için beni sürekli motive eden birine nasıl teşekkür edilir ki? İmkânsız gibi ama ben yine de deneceğim!

Sarah'ya; hikâyelerime verdiğin emekler için tüm kalbimle teşekkür ederim. Yıllardır düzeltmelerinle bana bu kadar destek olman gerçekten inanılmaz, bir sonraki kitap için şimdiden sabırsızlanıyorum.

Mary'ye; *tequeño mucho.* Sen mükemmel birisin. Grafik tasarım kraliçem. Sosyal enerjisi sıfır da olsa her zaman güvenebileceğim arkadaşım. Attığım her şeyi çok uygun bir WhatsApp çıkartmasıyla karşılayabiliyorsun, sensiz ne yapardım gerçekten bilmiyorum.

Jos'a; bu süreçte senin dostluğun ve desteğin olmasaydı aklımı koruyabilir miydim bilmiyorum. Sen benim en iyi destekçim, alfa okuyucum, motivasyon kaynağım ve dahiyane

çözüm ortağımsın. Ve *Aşk Projesi*'nin Gizli Hayatı'ndan beni kurtardığın için ayrıca teşekkür ederim.

Nura'ya; bu kitapta dördüncü kez bana alfa okurluk yaptığına inanmak zor ama işte buradayız! Heyecanın, enerjin ve harika önerilerin bu kitabı bir üst seviyeye taşıdı. Sürecin bir parçası olmak istediğin için çok minnettarım.

Muhteşem beta okurlarım Amy, Elizabeth, Fernanda, Jan, Kendra, Janelle, Isabella, Katelyn ve Mia'ya; benim için beta okurluk yapmaya cesaret ettiğiniz için teşekkür ederim. Her biriniz sürece kendinize özgü bir değer kattınız, paha biçilmez zamanınızı ve becerilerinizi benimle paylaştığınız için çok müteşekkirim. Sayenizde bu kitap benim için yeni bir seviyeye taşındı ve desteklerinizi asla unutmayacağım!

Leticia'ya; bu kitabın son okumasını yaptığın için teşekkür ederim. Gerçekten çok yeteneklisin ve işine çok değer veriyorsun. Elsie beni seninle tanıştırdığı için çok şanslıyım.

Aileme; bu çılgın yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Paketleri hazırlamama yardım etmekten tutun da kurgu fikirlerimle ilgili gevezeliklerimi dinlemeye kadar her zaman yanımda oldunuz.
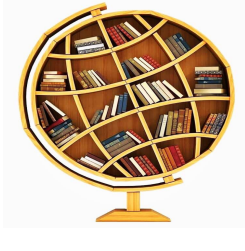
Ve gelecekteki Bay Asher'a; hayatımı ve bu korkutucu süreci daha eğlenceli ve keyifli hâle getirdiğin için teşekkür ederim. Sayende daha çok gülüyorum ve daha az stres yapıyorum.